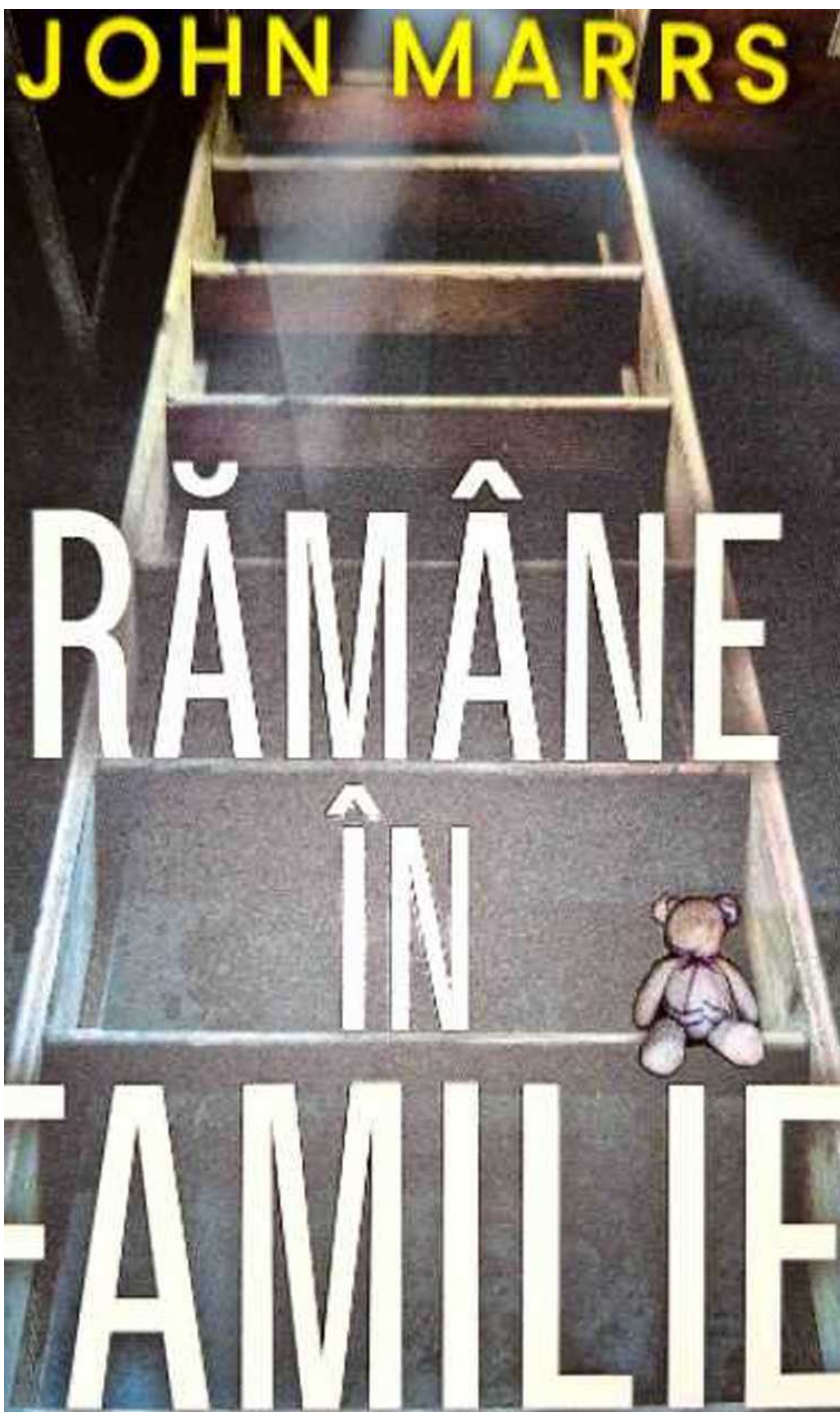

JOHN MARRS
RĂMÂNE
ÎN
FAMILIE

JOHN MARRS

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

JOHN MARRS

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

Bookzone
BUCUREŞTI, 2024

PROLOG

CU TREIZECI ŞI NOUĂ DE ANI ÎN URMĂ

îmi iau inima în dinţi şi urc tiptil scările. Cunosc atât de bine drumul, încât reuşesc să înaintez evitând porţiunile din podeaua de lemn care scârţâie.

Rămân la distanţă de un braţ de uşa din faţă, mă las pe vine şi încremenesc când genunchii îmi trosnesc aidoma vreascurilor uscate. Dacă mă aude cineva, iar clanţa se răsuceşte, s-a zis cu mine. O asemenea încălcare a regulilor ar însemna ca eu să fiu persoana din cameră data viitoare.

* Cu toate ca ştiu care sunt riscurile, îmi doresc să fiu aici, în toiul acţiunii.

Când mă conving că sunt în siguranţă, mă întind pe burtă în ţaţa uşii. îmi ţin obrazul încins lipit de scândura rece a duşumelei, până când, în cele din urmă, îl aud. Glasul îi c mai înăbuşit şi mai stins decât de dimineaţă. Atunci lovea cu pumnii şi cu picioarele în podea, strigătele şi rugăminţile să fie eliberat ricoşând în pereţi şi-n tavan. însă n-a durat prea mult, fiindcă, de-ndată re ei au urcat în goană treptele, l-au făcui imediat să tacă.

Mijesc ochii pe sub fanta îngustă de sub uşă şi simt că mă usturămă. Afară e încă lumină, dar încăperea e cufundată în întuneric, ceea ce înseamnă că draperiile sunt trase. O precauţie inutilă, din moment ce nu există nicio altă clădire mai înaltă decât asta. Prin apropiere nu se află decât o grădină interioară,

împrejmuită cu ziduri, şi o livadă de meri. O fermă în paragină ne desparte de cel

mai apropiat vecin, la aproximativ un afe« de kilo în susu) drumului. i»

într-un final zăresc două picioare dezgolite Tăi ii sunt încordate, dar nu ating podeaua, aşa că p » ca Stă pe vârfuri. Probabil e ţinut în poziţie verticalii * funia legată de cârligul din tavan. Bănuiesc că i-au căluşul, pentru că reuşesc să disting cuvinte precum „acasă” şi „daţi-mi drumul”. Disperarea lui le va fa« plăcere.

Nu e primul care ie-a căzut în capcană şi nu va fi nici ultimul. Majoritatea cerşesc îndurare, însă îşi răcesc gura de pomană. Ei nu vor da înapoi; nu renunţă niciodată. Nimeni dintre cei care locuiesc sub acest acoperiş nu crede în compasiune. Aici, empatia e un sentiment necunoscut.

Gândurile îmi fug de la el la ei. Relaţia lor e toxică, dar sunt tăcuţi unul pentru celălalt. Doar împreună pot fi cu adevărat ei înşişi. Afară, în lumea reală, unde nu deţin controlul asupra mediului în care trăiesc, sunt forţaţi să se adapteze şi sa se descurce. Sunt calmi şi discreţi şi presupun că majoritatea oamenilor îi uită imediat ce se intersectează cu ei. Reuşesc să scape basma curată cu ceea ce fac, ascunzându-se la vedere şi comportându-se normal. Nimeni nu vede în ei ceea ce văd eu, fiindcă ceilalţi nu au nici un motiv să se uite cu atenţie. Doar eu observ pustiul adânc din privirea lor.

Tuşea seacă ce răzbate din cameră, urmată imediat O rZTî1' disperat(! după aer, îmi atrage iarăşi atenţia. meTtîa ™Um”)ă PâtrUnde în ^P*^’iar imaginea Îr' bro £P?eŞte în whi’or: el stă în * n fe(acertimdinÎnTsîd/b^t picioare- Dar

-'Y°g!îii* Nu faeeţi

mu)l ,nai Pe”*verent decât aş fi crezut.

RAMÂWÎN FAMILIE

Ca toţi ceilalţi înaintea lui, se agaţă de speranţa

că va avea loc un miracol. Nu îşi dă seama că pentru ei nu e o fiinţă umană. Edoar un obiect banal, nefolositor. Şi nu prea contează cum ai grijă de un astfel de obiect, pentru căj dacă se strică, e uşor de înlocuit. Asta e şi soarta lui. S-ar putea să Ic ia câteva săptămâni sau câteva luni, dar, în cele din urmă, vor găsi un altul la fel. Mereu găsesc unul.

Foşnetul pungii de plastic îmi dă de ştire că aproape au terminat să se joace cu el. Apoi, cu o smuci- lură bruscă, tălpile îi părăsesc podeaua, dispărând în sus, de parcă îngerii l-ar fi ridicat spre paradis. Fireşte, nu asta s-a întâmplat. Niciun înger nu se încumeta să vină aici. Urmează un bufnet violent, însoţit de mai multe foşnete şi scâncete înfundate, înainte ca liniştea să învăluie camera.

Doar un văl străveziu de fum de ţigară se mai strecoară pe sub uşă.

Ăsta-i semnalul că trebuie să-mi iau tălpăşiţa. Mă ridic cu precauţie şi-n tăcere, la fel cum am venit, apoi merg pe coridor până la dormitorul meu şi închid uşa. Stau în pat, cu o carte deschisă în mână, apoi, în scurt timp, îi aud apropiindu-se.

Ea vorbeşte prima, pe un ton cântat.

— Acum poţi să ieşi, ciripeşte.

întotdeauna c binedispusă după ce termină treaba.

Nu răspund, aşa că zăboveşte. Uşa se deschide încetişor, amândoi rămânând în prag. El are panii ciufulit şi o urmă de ruj vişiniu pe gât. Ea afişează aceeaşi expresie satisfăcută ca după primul fum dintr-o ţigară.

— M-ai auzit? mă întreabă ca.

- Da, îi răspund şi schiţez un zâmbet prefăcut. Scuze!

Mă priveşte o clipă, înainte să pi«, lăsând uşa crăpată, şi revin la cartea pe <n,ai dep,

După ce mă asigur că au coborât la te“ ° C”e’' tatea mea morbidă mă îndeamnă să niă *int* *şi mi* împinge şi mă uit iar pe sub uşă ş, sâ°rc ,a vrui, fiindcă niciodată nu am văzut ce fac 'CâUt nu le mai sunt de folos. Totuşi mi-am imaa n“fe‘du M c, des. Cu toate astea, mă hotărăsc să nu mere N dese, mi-am forţat destul norocul astăzi, iar *ri’* merită să-mi asum riscul sau să devin ţinta răzb ■ 011

Nu va trece mult până ce această ultima va fi făcută publică. Ştirea ar putea rămâne în zii televizor câteva zile sau chiar o săptămână Ano* Mu11 niment mai recent şi mai important îi va lua focul”?-'* lumea ia uita de dispariţia unui copil, cu excepţia fam?” lui. Şi a mea. îmi amintesc de fiecare dintre ei

Pentru că sunt momeala care ii ademeneşte aici.

PARTEA ÎNTÂI

FRAGMENT DIN INTERVIUL CU KATE THURSTON. DIFUZAT PE CANALUL ANGLIA TV NEWS.

HIGH STREET, STEWKBURY BEDFORDSHIRE

E genul de casă pe care nu o remarci, chiar dacă locuieşti în oraş de ani buni. E situată la periferie şi abia dacă o poţi vedea printre copacii şi tufişurile sălbatice care împânzesc proprietatea. Ultima dată când cineva a locuit acolo a fost în urmă cu mai bine de treizeci de ani – un cuplu de bătrâni, cărora cred că li s-a alăturat, mai târziu, o familie tânără. Apoi, peste câţiva ani, toţi au dispărut peste noapte. Nimeni nu ştie de ce sau unde au plecat. Oricum, n-am mai văzut pe nimeni venind sau plecând de acolo până la sosirea noului cuplu. Cu toţii ne întrebam cine ar fi putut să cumpere un loc ca acela. Am presupus că au buzunare adânci şi mult timp liber.

CAPITOLUL 1

MIA. 2018

În duh« lui. ni ochii aţintiţi spre pn^ n .
inunde în 'ting» «W««râ. Rnn opreşte Ui: Ucrn-Ji *pAsMo»n.’ nc învăluie. Niciunul nu ştie ce ¿' «puni a s* drtenswnete atmosfera. M

- Dea. .. ucc el ® l*lc din urmă, asta va fi Casa noastră?

Parcă a^teaptâ să-i confirm o informaţie pe care 0 ¿r deu. Mi străduiesc să formulez un răspuns entuziast cum ar ti .Vom ti foarte fericiţi aici” sau „E casa visurilor noasta*’, insă replica ce mi se desprinde de pe buze e Uconici. nicidecum liniştitoare.

-Da.

Încuviinţează lent din cap. încercând să priceapă ce am ftcut Liniştea se lasă iar intre noi, pe măsură ce conştientizăm enormitatea sarcinii la care ne-am înhămat Sun! că mi se face rău.

Anine o privire în oglinda retrovizoare spre şoseaua principală. Ne-am plimbat şi am condus de câteva ori de-a lungul acestor străzi în ultimul an. convenind că e genul de oraş în care vrem să ne mulăm. Criteriile noastre erau simple: proprietatea nu trebuia să fie la mai mult de cincisprezece minute de mers cu maşina

de centrul oraşului şi de gară, să există magazine şi un pub în zonă să fie cât de cât îngrijită şi sâ ne permită să facem phmbăn lungi prin natură, când ne vom lua câinele pe ma^bună O,Un StewWiury a fost opţiunea cea

Singura probkm* – una mare _ , f()Rt , pricl*t*'w' n”cA n” vrei »« l<X'uie,tl jntr.” – p^ul Prefir* pewonaliUie, alunei preBfttesr.i” .a .^lre.n°u4, patrii »»ta. Iar noi nu diapuneam de atâţia'ban?” mU“ Nici eu, nici Flnn n-am remarcat în <*ut*ri’lp lrf anterioare CUM. izol.tâ, |n ,tl| şi cinci dormitoarv. Am devenit interesaţi de ea abia dup* «■ acritura de «™Ţ«-mea a găsit« în broşura online a unei case de licitaţii. Ea şi socrul meu intenţionau sâ liciteze pentru ea şi s-o renoveze, însă era perfect* pentru mine şi biiin În cele din urmă, dup* câteva discuţii în contradictoriu, i-am înduplecat — cu o oarecare reticenţă – să ne lase sfi facem o ofertă |x«ntni proprietate.

Dintr-odată. stăteam într-o sală unde ne trăgea curentul şi licitam împotriva a şase străini.

în momentul în care s-a deschis licitaţia, Finn avea degetele şi faţa albe ca varul. Parcă ar fi presimţit ceea ce ne aştepta. Demolarea şi reconstruirea casei urmau să pună capăt weekendurilor petrecute la hotelul de tip butic Mr & Mrs Smith, ieşirilor mele la spa cu fetele, meciurilor lui de fotbal cu băieţii, de duminică dimineaţa, precum şi abonamentelor la suprapreţ la sala de sport. Adio, distracţie, bun-venit, muncă grea!

Achiziţionarea unei locuinţe n-a fost un proces uşor pentru noi. Când ne-am căsătorit, cu cinci ani în urmă, mi-am vândut apartamentul din Londra şi m-am mutat în casa cu terasă a lui Finn din Leighton Buzzard. Dar locuinţa cu două dormitoare nu era destul de spaţioasă să putem întemeia o familie. Aşa că am vândut-o şi ne-am mutat la părinţii lui, Dave şi Debbie, în timp ce ne căutam o nouă casă. De patru ori ofertele pe care le-am făcut au fost acceptate şi tot de atâtea ori fie am fost lăsaţi baltă, fie proprietarii s-au răzgândit. Aşa că. lăsând precauţia deoparte, de data asta, fără să fi văzut casa sau măcar să stabilim o vizionare, ne-am trezit că am

câştigat licitaţia.

W îndrept privirea spre Finn, care stă cu o^. ftxaţi asupra clădirii, aidoma unui iepure prins în lumina farurilor. Nu pot să-i dau de înţeles că şi eu am îndoieli. Următoarea întrebare pe care i-o adresez invită la cri- tică. dar îl întreb oricum.

— E mai bine sau mai rău decât ţi-ai închipuit?

- Greu de zis, răspunde.

îşi alege cu grijă cuvintele. Aproape că pot auzi sunetul scos de rotiţele care i se învârt în minte, în timp ce stabileşte ordinea priorităţilor pentru lucrările ce trebuie făcute. Finn are o fire pragmatică şi posedă un talent înnăscut pentru rezolvarea problemelor. Presupun că asta îl face un instalator priceput şi un bun meseriaş. Se poate uita la un obiect şi ştie instinctiv cum funcţionează sau cum să-l repare. Eu sunt opusul. Mă uit la ceva şi intr-o secundă se şi destramă sub ochii mei.

— Dar tu şi tatăl tău veţi reuşi să faceţi mare parte din muncă, nu-i aşa?

— Aşa sper.

Coborâm din maşină.

- Intrăm?

îmi încolăcesc mâinile în jurul braţului său. E la fel de încordat ca un negociator pentru ostatici.

întotdeauna am fost sută la sută sinceri unul cu altul, dar astăzi nu mă îndur să-i împărtăşesc ce gândesc cu adevărat – c-am făcut o greşeală imensă şi că ne-am îndepărtat atât de mult de zona noastră de confort, încât nici măcar n-o pot zări din locul în care ne aflam. Dar e singura cale să obţinem ce ne dorim – o casa în provincie, pe care ani cumpărat-o cu un preţ mic – şi să scăpăm de

traiul cu părinţii lui. Poate că el e apropiat de ei, dar eu, în mod cert, nu.

„Locul ăsta ar putea fi bun pentru noi”, îmi spun. ..Ar putea fi exact ceea ce ne trebuie.”

Optimismul meu ţine doar n A-«»«*; atât cât îmi stăruie gândul în *mint?* *'ne de ser”ndi.* greaţa pune iar stăpânire pe mine. ' Apo' S”T” CUm

CAPITOLUL 2

FINN

Ce dracu' am făcut? *Ce dracul* Inima îmi bate de douăzeci de ori mai repede şi e singurul semn de slăbi- chine pe care îi manifest, ca să nu răbufnesc şi sa-i spun Miei ce simt cu adevărat.

Ne-am promis că întotdeauna vom fi sinceri unul cu altul oricât de mult l-ar deranja pe celalalt adevărul, dar în privinţa casei ăsteia am trecut lotul sub tăcere. Din momentul în care am pus piciorul în sala de licitaţie şi până când am luat cheile, cu o oră în urmă, instinctul mi-a spus câ facem o mare greşeală. Ne-am investit economiile de-o viaţă intr-o construcţie în care n-am intrat niciodată şi mă stresează cât de mulţi bani ne va costa s-o renovăm.

Pur şi simplu, n-am crezut niciun moment că o vom cumpăra. De obicei, Mia detestă orice ii place mamei. Doar că, de data asta. Mia chiar şi-a dorit casa şi n-a vrut să accepte un refuz. Părinţii mei plănuiau s-o revândă, pentru că aveau mare nevoie de bani, iar acum mă simt foarte prost că le-am furat şansa.

Chiar şi atunci când oferta noastră a fost acceptată, am continuat să cred că va interveni ceva în ultima clipă Dar iată-ne aici, cu cheile în mână, urmând ca numele nostru să fie trecut în actele de proprietate, iar eu fac pe mine de parcă

aş fi înghiţit un pumn de laxative. 0 privire fugară în jurul casei îmi dă de înţeles că e mai rău decât mi-am închipuit. Dar. de dragul Miei, trebuie să mă

i
e

prefac că totul e-n ordine. A fost criticată destul, nu mai e cazul să pun şi eu gaz pe foc.

Poate că interpretez greşit atitudinea soţiei mele, dar am senzaţia că nu e atât de încântată de locul ăsta pe cât vrea să arate. Când e neliniştită sau speriată şi nu vrea să recunoască, îşi freacă degetele mari de arătătoare. Astăzi le mişcă atât de repede, încât riscă să provoace scântei.

Mia traversează prima strada; o urmez îndea-proape. Deschide poarta metalică ruginită, înaltă până la brâu, şi ne căznim să ne croim drum pe aleea năpădită de vegetaţie sălbatică, încât nu-ţi dai seama unde se termină poteca şi unde începe grădina.

— E ca-n *Jumanji,* spun. Parcă o văd pe Dwayne Johnson că-şi face apariţia călare pe motocicletă.

Gluma mea nu-i stârneşte nicio reacţie.

Uşa de la intrare şi ferestrele de la parter au fost acoperite cu placi de tablă, dar cele de la primul etaj sunt vizibile. Unele sunt sparte, fie din cauza trecerii timpului şi a intemperiilor vremii, fie din cauza vandalilor, în timp ce altele abia dacă mai rezista în ramele putrede. N-am văzul în viaţa mea o glicină care să crească atât de înaltă – trunchiul ei are grosimea unui copac pitic, intinzându-se până la acoperiş. Cele două hornuri şi zidăria din jurul uşii trebuie refăcute, iar faţadele din lemn sunt putrede. Nu e o renovare, ci o reconstrucţie, ce presupune demolarea întregii şandramale şi reclădirea casei de la zero.

Numai ca nu dispunem de banii necesari. Planul e să facem cât de mult se poate noi înşine. N-aş recunoaşte niciodată cu voce tare, dar slavă Domnului că afacerile tatei s-au dus pe apa sâmbetei, fiindcă altfel nu ar fi avut niciodată timp să se ocupe de casa asta. Facturile neplătite şi lipsa contractelor l-au

forţat să-şi închidă firma de construcţii, aşa că acum îşi câştigă existenţa din lucrări

ncanonale şi muncind pcntni alţii Nw vorbeşte nrwj^ ai mine drspn» cât ii r de gnni. Rareori discutăm lucruri care nmtca/A.

Mia foloseşte cheile ri **>» J*ţ* P«* p»** uşă şi nc strecurim înăuntru. Interiorul c intunma cauza ferestrelor baricadate, aşa câ mă întorc la dubă M **iau** două lanterne din trasa de scule. Mă apuc să filmez ca telefonul pentru mai târziu, ca să-mi stabilesc priorităţile.

- Iţi aminteşti de cât timp e nelocuită? o întreb **pe Mia.**

- Parcă adjudecătorul a spus câ de vreo patruzeea şi cna de ani.

Intrăm mai întâi în bucătărie. Pereţii sunt acope- rip cu lambriuri din lemn şi dulapuri mascate de uşi sau jumătăţi de perdele. Totul e foarte vechi. Nici sufrageria, salonul, baia sau vestibulul de la intrare nu arată mai bine .Apoi urcăm cu grijă scările, având grijă să călcăm pe părţile laterale ale fiecărei trepte, altfel riscăm să ne prăbuşim odată cu scândurile şubrede. Ne deplasăm cu aceeaşi atenţie şi pe coridorul ce duce spre fiecare dintre cele cinci dormitoare. La cât de multe ştim despre acest loc. fără un raport al stării casei şi fără o vizionare în prealabil. am putea merge în vârful degetelor pe beţe de chibrit.

Mia merge înainte şi deschide ultima uşă de pe palier. Un dormitor gol, cu un cârlig fixat de tavan, din care atârnă o frânghie. Pare un ştreang sau ceva de genul âsta. un lucru prea macabru să-l laşi într-o casă. Intuiesc la ce se gândeşte.

— Sunt sigur că e vreun joc de-al copiilor, spun, chiar dacă nu cred cuvintele ce-mi ies pe gură.

Nici ea nu e ferm convinsă.

«a «• \napi,i la parter’ mă apuc să ciocănesc în pereţi, ca d dau4®eaJma “re fac parte din structura de rezistenţă e po i dărâmaţi pentru un living *open space.* Ne va

lua ani întregi să renovăm casa aşa cum ne dorim, însă trebuie să recunosc că nu e imposibil.

- Am luat decizia corectă, nu-i aşa? mă întreabă Mia.

O cuprind cu braţul pe după umeri.

— Cu timpul vom afla.

- Dacă asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, să ştii că nu prea funcţionează.

- Uite, nu pot băga mâna în foc că o să ne meargă bine. Ar putea ieşi un dezastru de proporţii. Dar nu putem face altceva decât să ne dăm silinţa şi să sperăm că totul va fi bine.

— Amuzant, exact asta am vrut să spun şi eu în jurămintele de nuntă, glumeşte ea.

— Doamnelor şi domnilor, soţia mea, comedianta, spun cu un glas lipsit de orice inflexiune. Oricum, cine ar fi crezut că tu şi mama veţi ajunge sa vă luptaţi să puneţi mâna pe acelaşi lucru?

— Facem asta de când te-am cunoscut.

— Mă refeream la casă. Se pare că voi două aveţi ceva în comun. Se spune că bărbaţii se căsătoresc cu femei care le seamănă mamelor.

— O să-ţi amintesc comparaţia data viitoare când o să-mi ceri să te ating pe sub plapumă. O să te las să mă strigi „mama”, dacă îţi face plăcere.

— Ai câştigat, cedez şi scutur din cap, alungând imaginea care tocmai a prins contur în mintea mea.

CAPITOLUL 3

MIA

- Casa e a noastră.

Ridic cheile şi le scutur, făcându-le să zornăie.

— Felicitări! spune Debbie, dar zâmbetul de ¡> buze nu i se reflectă şi-n privire. Nu mi-aţi spus că licit», ţia e astăzi, adaugă ea.

îşi îmbrăţişează fiul, iar pe mine mă bate uşor pe braţ. Gradul ăsta de intimitate îmi convine de minune.

- N-am vrut sâ dăm sfara-n ţară şi să aducem ghinion, îi răspunde Finn. Ştii doar de câte ori ani fost dezamăgiţi până acum.

- Plus că am stat destul pe capul vostru, adaug. Vă suntem recunoscători pentru tot ce-aţi făcut pentru noi. dar trebuie să ne vedem de viaţă, continui, aţintindu-mi privirea asupra lui Debbie. Doar noi doi.

Jur că într-un fel se stafideşte ca un melc stropit cu sare de fiecare dată când îşi aminteşte că Finn s-a însurat cu mine. Dar numai eu observ asta. Din clipa în care am întâlnit-o şi mi-a remarcat tatuajele de pe încheietura mâinii, gleznă şi spate, mi-a fost semnată sentinţa, chiar daca fiul ei are braţul acoperit cu tatuaje, inclusiv unul cu chipul fostei iubite, Enuna, pe care încă nu l-a şters, în ciuda cicălelilor mele.

mm ^ntI"'un fel prostuţă şi nesigură, mă întreb dacă nu i 3t,a or nu s a 'nch°iat de tot, iar acesta să fie e oreJăi C-are 1 a Pătrat. Cu siguranţă, Debbie nu I nMntă să-şi la de |a sftn(a Enuna• păstrează în

¿O

sufragerie o fotografie înrămată cu ei doi, de la balul de absolvire a liceului. Emma poartă o rochie argintie, iar Finn, un costum elegant cu cravată. Am presupus că în cele din urmă o va înlocui cu una de la nunta noastră, dar m-am înşelat. De fiecare dată când intru în cameră, am impresia că ochii fetei mă urmăresc oriunde aş merge.

Sunt multe de (acut, dar suntem gata sâ muncim pe brânci, spun.

Debbie râde, iar sunetul pe care-l scoate seamănă izbitor de mult cu un guiţat de porc.

— Oh, Mia, sa hoinăreşti prin John Lewis şi să alegi lenjerie de pat şi perdele asortate nu înseamnă să unun- ceşti pe brânci *. Presupun că Finn şi tatăl lui vor face cea mai mare parte din muncă, nu-i aşa?

îmi iubesc soţul şi îmi dau seama că uneori e prins între ciocan şi nicovală, dar în momente ca acesta imi doresc să se maturizeze şi să-mi ia apărarea. îmi muşc limba şi mă întreb cum am indurat sâ trăiesc sub acelaşi acoperiş cu ca în ultimele paisprezece luni. Sunt sigură c-aş fi luat-o razna dacă n-am fi avut anexa doar pentru noi. E înghesuită, dar dispunem de un dormitor, o sufragerie, o bucătărioară şi o baie. Ne-a fost de folos, numai că nu-i împiedică ceilalţi să intre oricând au chef.

îmi desprind privirea de la ea şi mă întorc spre Dave. Nu |X)t să nu bag de scamă cât de mult a îmbătrânit în ultimul an. încă e bine făcut, dar nu la fel de musculos ca în urmă cu câteva luni. încărunţeşte şi începe sâ chelească, iar în curând nu-şi va mai putea ascunde semnul stacojiu din naştere cc-i împodobeşte jumătate din frunte şi o parte a pleoapei.

- Fără îndoială, e spaţioasă, spune Dave. Aveţi numeroase posibilităţi să vă puneţi amprenta asupra

ei.

- Păcat că nu veţi putea umple dormitoarele...

- Debbie, o întrerupe l*ve şi nu c
singurul nu-i vine sA creadă ce tocmai a npi» cărnia
Mia lui.

— Ah. îmi pare rftu..., «<* «curii ea, dar chipul |# însufleţit de o cu totul altA cxprwde.

Ies x-ah-ârtci din cameră, indrcptându-mâ spre anexă. Ştie ai ptveizie unde să mă lovească ca dtJfK Tva să tie crâncenă, în timp ce-ini croiesc drum af^ vreau să-l aud pe Finn cum o pune la punct, spunând^ cât de nesăbuită a fost, dar el mă urmează ca un căţeluj.

Trântesc uşa anexei după mine, dar se deschide
aproape imediat.

- Iubito. începe el. dar nu vreau să aud nimic.

_ să nu îndrăzneşti să-i cauţi scuze pentru ce-a zis.

- A spus-o fără să gândească, zice, dar îi dau lao parte mâna pe care mi-a pus-o pe umăr. Doar ştii cum eea.

- Bineînţeles că ştiu. Nu se poate abţine să nu mâ facă să mă simt ca o netrebnică. Văd cum se uită la nora a defectă. Mă bucur că ovarele nu-mi funcţionează, fiindcă aşa nu va pune niciodată gheara pe \Teun nepot.

— Nu vorbeşti serios. O să discut cu ea.

— Nu te obosi, n-o să te asculte, spun. Se comportă ca o răzgâiată pentru că ştie că noi merităm casa aia mai mult decât ea.

Ştiu că mă port iraţional chiar de când scot valiza de sub pat, dar nu mai pot da înapoi.

— Hai să împachetăm haine şi câteva articole

de toaletă şi să ne luăm o cameră la Travelodge. Ne putem hia restul lucrurilor mâine. O să-i anunţ pe cei de la tirnu e P0^1 e şi o să aranjez să ne fie aduse la noua casă- H- Nu 861)0316 *ocu* ac°lo, Mia. Ştii asta prea bine ormim şi vom vorbi despre asta dimineaţă. Dac^

vei fi în continuare hotărâtă să plecăm, găsim un loc în care să mergem.

Sunt conştientă că încearcă să mă împace, spunân- du-mi ce vreau să aud. îi dau voie să mă tragă la pieptul lui. Amândoi ştim că, odată cu ivirea zorilor, dispoziţia proastă se va risipi. Dar în seara asta intenţionez să fac sex zgomotos şi pasional cu fiul lui Debbie şi să gem atât de tare, de-o să se cutremure pereţii, fără să-mi pese cine m-ar putea auzi. Dacă nu pot să-i dăruiesc un copil, cel puţin îi voi oferi plăcere.

CAPITOLUL 4

DAVE

Eu şi Debbie stăm treji până târziu în noapte, di$. cutând iar despre avantajele şi dezavantajele ca Finn Mia să cumpere casa. Ea e sigură că, dacă va discuta doar cu Finn, îl va convinge să ne-o vândă nouă până la urmi însă Mia e mânată de aceeaşi hotărâre înflăcărată pecari am văzut-o în nenumărate rânduri la soţia mea. Când îşj pun ceva în minte, nu e uşor sa le determini pe niciunasâ renunţe. Mă tem că asta nu e o bătălie din care Debbie sâ iasă biruitoare.

Mai devreme am discutat cu ea despre comentariul pe care l-a făcut cu privire la problema Miei şi a lui Finn de a-şi întemeia o familie. Ştiu că Debbie n-a vrut s-o spună în felul acela, iar dacă Mia n-ar fi ieşit ca o furtună din cameră, ar fi auzit-o când şi-a cerut iertare. Uneori, Debbie vorbeşte fără să gândească, însă nu intenţionează să rănească pe nimeni. Oricum, Mia e o fire vulcanică, iar ciorovăiala lor va face ca atmosfera din casă să fie tensionată pentru o vreme.

S-o spunem pe şleau: am senzaţia că Mia a căutat să işte o ceartă. A fost ceva ostentativ în felul în care ne-a fluturat cheile pe sub nas. Nu sărbătorea doar cumpăra* rea casei, ci şi faptul c-a făcut-o în ciuda lui Debbie.

— N-ai prefera ca această casă să aparţină unuia dintre noi decât vreunui străin? o întreb.

— Cred că da, consimte ea, dar ştiu că urăşte să piardă.

Am avertizat-o pe Debbie că, dacă nu se străduieşte s-o câştige pe Mia de partea ei şi să-i demonstreze că nu e inamica ei, îl va pierde pe Finn. El va alege să-şi facă soţia fericită, în loc să ne facă nouă pe plac, ceea ce-i firesc, insă şi i'i,în trebuie să muncească din greu, pentru că Mia nu e întotdeauna uşor de mulţumit. El spune despre ea că c ambiţioasă şi pedantă, dar eu o consider insistentă, dorindu-şi mereu ceea ce nu are. Probabil e ereditar. l-ain întâlnit părinţii de câteva ori şi mi-au lăsat impresia că nu sunt deloc impăcaţi cu soarta lor. Probabil de-asta au plecat să cutreiere lumea într-o aventură de dnci ani: vor să vadă cu propriii ochi dacă iarba e mai verde pe cealaltă parte a planetei.

N-aş recunoaşte niciodată faţă de Debbie, dar sunt puţin invidios pe părinţii Miei. M-am gândit de multe ori să caut o cale de evadare atunci când simt că povara grijilor mâ doboară. în acele momente, aş da orice sa dispar. Dar, în realitate, n-aş putea s-o fac. N-aş putea s-o părăsesc pe Debbie decât dacă ar fi absolut necesar. Avem prea multă nevoie unul de celălalt

în seara asta, o durere acută, ce nu dă semne c-ar vrea să cedeze, îmi roade stomacul, aşa că, de-ndată ce Debbie adoarme, ies din dormitor şi cobor în sufragerie, de unde iau două tablete din flaconul dosit în dulapul cu băuturi. Apoi le dau pe gât cu câteva înghiţituri de Jim Beam. E dimineaţă devreme, iar la ora asta, e fie ultima băutura a zilei, fie prima. Nu mă simt atât de vinovat când gândesc aşa.

Nu sunt dependent de alcool, dar sunt conştient că în ultima perioadă a devenit mai mult decât un simplu obicei. La scurt timp după diagnosticul lui Debbie, am început să beau mai mult, încât să îndepărtez toţi spinii ascuţiţi din viaţa mea. Situaţia s-a agravat, odată ce afacerea a început să se ducă de râpă. Au fost înfiinţate companii de construcţii mai

mari, mai bune şi mai ieftine, cu

costuri generale şi oferte la preţuri reduse, inr pe piaţ^ nil a mai fost loc pentru meseriaşi ca mine.

îmi tom încă un pahar şi-mi promit că va fi ultimul pe azi. Nu sunt sigur dacă alcoolul sau rezerva mea secretă de pastile îmi domoleşte durerea de stomac. Oricum ar fi(e o soluţie temporară – mai ales când scot telefonul (|e la încărcat şi încep să mă uit la filmuleţul pe care mi l-a trimis Finn. Păml de pe braţe mi se zburleşte, pe măsuri ce-l urmăresc parcurgând fiecare cameră din casă, calculând toate lucrările ce trebuie făcute. în cele din urmă, renunţ. Prea multe lucruri îmi distrag atenţia. Trebuie s-o văd cu ochii mei.

Totuşi s-ar putea să se ivească o rază de soare prin perdeaua densă de nori. Poate că proiectul ăsta e exact ce avem nevoie eu şi Finn ca să ne apropiem mai mult. Relaţia noastră tată-fiu a fost una distantă încă din ziua în care a intrat în viaţa noastră şi trebuie să recunosc că vina îmi aparţine într-o anumită măsură.

Pun telefonul înapoi la încărcat şi intru în baie, unde mă spăl pe dinţi pentru a doua oară în această noapte, luând o înghiţitură generoasă din apa de gură cu aroma de mentă, până ce nu mai simt gustul whiskyului- Apoi mă strecor în linişte în pat, lângă Debbie.

îmi trec un braţ în jurul pieptului ei, simţind fiecare ridicare şi coborâre a acestuia. în ciuda defectelor ei. n-aş putea trăi niciodată fără ea. A apărut în viaţa mea intr-un moment în care aveam nevoie de cineva care să mâ sprijine, iar ea nu m-a abandonat niciodată. Mi-aşda şt ultima suflare pentru ea, fără să şovăi. De fapt, dacă n-ar fi fost ea, probabil c-aş fi fost deja mort.

CAPITOLUL 5

Mă străduiesc să afişez o mină dezinvoltă, în timp ce mă apropii pe jos de casă. Scormonesc prin minte, încercând să-mi amintesc de când n-am mai fost pe-aici. Trebuie să fi trecut vreo treizeci de ani de când am căzut pradă curiozităţii ultima dată. în acea zi, înainte să pun piciorul pe alee, toate chipurile tinere care mi-au marcat copilăria plină de peripeţii şi-au făcut apariţia în dosul ferestrelor murdare de trecerea timpului, de parcă îmi pândeau întoarcerea. Nefiind gata pentru o asemenea confruntare, am dat bir cu fugiţii.

Astăzi, spaima de-atunci revine cu aceeaşi intensitate. încetinesc pasul când remarc cum şoferul unui camion, cu ţigara atârnându-i în colţul gurii, fixează o plasă deasupra benei ticsite de cărămizi vechi, rigips şi mobilierul dintr-o baie ce-mi pare cunoscut. Lângă, se află o benă goală, gata să fie umplută cu alte rămăşiţe ale casei pe care am cunoscul-o odinioară. Bănuiesc că vor mai rămâne foarte puţine elemente din structura originală până la finalizarea lucrărilor.

O maşină parchează în faţă şi mă opresc, temându-mă să nu mă observe cineva. Mă pitesc printre copacii de pe cealaltă parte a şoselei. în timp ce noii proprietari aşteaptă plecarea camionului de pe alee, işi întind gâturile, uitându-se stăruitor la acoperiş. Urmăresc cu privirea direcţia în care işi înclină capetele.

în copilăria mea, locul era impecabil, departe de imaginea pe care o am acum în faţa ochilor. Tata se îngrijea de reparaţiile interioare, iar grădina era teritoriul

 mamei. !nc« mi-o pot închipui cum stătea

acolo, cu X înflorate, cu fbarfecile pentru grăd.nant în mână ,jn îmistă Plină de crenguţe şi tulpini tăiate la picioare Părea liniştită în mijlocul naturii. Cu toate astea, spre sfarşitm perioadei petrecute aici, nici măcar grădinăritul nu-i aducea satisfacţie.

în prezent, nu mai există straturi cu flori sau gazon; toate s-au transformat într-o mare de verdeaţă. Buruk nilc încolăcite pe jgheaburile de la etajul al doilea se înalţă spre cerul de-un albastru pal.

Au trecut prea mulţi ani de atunci ca să-mi amintesc exact cum am ajuns să locuim în această casă sau unde am stat înainte. însă George, fratele meu, îmi povestea despre perindările neîntrerupte ale familiei noastre înainte să ne stabilim aici, mereu pe drumuri, rareori rămânând într-un apartament sau o casă mai mult de câteva luni, iar de fiecare dată locuiam împreună cu alte persoane, mai în vârstă decât mama şi tata. îmi amintesc vag câ locuinţa era deja ocupată de doi adulţi când am ajuns noi aici, dar nu au zăbovit prea mult. Curând am rămas doar noi şi am avut timp berechet s-o explorăm.

— Tata spune câ suntem nişte cuci, mi-a explicat George, dar n-am priceput la ce se referă.

Privirea ini-e atrasă ca un magnet de cele două bovindouri unde toate cele şase geamuri au fost baricadate cu scânduri, ca să ţină intruşii la distanţă, presupun. Mă uit spre porţiunea grădinii ce era acoperită cu gazon şi aproape că mă aştept să zăresc resturile scaunului pe care l-am azvârlit de la una dintre cele două ferestre de la etaj. Şi mai multe amintiri şi emoţii de mult îngropat işi croiesc drum spre suprafaţă, în valuri copleşitoare, ce-mi taie răsuflarea. Ştiu că acum port o piele diferită, mai groasă, spre deosebire de cea cu care în-am născut, dar, daca priveşti dincolo de aparenţe, în adâncul suflet lui sunt acelaşi copil speriat.

Pe măsură ce camionul se îndepărtează, iar noii păzitori ai casei coboară din maşină, atenţia mea se îndreaptă mai degrabă spre ea decât spre el. Femeia ţine fruntea sus, umerii traşi în spate şi păşeşte încrezătoare. Dar siguranţa ei e umbrită de felul în care se agaţă de braţul lui, ca şi cum s-ar agăţa de însăşi dorinţa de a trăi. E o actriţă bună. Ea are mai multă nevoie de el decât el de ea.

Mă gândesc cât sunt de norocoşi că nu cunosc istoria clădirii. Chiar dacă n-am mai călcat acolo de zeci de ani, voi face parte întotdeauna din componenţa ci. Eu sunt mortarul care ţine cărămizile la un loc, ţevile ce duc spre fiecare robinet, grinzile de lemn ce-i susţin acoperişul. N-am reuşit niciodată să mă eliberez de ea cu adevărat. Eu sunt în casă, iar casa e în mine. Bună sau rea, ea m-a făcut persoana care sunt astăzi. Pentru unii, sunt un salvator, pentru alţii, un monstru. Ştiu ce-a trebuit să fac, îmi amintesc toate sufletele pe care le-am scăpat din chinuri. Faptul că nu pot dezvălui lumii rolul pe care-l am face parte din înţelegere. Nimeni n-o să-mi înţeleagă vreodată menirea. Sunt atât de orbi, încât pentru ei aş putea fi doar un monstru.

PODCASTUL *ÎN SPATELE CORTINEI*

EPISODUL 4/6

FRAGMENT DIN INTERVIUL CU GABBY GIBSON, LOCALNICĂ ŞI PROPRIETARĂA WHITE HART PUB, STEWKBURY

Ne *puteţi spune când v-aţi dat prima dată seama că se lucrează la casă?*

Primele camioane au început să străbată străzile înguste ale oraşului la aproximativ două săptămâni de la afişarea anunţului de vânzare. Huruitul motoarelor mi-a făcut ferestrele sâ se zgâlţâie. Am crezut că e cutremur.

Ce-aţi putut observa, de vreme ce sunteţi cel mai apropiat vecin al lor?

De aici, nimic, dar am putut să observ multe în timp ce-mi plimbam câinele. După ce au petrecut câteva zile tăind toate buruienile din grădină, am văzut în sfârşit ce s-a ales de acel loc, părăsit atâta amar de vreme. A fost un proiect al naibii de greu de dus la capăt.

Aţi crescut aici. Le puteţi spune oscul' tătarilor noştri ce vă amintiţi despre acea casă?

N-am auzit vreodată sâ fie locuită, (mica din spate o împrejmuită cu ziduri înalte şi nu e vizibilă din exterior. Când eram adolescenţi, era locul perfect în care să chiulim de la şcoală, să ne petrecem ziua drogân- du-ne şi bând cidru, înainte să ne dezmeticim şi să ne ducem spre case. Dar niciunul dintre noi n-a încercat să pătrundă în interior. Locul acela avea o aură înfiorătoare şi nici măcar o şleahtă de adolescenţi răzvrătiţi nu erau atât de proşti încât să pătrundă acolo.

Care a fost reacţia localnicilor la ceea ce s-a găsit mai târziu în interior?

Aşa cum v-aţi aştepta, au fost complet şocaţi. A fost mult mai rău decât ne-am fi putut imagina vreodată.

CAPITOLUL 6

MIA

Pnn toate camerele în care intram plutesc nori de praf Noroc că am cumpărat o mulţime de măşti de pe eBa\. altfel am fi tuşit până ne făceam plămânii franjuri îmi trec degetele prin păr şi-mi doresc să fi purtat o cască de protecţie, pentru că deja e aspru la atingere ca vata, deşi sunt aici de numai o oră. în seara asta, am de gând să mă răsfăţ c-un tratament de revitalizare a părului.

Data trecută când am stat în bucătăria asta, en de dimensiunea unei cambuze, întunecoasă şi ridicol . mică neutru o casă de asemenea dimensiuni. Două ale mai târziu, deja ii lipseşte unul dintre pereţiii por tanţi. pilaştrii de metal susţinând tavanul. Gnnzil oţel laminat trebuie să sosească mâine. Aproape c. ş* despre ce vorbesc, cel puţin aşa cred. Am învăţat n u cele două luni de când au început lucrările. Dave a < .

proiectul, făcând mare parte dintre renovări e , Dacă e vreun muncitor pe şantier, se ţine scai de caPu să se asigure că totul iese exact cum ne dorim.

Am o idee foarte clară despre cum îmi d°reSC^ arate toate camerele imediat ce sunt gata. Printre . nile pe care le-am avut de îndeplinit la locul de în domeniul relaţiilor publice din Londra, s-a nU1U şi organizarea a zeci de şedinţe foto în locuinţele P* le-am închiriat pentru a prezenta produse clienV\°r din punct de vedere social, am petrecut mult timp irnţ ună cu fostul meu iubit în casele celebrităţilor ca|X’je

angajat designeri de interior pentru a transforma ca epocă neglijate în adevărate palate. Prin urmare, ştiu deja cum mi-nr plăcea să arate, chiar şi cu un hugct mult mai inie.

Probabil că tot praful ăsta şi masca pe care o port îmi provoacă greaţă. însă nu stint întru totul convinsă că senzaţia de rău nu c doar în capul meu. De fiecare dată când mă aflu aici, mâ loveşte cu o frecvenţă alarmantă, chiar şi în pauzele luate de la lucrările de demolare. E o reamintire constantă a grămezii de bani pe care îi investim în casă, fiind atât de multe lucruri de făcut până să luăm în calcul ideea să ne mutăm. Poate că ar fi trebuit să-i lăsam mai bine pe Debbie şi Dave s-o cumpere.

De multe ori am fost la un pas să mâ dau bâtută. Atunci când mare parte din tavanul băii de la etaj s-a prăbuşit din cauza unui rezervor de apa care curgea. Sau când am venit aici în prima săptămână de când am început lucrările şi am descoperit că furtuna smulsese partea superioară a hornului, aruncând-o în capătul aleii. în acea clipă, mi-a venit să-i azvârl cheile lui Finn, să plec şi să nu mai calc niciodată aici.

Dar ce alternativă avem? Daca renunţăm acum, o lăsăm într-o stare şi mai jalnică decât atunci când am cumpărat-o. Şi, în condiţiile «astea, cine ar vrea să ne scape de ea? în plus, impactul financiar ne-ar zdrobi. Deja reducem la minimum toate cheltuielile. Spre dezamăgirea părinţilor mei. ne-am amânat planurile de a ne întâlni cu ei în Long Island şi să petrecem o săptămână navigând împreună spre Florida. Am strâns cureaua atât de tare, încât am impresia că am fost vârâtă într-un corset.

Sunt foarte norocoasă că Helena, şefa mea, nu mă pune sa fac naveta în capitală, cinci zile pe

săptămână, când pot să muncesc la fel de mult de acasă. Aşa că. dacă nu lucrez pe laptop, în anexă, mă învârt prin diferite magazine şi cafenele din oraş. Poţi să ţii o fată departe de Londra, dar nu-i poţi smulge din mână o cafea latte triplă cu nucşoară. Oricum, nu tară să foloseşti o rangă. Apetitul

meu pentru dulciuri şi pn>duse de patiserie, pe c consum în cantităţi din ce în ce mai man, nu-a burta sau mi-a dat ceea ce Finn numeşte „un bebeluş PrJ“ venit din alimente”. E doar o gluma, deşi puţin cam solană, având în vedere situaţia mea. On poate sunt eu Un pic prea sensibilă.

în timp ce mă îndrept spre uşa din faţă, o surpriQd pe Debbie înaintând anevoie pe alee, sprijinindu-se în baston. Pare că o deranjează piciorul astăzi. Nu ştie o privesc, aşa că e posibil să mă înşel când presupun, uneori, că exagerează ca să atragă compasiunea celor din jur. Mă retrag, să nu dau ochii cu ea, străbat în grabă casa şi ies prin gaura din perete.

Sincronizare excelentă. Acum pot lucra în anexă fără să stea ea de veghe în casa principală, aşteptând să dea buzna peste mine ca un miros urât. Niciodată n-a înţeles cu ce mă ocup sau care e rostul unui specialist în PR. Are impresia ca e o carieră scornită, o slujbă falsă, creată doar ca sâ umple un gol de pe piaţă care nu există cu adevărat. Şi cam aşa şi e, dar cui îi pasă, atunci când salariul e unul generos?! Sunt sigură că Finn i-a spus cât de mult câştig în plus faţă de el din meseria mea ..inventată”, Probabil că asta a determinat-o să se împace cu ideea.

Prietenele şi colegele mele au rămas mute de uimire când le-am spus că-mi vând apartamentul din Huxton ca sa mă mut la ţară. Câteva dintre ele au organizat o „intervenţie , aşa cum au numit-o doar pe jumătate în glumă, pentru a mă convinge sa mă răzgândesc, amintindu-mi că n-ar trebui sâ renunţ la absolut nimic de dragul unui bărbat, cu atât mai puţin pentni unul care are o slujbă ana aşa ca Finn. Am auzit în repetate rânduri că .»e liiLTu1111 ,DSla^ator * Câteva,

probabil c-aş fi spus acelaşi nevnipD V" J n omentu ^ în care l-am cunoscut aveam mut mai mult decât unul dintre băieţii

superficiali cu care obişnuiam sfi mă întâlnesc. Finn nu era un fotograf faimos, cu coc în creştet şi o agendă plină de persoane care mă puteau pune în fruntea listei la o petrecere exclusivistă; părinţii lui nu deţineau niciun titlu şi locuiau intr-o casă mare în provincie; nu-şi petrecea weekendurilc prin baruri în compania membrilor echipei Chelsea. Era un tip obişnuit cu adevărat. Şi mi-am dat seama că îmi place să fiu un om obişnuit. Chiar şi acum, de fiecare dată când ascultăm piesa *Common people* a celor de la Pulp îmi spune că Jarvis Cocker cântă despre noi. Vorbele lui ascund un sâmbure de adevăr şi mă fac să râd întotdeauna.

Simt cum mi se face iar rău şi acum, că sunt afară, îmi dau jos masca, inspirând cu nesaţ, de câteva ori, aerul proaspăt. Urc în maşină, pornesc motorul şi acordurile melodiei *Get I.ucky* de la Daft Punk răsună din difuzoare. Zâmbesc şi dau volumul la maximum. Piesa asta se auzea din difuzoare în seara în care eu şi Finn nc-am cunoscut. Participam la petrecerea burlăciţclor a prietenei mele Priya, la W I lotel, în Lciccster Square, la scurt timp după ce m-am despărţit de Ellis. Eram la bar, când mi-a atras atenţia un tip înalt, de un metru optzeci, cu gene pentru care aş fi fost în stare să ucid, atât de mult îmi plăceau, cu părui şi ochii negri.

Mă holbam fără să mă pot opri. Stătea în picioare în tovărăşia câtorva prieteni şi, încurajată de prosecco şi de fete, m-am dus la el. Am presupus că e puţin mai tânăr decât mine, ckir vorbea mai blând decât mi-am imaginat. Am crezut că nu va fi nimic mai mult între noi decât o partidă de sex la beţie sau o aventură de-o noapte, dac-aş fi vrut. Chiar şi acum, lui Finn ii place să-mi amintească că mă credeam

sexy şi seducătoare, când, în realitate, flirtam cu el cu graţia unui Saint Bernard, în timp ce el încerca să înă refuze politicos. Dar nici măcar stângăcia şi creierul meu amorţit de aburii denşi ai alcoolului n-au izbutit să stingă scânteia dintre noi.

Fw <m diferit la el. Finn a fost – şie ni contillu _ ca o carte deschisâ şi mi-a mârtunsit fora să arc o mbită. pe Emma. Cu toate astea, ,-am luat telefon din buzunar şi i-am înnegurat numărul meu M.am de?. nnm-Mit. spunându-mi că se aplică .codul fetelor doat atunci când cunoşti concurenţa m came şi oase. frumos oe faci. Mia. nu-i frumos.

în zilele ce au urmat, am început să conversăm prJn mesaje – mă aţâţa, aş putea să adaug apoi m-a sunat pe FaceTime – accidental, a zis. Apelul a durat aproape două ore. A doua zi a luat un tren spre Londra, doar ca sâ mă scoată la o cafea în pauza de prânz. La scurt timp, a capăt relaţiei cu iubita din adolescenţă. în mai puţin de şase luni, mi-am vândut apartamentul şi m-am mutat m Leighton Buzzard.

Curând, ne-am căsătorit pe o plajă în Maldive. Am obţinut o reducere foarte mare, prin intermediul unui client, insă Debbie şi Dave nu şi-au permis să fie alături de noi în această călătorie unică în viaţă. Cred că Debbie n-o să mă ierte niciodată că J-am convins'* pe Finn să ne căsătorim în străinătate. Faptul că părinţii mei au participat a pus şi mai multă sare pe rană. Fotografiile înrămate pe care i le-am dăruit cu noi doi spunând „da” pe plajă DU şi-au găsit locul nicăieri în casa ei.

Aproape imediat, eu şi Finn am încercat să concepem un copil. Primul an a trecut iară succes şi abia după o tomografie un medic m-a diagnosticat cu endometri- oza la ambele ovare. Trei ani mai târziu, după o operaţie, două tratamente gratuite de fertilizare *în vitro* oferite de NHS-, două transferuri la o clinică privată de

fertiliza# şi trei avorturi spontane, nu eram mai **RĂMÂNE INFAMIE** aproape să avem bebeluşul mult dorit. Uneori, vinovăţia pe care o simţeam *înt***rtgmîuÎ)**[1] **S<rViCC$ (ServWul National** * **Sănătate). în lb.**

că nu puteam să-i dăruiesc lui Finn copii era mistuitoare şi mă întrebam dacă mariajul nostru va rezista.

L-am întrebat de nenumărate ori dacă s-ar mai fi căsătorit cu mine, în caz că ar fi ştiut că nu puteam să avem copii. Da, mă asigura el, bineînţeles că da. Dar n-a fost niciodată suficient pentru a mă linişti. Mă uitam la fotografia din sufrageria lui Debbie, cea cu el şi Emma în noaptea balului de absolvire, şi îmi spuneam că ar fi fost mult mai fericit alături de ea, nu cu cineva defect, ca mine. Universul mă pedepsea pentru că furasem bărbatul altei femei.

Am mers până intr-acolo încât mi-am vârât nasul în telefonul lui, citindu-i mesajele, e-mailurile şi verificându-i conturile de pe reţelele sociale, pentru a verifica dacă işi scriu. Dar n-am găsit nimic. Finn n-avea nicio aventură, dar riscam să-l împing chiar eu în braţele alteia, dacă mă încăpăţânam să mă comport ca o nebună. De-n- dată ce am învăţat să renunţ la ceea ce nu puteam avea, am reuşit să apreciez ce aveam. Pe Finn. Finn al meu. El era de ajuns. Şi am încetat să mă mai comport aidoma copilului pe care nu-l voi avea.

„Un copil.” Repet cuvintele doar pentru mine. „Un copil.” Gândul e fulgerător, dar persistă.

— Un copil, spun cu voce tare.

„Isuse! Nu de-asta m-am simţit rău în ultima vreme, nu-i aşa? Nu e cu putinţă să fiu însărcinată, nu-i aşa?” Nu, ultima încercare de fertilizare în *uitro* a fost acum câteva luni. Menstruaţia mea a fost mereu neregulată, dar, acum că stau şi mă gândesc, nu mi-a mai venit de secole.

îmi trec degetele prin păr, stârnind rotocoale de praf. Câteva minute mai târziu, mă îndrept spre centrul oraşului, să găsesc o farmacie. Trebuie să aflu

dacă e doar în imaginaţia mea sau e aievea. Pentru că cea mai bună veste din toate timpurile ar fi să rămân în sfârşit însărcinată, deşi intr-un moment complet nepotrivit.

CAPITOLUL 7

FINN

Ceva e în neregulă cu Mia, simt asta. Nu mi-a dat înţeles c-ar avea vreo problemă, dar în ultimele zile a fost distantă faţă de mine. Eu am experienţa în a-i ascunde lucruri. însă ea, de obicei, nu se poate abţine dacă ceva o sâcâie.

S-au scurs deja unsprezece săptămâni de când am început renovările la noua casă şi probabil ea are impresia că a trecut o eternitate, având în vedere că e nevoită să jongleze cu un loc de munca cu normă întreagă şi o slujbă cu jumătate de normă ca sâ răzbim cu banii. Problema e că îmi dau seama că entuziasmul ei scade treptat – asta dacă a existat vreodată în timp ce al meu a crescut vertiginos. Primul gând care-mi trece prin minte când mă trezesc dimineaţa nu mai e „ce dracu’ am făcut?”, ci mă gândesc ce trebuie să fac astăzi ca să ajungem mai aproape de finiş. Eu văd lucrurile astfel: avem o oportunitate unică să transformăm maghernița asta intr-un loc special. Şi, cu cât voi munci din greu la montarea fiecărei ţevi, a fiecărui racord, la pusul parchetului şi la reclădirea pereţilor de cărămidă, cu atât mai repede visul nostru va deveni realitate.

O privesc pe Mia de la capătul culoarului din depozitul cu materiale de construcţii. întoarce rând pe rând panourile de prezentare, încercând să ne

hotărâm ce model de faianţă să alegem pentru placarea perete- iui de deasupra chiuvetei şi aragazului, acum că bucătă- na e apioape gata. Eu înclin spre plăci albe, care nu

demodează, în stil Metro. însă ea a ales un model marocan. colorat, pe care l-a văzut pe Pinterest. Ea va câştiga. Ca întotdeauna, de altfel. Colegii de la serviciu mă iau mereu peste picior, spunând că mă ţine sub papuc şi că la fel de bine mi-aş fi putut construi un cuib în grădină. Dacă Mia vrea să creadă că ea e capul familiei şi că ştie totul despre mine, atunci n-am de gând sâ-i demonstrez contrariul. Am lucruri mult mai importante de care trebuie să mă ocup.

Mia e foarte diferită de toate fetele cu care am ieşit. A fost un pas uriaş să renunţ la fata cu care aveam o relaţie din adolescenţă şi pe care o cunoşteam ca pe mine însumi pentru o persoană complet necunoscută. Dar ăsta a fost tot farmecul. Emma era dulce, tandră şi făcea tot ce-i ceream fără să crâcnească, însă relaţia noastră era claustrală. Insista sa facem totul împreună şi ştiu că era important, dar nu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte. în noaptea în care am cunos- cut-o pe Mia, căutam deja o cale să pun capăt relaţiei cu Emma. Mia era o forţă a naturii, amuzantă şi încrezătoare şi beată criţă. Ah, şi la fel de dornică cum şi-ar dori orice bărbat să fie o femeie.

O fată care nu se conformează turmei, care refuză să-şi injecteze botox sau să-şi pună acid în buze şi care nu mănâncă doar salate, ca să-şi păstreze silueta pentru pozele de pe Instagram, are ceva aparte. Miei nu-i pasă dacă poartă haine cu o mărime mai mare. Părul ei blond şi ochii albaştri aprind o flacără în mine, care arde încă, după atâţia ani. De asemenea, îşi preţuieşte spaţiul personal, ceea ce înseamnă că am timp şi pentru mine, iar asta îmi convine de minune. Am o viaţă şi în afara căsniciei.

Nu auzisem nimic despre ea înainte s-o cunosc, fiindcă nu citesc revistele de scandal, dar iubitele colegilor mei au recunoscut-o imediat. Fostul ei iubit juca în

telenowle când a câştigat *Strictly (ome Dancing*, (]* nind celebru peate noapte. Prin urmare, şi Mia a aj * în lumina reflectoarelor, l-am căutat recent numele Google şi a fost ciudat să dau peste o versiune mai £ nără a soţiei mele, zâmbind de pe coperta revistelor, L şi Ellis erau pe cale să se căsătorească când l-a prins înşală cu partenera lui de dans. Mia i-a dat papucii, pierderea iui s-a dovedit a fi câştigul meu.

Soţia mea ridică una dintre cutiile cu faianţă, probabil că fundul de carton n-a fost bine lipit, fiindcă plă- cile alunecă pe podea şi se fac ţăndări. înjură şi se apleacă să le adune, dar se taie la mână şi înjură iarăşi, sugând sângele ce i se prelinge din vârful degetului. Le adun cu grijă pe restul, când observ că plânge în tăcere. Nu cred că doare atât de tare.

— E în ordine, sunt doar nişte plăci! o liniştesc.

- Sunt însărcinată, spune pe nerăsuflate şi. iniţial, am impresia că am înţeles greşit, dar nu-mi dă timp să mâ gândesc la ceea ce ar fi putut spune de fapt. Şi sunt conştientă câ e un moment al naibii de nepotrivit, pentru câ avem atât de mult de lucru la casă şi locuim cu părinţii tăi şi toate cele, dar...

Izbucneşte din nou în plâns, iar de data asta nu-şi mai poate reţine hohotele.

E ultimul lucru pe care m-aş fi aşteptat să-l aud.

- Când ai aflat? o întreb.

Acum trei săptămâni, răspunde cu glasul înecat de lacomi. Am fost ieri la spital pentru control, iar ecogra- fia arată că sunt însărcinată în trei luni.

vorbá’de Câteva sWmâni şi n-a suflat« fi crezut ** că e mai b“„* la păstrat secrete decât ai

gură la N·ar fi trebuit te duCÍ SÍ”·

- N-am vrut 8ă-ţi faci speranţe deşarte, dacă ar fi fost ceva în neregulă cu sarcina, spune, işi trage nasul şi inspiră adânc. N-aş putea indura să văd iar dezamăgirea pe chipul tău.

— Şi totul e în regulă?

Doar când Mia încuviinţează las zâmbetul să-mi destindă trăsăturile.

- Totul e bine, adaugă şi-şi aşază protector palma pe pântec. Totul e perfect.

După care strecoară o mână în poşetă şi scoate o fotografie alb-negru făcută cu ultrasunete. Trebuie să-mi indice cu exactitate unde se află bebeluşul, fiindcă totul îmi pare o picătură de cerneală intr-un ocean.

Se ridică în picioare, iar cu rămân, la propriu şi la figurat, ţintuit pe podea, încercând să-mi dau scama ce înseamnă asta pentru noi.

— Deci ce părere ai? mă întreabă.

Mă ridic şi îi trag capul la pieptul meu.

— E incredibil!

Timpul va fi limitat, însă nu există o motivaţie mai puternică să termini o casă decât simplul fapt că nu vrei să-ţi vezi copilul nou-nascut locuind într-un şantier. Ne îndreptăm spre maşină, fără să fi luat vreo decizie în privinţa faianţei. Ea continuă să vorbească, dar nu aud nimic din cc spune. în schimb, mă gândesc la vestea că mă va face tată. Mă împăcasem cu ideea că nu putem avea copii. Şi. dacă sunt cinstit cu mine însumi, nu a fost prea greu. Mia a fost întotdeauna mult mai disperată decât mine să ne întemeiem o familie. Nu că i-aş fi mărturisit vreodată asta.

E o veste emoţionantă, care ne va schimba mult viaţa, aşa că nervii mei o să fie întinşi la maximum. Ceea ce înseamnă că va trebui să fiu mult mai atent decât până acum. Fiindcă, daca nu-mi dau silinţa şi fac un pas greşit, Mia n-o să mă ierte

niciodată.

CAPITOLUL 8

DEBBIE

Fiul meu şi Mia se aşază vizavi de mine şi Dave,^ masa de lemn, la terasa pubului din apropiere. Ea şi Flnfl tocmai s-au întors de la bar cu o tavă încărcată cu băuturi. Am impresia că se oferă să-l ajute de fiecare dată, doar ca să nu rămână singură cu noi. Nu pot s-o condamn; nici eu nu vreau să rămân singură cu ea. Nu contează ce spun, întotdeauna o dau în bară.

După ce Dave mi-a sugerat că ar fi în interesul tuturor să mă străduiesc mai mult, chiar mi-am dat silinţa $â mă înţeleg cu ea.

— Nu trebuie să fiţi cele mai bune prietene, niw spus el. Însă trebuie să găsiţi o cale de mijloc şi să vi înţelegeţi.

Fireşte, sunt protectoare cu fiul meu, dar asta nu înseamnă că nu sunt dispusă să-l împart cu ea. Vreau s-o plac pe Mia la fel de mult ca pe Finn: eu şi Enima am fost prietene 1a cataramă, prin urmare, ştiu că problema nue la mine. Pur şi simplu, Mia nu vrea să fim prietene. A® încercat şi am tot încercat, dar ea nu face niciun pas să apropie de mine, şi nu pot continua să parcurg acest dru® de una singură, doar ca să ajung iar intr-o fundătură.

— O sa fac lut ce-mi stă în puteri, i-am promis I® Dave.

Ridic halba plină pe jumătate cu lager shandy [0] simt mult prea grea în mână, din cauza articulaţiei slăbit* Terapeutul meu ocupaţional

presupune c-ar trebui să mă ajute să-mi relaxez muşchii şi să nu mai am spasme. însă noul tratament nu funcţionează în totalitate, iar efectele secundare nu sunt deloc plăcute – diaree şi durere în gât în majoritatea dimineţilor. Dacă înghit pastilele cu prea mult alcool, ajung să uit lucruri. Şi nu-mi permit să se întâmple aşa ceva.

Dave e la a treia bere, le-am numărat. Şi bănuiesc că nu e prima dată în care a pus gura pe alcool astăzi. Cu toate că a venit aici direct de pe şantierul unde lucrează, sunt sigură că am simţit izul acru al berii în răsuflare când m-a sărutat. Ar fi o minciună să afirm că nu sunt îngrijorată că foloseşte din ce în ce mai des alcoolul pentru a înfrunta problemele de peste zi. Am remarcat, conţinutul sticlei de whisky din dulapul cu băuturi a scăzut sub etichetă. La începutul săptămânii, era deasupra.

Habar n-are că i-am găsit flaconul cu pastile pe care îl ascunde printre sticle. N-am recunoscut numele trecut pe etichetă – Antoni Kowalski – şi am fost nevoită să caut pe Google cuvintele *IM Pr/Mwbolmve,* ca să descopăr că înseamnă analgezice în poloneză. Soţului meu nu-i stă în fire să-mi ascundă lucruri. Deocamdată nu l-am întrebat de ce are nevoie de ele, dar sunt sigură că durerea de spate e cea care nu-i dă pace. Cu cât îmbătrâneşte, cu atât mai greu ii vine să recunoască că munca îşi pune amprenta asupra lui.

O crampă sfredelitoare îmi traversează muşchiul piciorului stâng şi încep sa masez punctul din care porneşte spasmul. Durerea e cumplită şi am senzaţia că cineva m-a înjunghiat cu un cuţit cu lama înroşită şi l-a lăsat înfipt în rană. Ma căznesc

să-mi reţin ţipătul ce stă sa-mi alunece de pe buze, ca familia mea şi Mia sa nu-şi dea seama ce mi se întâmplă. Partea cea mai proastă e că durerile se vor înrăutăţi cu timpul. Am abia cincizeci de ani, dar mă simt din ce în ce mai mult ca o mârţoagă vlăguită, care se îndreaptă spre fabrica de clei.

În ultima vreme, mă bazez din ce în ce mai mult r» ajutorul lui Finn. Sinceră să fiu, nu am mereu nevoie * el, dar arătaţi-mi o mamă care nu vrea să petreacă mult timp cu fiul ei şi o să vă arăt o persoană care nu crescut cum trebuie copilul. Apoi îmi aduc aminte timpul limitat pe care îl mai am la dispoziţie, din ca^ diagnosticului ce mi-a fost pus, şi simt cum inima mi$ţ

face cât un purice.

- Vrem să vă spunem ceva, începe Finn, smulgân- du-mă din gânduri, apoi scoate un plic alb din buzunand de la spate, il pune pe masă şi-l împinge spre noi. Deschi- deţi-l, ne îndeamnă.

în interior e o fotografie făcută cu ultrasunete. Destul de clară, dar tot îmi ia o clipă să descifrez ce văd.

- Eşti însărcinată? o intreb pe Mia, iar ea dă din cap, apoi mă uit la Dave, care e la fel de uluit ca mine. Cum? adaug.

- Sper că nu trebuie sa vă explic..., mustăceşte Finn.

- Pe cale naturala, intervine Mia. După operaţie şi încercările de fertilizare *în vitro,* natura a ieşit victorioasă în cele din urmă.

— Şi eşti sigură? o întreb.

— Paisprezece săptămâni, spune şi se agaţă mai strâns de braţul fiului meu, de parcă ar fi un

Ixxi constrictor care se încolăceşte în junii prăzii.

în timp ce Dave îi strânge viguros mâna băiatul[111] nostru, eu ii ofer Miei o îmbrăţişare politicoasă, din can' amândouă suntem nerăbdătoare să ne desprindem-1° schimb, când îmi îmbrăţişez fiul, nu vreau să-i mai d^ drumul.

— O să fiu bunicăI exclam, nevenindu-mi să cred-

Mia, Finn şi tatăl lui continuă să pălăvrăgească, dar eu mă retrag iar în lumea mea. Îmi imaginez cum ni se va schimba viata cu un nou membru în familie. Deja mă văd împingând căruciorul în care se află nepotul meu, trimi- ţându-le prietenelor poze cu el, urmărindu-l pe Finn cum îl tine în braţe ca pe o comoară nepreţuită, aşa cum l-am ţinut şi eu pe el în prima zi. Apoi îmi dau seama că i-am atribuit deja un sex copilului.

Realitatea mă izbeşte cu forţă şi pe nesimţite. „Nu voi fi bunică pentru mult timp”, gândesc, iar vântul îmi părăseşte pânzele, facându-mă să mă pleoştesc. Dave are dreptate. Trebuie să-mi îmbunătăţesc neapărat relaţia cu Mia, dacă vreau să profit la maximum de timpul pe care îl voi avea cu nepotul meu. Trebuie să găsesc o cale prin care să-i demonstrez că pot fi prietena, nu inamica ei. Nădăjduiesc doar că şi ea va face la fel în ceea ce mă priveşte.

FRAGMENT DIN INTERVIUL CU JILL MORRIS, CONCESIONAR AL SUPERMARKETURILOR COSTCUTTER, STEWKBURY

Eram în drum spre magazin, să intru în tura de după-amiază, când prima maşină de intervenţii a trecut în goană pe lângă mine. A oprit în faţa casei unde lucrările erau în toi şi am presupus că avusese loc un accident. Un minut mai târziu, a trecut o ambulanţă cu girofarul aprins şi am pornit intr-acolo, sa văd ce se petrece. La scurt timp, au ieşit din casă cu cineva întins pe targa, cu capul şi umerii imobilizaţi intr-un guler cervical şi un braţ legat intr-un soi de atelă. Avea atât de mult sânge pe faţă, încât nu mi-am putut da seama daca e bărbat sau femeie, dar, cu siguranţă, persoana era inconştientă. Probabil că era mai bine aşa, judecând după starea gravă în care se afla.

CAPITOLUL 9

Uşa terasei nu e încuiată şi se deschide cu uşurinţă. 0 împing doar puţin, cât să mă pot strecura în interior. De-ndalâ ce ajung în casă, merg în salon şi scrutez cu atenţie împrejurimile. Mobilierul e mult prea voluminos pentru spaţiul compact, lăsând prea puţin loc de manevră, insă draperiile sunt trase, iar razele lunii pline pătrund în cameră, luminând suficient cât să pot înainta fără să mă lovesc de vreun obiect şi să atrag atenţia locatarilor.

în rarele ocazii în care circumstanţele mă obligă să pătrund intr-o locuinţă, încremenesc în prag, aidoma unei statui, iară să mă mişc sau să scot vreun sunet, în timp ce casa respectivă vorbeşte cu mine. Ascult în tihnă, ca să disting zgomotele făcute de o persoană, scârtâitul podelei din lemn sau şuieratul cazanului din sistemul de încălzire. Imediat ce mă asigur că sunt în siguranţă, îmi văd de treabă. în această noapte, respiraţiile greoaie mă ademenesc spre o uşă întredeschisă. Păşesc încet pe covor, până ajung în dreptul dormitorului.

E aici şi e singură. Stă în pat. întinsă pe spate, cufundată intr-un somn adânc, Iară să tic conştientă de prezenţa mea. în timp ce inspiră şi expiră, din gâtlej ii ies nişte hârâieli înăbuşite. îmi amintesc de horcăielile unui muribund, ceva ce am auzit – şi provocat – de multe ori.

Fără niciun avertisment, becurile cu senzor din exterior, menite să ţină musafirii nepoftiţi 1a distanţă,

se aprind, revărsând lumina puternică în încăpere. Mă uit fix la ea, aşteptând să se trezească din dipă-n clipă din cauza strălucirii bruşte, dar nici măcar nu tresare.

îmi anine privirea pe fereastră şi zăresc o vulpe cU pu, ei. scormonind prin straturile de flori după ceva de mn” care. Iar inăuntni. o văd cât se poate de clar pe aceas,(' femeie. Seamănă cu mama mea: o femeie frumoasă. Car^ ascunde o inimă haină. Aspectul fizic va păli curând. ja. sufletul ei va deveni tot mai negru. însă intervenţia aiea poate opri totul.

Gâtul ei e mlădios şi instinctiv întind mâinile spre el apropiindu-mă atât de mult de pielea dezgolită, încât simt în palme căldura pe care o emană. Mă întreb cât de tare ar trebui să strâng ca să-i zdrobesc traheea şi să moară sufocată. Presupun că nu e nevoie de cine ştie ce efort Tehnica mea e ireproşabilă.

Şi-a împins plapuma până sub talie, permiţându-mi să văd limpede, pe sub tricoul pe care îl poartă, abdomenul bombat de sarcină, care se ridică şi coboară în ritmul respiraţiei. Mâinile mi se mişcă de la sine spre burta ei, apropimdu-se treptat, până când, intr-un final, se odihnesc pe ea. Femeia nu se clinteşte sub atingerea mea.

Zăbovesc cu mâinile deasupra buricului ci, pe o porţiune de piele neacoperită. E fermă la atingere; presupun că spatele copilului nenăscut e presat de abdomen. Doarme, la fel ca mama lui, fără să aibă habar de prezenţa mea, fără să ştie în ce pericol se află. Acum mă gândesc la forţa de care am nevoie pentru a împlânta o lamă în carnea moale ca aluatul şi la cât de adânc trebuie iniiptj ca să-i spintec uterul. îmi închipui cum s-ar simţi pe pielea mea, rece ca gheaţa, fierbinţeala sângelui ce se scurge din rănile pe care i le-aş provoca în timp ce o tai m două. Apoi mi-aş vâri mâinile în interior, pipăind cu {3™* găsesc şi scot afară conţinutul.

un copil din pântece, oncand gata să far un

N-am mai dar

un com Pronns.

t

pentru ea sunt >i

inocenţi trebui?

MS aplec deasupra ei. cu faţa |a „p .. .
chip, cu gura langS nasul ei. Răsuflu uşor ca « a ■ de
răsuflarea mea şi să devin oxigenul cuca^î.7 '.nSpire
mânii şi-şi hrăneşte copilul. Apoi întredeschid hP V*'
las să mi se prelingă din gură un firicel arJ£t'd ÎUZe e şi
care să ajungă într-a ei. Instinctiv, îşi tr?ce LÎ buza de
jos, iar acum sunt înăuntrul ei. ™

mult, aşa că mă furişez afară din cameră la fel de s
Lti" am intrat. După numai câţiva naşi I.S a se sting.

precum Mă opresc şi mă uit peste umăr ^nÎ spre femeia care stăpâneşte acum casa care m a făcut sa devin ceea ce sunt. u a

- O să te Vizitez iar curând, Mia, şoptesc.

CAPITOLUL 10

MIA

Stau întinsă pe-o parte în patul din anexă, în timp ce Finn îşi înfige nodurile degetelor în umerii mei. Ceasul de pe iPad indică ora 5.17 dimineaţa. Durerea intensă şi persistentă provocată de un junghi m-a trezit, iar eu l-am trezit pe el.

- Mai tare, spun.

Face tot ce poate, dar nu reuşeşte să-mi detensio- neze muşchii încordaţi.

Pe noptieră se află o fotografie 4D înrămată, făcută cu două săptămâni în urmă, ce-l înfăţişează pe fătul nostru de treizeci de săptămâni. Sunt incredibil de multe detalii. Poţi remarca arcuirea buzelor şi forma bărbiei fiului nostru. Sunt emoţionată ca naiba de perspectiva de a deveni mamă şi, în acelaşi timp, ext rem de entuziasmată de apropiata întâlnire cu micuţul nostru miraculos.

Ce ^nn C0Iît“lu^ să-mi maseze umerii, mult mai ǀR- SPate CU mişcâr*le Precise ale unui bărbat trebui să unei femei gravide decât ar

foile de calcul în pP 1 de trez,rea matinală. Răsfoiesc sâ decid “lre: relaxez aşa cum m-a sBtuit ti”’P

N-a fost cea mai nsn x
este acum, când denhmx arâ. sarc*nă- cu atât mai puţin
• am intrat în ultimul trimestru.

RAMANE

INFAMII IE Pe lângă hemoroizi, glezne umflate, vezica de mărimea unui bob de mazăre şi faptul că arăt ca un hipopotam îndesat în pijamalele astea, doctorii de la maternitate mă obligă să-mi înregistrez tensiunea arterială în creştere de două ori pe zi şi să merg la ecograf o dată la două săptămâni. Le tot spun că, după trei avorturi spontane, aşteptarea e cea care mă transformă într-un pachet de nervi şi îmi creşte tensiunea. Dar nu vor să audă nicio scuză.

Ar fi trebuit să-mi reduc zilele de lucru, dar nici nu se pune problema, având în vedere că salariul meu e singurul din care ne întreţinem. Finn lucrează câte şaisprezece ore pe zi, instalând două băi şi ajutându-şi tatăl să repare zidăria exterioară, să demonteze ferestrele şi să le monteze pe cele noi. Munca făcută de ei ne-a ajutat să economisim o mică avere. Dar. dacă intru acum în concediu de maternitate, vom trăi din banii din conturile de credit.

Chiar şi Debbie face un efort, ceea ce e deconcertant. Săptămâna trecută mi-a lăsat o vază cu crini galbeni în bucătăria din anexă şi un kit de răsfăţ pentru femei gravide ce conţinea o cremă hidratantă şi o lumânare parfumată. Mă simt de parcă am fi tras o linie sub tot ceea ce a fost înainte de sarcină. Ori asta, ori a angajat un chirurg al naibii de bun pentru a-i înlocui limba veninoasă. Aş minţi dacă n-aş recunoaşte că, într-un fel, aştept să facă un pas greşit.

Mă enervează la culme atunci când insistă să se implice în absolut tot ce are legătură cu copilul. Din nou, Finn crede că exagerez, dar s-a autoinvitat când am fost sa cumpărăm mobilierul pentru camera bebeluşului, im- părtăşindu-ne părerile ei despre fiecare pătuţ, masă de înfăşat, leagăn, monitor şi

cărucior. Apoi, atunci când Finn a observat numeroasele mele ocheade, a intervenit, luându-mi partea când a venit momentul alegerii pompei de sân.

Am încetat să le mai povestesc prietenelor de grupul de WhatsApp despre cât de tare mă irită pre, zenţa ei, pentru că au impresia că sunt nerecunoscătoare Chiar şi atunci când le amintesc de lucrurile pasiv-agi^ sive pe care mi le-a spus Debbie, cum ar ti. „aş vrea sg pot mânca la fel de mult ca tine farâ să mă simt vinovată” sau „e frumos să văd o fată de vârsta ta căreia nu-i pasg de aspectul fizic”, îmi spun că duc lucrurile mult prea departe. Iar prietenele care, la rândul lor, au fost însărcinate îmi spun că e o adevărata mană cerească faptul că vrea să se implice atât de mult.

Oricum, ne va fi imposibil să terminăm casa înainte de sosirea pe lume a bebeluşului, în două luni de acum încolo, aşa că am împărţit renovarea pe secţiuni. în prima fază sunt incluse salonul, bucătăria, vestibulul de la parter, biroul, baia de la etaj, dormitorul nostru, camera copilului şi curtea din spate. Când ne vom permite, vom continua cu restul casei.

— Au, doare!

Degetele lui Finn au dat în sfârşit de punctul din umăr de unde izvorăşte durerea.

— Aşa şi arată, spune şi apasă mai tare locul contractat, mişcând degetele circular până ce durerea cedează.

Apoi începe să-mi frământe blând umerii, înainte *să-mi* mângâie gâtul şi urechea cu buzele. Sunt obosită, mă doare spatele şi vreau să protestez, dar ştie întotdeauna ce butoane să apese ca să mă excite, oricât de epuizată aş fi. înainte să-mi dau seama, iPadul cade pe m CNjd? dimensiunilor mele considerabile* ale Sliakirei Şoldurile mi se miî?că mai ceva

***

Astăzi sunt libera, aşa că după micul-dejun il însoţesc pe Finn pe şantier. Pe drum, vorbeşte despre ceea ce ne-ar mai trebui pentru camera copilului, sugerând lucruri la care nu m-am gândit niciodată, cum ar fi un termometru pentru baie, un coş de gunoi pentru scutece, perii cu care să curăţăm biberoanele, Sudocrem pentru iritaţiile provocate de scutece, o cantitate infinită de pachete cu şerveţele umede, muşamale şi o draperie care să blocheze lumina soarelui. De unde ştie toate astea? Probabil s-a documentat. O să fie un tată grozav.

Pe măsură ce se apropie termenul, mă trezesc că mi-e dor de părinţii mei. Niciodată nu am fost atât de apropiată de ei cum e Finn de ai lui, ceea ce nu e în totalitate un lucru rău. fiindcă n-aş putea suporta o mamă la fel de exigentă ca Debbie. însă au fost momente în care le-am invidiat relaţia. Şi eu, şi Finn suntem singuri la părinţi, dar cu am fost crescută sa fiu independentă de la o vârsta fragedă. îmi pregăteam singură cina, înainte ca mama şi tata să se întoarcă de la serviciu; nu stăteau cu gura pe mine să-mi fac temele şi mă lăsau să-mi aleg singură hainele. Ultimii cinci ani de şcoală i-am petrecut la internat, primind atenţia de care aveam nevoie de la cei din jur. Nu am fost rebelă în adolescenţă, fiindcă nu aveam împotriva cui să mă răzvrătesc. La scurt timp după ce m-am măritat cu Finn, iar tata a învins cancerul la prostată, m-au anunţat că pleacă în croazieră înjurai lumii.

- E timpul să ne gândim şi la noi, mi-a explicat tata.

M-am abţinut să-i întreb: „Când a fost altfel?

Când nu s-au întors după ce am suferit primele două avorturi spontane, nu m-am mai sinchisit să le spun de al treilea. Şi, deşi au fost încântaţi când i-am anunţat pe Skype că suni iar însărcinată, n-au

reuşit să decidă o

dată când să se întoarcă şi să-şi cunoască unic i Uneori mă îngrijorez că nepăsarea lor mi-ar puţ[1] enţa atitudinea ca părinte. ea 'W

Finn opreşte în faţa casei, lângă cele două d deja parate. Dave şi Debbie sunt deja aici. Nu m ■ mult şi vom încheia această etapă a lucrărilor. Oa^. încep să privesc această casă ca pe noul nostru d • Simt în stomac o fluturare caldă, neaşteptată. Fie ? Iul se mişcă, fie ceva înăuntrul meu se schimbă când[0]*’ vorba de această casă.

Vlne

Urc la etaj şi merg spre încăperea ce va deveni camera bebeluşului. Un prieten de-al lui Finn, pictor şi decorator de interioare, va veni mâine sâ dea jos de pp pereţi tapetul în stilul anilor 1970, în nuanţe de maro şi galben, să şlefuiască podeaua şi plîntelc. Am ales deja noul tapet şi nişte steluţe fosforescente pe care să le lipesc pe tavan.

Vibraţiile stârnite de bocănitul de la parter trec direct prin mine, aşa că inchid uşa, ceea ce le atenuează puţin. Tâmplarul a făcut o treabă grozavă cu restaurarea încuietorii şi a clanţei rupte. De când am pus să fie tâiaţi merii şi coniferele din grădină, soarele se revarsă nestingherit prin fereastră, scăldând în lumină fiecare ungher al camerei. E chiar frumos.

Brusc. îmi amintesc de mostrele de ţesături pentm perdele pe care le-am lăsat în spatele dubei lui Finn, ducând dau să mă îndrept spre uşă, tapetul rupt de lângâ plintâ îmi atrage atenţia. Mă las pradă impulsului dc[3] desprinde o fâşie şi e la fel de satisfăcător

precum cojii*[3] pielii arse de soare. Dedesubt sunt şi mai multe straturi de tapet, aşa că mai desprind o fâşie.

Razele soarelui scot în evidenţă ceva ce n-am obser vat pană acum. În vopseaua de pe plintă sunt trasate nişte Imn. Mă trag mai aproape şi am impresia că li«* se unesc şi formează litera V. îndepărtez praful cu mâna.

 Sunt mai multe litere. Disting un S răsturnat şi un P De fapt, e un cuvânt – pare că scrie „salva”.

Un nor acoperă soarele, iar camera se întunecă şterg cu mâneca puloverului şi mai mult praf, până când.’ în cele din urmă, desluşesc o propoziţie întreagă. Literele au un aspect copilăresc.

Mijesc ochii, soarele îşi face iar apariţia şi acum pot citi toate cuvintele.

ÎI VOI SALVA DIN POD.

CAPITOLUL 11

FINN

- Finn! Vino aici!

Fără să \Tcau, mă gândesc la ce e mai rău când o aud pe Mia strigându-mă de la etaj. Tocmai mi-a trecut prin minte avertismentul medicului referitor la tensiunea arterială crescută şi urc scările în fugă, intersectându-mâ cu ea la jumătatea drumului.

- Ce s-a întâmplat? o întreb îngrijorat şi-mi cobor privirea spre abdomenul ei.

îşi acoperă burta cu mâinile şi simt cum mă cuprinde |>anica. Niciuna dintre celelalte sarcini n-au ajuns în şapte luni, dar credeam că am reuşit de data asta, »bu acum”, îmi spun.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, răspunde.

— Trebuie să chemăm o ambulanţă?

— Poftim? zice ea derutată. Oh, Doamne, nu, îmi pare rău, nu e vorba despre copil.

Oftez uşurat.

— Isuse, m-ai speriat de moarte!

îmi cere iar scuze.

— Am găsit ceva în camera copilului, nişte cuvine gravate în plintă.

Mama şi tata ni se alătură, auzindu-i ţipetele.

— Totul e bine?

Pe mine mă întreabă, iar eu clatin din cap.

- Cuvinte? Despre ce vorbeşti? o întreb pe Mia.

- Cineva a scrijelit în plintâ, după uşă, „îi voi salva din pod-

- Cineva a fost pus pe şotii, spune tata dispreţuitor.

- Nu sunt atât de sigură, adaugă Mia. La ce se referă? Cine sunt ..ei” şi ce caută în pod?

Ridic neputincios din umeri.

— Daca foştii proprietari au avut copii, continuă tata, probabil unul dintre ei a avut o imaginaţie bogată. îti aminteşti cum erai în copilărie, Finn? Erai ferm convins că ai o soră invizibilă şi ne puneai să-i cumpărăm cadouri de Crăciun şi de ziua ei.

Mă strâmb. .Tan-Tan.” Citasem de ea.

Expresia de pe chipul Miei îmi arată că ea nu crede ca mesajul ăsta e la fel de inocent precum sora mea imaginari

Tata insistă că trebuie să nc întoarcem la tencuit înainte să se usuce peretele, dă să coboare scările, dar se opreşte când nimeni nu-l urmează.

Intru după Mia în viitoarea cameră a fiului nostru.

— Vezi? spune şi arată cu degetul spre plintă.

Mă las pe vine şi mai îndepărtez o parte din stratul gros de praf. Citesc cu voce tare – scrie exact ce a spus Mia mai devreme apoi mâ răsucesc spre ea.

Soţia mea îşi înfăşoară protector braţele în jurul burţii, de parcă ar vrea să-şi apere copilul de o ameninţare necunoscută. Trebuie să-şi păstreze calinul. Ştiu cum poate 6 când se enervează. Luna trecută a urmărit pe YouTube un documentar

despre doi copii, frate şi soră, care au dispărut din grădina propriei casc cu ani în urmă şi n-au mai fost găsiţi niciodată. Doar despre asta a vorbit zile în şir.

.Cum ne vom proteja copilul?”, m-a i
întreb dar nimic din ce i-am spus n-a avut at Unr<
darul de a-o

— Ce părere ai? mă întreabă acum.

- Tata are dreptate, răspund. E doar o năzdrăv^

de-a copiilor. (

îmi îndrept privirea spre mama. De obicei trateazi totul cu sânge rece, dar acum şi ea pare puţin îngrijoraţi

- Trebuie să mergem sus şi să vedem despre ce e vorba, spune Mia hotărâtă.

- în pod? intervine tata. Sunt doar nişte lăzi, nui aşa, Finn?

— Lăzi? repetă ea. E ceva în ele?

Tata scutură din cap.

— Nu le-am deschis. N-a fost nevoie.

— Până acum.

— Oricine a scris asta probabil se referă doar la nişte jucării vechi, pe care nu voia ca părinţii să le anin«, intervine mama. Când Finn a crescut prea mare pentn ele, i-am pus în pod maşinuţele şi figurina Buzz Lightyff Cu siguranţă, încă sunt pe acolo, pe undeva. Le Puteaî căuta pentru copil.

~ Deci Buzz şi Woody ne-au lăsat mesajul scrijelit pe plintă, nu-i aşa? pufneşte Mia dispreţuitoare. Finp- n-am de gând să mă liniştesc până nu aflu ce se află # acele lăzi.

îmi cunosc bine soţia, nu se va calma până ce nu u

CAPITOLUL 12

MIA

Finn apucă bara de metal cu un cârlig la capăt şi trage zăvorul de la uşa podului. Balamalele scârţâie când se deschide şi ne ferim cu toţii când o scară din lemn alunecă cu o viteză ameţitoare, înfigându-se în podea.

Scara se clatină în timp ce Finn se caţără pe ea, urmat îndeaproape de Dave. Eu şi Debbie aşteptăm la bază, privind amândouă în sus, spre gaura neagră în care tocmai au dispărut soţii noştri. Mă prinde de mână; tresar, dar nu-mi dă drumul. Poate că lotuşi e o fiinţă umană. Unul dintre ei apasă pe întrerupător, însă, o secundă mai târziu, becul se stinge cu un pocnet.

— Mai avem becuri tip baionetă? strigă Dave, iar Debbie ii răspunde că nu.

îşi aprind lanternele telefoanelor mobile, să alunge cât de cât întunericul.

- Nu-mi place asta, spune Debbie agitată, apoi işi înalţă capul, vorbind spre gaura de deasupra noastră. E o casă veche, Finn; nu sunteţi în siguranţă acolo. Ar trebui să coborâţi şi să aşteptăm până ne asigurăm că podeaua ne poate susţine greutatea şi abia apoi să aruncăm o privire.

— Nu-ţi face griji, strigă Finn şi aud zgomotul făcut paşii lui pe măsură ce se îndepărtează de trapă şi îna- ’ntează pe deasupra noastră. OK, văd lăzile, adaugă el. Dar capacele sunt bătute în cuie.

Pornesc o şurubelniţă ce zace pe podea şi spre scară.

_ Ce crezi că faci? mă întreabă Debbie cuprins groază.

-E în regulă.

- Scumpo, protestează ea. Eşti însărcinată în mai mult de şapte luni. Nu poţi urca acolo.

Urăsc c-a început să-mi spună aşa.

Şi nu sunt obişnuită nici să-i pese de starea mea, aşa că. în pofida îngrijorărilor ei, arunc o privire sugestiei spre bastonul în care se sprijină.

- Păi, cu siguranţă, tu nu poţi, zic şi continui să urc. Rămân pe scară, nu intru, consimt. Stai la bază şi ţine-o nemişcată.

îi întind şurubelniţa lui Finn, care deschide gura să mă mustre pentru nesăbuinţa de care dau dovadă, dar după incruntătura pe care i-o azvârl îşi dă seama că n-are niciun rost. Mai mult decât atât, acum că sunt aici, am de gând să rămân pe loc până voi afla cu certitudine dacă am interpretat greşit mesajul de pe plintă.

Finn îi pasează telefonul tatălui său, iar eu il sort pe al meu din buzunar, pornesc lanterna şi încep şi filmez. Finn vâră vârful şurubelniţei sub marginea capa’ cului primei lăzi şi trage s-o deschidă. Repetă acţiuni şi cu cealaltă. Fasciculul de lumină al lanternei cade pe primele cuie slăbite, dar e nevoie de toata forţa pe^ a le desprinde. Ne uităm unul la altul prin întuneric, ştiu ce mă aştept să găsim acolo, dar imaginaţia razna. Toate filmele de groază care au băgat spaima ţ mine când eram mică mi se derulează cu repeziciune P*n minte, de la clovni îndesaţi în

canalele de scurgere P^‘ la victime carbonizate, cu lame în loc de degete. înco^ Finn dă laoparte capacul, iar tatăl lui îndreaptă lan^ spre conţinut. Se face linişte, iar inima stă să-mi sară din piept.

- Ce e? Ce-i în interior? întreb şi am impresia că trece o eternitate până îmi răspunde.

- Doar nişte role vechi de. tapet şi cutii cu vopsea, spune Finn, iar uşurarea mea e aproape palpabilă.

— Şi în cealaltă?

Cea de-a doua ladă se deschide mult mai uşor.

— La fel, răspunde el şi mă simt ca o neroada că i-am pus să urce acolo.

Dau vina pe afurisiţii de hormoni ce mi-au luat-o razna din cauza sarcinii, care-mi fac sângele să clocotească în vene şi emoţiile să penduleze în sus şi-n jos ca un yoyo. Nu-mi place să mă comport iraţional în faţa lui Debbie, dar, ce-i drept, şi ea era la fel de curioasă ca mine.

— OK, spun în timp ce Finn se întoarce, iar raza lanternei sale se opreşte în colţ, pe perete, unde există o gaură mica şi ciudată, care se întinde până la acoperiş. Ce e acolo? întreb şi-mi apuc telefonul.

- Unde?

- în spatele tău. îndreaptă lanterna în colţ, în direcţia pe care ţi-o arăt.

Face cum i-am cerut. E mult mai clar totul, cu al treilea fascicul de lumină.

— Huli! Casa nu se termina aici, spune. Tata, peretele ala arată ca şi cum ar fi fost adăugat ulterior?

— Posibil, dar, dacă a fost adăugat, atunci probabil e pentru izolaţie, răspunde Dave. în anii 195°»

micşorarea, sau „coborârea” podurilor, era o practică comună, pentru a păstra temperatura mai ridicată.

Nu sunt convinsă şi nici Finn nu pare, după cum se îndreaptă spre peretele suplimentar şi-l apasă cu palma.

_ N-ar trebui să ne învârtim pe aici până nu şti cât de sigură e podeaua din spatele lui, îl sfătuieşte Davţ Nu vrem să crape cărămizile din tavanele dormitoare^ pe care tocmai le-am refăcut.

Insă acum Finn e la fel de dornic ca mine să deSC(h pere ce se atlă în dosul acelui zid. în cele din urmă găse^ o cărămidă care se mişcă şi o dislocă, împingând-o pţ cealaltă parte, unde cade cu un bufnet înfundat.

- Ce se întâmplă? întreabă Debbie de jos, alertată de zgomotul neaşteptat.

- Pare să fie încă o cameră, spune Finn, strecurând lumina lanternei prin gaură. Şi e ceva înăuntru.

- Te rog, coboară, Finn, nu e sigur, insistă Debbie.

— Ce e acolo? întreb.

- E prea întuneric să-mi dau seama.

Finn mă urmează în jos pe scară, să împrumutăm un ciocan şi o lampă de la unul dintre muncitorii din salon. Debbie încearcă iar să-şi convingă fiul să renunţe, dar el n-o ascultă şi urca iarăşi în pod. Şi eu ajung pe ultima treaptă de sus. Îndrept telefonul spre Finn, în timp ce el dărâmă o parte din perete ca să poată intra, iar noi să vedem ce e înăuntru. Razele aruncate de lampă luminează interiorul camerei ascunse. Primul lucru pe care îi observ e hornul din care lipsesc cărămizi, având o gaură în centru. Apoi îmi concentrez atenţia asuprii mai multor obiecte dreptunghiulare, culcate pe-o rână pe podea. Cel mai apropiat are în spate o pereche identică, iar dincolo de acestea două, mai sunt alte patru dispuse pe-un rând Aranjamentul are forma

literei V, aidoma unui stol de gâşte m zbor, doar că obiectele sunt înşirate pe jos.

- Sunt valize? spun, mijind ochii.

“x5redi da’ răspunde Finn şi observ că se îndepărtează de ele.

Sunt şapte. E greu de spus cu stratul gros de praf care le acoperă, dar par să aibă culori diferite, cu toate că sunt de aceeaşi mărime. Iar pe fiecare e o literă în relief, un P.

— Ce e în fata lor?

în dreptul fiecărei valize e câte o grămăjoară.

- Haine, spune Finn. răsucindu-se spre tatăl lui, care e la fel de curios ca el, apoi ridică unul dintre teancuri, strănutând din cauza prafului inhalat. Haine de copil împachetate în pungi de plastic, adaugă pe un ton sumbru.

— Poate ar trebui să coborâm şi să lăsăm asta pe altă dată, sugerează repede Dave, în mod normal imperturbabil.

Mă ia cu ameţeală. Nu ştiu dacă e din cauza tensiunii arteriale sau dacă mă amăgesc singură. Aerul uscat, îmbâcsit de praf, mă face şi pe mine să strănut.

— Trebuie sa deschidem una, spun pe un ton imperativ.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că se află în podul nostru. Deschide una.

Meştereşte cu reticenţă la încuietoare» uneia dintre valize, până când, în cele din urmă, izbuteşte s-o deschidă. Cu toate astea, capacul e înţepenit şi nu se clinteşte, oricât de tare ar trage de el. Dave se agaţă de cealaltă jumătate a valizei, iar Finn o smuceşte cu toată puterea. Până la urmă, capacul se deschide, dar ai o asemenea forţă, incât Dave scapă valiza şi-şi pierde echilibrul, căzând în genunchi.

Un iz de putreziciune, deşi nu foarte pronunţat,

se răspândeşte din interior. Finn îndreaptă lumina spre conţinutul geamantanului, însă, iniţial, niciunul dintre noi nu-şi dă seama la ce se uită. E o masă mare şi solidă

df cukntf broni. aproape neagră. Apoi recun presupun că e o pisică sau un câine. Nu sta- hl ana Di epăr. Sie lipit de un craniu. Un craniu om S'a e P4i d unul nuc. În acea clipă îmi dau seama că» eQes«.(k »pil.

Mă holbez la rămăşiţele mumificate alp

UJţijj __

Picioarele încep să-mi tremure incontruki, i W telefonul pe marginea trapei de la pod. Nu re lls DU 5' Sca P recapăt echilibrai la timp şi cad pe spate, lovind* încheietura mâinii de scară, înainte să mă'izbes ■ i” ^”1 cu un bufnet surd, apoi totul se cufu ndă în beznă

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 13

CU UN AN ÎN URMĂ

- Tu eşti ultimul, şoptesc, privindu-l adânc în ochii cenuşii, lipsiţi de viaţă.

Membrele îi atârnă iară vlagă pe lângă corp, iar pielea ii e caldă la atingere, în timp ce-i dezmierd chipul şi braţele. Dârele purpurii lăsate de degetele mele pe gâtul lui subţire încep sa se estompeze. îi mângâi suav părul, înainte să-i cuprind mâna intr-a mea. O simt atât de plăpândă în palmă.

Cântecul meu de lebădă trebuia să fie despre cineva special. Iar când l-am zărit pe băiatul cu bucle blonde, cu nasul şi obrajii punctaţi de pistrui, care se întorcea singur de la şcoală, am ştiut că am găsit persoana potrivită. Era copia fidelă a fratelui meu, George. Şi, pentru prima dată în toţi aceşti ani, condiţiile în care trăia n-au avut nicio importanţă. N-am încercat să-l salvez. Moartea lui a fost un gest egoist. L-am ucis pentru că aşa am vrut.

Acest moment marchează apusul unei ere.

E o după-amiază frumoasă, iar eu stau în genunchi, ascunzându-mă printre spicele înalte şi aurii de grâu. Lanurile din faţa mea se întind până departe la orizont şi nu va mai trece mult până ce fermierii vor începe să adune recolta. Frumuseţea ce mă înconjoară va dispărea, la fel şi băiatul. Dar ambele vor trăi veşnic în amintirea mea.

N-a fost deloc uşor să-l aduc până aici. A trebuit să-l târăsc prin pădure, scrâşnind din dinţi şi înjurând de

fiecare dată când fnnwle asaiţite ate ferigilor îmi 2gâ braţele dezgolite. însă culonle strălucitoare din jurimi şi peisajul nepieritor, ce-ţt taie răsuflarea, au mult prea tentante ca să le pot ignora. E o hinecuvăn tare c-am putut asista la ultimele lui clipe în acest mirific.

îi închid pleoapele eu palma şi-l dezbrac cu până la lenjeria intimă.

♦

Cu câteva săptămâni în urmă, când impulsul cunoscut prea bine s-a transformat, dintr-o înţepătură ce putea fi lesne ignorată, într-o muşcătură adâncă şi otrăvitoare. m-am instalat într-un cartier rezidenţial din Bristol şi m-am îmbrăcat în uniforma de agent de poliţie pe care am cumpârat-o cu câţiva ani în urmă din portbagajul unui vânzător ambulant.

M-am apropiat de un băiat, nu foarte diferit de acesta, care traversa parcul şi l-am întrebat cum il cheamă.

— Mă bucur ca tc-am găsit, i-am spus şi l-am informat imediat că eu şi colegii mei îl căutam de zor. pentru că mania lui a fost transportată de urgenţă la spital după ce a fost lovită de o maşină.

M-a crezut fără să pună întrebări şi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, am pornit în grabă spre maşina parr' cată prin apropiere.

- E totul în ordine, Connor? l-a întrebat o femeie

Xlsir™'* nicăieri> Mndu-şi de mână proP^

„La naiba , am înjurat în sinea mea. „îl cunoaşte.

“Man“e la spital, s-a smlorcăitel

Femeia s-a întors spremine.

Ce a păţit Sue? a întrebat prietena ei panicată.

E bine?

- Trebuie să-mi aduc staţia radio din maşină, i-am spus. Aţi putea sta cu ochii pe Connor câteva clipe?

- Bineînţeles, a răspuns ea, confuzia ei fiind întrecută doar de nevoia de a-l linişti pe băiat.

După ce m-am asigurat c-am ieşit din câmpul lor vizual, m-am întors la maşină şi am plecat.

A fost cât pe ce sa mă dau de gol, iar la ştirile de dimineaţă întâmplarea a fost raportata ca o „răpire eşuată”. Spre uşurarea mea, poliţia a ajuns la concluzia că răpitorul ar fi putut fi oricine.

De-a lungul anilor, am avut parte şi de alte eşecuri, dar acesta a lăsat o amprentă de neşters asupra mea. Dacă nu mă opresc acum, devine tot mai clar că, la un moment dat, cineva mă va demasca. Am scăpat basma curată atâta timp, datorită pregătirilor minuţioase şi perseverenţei mele – plus un strop de noroc. Insă tehnologia modernă şi copiii tot mai isteţi de pe străzi inii îngreunează treaba din ce în ce mai mult.

De exemplu, fata din NewYorkshire de anul trecut. A trebuit să execut în grabă ultima parte a ritualului după ce ceasul de la mâna ei a scos un sunet subţire şi ascuţit, îi oprisem deja telefonul, gândindu-mă că era suficient ca să nu fie localizată. Dar n-am luat în considerare că s-ar putea afla un dispozitiv de urmărire şi pe smartwatch-ul ei. Abia dacă apucasem să petrec ceva timp cu ea, când cineva a încercat să afle unde e. Dacă nu m-aş fi grăbit, curând ar fi fost dală dispărută, iar poliţia ar fi folosit antenele de telefonie mobilă ca să-i găsească ultima locaţie. întotdeauna voi regreta că n-am avut timp s-o tratez cu respectul cuvenit.

Am nevoie de tot mai mult timp să îndeplinesc ritualul, fiindcă judecata mea nu mai e deloc ca pe vremuri.

Am inspectat ceasul fetei dup» ce am terminat cu _ X-a £se pentru el mai bine de tre. sute de |ire. N(j era atât de săracă pe cât părea la pnma vedere. Apoi gân. durile im. zboară la fata din Devon, pe care am al^ pentru că avea blugii rupţi ş» l” ™anţe pastelate, de parcă vopseaua nu ar fi fost bine clătita. ea arăta de parcă abia reuşea să-şi ducă traiul de azi pe mâine. Dar, când dispariţia ei a fost făcută publică la ştiri, mai târziu în acea săptămână, ani aflat că mama ei era director la o companie, iar tatăl) farmacist. Aparenţele sunt atât de înşelătoare în ziua de azi.

Fireşte, există şi alte metode de a găsi copii decât să ies pe teren în căutarea lor şi să mă ascund pe te miri unde ca să-i urmăresc. Mă descurc bine pe internei şi folosesc fără probleme tot soiul de forumuri, chaturi, relele sociale şi mesageria de pe telefon. Odată, am încercat să mă întâlnesc cu un copil care credea că sunt o fetiţă de zece ani cu care a conversat pe SnapChat. L-am urmărit de la distanţă în timp ce mă aştepta la locul de joacă, dar ceva nu mi-a convenit. Am avut impresia că l-am momit prea simplu acolo. în ultima clipă am plecat şi, până să ajung la maşină, mi-am şters toate urmele onlinc.

Totuşi unele tehnologii mă ajută. Ani întregi m-am bazat pe hărţile şi tăieturile din ziare din microfişele de la bibliotecă ca să-mi restrâng aria de operare în oraşele pe care nu le cunoşteam. Acum, cu ajutorul aplicaţiilor imobiliare şi al imaginilor prin satelit ale străzilor, îmi pot an o i despre cum arată zona înainte să mă deplasez- Dar, indiferent de locul î” care merg, camerele de supraveghere sunt principalul inamic. Ele păstrează o evidenţă a ocun or m care am fost şi a timpului pe care l-am petre cut

acolo. Parcările îmi reţin numărul de înmatriculare-autobuzele motocicletele şi bicicletele pot fi dotate camere de bord sau pe casca de protecţie, chiar şi P^P0“

maşină e împotriva mea, înregistrând fiecare călătorie pe care o fac prin sistemul computerizat. Totul e epuizant.

Aşadar, pentru motivele pe care le-am menţionat deja, îmi iau adio de la acest stil de viaţă cât încă pot alege cu asta.

Atenţia mi se îndreaptă iar spre sarcina pe care o am de îndeplinit. *Rigor morţiş* se instalează, de obicei, în trei sau patru ore. aşa că, cât încă e maleabil, cuprind trupul flasc, uşor ca o pană, şi plicz trunchiul şi picioarele în două, îndoind braţele şi gâtul astfel încât să încapă în valiză. Aud pocnetul articulaţiei când se rupe şi-i cer iertare. Aerul proaspăt îi atinge pielea pentru ultima dată, apoi închid capacul. Aranjez hainele, frumos împachetate, într-o pungă de plastic cu fermoar, pe care o aşez în faţa valizei.

Fac câţiva paşi îndărăt şi privesc îndelung tabloul sublim pe care chiar eu l-am creat, asigurându-mă că fiecare milimetru al scenei o bine încadrat şi sigilat în memoria mea. De fiecare dată când voi reveni asupra acestui moment, mi-l voi aminti în cele mai mici detalii. Nu voi omite niciun amănunt, de la forma şi nuanţele norilor de deasupra noastră până la direcţia în care e orientată umbra valizei. Fiecare bolovan, fiecare pietricică, fiecare crenguţă din copacii de deasupra mă vor hrăni pentru tot restul zilelor.

într-un final, când am cules tot ce am avut nevoie din acest tablou, ridic valiza, iar eu şi băiatul plecăm la fel cum am sosit. împreună, deşi, de data asta, numai eu.

CAPITOLUL 14

MIA. 2019

Ţiuitul strident al sirenei îmi răsună în timpan 51 mă trezesc cu o tresărire.

Deschid ochii, dar vederea mi-e împăienjenită şi nil reuşesc să disting nimic în jur. „Unde mă aflu?” îmi frâ. mânt mintea în căutarea unui răspuns.

ITtimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit devastată. întinsă pe targa intr-o ambulanţă, ca o mască de oxigen pe faţă, iar creierul îmi pulsa atât de tare. încât am avut senzaţia că-mi crapă ţeasta în doui Când am încercat să mă mişc, mi-am dat seama că sunt legată şi că am gâtul şi capul imobilizate. Abia când un junghi ascuţit mi-a traversat abdomenul, spre teroarea mea, nu-am amintit că sunt însărcinată.

- Te implor, nu te panica, mi-a spus Finn, insă cuvintele liniştitoare intrau în contradicţie cu expresia îngrozită ce-i schimonosea chipul.

Stătea lângă mine pe un scaun îngust, cu spatele întors spre partea laterală a ambulanţei.

— Copilul, am gemut înainte să leşin iar.

-Prin urmare, are sens că mă aflu în spital. gândesc.

H^ti în siguranţă, o aud pe Debbie spunând.

M căznesc sâ deschid ochii mai larg şi, prin * 0

‘tânXâ patul *

care zac. Gandunle nu se îndreaptă instantaneu
SP”

băieţelul meu nenteut. îmi smucesc braţul pe care se odihneşte mâna ei, ca să-mi pipăi abdomenul bombat. Nu e la fel de ferm ca înainte. însă Debbie mă linişteşte înainte să apuc să ţip:

- Şi cl e bine, scumpo, continuă ca şi zâmbeşte, radiind o căldură binevoitoare, pe care n-am mai simţit-o niciodată din partea ei. Au fost nevoiţi să-ţi facă cezariană, mai spune. Are doar un kilogram şi jumătate, dar doctorii spun că e sănătos. Finn e cu el la neonatologie.

— Vreau să-l văd. spun ameţită.

- O să-l vezi, dar nu chiar acum. Trebuie să te odihneşti. O să stau cu tine.

Corpul refuză să mă asculte când încerc să mă răsucesc în pat şi să mă sprijin intr-up cot.

- Trebuie s-o iei încetişor, mă avertizează ea. Corpul tău a trecut printr-un traumatism. Ai avut noroc, ar fi putut fi mult mai râu.

— Ce mi s-a întâmplat?

îmi spune ca am două coaste rupte, vânătăi de-a lungul coloanei vertebrale şi un cucui la cap plus operaţia de cezariană. Se parc că am încheietura fracturată în mai multe locuri, iar în două zile voi fi operată pentru a o fixa. Abia după intervenţie va fi băgată în ghips.

- Dar cel mai important e că, în ciuda acţiunilor tale, nepotul meu e teafăr, spune ea. E foarte norocos.

Am nevoie de o clipă să-i înţeleg cuvintele. „în ciuda acţiunilor tale.” Sinceritatea din tonul ei sugerează că nu aruncă în mod deliberat vina pe mine, deşi ar avea tot dreptul s-o facă. Aproape mi-am omorât copilul, pe nepotul ei. Faptul că trăieşte nu are nimic de-a face cu mine, ci cu chirurgul care mi l-a scos din pântec, salvându-i astfel viaţa. Debbie

îmi întinde un şerveţel din poşetă, împreună cu telefonul pe care îl abandonasem pe marginea trapei de la pod.

- Valizele. spun şovăielnic. în toate erau ca(|nv^?

Chipul ti e străbătut de o grimasă, de parcă

simp|U|

gând i-ar face greaţă.

- Nu ştim, poliţia e acum la faţa locului. E mult prea îngrozitor ca să ne gândim la asta acum. 1 e rog, nu-ţj mai bate capul. închide ochii şi relaxează-te.

O ascult şi, curând, calmantele mă ajută să mă cufund iar intr-un somn adânc.

Mai târziu în aceeaşi seara, mă trezesc iar şi, după o reuniune scăldată în lacrimi cu Finn, o asistentă îl ajută sa mă pună intr-un scaun cu rotile şi mă împinge până la neonatologie, să-l cunosc pe băieţelul nostru. în prima fază, nu mă pot concentra decât asupra incubatorului de plastic, care îl protejează de pericolele lumii exterioare – aşa ca mine apoi asupra sunetelor şi luminilor intermitente ale monitorului cardiac ataşat la degeţelul lui, precum şi a tubului prin care îi sunt administrate intravenos lichide. Abia dacă mă pot uita la el. E atât de micuţ, de plăpând, de vulnerabil şi e numai vina mea.

— Va sta aici câteva zile, să-l monitorizeze, îmi explică Finn. Dar, din câte şi-au putut da seama până acum, medicii spun că e într-o stare foarte bună. S-ar putea ca mâine să ne permită să-l luăm în braţe.

Sper că Finn n-a observat că bat în retragere în faţa sugestiei. Ultimul lucru de care are nevoie băieţelul nostru gingaş e să mă apropii de el. Sunt

un pericol pentru el. Nu-l merit.

în aceeaşi seară, doi agenţi de poliţie intră în salonul meu – un agent în uniformă al cărui nume nu-l reţin şi inspectorul Mark Goodwin, poliţistul însărcinat cu investigarea cadavrelor din pod şi ofiţerul nostru de legătură. îmi cer o declaraţie şi le spun tot ce-mi amintesc.

— Ce aţi aflat? întreabă Finn după ce terminăm-

- Deocamdată. spune inspectorul Goodwin, informaţiile sunt confidenţiale, dar vă pot spune că morţile nu sunt recente şi par premeditate.

- Toţi sunt copii? întreb.

— Aşa se pare.

închid ochii şi clatin din cap. Momentan nu vreau sA ştiu mai multe.

STENOGRAMA CONFERINŢEI DE PRESĂ SUSŢINUTE DE AUTORITĂŢILE DIN BEDFORDSHIRE
COMUNICAT DE PRESĂ SUSŢINUT DE INSPECTORUL ADEBAYO OKAFOR

Bună ziua tuturor şi vă mulţumim că sunteţi alături de noi. Voi începe prin a citi o scurtă expunere a faptelor, aşa cum le cunoaştem în prezent. După cum s-a raportat, rămăşiţele a şapte persoane au fost descoperite în podul unei locuinţe situate pe High Street nr. 45, Stewkbury, în timpul efectuării unor lucrări de renovare. în acest moment, crimi- naliştii se află la faţa locului pentru a cerceta proprietatea. Agenţii vor continua să adune probe din perimetru. Scheletele găsite au fost examinate de un patolog de la Ministerul de Interne şi am reuşit să stabilim că toate victimele au murit intre sfârşitul anilor 1970 şi începutul anilor 1980. De asemenea, putem confirma că toate victimele sunt copii – trei băieţi şi patru fete. Procesul de recuperare a probelor ADN din rămăşiţe este în plină desfăşurare, urmând ca rezultatele să fie comparate folosind o bază de date cu copiii daţi dispăruţi în acea perioadă. Acum dau cuvântul reporterilor, pentru sesiunea de întrebări.

L-aţi identificat pe vreunul dintre copii şi, dacă da, i-aţi anunţat familia?

Nu, încă nu. Nu c o procedură care dă rezultate peste noapte, fiindcă lucrăm cu probe dinlr-o perioadă anterioară introducerii testării ADN.

Mm' *multe familii sunt convinse că în acel pod se află copiii lor. Cât timp vor mai trebui să aştepte până să primească un răspuns?*

Sunt sigur că toţi ne dorim un răspuns la aceste întrebări, mai ales familiile în cauza. Cu toate acestea, e necesar ca echipa de specialişti sâ parcurgă toate procedurile legale, pentru a nu comite vreo greşeală. De-ndată ce vom avea dalele necesare, familiile vor fi informate, înaintea oricui altcuiva.

Ştiţi cum au murit copiii şi ducă s-a întâmplat în acea casa?

Cauza deceselor va fi dezvăluită în raportul complet întocmii de medicul patolog, raport pe care trebuie să-l primim în aproximativ două săptămâni şi pe care il vom face public imediat ce-l avem.

Au fost identificaţi foştii proprietari ai casei?

Conform informaţiilor primite de la foştii şi actualii locuitori ai satului, precum şi prin apelurile pe linia telefonică special deschisă, urmărim mai multe piste. însă, deocamdată, căutările continuă.

Vă mulţumim pentru prezenţă. O nouă conferinţă de presă va avea loc mâine, pentru a vă aduce tuturor la cunoştinţă evoluţia anchetei.

CAPITOLUL 15

MIA

E prima dată când ne întoarcem la noua casă după descoperirea sinistră pe care am facut-o în urmă cu săptămâni. Nu ştiam dacă sunt pregătită să-i trec i* pragul, însă, spre uşurarea mea, poliţiştii au luat dedzia în locul nostru.

îl strâng atât de tare de mână pe Finn, încât mâ tem c-o să-i frâng degetele. Dar mi-e teamă că, dacă ii dau drumul, tornada care ne-a smuls pământul de sub picioare va reveni, să ne facă praf şi pulbere. înaintea noastră se întinde un cordon format din agenţi de poliţie, tehnicieni, cameramani, operatori şi criminalişti. Chiar şi la distanţă de locul ăsta, am fost nevoiţi să rezistăm potopului de întrebări din partea prietenilor şi să refuzăm cererile insistente pentru interviuri venite din partea jurnaliştilor sau apariţia la emisiuni TV. Pur şi simplu, e prea mult

Eu şi Finn nu scoatem o vorbă. Stăm încremeniţi şi privim spre locul faptei. Gardurile de protecţie şi panou* rile albe, înalte, folosite pentru delimitarea perimetrului' ascund casa de ochii curioşilor. Chiar şi o mare parte i curţii e ascunsă vederii. Din locul în care ne aflăm, lipii de banda de protecţie, pot zări escavatorul portocaliu- Presupun că e pentru grădină.

Sonny strănută în somn, deşteptându-ne din contemplarea mută în care căzusem. Fiul

nostru stă g^h^ muit la pieptul tatălui său. într-o faşă gri, legată pe după

gâtul lui Finn. E micuţ, iar poziţia în care sta il face să pară şi mai mic. Finn se răsuceşte cu faţa spre mine, de parcă aşteaptă să tiu prima care rupe tăcerea. Dar, acum că suntem aici, habar n-am ce să spun. Nu există niciun manual cu instrucţiuni pentru situaţii de genul ăsta. Mă strânge de mână cu tandreţe, încercând să-mi ofere alinare. Nu funcţionează. Aud un telefon şi-mi dau seama că e al meu. Pe ecran c afişat un mesaj de la Debbie, în care scrie doar *Fii puternică,* urmat de un emoji în formă de inimă. îi scriu să-i mulţumesc.

Pulsul mi-o ia la goană când un agent ne verifică cu superiorii identitatea. îmi acordă mai multă atenţie decât lui Finn, probabil din cauza urmelor estompate ale vână- tăilor de pe braţe şi faţă, dobândite în urma căzăturii de pe scară.

Apoi ridică banda în dungi albe şi albastre, permi- ţându-ne să intrăm în perimetrul izolat al străzii. Inspectorul Mark Goodwin, care ne-a ţinut la curent cu evoluţia anchetei, ne întâmpină şi ne invită să-l urmăm în cortul albastru înălţat înlr-un colţ al curţii. Suntem alertaţi de un bâzâit slab şi toţi trei ne îndreptăm privirea spre cer. F. o dronă ce încercuieşte proprietatea.

— Ea voastră? îl întreabă Finn.

— Nu, cel mai probabil aparţine presei sau vreu- nui gură-cască, răspunde el. E agasant, dar, din punct de vedere legal, nu putem face nimic.

în interiorul cortului sunt înşirate mai multe scaune şi mese din plastic, plus câteva standuri cu ceai şi cafea.

— Criminaliştii îşi petrec pauzele aici, continuă

el şi ne face semn să ne aşezăm.

Imediat îşi fac apariţia două siluete îmbrăcate din cap până-n picioare în combinezoane albe de polietilenă, cu câte două mănuşi trase pe fiecare mână şi protecţii pentru tălpi şi cap. Abia când îşi dau jos combinezoane e

şi le aruncă în coşul de gunoi, îmi dau seama că sunt băr-
baţi. Se aşază şi sporovăiesc liniştiţi, mâncând sendvişuri
preambalate, ca într-o zi obişnuită la birou.

Mark, aşa cum ne cere inspectorul Goodwin să-i ne
adresăm, e amabil, dar profesionist, şi pare să ¿(¡L* situaţia complicată în care ne aflăm. E mai înalt ji bine făcut decât Finn, apropiat de vârsta noastră, în c,u^ firelor cărunte din barbă. El e ceea ce mama ar num, * bărbat bine .

- După cum v-am explicat şi la telefon, nu vă lăsa să intraţi în casa, pentru că ancheta e în plină desfăşurare, începe el. Dar, pentru că aţi vrut să înţelegeţi ce s-a întâmplat superiorul meu mi-a permis să vă arăt înregistrările video pe care le-am făcut în timpul cercetărilor. Ştiu că presa e interesată să prezinte povestea din cât mai multe unghiuri, dar preferăm, pe cât posibil, să ţinem sub control relatările, aşa că a? aprecia dacă aţi păstra doar pentru voi ceea ce urmează să vedeţi. De asemenea, vă reamintesc că investigaţiile pe care le întreprindem sunt amănunţite. Echipa noastră de specialişti e instruită să fie minuţioasă, prin urmare, anumite aspecte ar putea 6 supărătoare.

Goodwîn scoate telef unison> iar *inspectorul* cu *ambele mâini den^s11 ^uzunar- Tine dispozitivul Filmarea începe de la j ne am Pre8^d să i-l smulgi'11' veranda e neschimbată* î i" *& din câte pot observa. a dispărut aproape cnn. i P<>deaua holu ^i de la intrare * ^nlet î" lAAnl fi•nd nmplasate*

scânduri late din lemn, pe care se poate păşi. Peretele dintre sufragerie şi salon nu mai există, dar nu-mi amintesc dacă l-am dat jos noi sau ei. Pe podeaua dormitorului de la etaj unde am găsit mesajul gravat în plintă, sunt împrăştiate marcaje mici, din plastic galben, fiecare având notat pe el un număr. Mă cutremur la gândul că urma să transformăm o cameră în care au fost ucişi mai mulţi copii în camera fiului nostru.

Pe pereţi sunt lipite mai multe coli de hârtie cu planul casei, iar cineva măsoară un perete.

- Am apelat la ajutorul unor ingineri constructori pentru a măsura pereţii interiori şi exteriori, ca să ne asigurăm că au aceeaşi lungime şi lăţime, intervine inspectorul Goodwin. Ne scuteşte de efortul să-i dărâmăm. „Mici favoruri”, îmi zic eu.

Filmarea continuă la fel, trecând din cameră în cameră, până reuşesc să mă detaşez de haosul existent, în podeaua şi pereţii salonului au fost făcute mai multe găuri. Inspectorul Goodwin ne explică că au fost necesare pentru a introduce camere endoscopice, în vederea căutării rămăşiţelor. Rigipsul arată de parcă a fost transformat în poligon de tragere.

Momentan sunt distrasă de mâncărimea de sub ghipsul ce-mi acoperă încheietura şi antebraţul. Trei tije metalice, argintii, ies în afară, ţinând laolaltă, ca să se vindece, osul fracturat în patru locuri. Am suferit deja două operaţii şi sper sa scap de ghips peste o lună.

Camera de filmat îşi croieşte drum pe scări, apoi de-a lungul palierului. Se orientează în sus şi îmi dau seama că mai multe porţiuni din tavan au fost înlăturate. Acum pot vedea direct sub acoperiş. Un fior de gheaţă mă străbate când îmi amintesc momentul în care prima valiză a fost deschisă, dând la iveală trupul mumificat al unui copil.

Fiul meu doarme liniştit la pieptul lui Finn şi întind mâna să-l mângâi pe creştet, dar o retrag brusc, înainte să-l ating. Nu ştiu dacă Finn îmi bagă de seamă gestul, dar, oricum, nu spune nimic.

CAPITOLUL 16

FINN

Mia mă strânge şi mai tare de mână când i trarea poliţiştilor ajunge la pod.

- Cel puţin nu mai e nevoie să cumpărăm noi, spun cu voce tare, iară să gândesc înainte. ***

în momentul în care Mia se holbează la mine ui&. stemată. îmi dau seama că a fost o tâmpenie să spun asu Umor negru, cred că aşa îi zice. Niciunul dintre noi n mai gândeşte limpede. Stresul şi lipsa somnului ne-au dat complet peste cap. Inspectorul mă priveşte de parcă aşt un dobitoc şi nu e prima dată. Când nu vorbeşte doară Mia. işi pironeşte bănuitor ochii asupra mea, dându-mi de înţeles câ ştie că ascund ceva.

Cel care filmează se întoarce înapoi pe verandă Stivele de parchet declanşează în mine o reacţie puternica şi simt cum ochii mi se umezesc de lacrimi ne'âi- sate. Am descoperit parchetul ăla pe eBav şi am condus mai bine de o suta de kilometri ca să-l iau de la xîb

Apoi» hmP de aProaPe ° îmbinând T ftecare noapte şlefuind, finisând ?

scoase de la 2&anale' din CÂ * ,M
Atâta muncâtaX1?«™ a " se află ded^

Mă uit cum a,, ''ŞtCrs ochii cu mâua llber8- altul se apropie cu un minal'8t Râureşte peretele, i®1.
' sPr®ger spaniei în lesâ. Câ»*1'

adulmecă scurt în dreptul spărturii, apoi se îndepărtează. Bănuiesc că n-a găsit nimic – sau pe nimeni – acolo.

- Când credeţi că vor lua sfârşit toate astea? 11 întreb pe Goodwin.

- Mă tem că va mai dura ceva, îi răspunde Miei, nu mie.

— Cât? Câteva săptămâni? insist.

Când scutură din cap, ştiu instinctiv că nu-mi va plăcea deloc răspunsul lui.

- Finn, o investigaţie de genul, care implică mai multe omucideri ce au fost ascunse atâta amar de vreme, poate dura luni întregi. Suntem implicaţi pe termen lung.

— Luni? repet. Dar asta e casa noastră.

— Ştiu asta, dar mandatul pe care il avem ne permite, prin lege, să luăm toate măsurile necesare ca să ne asigurăm că nu mai există niciun cadavru înăuntru.

- Nu puteţi aduce mai mulţi agenţi, ca să grăbiţi lucrurile?

încă o dată mă priveşte de parcă aş fi idiot.

- Pentru că sunt atât de multe probe de conservat şi prelevat de pe o proprietate de asemenea dimensiuni, e o treabă meticuloasă, ce necesită personal licenţiat şi foarte bine instruit. Nu ne putem grăbi când rine vorba de aşa ceva.

— Voi nu, amice, dar noi da.

îşi îndreaptă iar atenţia spre soţia mea, considerând că ea e mult mai raţională decât mine. N-ar gândi aşa dac-ar fi stat lângă ea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de câteva

săptămâni, aşa cum am făcut eu. A avut mai multe suişuri şi coborâşuri decât un cal de curse.

- Dacă renunţăm la minuţiozitate şi grăbim nle. riscăm să comitem greşeli, adaugă el. Nu ne tem să omitem ceva.

Sunt conştient că are dreptate, însă situaţia nu deloc în favoarea noastră. Vreau doar să scap de ăsta, dar nu cred că se va întâmpla prea curând. ln ¿¡. vitatea mea, am contactat un fost coleg de şcoală, lucrează ca agent imobiliar, să văd ce şanse avem 4 vindem repede casa, imediat ce nebunia asta o să ia sfar- şit. El a râs, apoi m-a întrebat: „Ce om sănătos la cap ar vrea să cumpere o casă în care au fost ucişi şapte copii? Mi-a sugerat sa luăm în considerare s-o demolăm şi s-o reconstruim sau să vindem terenul. Goodwin ne-a adus la cunoştinţă că Ministerul de Interne va acoperi toate reparaţiile daca ne hotărâm s-o păstrăm. însă nu ne permitem să construim o altă casă. Şi să vindem terenul tot o lovitură financiară imensă ar fi. Suntem terminaţi dad rămânem, suntem terminaţi dacă plecăm.

Personal, cred c-aş putea locui aici. Nu cred în fantome. Sunt sigur că, dacă ne vom pune amprenta asupra locului, nu vom mai simţi că locuim intr-o morgă. Oricum, când i-am sugerat asta soţiei mele îngrozite, mi-a răspuns fără să şovăie că nu e de acord. Cu timpul, probabil însă că se va răzgândi. Dar, din câte ne-a spus Goodwin. nu e o decizie pe care trebuie s-o luăm acum. Deocamdată ni avem altă opţiune decât să locuim în continuare cu ai met

Mia îi cere iar lui Goodwin noutăţi în legătură cu cadavrele, dar, ca să fiu sincer, am auzit suficient desp^ asta pe ziua de azi. Ştiu că sună dur, dar eu şi Mia treW* să ne concentrăm mai puţin pe copiii morţi, pe care.?^0 cunoaştem, şi mai mult pe cel care

trăieşte şi pe care 1 în braţe. Familia e prioritatea mea, nu cadavrele astea-

A încercat să deschidă subiectul mai devreme» ce a văzut la ştirile matinale că unul dintre copii a identificat. Dar eu îmi pierdusem deja interesul- H

n-nm dacă e băiat sau fată. De fapt, nici nu-mi pasă. Mă căznesc din greu să nu las crimele astea să ne domine viaţa, dar în ultima perioadă intervin intre noi din ce în ce mai des. Mia în-a acuzat că sunt rece şi lipsit de inimă, dar nu c adevărat. Pur şi simplu, pot să separ lucrurile mai bine decât ea. În schimb, în ultima vreme, mintea ei c vraişte, de parcă gândurile i se ciocnesc unele de altele ca maşinuţele buşitoare la un bâlci. O înţeleg, tot ce a văzut, apoi căderea de pe scară şi naşterea prematură a lui Sonny au dărâmat-o fizic şi psihic. Dar nu doar pe ea. A fost greu pentru amândoi. Iar acum trebuie să înţeleagă că altcineva e mai presus de hatârurile noastre.

De fiecare dată când îmi privesc fiul, mă gândesc doar la cât de norocos e câ trăieşte. în clipa în care Mia a căzut de pe scară şi s-a izbit cu capul de podeaua tare, am crezut c-o să-i pierd pe amândoi. M-am simţit neputincios când am stat lângă ea în ambulanţă, urmărind cum se trezeşte doar ca să leşine iar, şi, pentru prima dată în viaţă, m-am rugat. Dumnezeu, dacă El sau Ea sau orice o fi există, trebuie să-mi fi ascultat rugăciunea, pentru că suntem toţi trei aici.

Goodwin îşi vâră telefonul înapoi în buzunarul jachetei, în timp ce doi criminalişti intră în cort, îşi dau jos căştile de protecţie şi-şi şterg sudoarea de pe frunte. Pe buzele inspectorului înfloreşte un surâs când Sonny îşi răsuceşte capşorul ca să inspecteze împrejurimile. Mă trezesc strângându-l un pic mai tare la piept şi mă foiesc, schimbându-mi poziţia în aşa fel încât să nu mai fie în raza vizuală a lui Goodwin. Apoi un miros familiar, dul- :eag şi greţos, îmi ajunge la nas şi ştiu că e timpul sa-i jchimb scutecul. Nu mă sinchisesc să-i cer ajutor Miei, iindcă oricum e ocupată. Mă retrag cu Sonny într-un colţ il cortului să-l schimb.

Când ne întoarcem, câteva minute mai târziu, nici iu cred că şi-a dat seama că am plecat.

CAPITOLUL 17

MIA

Mă învelesc cu plapuma până sub bărbie. Am început să dorm cu lampa de pe noptieră aprinsă, în funda] rulând un playlist cu muzică ambientală de pe Spotify. Dacă nu-mi distrag atenţia, gândurile îmi fug în permanenţă la copiii din pod. în liniştea dormitorului întunecos. îmi răsună în urechi, limpede ca lumina alei, ţăcănitul scos de clapetele valizelor în momentul în care au fost deschise. Simt în nări mirosul fetid al putrefacţiei din interior, iar în dosul pleoapelor întrezăresc forma craniului bietului omuleţ.

Sunt egoistă, ştiu, dar singurul lucru bun din faptul că am căzut de pe scară, în urmă cu două luni, e că n-am apucat să analizez în profunzime ceea ce s-a întâmplat în pod. Bietul Finn a văzut rămăşiţele mult mai de aproape decât mine. Nu mi-a spus dacă imaginea lor îl bântuie, aşa cum mă bântuie pe mine, dar nici nu l-am întrebat. Obişnuiam să discutăm despre orice, iar acum am ajuns să ascundem atât de multe sub preş, încât mormanul devine cât un elefant.

Mă zvârcolesc şi mă răsucesc de pe o parte pe alta, nereuşind să găsesc o poziţie confortabilă. Probabil ci analgezicele pe care le-am luat mai devreme ca să-t® domolesc durerea acută de cap conţin cofeină, pentrt că, imediat ce opresc muzica, creierul meu hiperactiv i$* pierde concentrarea şi îmi pare că privesc iar în valid numai noaptea păţesc asta. E suficient să mă uit la nuţele lui Sonny, că mintea îmi zboară la hainele cop[1]”

.”ezate în teancuri ordonate, învelite în folie de plastic. din faţa valizelor. Sau. la duş, dacii închid ochii, am senzaţia ci picioarele mi se transformă în gelatină şi că urmează să mă prăbuşesc iar de pe scară. Creierul mi-e prins intr-o capcană din care nu se poate elibera. Sunt obsedată de acei copii, mult mai preocupată decât de pro- priul fiu. Iar Finn ştie asta.

îl observ cum mă priveşte de fiecare dată când stau cu Sonny: mă evaluează şi mă studiază, încercând să-şi dea seama dacă intre mine şi copil există conexiunea specială care ar trebui să se închege intre o mamă şi fiul ei. însă nu cred că Finn şi-a pus vreodată întrebarea de ce sunt atât de distantă. Niciodată n-a încercat să înţeleagă ce anume m-a transformat într-o persoană care nu face altceva decât să parcurgă mecanic nişte paşi pentru a fi mamă. Habar n-are că sunt aşa pentru că-mi trăiesc viaţa intr-o frică perpetuă. Sunt îngrozită că, dacă îmi dau voie să-l iubesc pe Sonny cu toată fiinţa mea, voi comite, din neglijenţă, o altă greşeală şi i se va întâmpla ceva cumplit. Povara responsabilităţii mi se pare prea mare, aşa că păstrez distanţa, pentru binele lui. Din cauza acţiunilor mele stupide, l-am adus pe lume prea devreme. Nu mi-aş ierta niciodată dacă ar părăsi-o prea curând. Durerea m-ar frânge în bucăţi.

Debbie insă mi-a fost un ajutor de nădejde. Nu ştiu ce m-aş face fără ea.

— Sunt sigură că dai tot ce ai mai bun, îmi spune adesea, dar încurajările ei n-au niciun efect asupra mea.

Cu mâna incă în ghips şi cu cicatricea dureroasă rămasa de la cezariană, chiar şi sa-l iau pe Sonny în braţe e un chin, aşa că o las pe Debbie să-i schimbe scutecul şi hainele, să-l aline când plânge şi să-l hrănească cu laptele pe care îl strâng în biberoane,

pentru ca mi-e frică să-l las să sugă la sân, în caz c-aş aţipi şi s-ar sufoca. O urmăresc pe Debbie cum face toate astea fără să se plângă, cu

uşurinţa unui expert, şi mă întreb, cu îngrijorare crescândă. dacă voi fi. după ce mă voi vindeca, mama de care Sonny are nevoie. Ea ii e mai mult un părinte decât mine.

Mi-am dat seama c-am judecat-o greşit. Cunoştinţele mele despre ceea ce înseamnă să fii părinte s-au bazat pe comportamentul mamei. Am crezut că atitudinea lui Debbie e exagerată, dar aşa ar trebui să se comporte mamele: să-şi protejeze puii chiar şi când au ajuns la maturitate, să lupte de partea ta.

Trupul mi se va vindeca în curând, dar mintea mea e departe de a funcţiona în parametri optimi. Debbie are dreptate când spune că Sonny e un miracol şi că e norocos ca e în viaţa, având în vedere cum a venit pe lume. Iar eu o să-mi amintesc mereu riscurile prosteşti pe care mi le-am asumat înainte să se nască. Singura mea misiunea fost să-l cresc şi să-l protejez, dar am fost prea egoistă şi încăpăţânată ca să fac asta aşa cum trebuie. Nu am redus orele de muncă, în ciuda presiunii arteriale crescute, apoi aproape l-am ucis cocoţându-mă pe acea scară.

Nu ştiu cum voi deveni vreodată mama de care are nevoie sau pe care o merită. Sunt doar recunoscătoare că pot avea încredere în Debbie să mă ajute.

CAPITOLUL 18

CU TREI ANI IN URMĂ

Astăzi se împlinesc trei sute şaptezeci şi două de âle de când am curmat ultima viaţă. Dacă nu lovesc în curând, o să încep să-mi fac griji pentru sănătatea mea mintală. Zilele se scurg gândindu-mă la toate sufletele care au nevoie de mine şi pe care le dezamăgesc prin acest an sabatic autoimpus. Pentru ca stau cu mâinile în sân, sunt complice, la fel ca toţi ceilalţi.

Până de curând, impulsul ăsta nu-mi controla existenţa. Nu treceam pe lângă şcoli şi nici nu cutreieram centrele comerciale în căutarea următoarei ţinte. îmi petreceam ziua la fel ca orice Joc Public[3]. Recunosc că, la sfârşitul anilor 1990, au existat momente când am cedat mai des dorinţelor mele şi am lovit de două, chiar de trei ori, într-un an. Nu şi acum. M-am limitat la a ajuta un singur copil pe an, pentru că, dacă mă las pradă nevoii copleşitoare, risc să mă dcconspir. Dispariţiile mai multor copii cu profil asemănător. într-un interval de timp prea scurt sau pe o arie prea restrânsă, dau naştere unui tipar. Şi, cu cât mai multe secţii de poliţie colaborează, făcând schimb de informaţii, eu atât mai multe semnale de alarmă sunt trase, iar siguranţa mea ar fi compromisă.

însă nu pot ignora imboldurile viscerale ce mă stăpânesc. Dau năvală peste mine noaptea, când sunt cu garda jos, şi prilejurile să-mi abat gândurile sunt puţine.

3 Nume generic în Marea Britanie, folosit pentru a

descrie viaţa unui om obişnuit (n. tr.).

Pe întuneric, evoc modul în care i-am ajutat pe ceilgiu retrăind fiecare scenă în cele mai mici detalii. Ţot „ amintirile nu mai sunt de-ajuns. Nevoia de a-i trimite nî cei vrednici într-o lume mai bună e covârşitoare, de parS sute de şobolani mi-ar mişuna pe sub piele. îşi înfig rele în mine, sfartecându-mi carnea până când reuşesc să iasă la suprafaţă.

Nu mai pot indura să întorc şi celălalt obraz.. în această după-amiază voi face ceea ce mi-e scris. Simpla anticipare e suficientă să doboare stăvilarele râului de adrenalină ce se scurge prin mine, facându-mă să ameţesc. Fiecare părticică din mine se trezeşte la viaţă.

Poate n-o să vă vină să credeţi, dar am o conştiinţă destul de solidă, iar uneori am îndoieli cu privire la misiunea pe care o am de îndeplinit. De multe ori m-am întrebat dacă nu cumva mă păcălesc, crezând că fac toate astea de dragul victimelor, când, de fapt, e totul pentm propria satisfacţie. Nu pot nega faptul că există o sământă de egoism în luarea unei vieţi, o eliberare fizică greu de explicat în cuvinte. însă e doar un efect secundar, nu motivul. Făcând un lucru, declanşez un altul. E asemănător cu donarea banilor în scopuri caritabile. Ajutând pe cineva în nevoie, mă simt mai bine în pielea mea.

Stau pe o bancă vizavi de un loc de joacă din New- market şi sorb cafea dintr-un termos. Verific titlurile ştirilor pe telefon şi muşc dintr-un măr. Mă aflu aici ca sistau cu ochii pe centrul comunitar din apropiere. Ast^’ a fost amenajată o secţie de votare acolo, iar zona foi’*0' teşte de alegători care decid dacă ţara noastră va ieşi sau nu din Uniunea Europeană. Măsor cu privirea clădirea la acoperiş până la fundaţie. Jumătate dintre ferestre a fost baricadate cu scânduri, iar camera de suprave&l* atârnă inutilă pe suportul de deasupra uşii. rezidenţial din spate a văzut şi el zile mai

bune. E 0 bună.

Mfl bazez pe faptul că numărul mare de persoane sc perindă prin zonă e în avantajul meu, pentru că cnn'n njmic memorabil. Nu ies în evidenţă şi nu mă com- N H ciudat. Hainele mele sunt banale, iar pe chip am înti-Sritfi o expresie de <abn absolut. Am făcut o artă din a ¡nă pierde în peisaj. Nimeni nu-şi va aminti de mine.

Unii dintre copiii aduşi astăzi aici au fost lăsaţi să se • ace afară. în timp ce adulţii notează un X intr-o căsuţă. Însă rareori e vreun părinte care să zăbovească mai mult în clădire, în aşa fel încât să mă pot apropia fără să dau de bănuit. Totuşi un băiat singuratic îmi atrage atenţia şi mă uit lung ŞÎ intens la el. E scund, cu silueta zveha, poartă ochelari de soare, iar căştile înfundate în urechi filtrează zgomotul şi prezenţa oricui din jur. Se potriveşte perfect. 0 să fiu cu ochii pe el. A venit singur, dar, dacă-l abordez asa cum trebuie, vom pleca împreună. Deja mă furnică pielea.

în astfel de momente, mă gândesc cum ar fi să am alături un suflet cu care să împărtăşesc şi să mă bucur de aceste experienţe. Am crezut că am întâlnit acea persoană. Am împărţit tot ce aveam cu ea, i-am încredinţat viaţa şi libertatea mea. însă e nevoie de tărie de caracter, rezistenţă şi putere de convingere pentni a fi ca mine şi. oricât mi-aş fi dorit, persoana respectivă n-a avut nimic din toate astea.

Am căzut pradă unei depresii severe după ce drumurile noastre s-au despărţit, dar am reuşit să-mi ascund simţămintele faţă de toţi cei din jur. în cele din urmă, m-ani scuturat de acea stare şi am revenit cu forţe proaspete, gata de treabă – chiar dacă decepţia m-a şifonat puţin –, având acelaşi ţel în minte.

îi urmă rcsc pe părinţii care intră şi ies din secţia de votare, iar mintea îmi zboară la ai mei. Abia acum, adult fiind, îmi dan seama cât de pervers şi crud a fost comportamentul lor. Totuşi existau şi câteva frânturi de viaţă normală, dacă ştiai încotro să-ţi îndrepţi atenţia. Să k ream Crăciunul, Paştele şi zilele de naştere impren

s fratele meu, George, şi, ca alte familii obişnuite, ne nk sa ne petrecem lunile de vară în vacanţe cu rulota.

întotdeauna eram doar noi patru. Niciodată eram vizitaţi de unchi, mătuşi sau verişori. De fapt UU. nu ştiu dacă am vreunul. N-am avut nicio relaţie cu bu^* cii din partea tatei până la doisprezece ani. Din ce mi-au spus mai târziu, îl renegaseră pe tata pentru că se însurase cu mama. M-am gândit mult la asta de-a lungul anilor şi mă întreb daca nu cumva ei au observat abisul întunecat care se căsca în ea şi pe care tata nu-l remarcase la timp. Nu voi afla niciodată cine pe cine a corupt sau dacă amândoi erau la fel când s-au întâlnit. Tot ce ştiu sigur e că în primul deceniu al existenţei mele m-au modelat în fiinţa plină de contradicţii care sunt astăzi. Nu sunt ca ei, dar sunt o parte din ei. Omor, la fel ca ei, dar motivele mele sunt complet diferite. Ucid pentru a-i salva pe alţii, nuca să-i pedepsesc. Mi-am făurit propriul drum, dar urmele pe care părinţii mei le-au lăsat înaintea mea sunt în permanenţă vizibile. Pentru mine, să ucid e la fel de natural precum mersul sau clipitul. E ca şi cum ai sparge o băşică plină cu lichid sau ai înghiţi o pastilă pentru o durere de cap.

Numai că astăzi, în acest loc de joacă, nu vor apare» nici urmele mele, nici ale părinţilor mei, fiindcă şi-a apariţia un reporter însoţit de o cameră de filmat pent intervieva alegătorii. Nu vreau să nimeresc în raza o ’ tivului. înşurubez strâns dopul termosului cu cafea Şt scot telefonul din buzunar, examinând o hartă a a<?e oraş parţial cunoscut.

Mă voi orienta spre altă zona, unde prada mai bogată sau mai săracă. Apoi ezit, aruncând o t privire spre băiatul cu căşti. Nu va afla niciodată ghinionist e că nu m-a întâlnit.

CAPITOLUL 19

FINN. 2019

Când ajung în faţa casei părinţilor mei, sunt într-o dispoziţie extrem de proastă.

Tocmai m-arn întors de la o lucrare la care am fost chemat de urgenţă mai devreme în această seară, din cauza unui boiler căruia îi scăzuse presiunea. Nu era atât de urgent, dar au insistat sâ vin imediat, în ciuda preţului ridicat. Am nevoie de bani, a.şa că n-aş ii refuzat nici în ruptul capului. Imediat mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu boilerul. Era un model nou-nouţ. iar manela care controla manometru! era pusă în poziţia „oprit”. Era prea rigidă ca să fi fost schimbată accidental.

Clienta avea un corp bine tonifiat şi a fost foarte amabilă când m-a poftit înăuntru. Am verificat boilerul, sâ mă asigur că nu sunt şi alte probleme, şi, cât timp am lucrat, femeii nu-i mai tăcea gura. Nici nu s-a străduit să ascundă faptul ca ştie cine sunt. A tot încercat să mă tragă de limbă despre perioada dificilă prin care am trecut, dacă am intrat în casă de când au fost descoperite cadavrele, cum ne-au afectat toate astea pe mine şi pe Mia, şi nu pricepea nicicum aluzia din spatele răspunsurilor mele monosilabice. Erau genul de întrebări pe carc ţi le-ar pune o prietenă, nu o străină, chiar daca era atrăgătoare. îşi tot lua notiţe intr-o agendă pe care se chinuia s-o mascheze, dar mă săturasem.

— Cine eşti tu, de fapt? am întrebat-o, apropiindu-mă.

— Ce vrei să spui?

Era o actriţă proastă şi putea fi uşor intimidată.

- Termină cu tâmpeniile.

A continuat să se dezvinovăţească, în timp ce^ strângeam sculele, apoi m-am îndreptat spre uşă.

- Numele meu e Aaliyah Anderson şi sunt juma, listă independentă, a recunoscut în cele din urmă şi ain sesizat o undă de disperare în vocea ei, de parca ar fi văzut cum îi alunecă printre degete un articol de senzaţie, canar fi putut s-o propulseze în carieră. Uite, Finn, oamenii vor doar să audă versiunea voastră, cum a fost să locu- iţi în acea casă, cum vă simţiţi, ştiind că rămăşiţele acelor copii erau la câţiva metri deasupra voastră.

— Nu comentez, am mormăit şi am pornit pe alee.

— Cum face faţă Mia? Se zvoneşte că a reluat legătura cu fostul iubit, Ellis Anders. Te simţi ameninţat?

Fără niciun avertisment, un fotograf a sărit din spatele unei maşini parcate şi a început să-mi facă pozi. orbindu-mă cu bliţul aparatului. L-am împins din drum, încercând să înaintez, dar nu s-a oprit şi atunci mi-am ieşit din fire. I-am smuls aparatul din mână şi l-am aruncat pe jos, facându-l zob. M-a înjurat de toţi sfinţii, era prea sfrijit şi nu a încercat să riposteze, lucru pentru care am fost recunoscător, pentru că, altfel, în starea în care eram, îl băteam măr. Am scotocit printre bucăţii- aparatului până am găsit cârdul de memorie şi l-ani rup* în două.

- Haide, aşa îmi câştig existenţa! s-a văicârî exasperat.

însă nu m-am simţit deloc mărinimos.

Şi acum, când parchez dubiţa pe aleea casei pă^ U or mei, eman furie prin toţi porii. Mi-am irosit timP cu o lucrare inexistentă, pentru care n-am fost plătit- Plus

n_am mâncat nimic de la prânz. Stomacul îmi chiorăie «Lmotos când simt aroma cărnii ce se frige pe grătarul plasat în curtea din spate. înainte să mă alătur părin- tilor mei, mă opresc la anexă, să văd dacă Mia şi Sonny 'unt acolo. Nici nu-mi mai amintesc când m-a întâmpinat ultin^a dată cu un sărut sau când m-a întrebat cum mi-a fost dua.

îl aud pe Sonny ţipând înainte să deschid uşa. E luiios cât de repede ajungi să-ţi dai seama ce-l deranjează după plânset. Asta e pătrunzător şi disperat, dându-mi de ştire ca îi e foame. „Cunosc senzaţia, fiule.” îmi strig soţia, dar nu răspunde nimeni. îi găsesc pe amândoi în dormitor; ea zace în pat, ghemuită în poziţie fetală, legă- nându-se cu căştile în urechi. Sunetul metalic al muzicii şi duduitul tobelor răsună din ele. E întoarsă cu spatele spre Sonny, care stă în pătuţul de lângă, cu faţa roşie şi obrajii scaldaţi de lacrimi. Plânge de ceva vreme.

— Mia, o strig şi-l iau în braţe pe Sonny, dar e nevoie s-o strig de incă două ori, înainte să clipească şi să-mi remarce prezenţa.

— Oh, bună, răspunde şi-şi scoate căştile.

îmi oferă un zâmbet firav şi chinuit.

— Nu l-ai auzit? nu mă obosesc să-i ascund cât de .supărat sunt – partea de jos a costumatului lui Sonny e îmbibată. Când l-ai schimbat ultima dată?

— Ilmm..., spune gânditoare. Ceva mai devreme, după-amiază.

- E aproape ora opt! Ar trebui să fii mai atentă cu lucrurile astea.

- îmi pare rău! Am adormit. Tocmai mă trezeam când ai apărut tu.

Minte de-ngheaţă apele, dar n-are s^ntra- zic. M-apuc să-l dezbrac pe Sonny, aranc dare în coşul cu

rufe, care aproape p

un scutec curat și alte hăinuțe din sertarele de sub masa pentru înfăşat.

Mă uit peste umăr În Mia. iar din trăsăturile cL. pului îmi dau scama cât c de epuizată. Cercuri vin«;: k înconjoară ochii şi ano pielea palidă. O tot bat |a Ca * iasă afară, la soare. dar nu vrea să m-asculte. M

— Ai dormit mai bine noaptea trecută? o întreb.

— Nu.

— Ai încercat pastilele pe care le-am cumpărat?

- Nu le pot lua dacă alăptez.

- Atunci, ar trebui să iei în considerare să foloseşti lapte praf. Sunt sigur că Sonny nu va observa diferenţa.

- Ba va observa.

în ultima săptămână am dormit pe canapeaua din salon. Mia se zvârcoleşte toată noaptea şi se trezeşte constant sa-l hrănească pe Sonny, aşa că niciunul dintre na nu doarme prea mult, iar eu am nevoie să fiu odihnit h serviciu. N-am chef să mă ciorovăiesc cu ea în seara asta, aşa că schimb subiectul.

— Ar fi frumos din partea ta, zic, însă Mia nu niciun efort să se dea jos din pat. Deci vii?

Oftează şi spune că ne întâlnim afară după &' aranjează puţin. îl iau pe Sonny — şi un biberon cu laP1*

Când își face apariția, deja se înnoptează. S-a machiat puțin. Ignoră burgerii și hotdogii care se răcesc pe suportul metalic, gravitând în jurul salatei. Nu i-a aruncat nicio privire lui Sonny, care o privește peste umărul bunicii sale.

— Vii afară la cină? Ai mei fac un grătar.

îl ridic în aer pe Sonny, curat şi liniştit. Ochii lui au aceeaşi nuanţă căprui ca ai mei şi-mi surprind reflexia w ei. Pare mulţumit.

— Chiar trebuie?

__ Ar trebui să mănânci un hurger. îi spune mama. Fierul îţi va face bine.

Aştept ca Mia s-o contrazică. În schimb, încuviinţa şj% fără s-o privească pe mama, îşi pune unul în farhirie. abia dacă ciu^,le!?te din eb

— Deci legat de mesajul pe care mi l-ai trimis mai devreme, mă adresez direct latei. Ai spus că vrei să vorbeşti ceva cu noi?

Nu are nici pe departe mare talent să scrie mesaje şi nici nu e un bun partener de conversaţie. Prin urmare, trebuie să fie vorba despre ceva cu adevărat important. Pune sticla de bere pe masă, lângă alte câteva deja goale. Presupun că bea de ceva timp.

— Eu şi mama ta vrem să vă ajutăm, începe el. Am discutat ieri la telefon cu un angajat de la bancă şi am primit unda verde să girăm cu casa noastră şi să vă împrumutăm banii de care aveţi nevoie să vă cumpăraţi o altă locuinţă.

Oferta lor mă ia prin surprindere şi le reamintesc că, deoarece omorurile sunt toarte vechi şi nu au nicio legătură cu noi. Ministerul de Interne va acoperi toate reparaţiile.

— Da, dar ar putea dura luni întregi, adaugă mama. Nu vreau să plecaţi, dar o să aveţi nevoie de un loc doar al vostru la un moment dat. Aşa, vă puteţi cumpăra ceva acum şi să ne restituiţi banii după ce vindeţi cealaltă casă.

Mia ridică ochii din pământ, dar nu descifrez nimic în ei.

— Nu vreţi să investiţi banii înapoi în afacere? ii întreb.

— Tu şi Sonny sunteţi priorităţile noastre, explică mama înainte să-şi dea seama că a exclus pe cineva. Voi şi Mia, bineînţeles. E o casă în josul drumului care merită să-i aruncaţi o privire.

— Casa lui Michael?

Mama dă din cap.

— E într-0 stare excelentă. Tocmai au renovat bucătăria în stil Shaker, iar curtea e destul de spaţioasă ca Sonny să se joace afară.

Asta ar putea fi soluţia tuturor problemelor noastre, dar mă îndoiesc că Mia vede lucrurile aşa. O să-mi spună că încearcă să ne manipuleze.

- Ei bine, o întreb timid. Ce părere ai?

— Sună grozav, răspunde c-un zâmbet abia schiţat.

Mama şi tata se privesc pentru o clipă, apoi se întorc spre mine. Toţi suntem şocaţi de răspunsul Miei.

- De fapt, am programat o vizionare pentru mâine după-amiază, adaugă mama. Trebuie să ne grăbim, pentru că se va vinde repede, crede-mă pe cuvânt.

— Putem merge mâine, nu-i aşa? o întreb pe Mia.

— Du-te tu. N-ai nevoie de mine, zice, apoi împinge deoparte resturile de mâncare, ne spune că e obosită şi pleacă spre anexă, lăsându-l pe Sonny cu noi.

Niciunul dintre noi nu ştie ce să spună în continuare. Recent, mama mi-a mărturisit că are impresia că ceva e în neregulă cu Mia. Am respins posibilitatea, pentru că sănătatea psihică e un teren minat şi n-am nici cea mai vaga idee de unde sa încep s-o ajut. însă tind sa-i dau dreptate. Nu e vorba numai de durerile de cap şi lipsa somnului.

CAPITOLUL 20

DEBBIE

- O să spui c-am luat-o razna, îi spun lui Dave

după ce Finn pleacă la culcare cu nepoţelul nostru, care plânge. Dar îmi fac griji pentru Sonny.

— De ce?

- Mia se comportă ca un robot. Nu mai e niciun dram de emoţie în ea.

- Poţi s-o condamni, după toate prin câte a trecut? Are nevoie de mai mult timp ca să-şi revină.

— Poate ai dreptate, dar nu pot scăpa de sentimentul că e mai mult de-atât. îmi amintesc cât de intense şi epuizante sunt pentru o mamă primele luni după naştere. Iar ea arată ca o femeie hăituită, care se zbate din răsputeri să reziste,

— Ce am putea face?

— Păi, deja am grijă de Sonny în majoritatea timpului, fiindcă îmi fac griji că n-ar primi atenţia de care are nevoie dacă n-aş fi prin preajmă.

Dave se ridică să-şi mai ia o bere din lada frigorifică. Are chipul palid, ceea ce îi scoate şi mai tare în evidenţă semnul stacojiu din naştere. Becurile din exteriorul casei ii luminează silueta, razele strălucitoare căzând asupra tricoului pe care-l poartă, şi mă îngrozesc de cât de mult a slăbit. Trebuie să discutăm despre asta. Şi poate să aduc vorba şi despre consumul de alcool. însă nu în seara asta, fiindcă acum sunt mult mai îngrijorată de atitudinea nurorii mele.

- M-am documentat, adaug. Fie Mia suferă de depresie postnatală, fie are un traumatism cerebral de pe urma căzătuni.

- Doctorii i-au făcut tomografii cerebrale şi, fo afară de cucuiul care „ii dă dureri de cap. n-au găsit altceva în neregulă.

- Da, dar nici doctorii nu le ştiu pe toate, nu-i aşa? Nu-mi place s-o spun, dar dacă Sonny nu e în siguranţă cu ea? insist.

— Debbie, e minunat că voi două aţi ajuns să vă înţelegeţi atât de bine şi văd cât de mult o susţii, dar trebuie să-i acorzi Miei timpul şi spaţiul de care are nevoie ca sâ-şi revină. în cele din urmă, nu se va mai baza atât de mult pe ajutorul tău şi-şi va redobândi încrederea în sine, e de părere Dave.

Nu vreau să recunosc că mă tem de acel moment.

— Ai văzut cum s-a comportat în seara asta? Ane nevoie de mai mult decât de spaţiu. Ne-am oferit să-i cumpărăm o nenorocită de casă, ia r reacţia ei a fost apatică. .Ar fi răspuns la fel dacă i-am fi întins o ceaşcă de ceai.

— Poate c-ar trebui să-ţi canalizezi energia spre propria sănătate, nu să te concentrezi atâta pe Mia, spui* Ştii doar că stresul şi sumienarea ar putea duce U complicaţii.

îmi dau ochii peste cap. Nu mă ascultă. Nu trebuie să mi se amintească că, din punct de vedere fizic, funcţi' onez deja la jumătate din capacitate. Cu trei ani în urn& ani fost diagnosticată cu scleroză laterală amiotrofică- Oboseala şi rigiditatea muşchilor picioarelor s-au agr*vat tieptat, iar la început am ignorat simptomele, crezând că e un debut timpuriu de artrită. însă situaţia a degeoer* în

timp ce făceam cumpărăturile pentru aniversarea ** de cincizeci de ani. Picioarele mi-au cedat fără mo*'* m-ani trezit pe podeaua magazinului Aldi. Dave a să merg la medicul de familie. De acolo am ajuns la neurolog- care, în următoarele luni, mi-a testat şi radiografiat creierul, a luat mostre de lichid spinal şi mi-a scanat nervii şi muşchii. După toate investigaţiile, mi s-a spus că e vorba de scleroză laterală amfotrofică.

A fost o veste sumbră – mă aşteaptă un viitor plin de probleme de echilibru, muşchi din ce în ce mai înţepeniţi şi mai fragili, crampe musculare, o vezică greu de controlat şi un carusel de emoţii, pe măsură ce, treptat, corpul meu încetează să funcţioneze. Apoi, într-un final, voi muri. Boala rară de care sufăr e mult mai rea şi mai lentă decât alte forme de scleroza şi ar trebui să fiu recunoscătoare dac-aş mai trăi, cu puţin noroc, încă zece ani. Mi-au mai rămas şapte. Până s-a născut nepotul meu. orice alt sunet obişnuia să fie acoperit de ticăitul zilnic al ceasului, care mă anunţa cât timp mi-a mai rămas, iar acum Sonny e singurul pe care îl aud.

Ne îndreptăm cu vasele murdare spre bucătărie şi arunc resturile de mâncare în coşul pentru compost, după care stivuiesc farfuriile în maşina de spălat.

— Am de gând sa vorbesc cu ea dimineaţă, spun. O să-i sugerez să-l mutăm pe Sonny cu noi, pentru moment, îi putem aşeza pătuţul pe partea mea de pat.

— Şi cum o va ajuta asta pe termen lung?

— Prioritatea mea e Sonny, nu Mia.

— Amândoi vin la pachet.

— Să ştii că unele femei care suferă de depresie postnatală nediagnosticată şi-au ucis propriii copii. Dacă reprezintă un pericol pentru el? Ai văzut-o cum se comportă cu Sonny, legătura dintre ei e disfuncţională, n-ai observat? Nu e la fel de grijulie ca

alte mame.

— Fii rezonabilă. Are tije de metal înfipte în antebraţ şi a trecut printr-o cezariană. Nu poate face prea multe.

_ Nu-i mai 1»» apărarea! răbufnesc supărată. Nu, vorba câ nu-l ţine în braţe sau că nu-i schimbă scutecul Doarme prea mult în timpul zilei, e distantă şiplânge k_M timpul Am găsit-o bocind de mama focului când credea că n-o vede nimeni. Nici măcar nu-şi priveşte băiatul. ip mai aminteşti cum eram când l-am adus pe Finn acasj pentru prima dată? Nu-mi puteam lua ochii de la el.

— Nici acum nu poţi.

Îi ignor înţepătura.

— Nu pot sta cu mâinile în sân şi să privesc cum nepotul meu e neglijat.

— Nepotul *nostru.*

— *Nu face* pe isteţul.

— Chiar dacă aşa stau lucrurile, adaugă el, sunt sigur că Finn e conştient de situaţie şi se va ocupa el. Doar acordă-le timp. E familia lui.

— Sau ar putea să procedeze ca tine şi să-şi trăiască viaţa cu capul băgat în nisip, ca un struţ.

închid ochii strâns, dorindu-mi să nu fi spus asta

- Atunci să sperăm câ învaţă din greşelile mele, spune şi pleacă din bucătărie, lăsându-mă să încasez singură toată amărăciunea din vorbele lui.

CAPITOLUL 21

CU OPTSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Opresc maşina pe marginea drumului şi scot cheia din contact, dar las radioul pornit. Doi politicieni sunt angajaţi intr-o dezbatere înflăcărată cu privire la poziţia pe care ar trebui s-o adopte Marea Britanie, dacă ar trebui să-şi unească forţele cu America şi să bombardeze naibii odată Orientul Mijlociu, ca reacţie la atentatul din 11 septembrie.

J

Când mă gândesc la miile de soldaţi înrolaţi în armata ţării, care ar putea fi trimişi pe front dacă vom intra vreodată în război, mintea îmi zboară la George. Când eram copii, dacă nu ne jucam fotbal sau crichct, ne prefăceam că suntem soldaţi. El transforma grădina intr-un câmp de luptă, imaginându-ne că tufele cu căpşuni sunt garduri de sârmă ghimpată pe sub care trebuia să nc târâm, iar crosele de golf, puştile pe care le purtam asupra noastră. Ne mânjeam feţele cu noroi pentru camuflaj şi foloseam un cronometru pentru fier-tul ouălor ca să vedem cine reuşea să parcurgă traseul cu obstacole în cel mai scurt timp. Dădeam tot ce aveam mai bun ca să-l impresionez, dar nu-mi păsa că mă întrecea de fiecare dală. Voiam doar să-mi petrec timpul cu fratele meu.

Unele dintre cele mai vechi amintiri le am din acea grădină, de când l-am ajutat pe tata să sape nişte gropi lungi şi adânci de-a lungul zidului ce împrejmuia curtea, la puţin timp după ce ne-am mutat acolo, cum ne căţăram

prin meri sau ne jucam de-a v-aţi ascunsele« prin dărăpănată de pe proprietatea învecinată.

- Mai sunt doar şase ani, îmi reamintea c adesea. Apoi voi ti destul de mare ca să mă înrol^ armată fără permisiunea părinţilor şi nu va mai trebu* locuiesc niciodată în casa asta.

Nu-mi plăcea când vorbea aşa.

— Ce se va întâmpla cu mine când vei pleca? g întrebam mereu.

Nu-mi răspundea niciodată.

Se apropie ziua lui de naştere şi încerc să-mi închipui cum ar arăta acum. Oare mai semănăm? Poate de încă în armată, cu buclele castanii încărunţite şi tunse scurt, milităreşte, şi poate că pistruii i-au dispărut odată cu înaintarea în vârstă. Mi-l imaginez îmbrăcat în uni formă, cu medalii strălucitoare şi panglici colorate prinse pe reverele hainei, primite drept recompensă pentru misiunile încheiate cu succes. Dar, cu toate că s-ar putea să nu-l mai recunosc, chiar de-ar sta în faţa mea, îmiplarc să cred că astăzi e un erou pentru ceilalţi, aşa cum a fostji pentru mine odinioară.

O voce firavă dinăuntru mă zgândăre. .E doar[0] iluzie”, îmi şopteşte. „Ştii prea bine ce-a păţit.” Scutii din cap, străduindu-mă s-o amuţesc. .Ani angajat oda un detectiv particular pentru a afla ce s-a întâmplă[lJ] George. Dar, câteva luni şi mii de lire mai târziu,[n] amintirilor mele cu el, nu exista nicio dovadă c-ar n j vreodată. Nici măcar un certificat de naştere, cu eu ¡1 am pe-al meu. Câteodată mă întreb dacă nu a rodul imaginaţiei mele; o născocire care să-mi facă' suportabilă acasă.

— Eşti bine? mă întreabă pasagerul de p[e sca] din dreapta al maşinii.

- Da, de ce?

_ Ai căzut pe gânduri.

Revin în prezent şi contemplu cartierul ce se profi- leaM înaintea noastră.

— Ar ii bine să evităm locuri de genul, spun.

Arăt cu degetul spre supermarketul Safeway şi reiau lecţia pe care i-am predat-o toată dimineaţa.

— E posibil să aibă camere de supraveghere atât în interior, cât şi în exterior. Au început să le monteze şi pe stâlpii de iluminat din parcări. E important să ne facem temele înainte să decidem unde vom lovi.

Pasagerul da din cap atent, ca şi cum şi-ar face însemnări în minte.

— De asemenea, e esenţial să te adaptezi la mediul înconjurător, ceea ce înseamnă că trebuie să planifici cu grijă ce anume vei purta. Să nu ieşi în evidenţă intr-o mulţime de oameni. Eu am câte un rând de haine diferite pentru zile ca acestea. Niciodată să nu porţi aceleaşi haine de două ori şi să le distrugi imediat ce le-ai dat jos. ADN-ul e cea mai mare ameninţare.

Instruire la locul de muncă, cred că aşa am putea numi ceea ce fac acum. Deşi n-o să vedeţi vreun afiş pe peretele de la .lobcentre care să facă reclamă uceniciei pe care o ofer. Am ani de experienţă pe care ii pot împărtăşi cu învăţăcelul potrivit. $i cred că l-am găsit în sfârşit.

— Dacă te orientezi spre un anumit cartier, atunci alege-l cu grijă, continui. Personal, evit clădirile noi, în care locuiesc membrii clasei de mijloc, la fel drumurile cu case mari .şi scumpe, cu două sau mai multe maşini parcate pe alee. E puţin probabil să găseşti persoana pe care o cauţi jucându-se pe acele străzi. în schimb, alege zone cu case mijlocii sau mici – sau, şi mai bine, cartiere cu locuinţe sociale. Cu cât sunt mai neglijaţi, cu atât mai

bine. Vită-te după grafii ti pe pereţi, grădini neîngrijite şi saci de gunoi aruncaţi pe trotuare. Dacă cei care locuiesc acolo nu se sinchisesc să aibă grijă de casă, atunci nu vor deranja nici să se îngrijească de propriile odra.^ Aceşti copii au cea mai mare nevoie să fie salvaţi.

Răsucesc cheia în contact şi-mi dau silinţa să răspund la întrebările pe care mi le pune, în timp ce conduc spre cea de-a doua destinaţie. Am vizitat zona doar dt două ori înainte, dar mi-am fixat în minte câteva repere.

- De ce ii sugrumi? mă întreabă din senin. Nu mi-ai spus până acum.

Simpla întrebare imi provoacă furnicături în degete... Moliciunea şi flexibilitatea gâturilor, sângele cald care le curge prin vene la câţiva centimetri sub piele, pulsul ce li se zbate din ce în ce mai tare sub degetele mele, mâinile micuţe, deznădăjduite, care se agaţă neputincioase de a mea... E un sentiment unic, ce nu poate ti reprodus altfel.

— E curat, fără durere şi nu ai nevoie de o armă, spun în schimb. Şi, daca ştii ce faci, îi poţi lăsa inconştienţi în câteva secunde şi fără suflare în câteva minute.

Parchez pe un loc liber în imediata apropiere a unui bloc de locuinţe. Doze de lx?re goale şi sticle sparte sunt 'împrăştiate peste tot.

— E o alegere înţeleaptă să vizitezi locuri de genul ăsta în timpul săptămânii, îi explic. Sunt mulţi copii care chiulesc de la şcoală. Părinţii fie n-au habar, fie nu le pasâ Aşa că sunt nişte ţinte perfecte, fiindcă absenţa lor nu e remarcată imediat. Dar nu trebuie să ne hazardăm. întotdeauna trebuie să deţinem controlul, să punem siguranţa mai presus

de orice.

0 fată îmbrăcată în blugi strâmţi şi un top ne atr^ atenţia. Nu poate să aibă mai mult de opt sau nouă ar merge şi se îmbracă cu încrederea unei adolescente- a> de pe listă, amintindu-i pasagerului meu să nu niciodată pe cineva care ar putea riposta. Un băiat de *F* cealaltă parte a drumului îmi fură privirea. E scund, slab ca un ţâr şi pierdut în propria lume.

- Uite acolo, spun. El e exemplul perfect pentru tot ce ţi-am spus, zic, apoi ieşim din maşină şi mă uit la ceas. E 10.25 ar trebui să fie la şcoală, continui cu voce scăzută, în timp ce grăbim pasul. Pantofii sport pe care îi poartă mi sunt de firmă şi sunt scâlciaţi, iar tricoul de fotbal e decolorat, deci probabil e o copie ieftină. Nu se grăbeşte, pentru ca n-are unde să se ducă în mod special.

Băiatul se distrează, lovind ritmic cu băţul în zăbrelele metalice ale balustradei pe lângă care trece.

Ne ţinem după cl până la un parc aflat puţin mai jos pe drum. Balansoarul şi toboganele au fost vandalizate, aşa că puştiul se aşaza în singurul leagăn întreg. Nu mai e nimeni în jur. E cât se poate de vulnerabil. Băiatul ăsta nu e iubit şi îngrijit. Are nevoie de ajutorul nostru. Chipurile părinţilor mei îmi apar pentru o secundă în minte. Ei sunt motivul pentru care fac asta. Pentru a-l proteja de oameni ca ei.

— Eşti gata? întreb.

Când încuviinţează, un val de endorfine mi se revarsă în sânge, trimiţându-mi o undă de energie în tot corpul.

- Pot să asist de data asta? mă întreabă, în timp ce coborâm din maşina.

- La cc anume?

— Când îl omori?

Ezit în timp ce mă gândesc la propunere, clar, în cele din urmă, ii răspund negativ, fără să-i ofer vreo explicaţie. Momentul e mult prea intim ca să fie împărtăşit. Nu protestează. în schimb, ne despărţim şi mergem în direcţii opuse încât să ajungă primul la ţintă. Privesc de la distanţă cum îmi urmează instrucţiunile.

întotdeauna nii-am dorit cu tărie să găSes<? cineva care să-mi împărtăşească convingerile şi sâ dedicat cauzei mele. în plus, prezenţa lui m-a ajutat sâ. dau seama cât de pustie a fost această latură secretă vieţii mele în aparenţă, nu-mi lipseşte absolut nimic da/ în adâncul sufletului, am fost mereu o persoană singuri’ Obişnuiam sâ am impresia că sunt singurul om de pe p|a. netă căruia îi pasă cu adevărat de binele celorlalţi Dar acum am găsit un suflet înrudit care crede acelaşi lucra îmi încrucişez degetele în .semn de noroc, în speranţa că această relaţie va fi fructuoasei şi de lungă durată.

Trebuie să mă concentrez. Băiatul costeliv pleacă împreună cu complicele meu şi ştiu că, în curând, voi avea o alta imagine pe care s-o memorez. Numai că. de data asta, voi avea cu cine s-o împart.

FRAGMENT EXTRAS DIN DOCUMENTARUL *ACUZAŢII NEFONDATE* DIFUZAT PE CANALUL 4

INTERVIU CU INSPECTORUL MARK GOODWIN

În ce *punct al anchetei în cazul* cri*melor din Stewkbury v-aţi dat seama cine e vinovatul?*

Nu era o persoană care să ne dea motive să devenim suspicioşi, aşa ca nu i-ani cercetat trecutul.

Retrospectiv, v-aţi duri să fi inclus persoana mai devreme pe lista suspecţilor?

Analizând situaţia, am fi putut proceda diferit în multe privinţe, dacă am fi avut dovezi. însă n-am descoperit niciun indiciu care să o incrimineze şi să ne dea de bănuit că persoana respectivă a fost implicată în acele crime odioase.

Re ce anume v-aţi concentrat până în acel moment?

Pe identificarea şi interogarea agresorilor sexuali cunoscuţi în regiune la momentul comiterii crimelor, precum şi a actualilor şi foştilor vecini, plus rudele copiilor decedaţi. Dar crimele au avut loc* cu atât de mult timp în urmă şi au fost atât de surprinzătoare,

încât era posibil ca ucigaşul sau ucigaşii să fi murit cu zeci de ani în urmă. A fost o cercetare exhaustivă, amplă, cu un interes public uriaş şi foarte puţine piste. Şi la acel moment nu aveam nici cea mai mică idee că acest caz va căpăta o asemenea amploare.

Când s-a întâmplat asta?

în după-amiaza zilei în care a avut loc incidentul în cauză, când am fost chemaţi să intervenim la un depozit, în urma unei altercaţii mortale.

Ne-aţi putea oferi mai multe detalii despre „incidentul” la care vă referiţi?

Momentul în care au fost descoperite şi mai multe cadavre, iar persoana pe care o consideram responsabilă de înfăptuirea crimelor a fost găsită cu gâtul tăiat.

CAPITOLUL 22

MIA, 2019

Linkul de vizionare pe care l-am primit pe e-mail pentru casa din josul străzii a rămas nedeschis pe iPad, în timp ce Finn şi Debbie au fost s-o vadă astăzi. Finn mi-a spus că, deşi e la un an-lumină distanţă de casa de coşmar ai cărei proprietari suntem sau de tipul de locuinţă pe care ne-am dori-o, nu va trebui să facem nicio modificare înainte să ne mutăm. Când l-am asigurat că sunt fericită cu orice crede el câ *e* mai bun pentru noi, am auit senzaţia c-ani spus ceva greşit.

- Nu sunt singurul care trebuie să ia o decizie, Mia! a suspinat el. E pentru toţi trei. Ai putea măcar să te prefaci interesată.

— îmi pare rău, i-am răspuns, încercând să-mi reţin lacrimile.

Mă simt atât de vinovată că l-am trimis pe Finn să doarmă pe canapeaua extensibilă din salon. Şi, ca să înrăutăţesc lucrurile, în seara asta l-am rugat să-l ia şi pe Sonny cu el. Abia dacă mi-am văzut copilul astăzi, pentru câ a stat toată ziua cu Debbie, iar acum îl pasez tatălui său. Dar astăzi mă simt mai vulnerabilă ca oricând.

Sunt atât de recunoscătoare pentru tot ajutorul lui Debbie. Nu ina ia la rost când o întreb dacă poate sta cu Sonny, pur şi simplu, ştie instinctiv când sunt depăşită de situaţie. în acele momente, îmi aduce o ceaşcă de ceai, cafea sau ceva de mâncare, ca să se asigure că sunt bine.

Sunt conştientă că sunt o soţie şi o mamă îngrozitoare şi că îndepărtez de mine un soţ şi un copil minunaţi.

Dar nu mă pot controla. Rnn îşi doreşte să se înt(femeia cu care s-a cfcătont. dar eu nu sunt sigură *u cum să fiu acea femeie. Mă simt mai bine sjn?* departe de el şi de fiul nostru Aici, în camera mea, n* 1 răni pe nimeni.

Totuşi nu numai propriul comportament mă sp^c, sunt la fel de speriata de prezenţa străinilor, în plimbări pe care le fac cu Sonny prin împrejurimi. Nu încredere în oamenii care manifestă un interes prea pentru el. Nu am postat nicio fotografie a lui pe reţeU sociale, pentru că n-am vrut să atragă atenţia cuiva. Şapte copilaşi au fost răpiţi din sânul familiilor şi ucişi în casa noastră şi mi-e teamă că şi Sonny ar putea păţi ceva asemănător, dacă nu sunt precaută.

Toată noaptea mă frământ, gândindu-ma la bieţii copil Când somnul mă ocoleşte cu desăvârşire, petrec ore în şir navigând pe intemet. căutând toate informaţiile pe care le pot găsi despre ei. Până acum, poliţia a făcut public numele unui singur copil, un băieţel pe nume Nicky Roberts, care a dispărut în 1979 din Northamp- tonshire. Presa a stârnit mare vâlvă în oraş, încercând să dea de urma părinţilor, rudelor şi colegilor de şcoală de acum patruzeci de ani Mă întreb dacă trupul lui e cd pe care l-am văzut în valiză într-un dosar din cloud, intitulat „Imagini PR”, am un fişier secret dedicat lui. Cuprinde portrete de la şcoală şi fotografii din vacanţe şi de la zilele de naştere. Mi se frânge inima pentni lot ce a lâsat în urmă şi pentru ce-ar fi putut face cu viaţa lui.

Finn habar n-are de existenţa fişierului şi m1’ e-bookurile despre criminali în seric pe

care le descaiţ de pe internei Citind biografiile ucigaşilor de copii Fiw şi Roşemary West, lan Brady şi Myra Hindley, am sper*1 LPnC'î v*1 mU,te despix* motivele celui care i-a uctf J* m Ca8a DOaSlră- însă t0t CC'am reUŞÎt 1*^ f jst Să mă îngrozesc până în măduva oaselor, văzând de <* sunt capabili oamenii.

Hneori. ca să-mi distrag atenţia de la toată amărâ- M» în cart mă scufund, derulez pe iPad şi mă pun la în’n'nt cu noutăţile postate pe reţelele sociale, privindu-mi vechii prieteni din londra, care duc o viaţă lip- ^tă de gri)»’ ccl puţin aşapare lnslaKram- lxî’am ifcno- Sl t aproape toate mesajele îngrijorate pe care mi le-au şi am ieşit din grupurile de pe WhatsApp. Nu vreau interacţionez cu niciunul dintre ei în acest moment, faii doresc ca toată lumea să uite că exist.

Revin la paginile marcate ca favorite, toate având legătură cu crimele, în momentul în care clopoţelul de la Google ma anunţa că a apărut un articol nou. Intru pe link – un al doilea copil a fost identificat. Frankie Holmes avea doar şapte ani când a dispărut, în 1977. din casa lui din Berkhamsted, la aproximativ 50 km de aici. Găsesc câteva cuvinte de-ale surorii lui, Loma, şi o fotografie. Ezit, apoi privesc cu mai multă atenţie imaginea.

„0 cunosc’.’

Sau cel puţin am cunoscut-o cândva. Au trecut ani buni de când am frecventat aceleaşi cursuri la universitate şi. dacă îmi amintesc bine, a renunţat la facultate după al treilea semestru.

Parcurg fără probleme postările din ultimele săptămâni, pentru că profilul ei e public. Judecând după numărul celor care fac referire la fratele dispărut, presupun că aştepta de mult ziua asta. Cea mai recentă postare e fotografia unui băieţel cu smoc de păr roşcat şi zâmlx’t larg, ce-i înseninează chipul, cu un emoji cu o inimă niptă în loc de descriere. Nu-mi amintesc să fi menţionat ceva despre vreun frate dispărut, pe vremea când eram prietene. Oricum, de ce ar fi făcut-o?

0 idee îmi încolţeşte în minte, dar, inainte s-o pun în practică, cântăresc argumentele pro şi

contra. În cele din urmă, mă întreb dacă, ajutând-o pe Loma, n-ar putea să-mi întoarcă şi ea favoarea.

CAPITOLUL 23

FINN

Ea adoarme repede, dar eu nu pun geană pe geană Au trecut secole de când n-am mai făcut sex şi ştiu că vina îmi aparţine aproape în totalitate, fiindcă niciodată nu sunt aice Dar în seara asta am scăpat mai repede de h serviciu şi, înainte să-mi dau seama, am facut-o de două on în câteva ore. Sunt vlăguit. După ce fac un duş, intru în sufragerie doar în boxeri, lăsând-o să se odihnească în dormitor. Mâ uit la ceas – e trecut de miezul nopţii.

Mă întreb daca relaţia noastră ar mai fi avut vreun viitor dacă n-ar fi rămas însărcinată. Nu-mi place s-o spun, dar probabil că nu. Sarcina a fost un accident, chiar dacă unul fericit.

Derulez printre fotografiile cu Sonny din pe care eu şi Mia il avem la comun, l-am ă pe poze, din clipa în care s-a născut, cu trei lum -n la prima, în incubator, până la cea do ieri, n senţi- scaunul pentru maşină de pe banchetă. Nou ‘ *nÇj, meniului patern pentru acest omuleţ n-a c ISP^ Pentru prima dată, bag de seamă că, dint’e,l<ŢrCbu*^ pe care le-am făcut, Mia apare doar în câteva. fie o greşeală, nu-i aşa? Caut să văd dacă nu cumv un album separat, cu poze doar cu vi doi, îns joitf decât patru fotografii cu mama şi fini imPltU dacă nu le-a salvat pe telefonul ei.

cU ea-

Nu pot continua să ignor că e ceva în nereg Mama crede ca e vorba de lovitura la cap sau de

postnatală şi mi-a trimis linkuri de la paginile NHS unde ’unt enumerate simptomele. Mia prezintă mai multe dintre ele decât mi-aş dori. Mama m-a sfătuit să merg la doctorul soţiei mele şi să-i cer să-i dea tratament cât mai curând posibil. „S-o fac mai uşor de controlat”, cum zice ca. Fireşte, vreau să se facă bine, dar nu m-am însurat cu ea pentru că am vrut o soţie pe care s-o pot controla. M-am căsătorit cu ea pentru că o iubeam şi am vrut pe cineva independent, astfel încât să avem şi vieţi separate, şi o viaţă în doi. Prietenul meu cel mai bun, Rânjit, mi-a spus că mă joc cu focul dorindu-mi să le am pe ambele, şi căsnicie, şi libertate, şi cred că are dreptate. Dar mă văd oprindu-mâ doar dacă mă ard.

.Arunc iar o privire la ceas. întind prea mult coarda daca mai zăbovesc aici, aşa că intru în dormitor şi mă îmbrac în linişte cu blugii, tricoul, salopeta, şosetele şi bocancii. Mă opresc puţin în prag, aşa cum fac de obicei, ca să mă asigur că n-am uitat nimic, apoi îmi verific iar telefonul, uitându-mă după mesaje. Mia ştie că sunt sub-contractat pentru o firmă de instalaţii sanitare şi că primesc apeluri de urgenţă la ore imposibile. Habar n-are că de data asta nu e vorba de serviciu. Şi habar n-are câte minciuni îi îndrug în ultima vreme sau cu cine sunt în momentul de faţă. Şi intenţionez ca lucrurile să rămână astfel.

Cincisprezece minute mai târziu, ajung acasă şi mă furişez în vârful picioarelor în anexă. O lumină se strecoară pe sub uşa dormitorului soţiei mele şi mă întreb dacă ar trebui să intru măcar s-o salut. Probabil că navighează iar pe afurisitele alea de site-uri cu copii ucişi. Nu-şi inchipuie că ştiu despre obsesia ei, însă, cu contul nostru comun de internet, pot vedea direct pe telefon la ce se uită

când nu sunt prin preajmă. Ştiu şi că a descăr- cat cel puţin o duzină de cărţi pentru Kindle despre criminali în serie. Dacă îmi doresc să trăiesc aşa cum vreau

înseamnă să ştiu totul despre viaţa ei, chiar dacă ea nicio idee despre a mea. nu are

Hotărăsc că sunt mult prea obosit acum ca e • faţă capriciilor ei. O s-o văd dimineaţă. Mă întjn^ ta canapea şi-mi pironesc privirea în tavan, în timp ce pun ordine în gânduri, îmi şlefuiesc poveştile, mă gătesc pentru ziua de mâine, făcând planuri pentru or£ eventualitate. E nevoie de multă muncă să fiu eu însumi

CAPITOLUL 24

MIA

Observ conturul vag al unei siluete întunecate mişcandu-se în spatele geamului opac de la uşa de la intrare şi, pierzându-mi curajul, şovăi înainte să apăs pe sonerie. Inspir adânc de câteva ori. urmărind cum se îndepărtează taximetristul care m-a adus până aici de la gara din Berkhamsted. Trebuie să mă ţin de plan.

Flexez şi îndoi degetele de ia mână ca să scap de tensiunea acumulată, întocmai cum mi-a arătat săptămâna trecută fizioterapeutul de la spital, după ce mi-a fost scos ghipsul. încheietura şi antebraţul sunt prea ţepene ca să pol manevra volanul, aşa că, în loc să conduc, prefer să iau trenul sau taxiul. Migrenele cu care m-am pricopsit de pe urma căzăturii s-au rărit, dar astăzi mă chinui. încă de dimineaţă, să scap de durerea sâcâitoare care nu vrea să cedeze.

Am minţit doar pe jumătate când i-am spus lui Debbie că ies cu o prietenă la o cafea. Urăsc să nu tiu cinstită cu ea. după tot ce-a făcut pentru mine, dar nu puteam să le mărturisesc ci sau lui Finn unde mă duc cu adevărat, fiindcă ar fi încercat să mă oprească. Ei nu mi-ar înţelege nevoia de a veni aici şi, sinceră să fiu, nici eu n-o prea înţeleg. în loc să sun la uşă, mă concentrez asupra fişierului cu imagini de pe telefon, recitind titlurile unor articole vechi pe care le-am găsit pe site-ul ziarului *Hemel Hempstead Gazette.* Fotografia casei e neclară, iar calitatea tipăriturii,

proastă, dar lizibilă. „Părinţii băiatului

dispărut fac un apel public cu prilejul aniversării poate descifra într-unul dintre articole. a,e‘ *

fmi adun curajul. Acum ori niciodată.

Mă îmbărbătez singură când Loma Holmes chide uşa. Nu ne-am văzut de mai bine de doispre^ ani. dar amândouă suntem conştiente de iţele carT* leagă acum. Mă ia pe nepregătite când mă cuprinde într^ îmbrăţişare cât un urs de marc, îngropându-mă la piJ tul ei, în ciuda staturii firave. Când mă strânge în braţe, ii simt oasele proeminente ale umerilor.

- Mulţumesc c-ai acceptat să vii, spune cu o recunoştinţă nedisimulată.

— Ce mai faci? zic şi îmi dau seama imediat cât & prostească e întrebarea.

— Sunt bine, având în vedere toate câte s-au întâmplat.

O cred pe cuvânt. Pe vremea când frecventam ace- leaşi cursuri despre media la Universitatea din Londra, era o studenta matură, cu câţiva ani mai marc decât noi, ceilalţi, o petrecăreaţă înrăită, care atrăgea atenţia tutu- tor cu ţinutele sumare, şi mereu pusă pe şotii. Acum < îmbrăcată decent, iar machiajul e natural. întotdeauna a fost mai slabă decât mine şi-mi amintesc că pe atunc circulau zvonuri cum că ar ii suferit de o tulburare de ar mentaţie, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva * asta a determinat-o să abandoneze studiile după prim an. În once caz, mă surprind sugându-mi burta rău după naştere.

A ^Orni1 *nv*tă în vestibul şi-mi ia haina. ncade pe braţe şi-i remarc cicalricile de pe Deetdsă n-otntrebdeundeieare. , ei .°blŞnuiam să «ţese despre line în revist® !,iii de ar*” -• – ~**

— Ain impresia c-a trecut un car de ani de atunci, ni. La fel şi de când am terminat facultatea. Când ieşeam împreună, habar n-aveam că fratele tău a dispărut.

, N-am spus nimănui. Am vrut să fiu o persoană complet diferită de cea care eram acasă, să nu fiu cunoscută doar ca sora puştiului dispărut. Am fost rebelă. Am băut mult, iar restul îl ştii. Eram foarte conştientă de cât de repede |>oate să treacă viata, azi eşti, mâine nu, şi am s-rut să mă bucur din plin de a mea. Numai că am mers prea departe cu excesele şi m-am îmbolnăvit.

Nu-mi oferă mai multe explicaţii, dar nici nu e nevoie.

— Când ai aflat ca Frankie e fratele meu?

— în aceeaşi zi în care ţi-am scris pe Facebook. îţi mulţumesc pentru invitaţie. Mi-aş fi dorit să ne revedem în cu totul alte circumstanţe.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, spune. Nu e o surpriză pentru nimeni că Frankie a murit. Nici măcar nu eram născută când a dispărut şi, din ce mi-au povestit mama şi tata despre el, sub nicio formă n-ar fi fugit de acasă. Era foarte legat de căminul lui.

— Cum au reacţionat părinţii tăi când au primit vestea?

— Bine, presupun. Sunt chiar nerăbdători să te întâlnească.

— Şi eu abia aştept să-i cunosc.

De fapt, nu-i chiar aşa; sunt agitată ca naiba. O urmez pe Loma de-a lungul coridorului până în bucătărie. Trecem prin sufragerie, unde scrisori şi cartonaşe cu mesaje de condoleanţe acoperă măsuţa de cafea şi masa mare din centrul camerei. Vaze cu flori sunt împrăştiate peste tot. Ea deschide uşa bucătăriei, iar aerul îmbâcsit cu fum de ţigară mă loveşte în faţă. Loma mi-i prezintă pe Pat şi Frankie senior, care se ridică de la masă şi mă îmbrăţişează la

fel de strâns ca fiica lor. Pete roşiatice
acoperi albul ochilor lui Pat de parcă ar fi plâns mult, incât i s-au spart vasele de sânge. Are chip(1 dat de riduri adânci, cateva şuviţe castanii ghicin? incă în părul cărunt. Domnul Frankie are o dâră de nicotină în mijlocul mustăţii sure. M

- îţi mulţumim că ne-ai găsit fiul, zice pat voce care abia se aude. f*

„Cu plăcere” nu mi se pare un răspuns potrivit. 1^ face semn să iau loc. 1

- Cum... cum a fost acolo sus?

— În pod? încuviinţează cu o înclinare a bărbiei.

- L-am întrebat pe ofiţerul de legătură care ne-a fost repartizat,, dar a spus că ar fi mai bine să nu vedea fotografiile.

- N-am stat mult acolo, spun. însă părea..., în lipsa unei expresii mai potrivite..., liniştitor.

îmi amintesc cât de ordonat şi cu câtă atenţie er» aranjate valizele, una în spatele celeilalte. în formă de V.

— Poliţia ne-a arătat fotografii în uniforma lui di cercetaş, ca să-l putem identifica, continuă Pat. Uitas<?E cât de mic era. Era doar un prichindel, mai slăbuţ dea# toţi prietenii lui. Adesea mă întreb dacă nu cumva smuls de lângă noi fiindcă nu era destul de puternic şi * apere.

Rămânem tăcuţi şi le acord timpul de careJ nevoie, fără să le întrerup şirul gândurilor. Mă t)pre^ »y asupra motivului ce m-a determinat să accept i,1V1 Lornei. Ajung la concluzia ca faptul că le-am văzuthiwg şiţele mumificate, apoi pozele în tonuri de gri» P11

a săptămâni mai târziu în ziare, nu-i suficient p* a mă gândi la acei copii ca fiind reali.

Trebuie să iubit cs Ulnanizez‘» trebuie sâ le cunosc familii le ca acest ti V ^CU propr*“ ochi cât de mult au lânJLe^ aost timp să-i găsească. Atunci poate câ voi ¡nteleg

de noiwoasâ sunt că am un copil în viaţa ■ .
«>i permite sâ-l iubesc pe Sonny aşa cum °ătOs rf-mi fie teamă că eu sau alţii i-ampX- Z” meri«. fără nomnui Frankie scoate tlintr o
rvM şi o aprinde. inhalează fumul adânci- 0 ti8ar* beşfe. alegându-şi *cuvintele cu grijă* ın P ıCpt # v«r-

- Ai impresia că fiul tău o să fie r totdeauna. Dar, când e luat cu forţa *d< r &* tlne se schimbă. *Toate sentimentele* tale 1tine’ totul frică, confuzie şi, mai presus *de orice A ,nlocu >te de cineva- ceva,* care l-a răpit nu vX fo’ ?Îndcâ ac^ *care-l* cunoştea, atat de bine. îl priveşte e e bă,‘ah,) Pe *obiect ce trebuie distrus. Şi* nu are Ş. J ** un simpfo astfel nicun drept. Nu sunt un adeptă 7P‘ * , facă când *il vor* pnnde pe nenorocit o sî $v,olen tei, dar, ’ sfaşu cu mâinile mele.

N-am niciun dubiu că aşa va face.

— Chiar şi atunci când am făcut un apel televizat, la scurt timp după dispariţia lui, în sufletul meu ştiam că l-am pierdut, adaugă Pat. Nu-l mai simţeam aici, spune şi-şi aşază o mână deasupra inimii. Am nădăjduit că nu va trece mult până CC îi vor găsi trupul, dar zilele s-au transformat în săptămâni, apoi în luni şi n-am mai fost sunaţi. în cele din urmă, am renunţat la speranţa că ne vom putea lua rămas-bun de la el aşa cum se cuvine.

tşi odihneşte mâna pe încheietura mea recent vindecată. Presiunea pe care o exercită ca să-şi demonstreze sinceritatea îmi provoacă junghiuri de durere, dar nu mă clintesc.

— El a fost viaţa noastră. Fără el, sufletul familiei noastre a fost zdrobit.

Loma se sprijină pe spătarul scaunului şi mă întreb cum e să audă cuvintele astea din gura părinţilor, ştiind, chiar şi acum, că existenţa ei nu va fi niciodată îndeajuns pentru a umple golul lăsat de Frankie. Copilăria ei a fost forată împreună cu cea a fratelui ei, doar că neniită să meargă mai departe. Ixirna aşazl ceai?’1'1’ plită, în timp ce Pat frunzăreşte

un album foto de ,ul » ji-rni arată poze decolorate de vreme cu Frankie ft * ni câteva săptămâni înainte să dispară. Filele de h albumului au fost lăsate goale şi-mi dau seama că d răpirea fiului, au încetat să mai facă fotografii. Nu niauna cu Loma.

Mai târziu, când consider că e momentul potmj| să mă retrag, imi iau rămas-bun, iar Loma mă însoţeşte până ia uşă. Ne îmbrăţişăm şi promitem că vom ţine legătura. De data asta, vorbesc serios .

Am nevoie de răgaz să-mi pun ordine în gânduri, aşa că parcurg pe jos drumul spre gară, urmând traseul marcat pe harta de pe telefon. O întreb pe Debbie prin- ţr-un mesaj ce face Sonny, iar ea îmi trimite o poză cud întins pe iarbă, cu picioruşele în aer şi un zâmbet larg pe ţaţă, f-ără veste, ochii mi se umplu de lacrimi. Un adolescent care aşteaptă în staţia de autobuz îmi aruncă o căut* ură nedumerită şi-mi las capul în pământ, grăbind trec pe lângă el.

kie această mi-a fost de folos. Pat f Fr* ana amiu«&n 1,t 'T'16 de a doua ?ansa C“ seama câte pf fotâlnirea cu ei m-a făcut sa Pânnţii a au OrtUn trebuie fac ca să ies din dep^. «Wă proble^X Ut fiu independentă şi sâ-J”' ^r.Dar/Lj ’ pnn urmare, nu-mi stă în» & Una singur p aSta nu cred v°i reuşi’eî* 3 • ^eun«- araepreagrea. . . .¡pr

^tj? să închei loc care trebuie să-l

mea' Penft ,old^una. acest capitol teHft “n

* ^eni o mamă şi o soţie bu^-

CAPITOLUL 25

CU DOUĂZECI DE ANI ÎN URMĂ

Mirosul stătut şi înţepător al urinei, împreună cu izul pătrunzător al umezelii infiltrate în pereţi, mă ia cu asalt când intru în cameră. îmi acopăr nasul şi gura cu un şerveţel, dar nu izbutesc să ţin duhoarea la distanţă, ci doar să blochez în nări ce am inhalat deja.

Pete circuíale, întunecate, de mucegai împânzesc temelia zidurilor, întinzându-se până la tavan aidoma lujerilor de iederă. Pe unul dintre pereţi zăresc rama aurită a unei icoane pictate în culori stridente, ce înfăţişează un Isus cu chipul senin. O aureolă strălucitoare îi atârnă deasupra capului, stând cu mâinile întinse de o parte şi de alta, de parcă ar dărui speranţă şi iertare oricui are nevoie. îşi iroseşte timpul de pomană; eu n-am nevoie de niciuna.

Pe podea sunt înşirate mai multe saltele atât de jegoase, încât e imposibil să-ţi dai seama care era culoarea originală. Zeci de doze de cidru goale, marca proprie a unui supermarket, sunt aruncate pe jos, alături de ace de plastic folosite, folie de aluminiu arsă, brichete şi tuburi crăpate. Pe sub mucegai disting dare tine dintr-o substanţă de culoarea ruginii, probabil sânge scurs din seringi. Ar putea trece cu uşurinţă drept un decor din filmul *Trainsputting.* Totuşi din toate gunoaiele abandonate aici am creat ceva cu adevărat frumos.

Acordurile melodici *1999* a artistului Prince ajung până la mine, răsunând din difuzoarele unui caseto on

[35] acoperită cu o singură draperie pril^ f% &pra

geamului. Oraşul Sheffield se înhnde f S ilendoa^a lui dedesubt ş. am .mpres,a <*.] CUt^S SS, deşi am venit aici doar de câteva ori. E rite poţi alia despre o anumită zona doar din foto?^ „ care oamenii le încarcă pe mtemet nu-i aşa?

lmi placă mult computerul de acasă, pe care |-an)^ pirat dintr-un capriciu de Anul Nou. Odată ce-] durează doar câteva minute sa te conectezi şi sj ai J întreagă la îndemână. Singura mea teamă e că « fi tat de virusul mileniului despre care vorbesc cu toţii.

îmi îndrept atenţia spre valiza cafenie cu închizători de cupru din faţa mea. Pielea din care ecou, fecţionată e bine întinsă, dură şi rezistentă, iar cadrul? suficient de solid să suporte greutatea cadavrului fetei din interior.

Răpirea ei n-a fost o provocare prea mare, Dumnezeu s-o binecuvânteze! Presupun că e unul dintre op uitaţi, ale căror dosare se încadrează în categoria „cu nur şi sunt înghesuite undeva în arhiva doldora de document: a departamentului de asistenţă socială. Din cauza redu- cerii fondurilor, probabil că n-a fost monitorizată atât tf des pe cât şi-ar fi dorit personalul. Dacă eu şi George ar fi fost înscrişi într-un registru căruia oamenii sâ-i ao»n* atenţie, atunci viaţa noastră ar fi urmat cu totul alt drum

Estimez că fata avea în jur de opt sau nouă dar era mărunţică pentru vârsta ei. Puteai să clip^ f a\ea să treacă prin faţa ta fără s-o remarci. Subnutn cu membre scheletice, îmbrăcată cu un tricou murdar Bntney Spearsşi părul nespălat. Mă îndoiescc-a PuS^ odata piciorul intr-o şcoală. în mahalaua pe care o acasa, era regina coridoarelor de beton, plimbând«**

„ M-n i<» I* SCTrtwul cı w- F.ra prea »rtnărA «A cA ÂstA tir v’nıA mi p ,,nr,nal

fi e mult mai bine ncolo unde e acum, împreună cu mine Am ^Ivat-o de o vfaţA trAtlfi în 'Arficie şi mizerie wicdicÂnd-0 aă repete greşelile părinţilor.

Intr-o raită anterioară prin oraş, am urmărit-o pe ea şi l* l^’batul însărcinat cu îngrijirea ci până la casa în care locuiau, undeva la periferia cartierului. Tatăl ci scărpina constant în zona inghinală şi am presupus cj fie avea o boală cu transmitere sexuală, fie rămăsese ftră vene disponibile pe mâini şi picioare ca să se injectez, aşa că a început să folosească alte părţi ale corpului îşi cumpărase tutun, foi pentru rulat ţigări, o brichetă şi o sticlă de vodcă. Fiica lui ţopăia în timp ce ducea alcoolul acasă. Uşa de la intrare era spartă şi parţial peticită cu scânduri, de parcă ar fi fost ţinta unui raid al poliţiei.

Ceva mai devreme, am ademenit-o din parcarea în care se juca singură în acest apartament părăsit, spunân- du-i că tăticul e bolnav şi are nevoie de ajutor. M-a urmat fără să scoată un cuvinţel, sugerându-mi că era ceva firesc pentru ea. De-ndată ce ne-am retras la adăpostul zidurilor. mi-am înfăşurat mâinile în jurul gâtului ei şi am terminat treaba pentru care am venit aici. Apoi, am încuiat valiza cu un ţăcănit răsunător şi am aşezat-o în mijlocul camerei, chiar sub fereastră. După care i-am aranjat hainele şi le-am pus în faţa valizei.

înlătur cu grijă de lângă valiza dozele de bere, resturile de mâncare, ziarele mototolite şi acele folosite, asi- gurându-mâ că vârfurile ascuţite nu-mi pătrund în talpa pantofului. în cele din urmă, reuşesc să curăţ un petic de podea împrejurul ei. Rămân în prag, îmi destind mintea Şi trupul ca să-mi întipăresc în memorie tabloul pe care l-am creat.

Totuşi, de data asta, ritualul îndelung exersat şi aplicat nu-mi vine la fel de natural ca de obicei.

Ceva îmi

distrase atenţia. Nu ştiu dacă de vină e lUmi St al punerii în scenă care nu se potriveştl, ar fi motivul, mă transportă înapoi cu vreo douiJ> ani şi, în loc ** Privesc val,za'?rt dln "5a sufiC* i pănnţii mei. Nu ştiu contextul conversaţiei, amintesc că tata i-a spus mamei că o .artă. Apoi a | '** de mână şi a sărutat-o. A fost un moment neobişniT? tandru intre ei: cel puţin în faţa mea şt a fratelui meil se manifestau. Afecţiunea de care eu şi George avN" nevoie nu ne-a fost oferită niciodată.

înainte să împlinesc treisprezece ani şi să mă în. mită la şcoală, tata se ocupa de educaţia noastră acasi pentru că ne mutam mereu dintr-un oraş în altul, dintre locuinţă în alta. Fără îndoială, era un om educat, având în vedere \astele cunoştinţe pe care le avea în diferite dome- nii. Folosea cuvinte lungi şi ne-a învăţat cum să formulăm întrebări şi sa ne exprimăm gândurile într-o manieră rafinată, mult mai poetică decât ceilalţi copii. Dar, când eram în compania colegilor noştri, insista să le imităm limbajul şi comportamentul, ca să ne integrăm.

îi plăcea limba engleză, dar subiectul lui preferai era arta şi petrecea ore întregi încurajându-ne să desenăm şi să pictăm.

— Indiferent ca schiţaţi un copac, o persoană ceva abstract, niciodată să nu uitaţi să încadraţi ceea oţ vreţi să vadă privitorul, ne amintea el mereu. Trebuie s» le orientaţi atenţia..., să le imprimaţi imaginea în rie, în aşa fel încât să poată reveni asupra ei orican doresc.

Nu mai e de mult printre noi, dar sfaturile I11* rămas la fel de vii în mintea mea.

Probabil că eu şi George eram prea mici să fot gem complexitatea familiei în care ne născuseră^ am izbutit să ne prefacem că suntem nişte cop" de fiecare dată când am avut ocazia. Mergeau. la

.. sat. dar nc piteam prin tufişuri dacă îşi făceau ' şi alţi copii. fiindcă aveam voie să ne împriete- cu ce» de la cluburile de tineret sau cu cei care niltl ' oau 1« evenimentele sociale de la biserică alese de noştri. Singurul scop era să-i aducem acasă ca iucăm împreună. Atunci ne încheiam misiunea, iar fiji noştri preluau frâiele.

Un băiat. Martin Hamilton, sfidează timpul şi face salt din trecut, iar imaginea lui îmi apare atât de brusc Un u atâta claritate în faţa ochilor, încât am senzaţia că §1S e aievea şi puştiul e aici, în aceeaşi cameră cu mine, ch pul lui îmi persistă în minte suficient cât să-mi amin- ziua în care ne-a destrămat familia. Scutur din cap, ¡ar el dispare aidoma unui fuior de fum.

Trebuie să ies cât mai repede din acest apartament. După ce reuşesc să încadrez imaginea fetei din valiza şi-mi fixez scena în memorie, ca să pot reveni asupra ei ori de câte ori îmi doresc, mă pregătesc să plec. însă, înainte să apuc mânerul şi s-o iau cu mine, un fulger despică cerul plumburiu, răsfrângându-şi lumina asupra picturii cu Isus. Zâmbesc. Mă iartă încă o dată. „îmi pare rău, Isuse, îţi iroseşti timpul aiurea. Eu ar trebui să te iert, tiindcă nu ţi-a păsat deloc de noi în toţi aceşti ani.”

CAPITOLUL 26

DAVE. 2019

Nu m-am pregătit pentru aşa ceva. În mod n sunt un om vigilent, care prefera să gândească înainte*’’ acţioneze şi să-şi întocmească un plan pentru orice even tualitate. Dar, uneori, sunt pus în ţaţa faptului împli^ şi trebuie neapărat să acţionez. Ca acum. Sunt la volan urmăresc taxiul în care se află ea şi nici prin gând nu-mi trece să-mi scap prada din ochi.

Mia n-are nici cea mai vagă idee că sunt pe urmele ei. De data asta, n-am luat duba de serviciu, ci maşina lui Debbie, un model cât se poate de banal. în plus, am experienţă în supraveghere şi mă pricep să mă ascund, aşa ca păstrez distanţa ca să nu mă observe.

Suntem pe drum deja de zece minute, iar cu cât călătoria se lungeşte, cu atât mai tare îmi bate inima. Singurul lucru care-mi dă un indiciu despre ce anume pune la cale e discuţia dintre ea şi Finn din bucătărie, pe care am auzit-o din întâmplare cu puţin timp înainte să plece, şi chiar şi atunci am prins din zbor doar câteva cuvinte, însă a fost suficient încât să-mi fac griji.

Mi s-a părut că Finn considera că nu e o idee bună« dar ea a insistat, nevrând să renunţe. Nu vreau să-i pierd urma, pentru că trebuie să văd ce anume are de gând. Cum era zicala? „Dacă nu-ţi făureşti singur destinul, altei neva o va face în locul tău.”

laxiul opreşte în faţa unui mic punct de desface[1]* al florăriei Waitrose, iar Mia coboară, îmbrăcată într u

chim negru şi ochelari de soare. Dispare câteva minute ^interior, apoi iese cu un buchet de crini albi, câniia ii '! aprinde eticheta în timp ce se îndreaptă spre maşină. \poi porneşte iar la dnim.

Maşina rulează cu o viteză constantă până se apropie de primul dintr-o seric de sensuri giratorii ce au făcut faimos Milton Keynes. Trec alte cincisprezece minute până ajungem în partea de nord a oraşului şi urmăm indicatoarele spre Crematoriul Crownhill. Un gust acru îmi umple gura. în cele din urmă, taxiul opreşte în parcarea crematoriului, iar eu parchez în exterior, lângă bordură. Ea coboară, ia florile şi închide portiera, nete- zindu-şi pliurile fustei cu palma.

Opresc motorul în timp ce Mia se îndreaptă spre clădirea din sticlă şi cărămidă. Scot o doză de bere din cutia cu scule şi mă las mai jos în scaun, privind-o cum se apropie de mulţimea strânsă la intrarea principală. Se opreşte brusc înainte să li se alăture, dându-mi de înţeles că nu cunoaşte pe nimeni.

Fără să bag de seamă, mi-am terminat deja berea şi mă blestem în gând. în ultima perioadă, abia dacă mai simt gustul lichidului din dozele astea înainte să-l tom pe gât. Sunt conştient de durerea cruntă de stomac, dar nu mi-am luat pastilele cu mine. îmi notez în minte să-i trimit un mesaj lui .Jakub să-mi aducă mai multe mâine, când ne întâlnim. Nu ştiu de unde face rost de ele şi nici nu-mi pasă, dar sunt mult mai puternice decât calmantele fără reţetă pe care le luam înainte. Mă întind după altă doză, măcar pentru a domoli junghiurile ascuţite pe care le lasă în urmă astfel de crize.

Apoi îmi pescuiesc telefonul din suportul de pe bord şi intru pe intemet, căutând secţiunea „Evidenţa naşterilor, deceselor şi căsătoriilor cetăţenilor din Milton Keynes”. Citesc lent, cu voce tare, poticnindu-mă la fiecare cuvânt.

OOUGLAS. ABIGAIL (ABI). nâscutâ în 1968

A fost redotO familiei sale iubitoare pe 8 august, duph o absenţâ îndelungat^ Fiica prea lubltâ a Pârinţilor. Geroldme şi regretata Sidney. sora dragâ a Iul Steven şi Michael. Ceremonia funerarâ va avea loc pe 22 august, la ora 11.30. la Crematoriul Crownhill din Milion Keynes Florile sau donaţiile pentru organizaţia caritabila Missing Peopfe sunt binevenite. .Aripile tale au fost pregâtite. dar inimile noastre, nu. Zbor lin printre îngeri, dragâ Abl!”

Numele mi-e cunoscut. E al treilea dintre copiii găsiţi în podul lui Finn care a fost identificat oficial. Dar ce naiba caută Mia la înmormântarea ei?

l’n dric opreşte pe aleea crematoriului. îmi scot ochelarii şi cercetez cu atenţie numele fetei scris cu garoafe albe, aşezate în jurul sicriului alb de mărimea unui copil. Pentru o clipă, îmi imaginez propriul nume deasupra coşciugului din interiorul dricului şi mă întreb ce flori va alege Debbie pentru mine şi dacă va scrie .Dave” sau „David”.

l’n fior de nelinişte îmi străbate şira spinării şi şdu că trebuie să plec imediat de aici. Răsucesc cheia în contact şi reintru în coloană, lăsând-o în urmă pe nord niea. care nu dă deloc dovadă de înţelepciune.

CAPITOLUL 27

MIA

Sala de festivităţi a clubului de golf e mare şi spaţioasă, dar nu se potriveşte deloc cu caracterul intim al unui

priveghi. Sub portretele perfect aliniate ale foştilor căpitani cu trăsături severe, zeci de oameni indoliaţi pălăvrăgesc respectuoşi unii cu alţii. Sunt neliniştită să mă aflu printre atâtea chipuri necunoscute, dar sunt bucuroasă că cel puţin nimeni nu m-a recunoscut din ziare.

S-au scurs cinci luni de când cadavrele au fost descoperite în podul nostru, dar, în calitate de proprietari ai casei, presa nu încetează să ne acorde atenţie. Sunt sigură că ne-ar fi lăsat de mult în pace, dacă nu şi-ar fi dat seama de la bun început cine a fost iubitul meu înainte de Finn. „Fosta iubită a lui Ellis Anders captivă în casa groazei", „Fosta logodnică a lui Ellis Anders, în cazul terifiant al copiilor găsiţi în pod" sau „Mama din casa groazei a fost logodită cu Ellis Anders", aşa sună câteva dintre titlurile însoţite de fotografii vechi cu noi doi. Eu şi Ellis ne-am despărţit acum un car de ani şi am presupus că cele 15 minute de faimă prin asociere s-au încheiat şi c-am fost uitată. Ei bine, m-am înşelat.

Cu toţii am fost nevoiţi să ne schimbăm numerele de telefon, pentru a împiedica presa să ne contacteze, în pofida faptului că poliţia i-a informat că nu avem nicio declaraţie de dat. Nu trece nici măcar o săptămână în care să nu găsim la uşă bileţele lăsate de jurnalişti, prin care ne oferă bani pentru povestea noastră sau pentru imagini din interiorul casei. Atunci când privesc lucrurile din

perspectiva unui specialist în PR, înţeleg că-$i fac meseria şi că poate, dacă le acordăm un interviu, o # fe închidem gura. Dar Finn şi părinţii lui au refuzat catego. ric să le cântăm în strună. Banii pe care ni i-ar oferi în schimbul informaţiilor ne-ar fi de mare folos, având în vedere că fiecare bănuţ a fost investit într-o casă în care nu vom locui niciodată, însă conştiinţa nu ne dă voie să profităm de pe urma morţii acelor copii.

Cuprind cu privirea stiva de fotografii înrămate, frumos aranjate pe masă, ce o înfăţişează pe Abigail Douglas. în dreptul meu sunt câteva teancuri cu programul funeraliilor, cu data naşterii şi poza ei alb-negru imprimate pe copertă, insă data decesului lipseşte. Nu cred ca familiei ei va afla vreodată când a murit sau cât a suferit. Presupun că asta *e* cea mai dificilă parte a acceptării faptului că fiica ta a fost ucisă – faptul că nu vei afla niciodată dacă moartea ei a fost fulgerătoare sau crudă şi agonizantă.

S-au strâns în jur de optzeci de persoane în sală, un număr destul de mare penlru o fetiţă care a făcut mai multe fiirori moartă decât vie. Mă întreb câţi dintre sunt^sti^iiat\se număra printre membrii familiei ori sunt foşti colegi de şcoală şi câţi dintre ei sunt la fel ca mine, gura-^ă şi n•au f sunt,

Un hor de gheaţă mi se .

nării, când gândul că ucigaşul -* eCOară în j°s Pe S'ra SP1- noi îmi încolţeşte în minte |>dr putea a*la astăzi printre trează luând parte la căutarea Unii criminaH se dis- e rezonabil să cred că găsesc part£Pnilor Actinie, atunci tare la fel de amuzantă. iniaginati«^^ ° mmormân- întreb dacă nu cumva a intrat şi ia razna şi mă chiar în timpul lucrărilor de renovai a U°a«tră – poate dica crimele Fac o socoteală rapidă Iwen•

baţi care ar fi avut vârsta potrivită £zece băr- «Nu , îmi spun, „e o prostie.” Ull<i i97f . D”r /o şi 1980.

încerc sA-ini distrag atenţia inspectând iar programul funeraliilor« Ceremonia de la crematoriu a avut loc cu aproximativ o jumătate de oră în urmA. A fost greu să nu mA las Pratlfl »'în(,V>lor stârnite de discursurile presărate CU amintiri despre Abigail ale celor doi fraţi mai mari. Tatăl fetei a murit la scurtă vreme după dispariţia ei. iar faptul eâ au folosit fraze precum „nu şi-a iertat niciodată pierderea ei” sau .N-a putut trăi iară tiica lui” mi-a dat de înţeles că fie a murit din cauza amărăciunii, fie s-a sinucis. La fel ca familia vechii mele prietene Loma Holmes, şi ei au fost afectaţi iremediabil.

în momentul în care sicriul lui Abigail a dispărut în dosul cortinei pe acordurile cântecului ei preferat, *Pont Stop Til You Get Enough,* interpretat de Michael Jackson, un adevărat bit pe vremea când era mică, ochii tuturor celor prezenţi în clădire înotau în lacrimi. Nu voi mai putea asculta niciodată cântecul tără să mâ gândesc la ea, o fetiţă pe care n-am cunoscut-o.

în egoismul meu, am impresia că, dacă asist la înmormântarea ei, preocuparea mea pentru acest caz se va diminua. Vreau să merg mai departe şi să las acest coşmar în urmă, aşa câ am căutat pe Google terapeuţi care m-ar putea ajuta şi am deja o listă cu şase nume din care să aleg.

Ochii îmi fug spre alte două femei, care, la fel ca mine, stau deoparte şi par să nu cunoască pe nimeni. Feţele lor au o formă asemănătoare şi presupun că sunt rude. O privesc cu invidie pe cea mai vârstnică pentru că are o piele netedă, lipsită de imperfecţiuni. După ce l-am născut pe Sonny, pometţii şi fruntea mi-au fost acaparate de o acnee severă. E din cauza dereglărilor hormonale, dar asta plus kilogramele pe care le-am pus pe mine în timpul sarcinii şi de care n-am reuşit să scap nu prea mă ajută să-mi recâştig încrederea în mine. Cealaltă femeie, mai tânără, e intr-un scaun cu rotile. Priveşte în gol, are

membrele contorsionate, iar un firicel transparrit , salivă i se prelinge din colţul gurii pe bărbie. *

- Bună ziua! spun. V-ar deranja dacă stau cu Vop Nu cunosc pe nimeni dintre cei prezenţi aici.

- Chiar te rog, spune cu căldură femeia mai în vârstă, pronunţând cuvintele cu un accent puternic din Caraibe.

Se prezintă drept Jasmine Johnson, apoi îmi face cunoştinţă şi cu fiica ei, Precious.

— Aţi fost la crematoriu? o întreb.

— Nu, răspunde Jasmine. Sunt anumite situaţii cărora Precious nu le poate face faţă şi m-am gândit câ aceea ar fi una dintre ele. N-ar fi facut-o intenţional, dar n-am vrut să facă o criză şi să atragă atenţia de 1a familia îndurerată.

— înţeleg, spun. De unde o cunoşti pe Abigail?

— Ea şi Precious au mers la aceeaşi şcoală. Pe atunci, fiica mea era o fată complet diferită faţa de cea pe care o vezi acum.

7 Ce vrei să spui? zic înainte să-mi dau seama cât de indiscretă sunt. Dacă nu te superi că întreb, adaug repede.

- A dispărut în acelaşi timp cu Abigail, spune fără înconjur şi am impresia că am înţeles greşit.

— A dispărut?

repetiţia 1^nu ‘u^erdfi^“^telfe nu s_-au mai întors de la marginea drumului, cu canni 3 °St abandonată pe sul fracturat. Poliţia a fost d > T**’ piciorul nipt pe . accident rutier, iar făptaşul- re.re că a fost victima unui lui. A suferit şi o hemoragiei locul accidentu lui, iar de când a ieşit <ttn (»¿* , ** la nivelul creieru- acum. N-a reuşit niciodată SA n ’ e stur^a pe care o vezi ne -Pună ce h 8.a întâmplat

E d şi lui AM sau cum a ajuns în locul unde a fost găsită Amintirile din acen zi sunt blocate pentru totdeauna în mintea ei.

Când ii spun că nu-mi amintesc să fi citit despre jccidentul ei. Jasmine îmi răspunde că abia dacă s-a pomenit despre asta în ziare.

- La începutul anilor 1980, dacă aveai de ales intre a pune pe prima pagină poza unei fetiţe albe, adorabile, cu pâr blond şi ochi albaştri, şi a uneia de culoare, iţi închipui care dintre ele ar fi vândut mai multe exemplare. Chiar dacă nu mai e aceeaşi fată, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu, e încă alături de noi. în ciuda a ceea ce a păţit, îi mulţumesc în fiecare zi că fiica mea a supravieţuit.

Când mă întreabă de ce mă aflu aici, mâ simt stânjenită, mânată de un impuls morbid.

- Cadavrele lui Abigaîl şi ale celorlalţi copii au fost găsite în casa mea, îi spun cu voce joasă, sperând că nu m-a auzit şi altcineva.

Jasmine îşi răsuceşte capul, mă priveşte cu atenţie, apoi încuviinţează, de parcă acum m-ar recunoaşte. Culege de pe masă o fotografie cu clasa celor două fete, în care elevii sunt aliniaţi pe două rânduri, unul în spatele celuilalt. Mi-o arată pe fiica ei, o fetiţă de doisprezece ani, cu ochi mari şi strălucitori, debordând de energie. Are părul prins în coc şi poartă cu mândrie uniforma de Şcolăriţă.

— Nu-i aşa câ-i frumoasă? mă întreabă, iar eu încuviinţez.

îi examinez şi pe ceilalţi copii din fotografie, când un chip din spatele lui Abigail şi Precious îmi atrage atenţia.

— Băieţelul acela seamănă cu socrul meu.

- Care dintre ei? întreabă Jasmine şi.j copil cu un semn roşiatic ce i se întinde pe fnin'Jr* pleoapă. Ah, îl cunoşti pe Davey Hunter? e *Pt

Inspir scurt, dar nu apuc să-i răspund, pentru ci sunet strident reverberează prin încăpere, atrăgând X'' ţia tuturor. Abia când e urmat de un bubuit înfundat^, dau seama că e Precious, care loveşte cu pumnii în rele scaunului cu rotile. Ţipătul ei e la fel de ascuţit ca alarmă de incendiu.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă mama ei şi se lasă pe vine, ca s-o calmeze, genunchii pocnindu-i zgomotos în timpul mişcării.

Nu prea are efect. în schimb, Precious începe sâ-şi smucească incontrolabil capul pe spate.

— Uneori reacţionează aşa.

Jasmine îmi înmânează fotografia înrămată, întoarce scaunul fiicei sale, cerându-şi scuze, şi încearcă să-şi ia la revedere, dar abia o pot auzi din cauza zbieretelor. Când trece pe lângă mine, Precious mă loveşte din greşeală peste mână şi-mi zboară fotografia dintre degete, iar sticla se face ţăndări când ia contact cu podeaua.

în timp ce mama şi fiica se îndreaptă spre ieşire, mă aplec şi adun cu grijă cioburile într-un şerveţel. După ce lumea încetează să se mai zgâiască la noi, strecor poza în poşeta. Ma gândesc la socrul meu, storcându-mi creierul în încercarea de a-mi aminti dacă Dave a menţionat vreo- C ?Să CU unul dintre copiii dispăruţi, după oadă mi-arn trăi't X\XCfUt §l'U ** 'n amănunt atât de iînnort 7°. ă' dar mi'aŞ 11 anU0^ " mi-ar ii spus, fiindcă el^"' Iur dacă Finn ar $tiut'SlfiUr ferm convinsă că Lhw- ,IHI are secrete faţă de mine. Sunt

CAPITOLUL 28

DEBBIE

— Neaţa! spun şi deschid larg geamul sufrageriei din anexa.

Camera asta n-a mai fost aerisită de ceva timp şi miroase a mucegai şi a scutece murdare. Iau un tub de Febreze din dulăpiorul de sub chiuveta şi pulverizez peste perdele, canapea şi covor, făcându-le să miroasă a aşternuturi proaspăt spălate.

Mia nu dă niciun semn c-ar vrea să se mute din casa noastră. Finn ne-a refuzat oferta de a le împrumuta banii necesari să-şi cumpere o locuinţă în altă parte, susţinând că nu e momentul potrivit. N-a vrut să dea vina pe ea. Prin urmare, se pare că nu vor pleca nicăieri în următoarea perioadă. Aş minţi dac-aş afirma că nu sunt încântată de hotărârea lor.

Mia iese din baie şi mă ţintuieşte cu o privire pe care n-o pot descrie altfel decât stranie. în mod normal, în fiecare dimineaţă mă întâmpină cu un zâmbet larg şi sincer, mulţumindu-mi anticipat că îl iau pe Sonny cu mine în casă pentru tot restul zilei. Nc-am făcut o adevărată rutină, doar el şi eu, jucându-ne în grădină, dacă c destul de cald afară, sau rclrăgându-ne în camera dejoacă pe care am improvizat-o intr-unui dintre dormitoarele pentru oaspeţi. Eu îl hrănesc, eu îl schimb şi-l aduc înapoi abia atunci când Finn îmi scrie că a plecat de la serviciu şi [e] în drum spre casă. Partea cea mai bună c că, indiferent de problemele cu care se confruntă Mia, îmi petrec zilele alături de nepoţelul meu.

Mia s-a schimbat deja de pijamale şi şj.a părul, iar pe chip i se citeşte vinovăţia că a depUs eforturi să se aranjeze. îşi ţine capul plecat şi nu veşte în ochi când mă întreabă ce mai fac. Ascunde sau interpretez eu greşit? ' ?

- Poţi să-l laşi pe Sonny aici cu mine astăzi, eşti «j. acord? spune ea.

— Serios? o întreb. De ce?

- M-am gândit că poate vrei să te odihneşti puţin.

— Oh, nu e cazul, sunt bine. în plus, voiam să-l iau cu mine la prânz şi să mă fălesc cu el în faţa prietenelor.

— Ai petrecut mult timp având grijă de el, ţi-ar prinde bine o pauză.

De data asta, zâmbetul care-i conturează buzele e fals, de parca s-ar strădui să ascundă ceva în spatele lui.

— Totul e în regulă? o întreb.

— Da, totul e bine, serios. Cred doar că ne-ar face bine să petrecem puţin timp împreună, doar noi doi.

— Păi, dacă eşti sigură că te poţi descurca... A trecut ceva timp de când n-ai mai stat cu el o zi întreagă. Poate fi destul de frustrant dacă nu ştii ce să faci.

- Da, sunt sigură.

— Poate o să trec pe la prânz, să mă asigur că e bine.

— Zău, Debbie, nu e nevoie.

P. *”•

stă pe’sXhtV'da^Xăm à’i .PnVeSC ∘

semne c-ar vrea să se aproXX P|‘r°nlta *°culul’ nedaD

Nu-mi place !. e el‘

N-am de gând să fiu datăb*^3 *n Care merS lucrurile, doar pentru că Mia a decis *()parte din viaţa lui Sonny a viea să se joace de-a mama.

CAPITOLUL 29

CU DOUĂZECI $1 PATRU DE ANI ÎN URMĂ

Simt că mă sufoc în spaţiul îngust din maşină. Am senzaţia că am nimerit, fără cale de scăpare, intre fălcile metalice ale unui concasor de fier vechi, care urmează să mă transforme intr-un cub de came însângerată.

Fac tot posibilul să-mi abat gândurile, aruncând o privire spre ziarul *Daily Mirror* abandonat pe scaunul pasagerului. Conţine interviul luat unei femei care susţine că a scăpat cândva din ghearele lui Fred West, ucigaşul care s-a sinucis cu câteva luni în urmă. Cu toate că avem ceva în comun, eu şi el suntem foarte diferiţi. A fost un om bolnav şi pervers şi mă deranjează ideea că, dacă cineva mă va demasca vreodată, lumea ne va pune în aceeaşi oală. Eu fac ceea ce fac pentru o lume mai bună. El, în schimb, doar şi-a satisfăcut propriile perversiuni. Mă bucur că a murit. Oamenii ca el n-au ce căuta pe lumea asta. Azvârl cu scârbă ziarul pe podea.

Am nevoie disperată de aer curat, aşa că deschid portiera şi las adierea răcoroasă a vântului să-mi mângâie chipul, după care îmi verific ceasul, confuzia punând stăpânire pe mine, când îmi dau seama că am ajuns mult prea devreme. Apoi îmi aduc aminte: am dat ceasurile din casă înainte, pentru că am trecut la ora de vară, dar nu l-am fixat şi pe cei clin Mondeo. E ora 14.30, prin urmare, mai am de aşteptat încă o oră.

Timp de o săptămână, sentimentul de claustrare nu nn-a dat pace şi ştiu foarte bine ce înseamnă asta. Trebuie

să-mi distrag atenţia de la vocea sâcâitoare care v, orice preţ să se facă auzită, aşa că profit de vrt.|ne^*f*” moaşă şi de timpul pe care-l mai am la dispoziţie * fac o plimbare de-a lungul canalului. Poate că revede^ locului va fi suficientă să pună o barieră în calea fa rilor mult prea intruz.ive. Cine ştie? Mă aflu pe un len^ riu necunoscut. Niciodată n-am mai luat o pauză atât <j> lungă intre omoruri.

Aveam doar treisprezece ani când am fost ultima dată aici. îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri, fiindcă niciodată nu poţi uita prima crimă pe care ai înfăptuit-« pe cont propriu. Numele lui era Justin Powell şi era cu un au sau doi mai mare decât mine şi mult mai robust. El nu s-a numărat printre cei care merită să fie salvaţi – moartea lui a fost necesară pentru a salva pe cineva, dând cu totul alt curs vieţii mele.

Era un băiat înalt, corpolent, cu părul pieptănat pe spate şi l-am urmărit din curtea şcolii până pe faleza ce mărgineşte canalul. Am profitat de lumina difuză a amurgului, învăluindu-mă în ea ca intr-o mantie numai bună să mă ferească de privirile indiscrete, şi, până să se întoarcă şi să vadă cui îi aparţin paşii grăbiţi ce se apropiau tot mai mult, căzuse deja în apa rece bocnă.

în timp ce se scufunda, am luat o piatră de pe faleză ndl4cat’J).deas»Pra capului. în secunda în care i-am am aruncat1” ‘}‘ndu’se deasupra apei, gâfâind după aer, Chiar şi acum tOală ^a de eram ’n star€i craniul zdX cum ka

scurs mai bine de două? d ^Cut nevăzut sub apă. S-au la suprafaţă, cu faţa în i<^ 1 c minute înainte să revină să-i disting sângele în ană Ş1 nem^cat- Era prea întuneric imaginaţia. ’ a!?<* că a trebuit să-mi folosesc

Banca pe vare

vremea aceea. A do«. acum nu era aici pe

[lne]aţă, i-am urmărit de

. fistanţ^ pohţ.ştncare8II îfnpânzj, rtg|)W cadavrul unui adolescent prins intre două 1^; «n<„re,e pe canal. În timpul inMn.irii de cam parte, am mvâţat să nu simt niciodată emoţii feţTJ soarta unui striitn. pnn urmare, n-am simţit nici frică nici regret şi, cu siguranţă, nici vinovăţie nenm. / făcui. Omorându-I, am preluat controlul afinând o J”„ soană care mă ajutase la rândul ei. J * 0 P®1**

Mi-am petrecut o bună parte a zilei lângă canal urmănnd cu aten .e evenimentele ce au su. ctSat dX copenrea cadavrului, memorând imaginile pe cLÎT recreez astaz. Pentru o clipă, mă întreb cum ar fi ar2 viaţa mea daca nu l-aş fi ucis ne Justîr în . ; î<'î mă îndoiesc că, dacă n-ar fi fost e| altcin nU

Nu te poţi impotnvi nZiil^X 'în r vreme, mi se aminteşte asta în fiece clipă.

Astăzi se împlinesc cinci ani de când m-am lăsat prada impulsurilor pentru prima dată şi am acţionat. Am vrut să cred că partea distractivă a noii mele vieţi ar putea fi suficientă să-mi ocupe timpul şi să-mi ofere împlinirea de care aveam nevoie. Insă mi-am dat seama că, atunci când n-am sânge pe mâini, pielea mea e enervant de uscată.

Verific iar ceasul şi mă îndrept spre locul în care trebuie să fiu. în faţa mea s-a strâns un gmp de oameni care stau la taclale, aduşi laolaltă de acelaşi scop. îi privesc de pe cealaltă parte a diurnului şi mâ întreb cât timp ani zăbovit în faţa unor porţi ca aceasta, în timp ce supravegheam şcolile din spatele lor. Clopoţelul suna şi. câteva momente mai târziu, zeci de picioruşe ies pe uşa clădirii, grâbindu-se să-şi salute părinţii. Când majoritatea copiilor pleacă, mă uit în jur după cel pe care îl aştept. Scrutează mulţimea în căutarea unui chip familiar, pe care-l observă doar în clipa în care ni

se ciocnesc privirile.

Mă apropii de el şi mă îmbrăţişează strâ zenţa lui mă umple de căldură. îl iau de mâna ¡¡' cum i-a fost ziua şi ne îndreptăm spre maşină, conduc acasă.

Simt pe limbă gustul unei vieţi obişnuite. Mi-> dori să fie îndeajuns.

fPSWICH HERALD, 1990

POLITÎA A PORNIT O OPERAŢIUNE OE CĂUTARE ÎN **CAZUL FRAŢILOR CARE AU DISPĂRUT**

DE JIMMY SHAKESPEARE

Un bebeluş de o lună şi sora sa mai mare au fost răpiţi din curtea din faţă a casei în plină zi, poliţia declanşând o amplă operaţiune de căutare.

William Brown şi sora sa în vârstă de trei ani, Tanya, au fost răpiţi după ce au fost lăsaţi nesupravegheaţi de mama lor, în timp ce aceasta pregătea biberonul bebeluşului. Autorităţile se tem pentru siguranţa lor.

Un purtător de cuvânt al poliţiei a declarat că devin „din ce în ce mai îngrijoraţi” pentru siguranţa copiilor şi că au implicat mulţi ofiţeri de poliţie din Stoke Park, Ipswich.

Sute de localnici s-au alăturat operaţiunii, iar mulţi continuă căutarea şi noaptea.

CAPITOLUL 30

MIA

Rămân în sfârşit singură cu socrul meu şi de agitată, încât transpir abundent la subsoarâ.

Având în vedere că toţi locuim în aceeaşi casă, mi-a fost aproape imposibil să-l prind pe Dave singur în ultinu perioadă. Am impresia că şi-a dat seama c-am aliat câ a fost în clasă cu doi dintre copiii răpiţi şi evită să rămânem doar noi doi în aceeaşi cameră. A lucrat mai multe ore Q de obicei, iar când se întoarce de la serviciu, fie se bagă direct în pat, fie stă cu Debbie. Iar asta nu e o conversaţie la care să asiste şi ea. De asta am vrut să-l lase pe Sonny cu mine astăzi şi, acum că sunt sigură că a ieşit în oraş cu prietenele, sunt pregătită să-l abordez pe Dave.

îl zăresc pe geam stând în grădină şi mă hotărăsc sâ trec la fapte, fiindcă nu se ştie dacă voi mai avea un prilej la fel de bun să stau de vorbă cu el. Se odihneşte pe unul dintre scaunele de pe verandă, bucurându-se de soarele dupâ-amiezii. Îl iau în braţe pe Sonny, care doarme în cărucior, apoi, rugându-mă să nu-l trezesc, traversez cu paşi repezi peluza şi mă apropii de Dave, atentă să nu lac niciun zgomot şi să nu-i dau un motiv să plece.

- Bună, Dave, spun, iar el încearcă să-şi mascheze tresărirea, deşi e tras la faţâ şi ain j frănlântâ ceva – sau poate exagerez. Ai o zi liberă?

_ Mia îmi răspunde ,i-mi arunw) un

Se uită peste umărul meu, sn-râ^ * ... urmează. Când t»i dă seama eâ sunt doar e‘u * J

emultumire ti străhnte privirea, semn că se simte inco-nvxl Acum nu mai am niciun dubiu că ştie.

- Da, nu-i nevoie de mine astăzi pe şantier, continuă.

_ E o zi frumoasă.

- Aşa e. Am avut noroc. E o vară frumoasă.

- Nu pentru toată lumea, spun, gândindu-mă la familiile copiilor ucişi. Vreau să discut ceva cu tine.

Sonny scoate un sunet ciudat în somn şi nu ştiu cum să reacţionez. îl mângâi blând pe spate, iar el se potoleşte.

- Ah, da, consimte.

Nu o formulează ca pe o întrebare, ci ca pe o afirmaţie. Parca s-ar fi aşteptat să-l caut sâ discutăm.

- Săptămâna trecută am fost la înmormântarea unuia dintre copiii ucişi, Abigail Douglas, zic, apoi fac o pauză şi las greutatea numelui ei să cadă între noi aidoma unui bolovan, în timp ce el ia o sorbitură din doza de bere şi-şi aţinteşte privirea înainte, spre tufişul din capătul îndepărtat al grădinii, insă nu scoate niciun sunet. La priveghi am întâlnit o femeie pe nume Jasmine şi pe fiica ei, Precious, continui.

Din nou, niciun răspuns.

- Jasmine îşi aminteşte de tine, continui. Tu, Abigail şi Precious aţi fost în aceeaşi clasă, nu-i aşa?

Nu-i dau timp să nege. Scot din buzunar fotografia pe care am furat-o de la priveghi şi i-o întind. O ia şi se uită la ea, apoi scutură din cap.

— Nu pricep, Dave, insist. De ce n-ai menţionat asta?

— I-am spus lui Debbie, răspunde şi mai ia o înghiţitură din bere.

— Şi lui Fînn? I-ai spus şi lui? Mie de ce nu mi-ai spus?

Ridică din umeri.

_ N-am considerat că e necesar. Iar în ultim-, . oadă tu ai fost... preocupată.

Simt cum agitaţia mi se transformă în iritare.

- Da, dar trupul lui Abigail a fost descoperit casa mea, iar tu ai fost în aceeaşi clasă cu ea. Nu crezi c-ar fi trebuit să aflu?

- Ce să afli? Că abia o cunoşteam? Abia dări dădeam pe la şcoală în vremea aia. îmi petreceam timpul cu băieţii mai mari, intrând în belele.

— Deci nu-ţi aminteşti de Abigail?

— Aşa cum am spus, abia daca o cunoşteam.

— Dar de Precious?

Sesizez cum, pentru o fracţiune de secundă, i se zbate pleoapa, dar se freacă repede cu mâna.

— Ce-i cu ea?

- De ea îţi aminteşti? A dispărut în acelaşi timp cu Abigail. r

-Vag.

— Ştii ce a păţit?

— Am auzit că a avut un accident. A trecut mult de atunci, nu-mi amintesc toate dedesubturile.

Când nu întreabă nimic despre starea ei, nu reuşesc să-mi dau seama dacă nu-i pasă de foştii săi coleg» de clasă pentru că spune adevărul sau pentru că ascunde ceva.

Un ţipăt neaşteptat din partea lui Sonny cururi brusc conversaţia. ÎI rog să se liniştească, dar potopul de urlete care urmează mă avertizează că-i e foame. Doar un biberon cu lapte îl va face să tacă.

Mă întorc fără tragere de inimă în anexă ca să-l hrănesc II urmăresc pe fereastră pe Dace, care deschide o alta doză de bere, sorbmdu-. conţinutul cu înghiţituri hui- £,»■£“* <S *

Ştie mult mai multe decât e disoue * ? să mărturisească.

CAPITOLUL 31

DAVE

Nici nu îndrăznesc să respir înainte să aud zgomotul făcut de închiderea uşii de la anexă, după care golesc ¿intr-o singură sorbitură doza de bere pe care o am în mână. Frustrarea mă copleşeşte şi arunc doza pe podea, strivind-o sub picior. Poate că sunt paranoic, dar ceva îmi spune că Mia mă urmăreşte. Nu, nu sunt paranoic. Sunt sigur de asta. Pentru că, dacă rolurile s-ar inversa, aş proceda la fel ca ea. Mă supraveghează, aşteptând să vadă cum voi reacţiona, fiindcă ne dăm arama pe faţă doar atunci când avem impresia că suntem singuri.

Poate c-ar fi trebuit să-i mărturisesc întregul adevăr, în loc să-i ofer o versiune prescurtată. E dificil să-ţi dai seama cum anume trebuie să reacţionezi sau ce să spui ca să spulberi suspiciunile ce planează asupra ta. Prin urmare, am ales o cale sigură şi i-am dezvăluit doar frânturi de adevăr – nicidecum minciuni, nicidecum întreaga poveste. însă nu e genul de persoană care sa se mulţumească cu jumătăţi de măsură.

Nu le cunoşteam prea bine nici pe Abigail Douglas, nici pe Precious Johnson, partea asta e adevărată, dar îmi amintesc ca amândouă s-au comportat frumos cu mine. §i pe atunci definiţia mea pentru amabilitate erau copiii care nu se luau de mine, aruncându-mi în faţă tot felul de „rahaturi”, din cauză că nu mă descurcam prea bine cu scrisul şi cititul, sau care nu-mi spuneau că semăn cu „Two-Face”, personajul din benzile desenate cu Batman,

din cauza seninului din naştere ce mi se întinde pa şi pe frunte.

Nu e de mirare că, de la vârsta de doisplezeţp când situaţia de acasă se înrăutăţea în fiecare zi, şam afară şi inii petreceam pauzele în compania găşti de băieţi mai mari. Poate că eram cel mai tânTr dintre ei, dar am intrat la pubertate devreme, înălţân^ du-mă şi devenind mai robust. Nevoia de a aparţine unui grup a fost atât de puternică, încât n-a contat câ tipii cu care umblam n-aveau cele mai bune intenţii. împreună cu tovarăşii mei proscrişi, am petrecut nopţi în şir dând pe gât sticle de alcool ieftin, mirosind lipici sau inhalând conţinutul tuburilor cu spray pentru aerosoli din pungi goale de chipsuri. Nu conta de unde venea senzaţia de ameţeală, atât timp cât mă îndepărta de viaţa mizerabilă pe care o duceam în realitate.

Aş fi făcut orice ca să mă integrez şi să-mi impresionez prietenii. Mă ofeream voluntar să iui* băutură sau mâncare din supemiarketuri. Când asta nu era suficient ca să-mi ostoiesc setea de acceptare, recurgeam la spargeri şi furtişaguri. însă am avut întotdeauna grijă să nu fiu prins. Apoi, intr-o după-a miază de vară, norocul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

Finn ştie foarte puţine lucruri despre copilăria mea. Habar n-are cât de mult în-am zbătut – şi o fac în con- să-l protejez de adevăr. Din prima zi în care lu^La n“aXărDw‘S’aam făCUt SOSirea .IUi bun decât mine. Am snerT?“™1 ** Va fi om mU ‘ tul cu care eu şi Debbie n ' “ eI Va Pansanwn” ca să nu se mai infecteze C V?ni oWoJi rănile trecutului, *El* n-a funcţionat. L-am deza^—^aF n-a ^,nct’(,nai‘ ştie câte pagube ce nu suiu^^* nuin«d Dumnezeu provocat. v^ibife cu ochiul liber ani

Mare parte din viată. Dehhu ™ « *c* * » „ Un obstacol în relaţia lor. Nu cred ci a fo(rt intenţioÎ tns4 nu nna sâ-l .mpart« pe Einn ni ftnrt un pas .n spate în primul rând e fiul ei, apo, a| Unul dintre cele mm man regrete din viaţa mea – sZi destul de multe – e câ nu m-am luptat mai mult pentru e7

Abia când am început să lucrăm împreună la reno varea acelei case blestemate am reuşit să ne cunoaştem un pic mai bine. Pana când am descoperit cadavrele din pod. Acum, ne-am întors de unde am plecat fiecare lucrând pe cont propriu, intersectându-ne la fel de des ca soarele şi luna. El n-are nici cea mai vagă idee că timpul pe care il mai avem împreună se scurge cu repeziciune Mi-aş don să fiu cinstit cu el până la capăt. Dar nu-i pot pune pe umen această povară. N-ar fi corect.

Aud huruitul motorului unei maşini care intră pe alee şi îndes doza de bere în coşul de gunoi, alături de celelalte, cât mai la fund, acolo unde sunt şanse mici s-o găsească Debbie. Se apropie de mine, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston. Se mişcă tot mai greoi cu fiecare lună. Amândoi suntem conştienţi de cât de rapid i se deteriorează starea de sănătate, dar rareori discutăm pe tema asta. Sunt încă multe secrete nedezvăluite între noi.

- Bună! mă salută şi-mi dă un pupic pe obraz.

— Cum a fost cu fetele?

- Ca de obicei, spune. Un torent de lamentări despre soţi şi serviciu.

Reuşeşte sâ citească dincolo de zâmbetul strâmb pe care mă chinui să-l menţin.

- Ce s-a întâmplat?

îmi dreg glasul.

Mia ştie despre mine, Abigail şi Precious.

Se încruntă nedumerită şi-şi coboară vocea du-şi

privirea în direcţia a nexei. *'

- Ce ştie mai exact?

— Ştie că am fost colegi de şcoală.

— Cum a aflat?

îi povestesc cum am urmărit-o până la crematoriu E surprinsă că am parcurs un drum atât *de* lung, dar nu mă ia la bani mărunţi.

- Are o fotografie, adaug.

— Ce fotografie?

- Cu toţi colegii din clasa mea.

Debbie nu face niciun efort să-şi ascundă supărarea

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— N-am vrut să-ţi faci *griji.*

Ea scutură viguros din cap.

— Pe viitor trebuie să-mi spui din timp. Daca Mia işi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, trebuie să-mi dai de veste imediat, ca să te pot proteja.

Se opreşte şovăitoare, iar eu îi acord timpul de care are nevoie ca să cântărească opţiunile pe care Ie avem.

— Ce i-ai spus?

— Ca abia le cunoşteam.

— Şi te-a crezut?

— Cred că da, mint.

- Păi, asta e ceva, presupun. Dar trebuie să-mi pronuţ! că n-o să mai păstrezi secrete faţă de mine. Familia asta rezista doar dacă sunt«»» •*. L? să-şi vâre nasul peste tot. ur>iţi. N-o putem la

— Bine! îşi sprijină bastonul de nianrin .

şi se aşază lângă mine. O las în nai-.. -Ca ;Seaunului liber m timp ce coace în

■ te o strategie de atac. Răsuflu lent şi tremurător, dând 'farâ tot aerul din plămâni prin colţul gurii, conştient de i' n de mult am băut astăzi. îmi aţintesc privirea asupra femeii alături de care mi-am petrecut aproape toată viaţa, nâdăjduiud să întrezăresc amintirea strălucitoare a fetei de care m-am îndrăgostit. Nu sunt un bărbat sentimental, dar dorinţa de a plânge şi de a mă agăţa de ea cu toată puterea, ca să-mi salveze viaţa, ameninţă sa mă mistuie. Fiindcă nu va mai trece mult şi va fi nevoită să înfrunte de una singură primejdiile pe care viaţa i le va scoate în cale.

îmi încleştez fălcile şi jur în sinea mea c-o voi proteja pe Debbie cât de mult voi putea. De asemenea, trebuie să-mi supraveghez mai îndeaproape nora. Dacă va continua să scormonească în cuibul cu viespi, va sfârşi prin a fi înţepată.

CAPITOLUL 32

FINN

Sunt puţin stresat când ajung acasă de la DIU^ fiindcă niciodată nu ştiu ce versiune a Miei o să mâ întfo. pine când intru pe uşă. Uneori o găsesc pe pJângădoasa Mia, pe care o podidesc lacrimile doar dacă mă uit la ea .Alteori, e frustrata Mia. care nu e mulţumită de nw din ce spun sau fac şi care se supără pe mine iară motiv, însă, în majoritatea timpului, e o Mia apatică, care nu simte absolut nicio emoţie. Versiunea asta mă sperie al mai tare, pentru că arată ca o *cochilie goală a femei» cañera* înainte. Mi-e dor de replicile *ei pline de sarcasm,* de faptul că nu mă plictiseam niciodată în prezenţa ei, (.4-mi vorbea cu accent londonez. Eu i-o tăiam scurt, ea îmi răspundea obraznic şi amândoi râdeam imul pe seama celuilalt. Asta c Mia care-mi lipseşte cel mai mult- Cea care râdea tot timpul.

I ncori, deşi urăsc să spun asta, se comportă *de* parca nu l-ar iubi pe Sonny. Ain surprins-o privindu-l de pai că ar fi copilul altcuiva. Şi asta mă bagă în speriep. Că contro1”1 asupra mc,e aproapc schimbăm dSZXT intre nOiˈ Abˈa ~ ccm împreună, an, ˈ rtshinpul pi- c.ve-l petre virtuală, preferând noViu <ă e p‘er(^ut*î în mica ei Iunie mea. Am încercat s-o înt ’ V cu a,p‘* U(,işi în defavoarea spus că oricum n-aş înţeiJ? Ce * întâmplă, dar mi-a deschid subiectul. în |üc că ;un

renunţat să mai
am lăsat-o baltă. ' ,ns«ts, îr j'maj ur¥.

Mania m-a tras de câteva ori deoparte şi m-a întrefac pentru a o ajuta. I-am tot repetat ca Mia e bine ^Tare nevoie de timp să proceseze cele întâmplate, c'. j să.j ¿au dreptate. Adevărul e că mă tem ca eu aş cauza problemelor Miei. Mă tem că, daca un psi- RU terapeut ar începe să-i sondeze mintea, şi-ar da seama . merită ceva mai bun decât mine şi familia mea şi ar fLa. Uneori, îmi trece prin minte că m-aş putea trezi dimineaţa şi să descopăr că s-a mutat înapoi în luondra, entru că viaţa pe care ar duce-o acolo ar fi mai bună decât furtuna de rahat pe care o trăim acum. Poate de asta nu e singura femeie din viaţa mea: poate că. în subconştient, păstrez o soluţie de rezervă, ca să nu rămân singur, poate că eu am nevoie de un psiholog, nu Mia.

Când intru în seara asta pe uşă şi-mi anunţ sosirea pnntr-un salut, sunt cât se poate de pregătit pentru orice voi găsi. Numai că nu e niciuna din cele enumerate mai sus. Mia mă aşteaptă în salon, iar Sonny gângureşte liniştit pe salteluţa dejoacă, scoţând tot aerul din jucăria chi- ţâitoare de lângă el. E îmbrăcată intr-o pereche de blugi închişi la culoare, o helancă cu mânecă lungă şi e machiată. E prima dată când n-o găsesc în pantaloni de trening şi arătând ca naiba. A fost nevoie să treacă cinci luni de la accident ca să ajungem la un punct de cotitură?

M-am bucurat prea devreme, pentru că, atunci când mă aplec s-o sărut, işi întoarce capul, iar buzele mele îi nimeresc obrazul, nu gura.

Adoptă o atitudine cordială, rnă întreabă cum mi-a fost ziua, iar cu îi îndrug doar banalităţi. Nu e necesar să afle unde am fost după-amiaza. Vreau să-i spun cât de bine arată, dar hotărăsc că n-ar fi înţelept să atrag atenţia asupra acestui aspect, în caz că va crede că mă

leg de starea jalnică în care a fost în ultima vreme. îşi freacă iar degetul mare de arătător, ceea ce înseamnă că o preocupă ceva.

Când o întreb dacă totul e în ordin » că da. dar n-o cred. e’ '„>i

— Vrei să vorbim? *o întreb.*

Ea şovăie înainte să răspundă şi se ¡n(i dormitor. O urmez înăuntru şi-mi dau seama spr* *câteva zile de când* n-am mai *intrat aici – tr ^1 că* nu avem o *căsnicie normală. Stă pur şi 5^1 cu spatele spre mine, şi încerc sâ-i atrag atenţia °*

- Mia, spun cu *fermitate. Ce se întâmplă?*

— E vorba de tatăl tău, îmi *răspunde.*

— *Ce-a* făcut?

- Tu ştiai că a fost la şcoală cu unul dintre copiii găsiţi în pod?

— Poftim?

— Abigail Douglas... *Dave* a *fost în* aceeaşi clasă cu ea. O cunoaşte şi pe fata care a dispărut în *acelaşi* timp cu Abi, dar care a fost găsită în viaţă, cu toate că abia mai respira.

— Cine ţi-a spus asta?

— Jasmine, mama fetei care a supravieţuit.

— Şi cum ai cunoscut-o pe *.Jasmine?*

Face o pauza înainte *să răspundă.*

Am întâlnit-o la *ceremonia funerară a lui Abigail.*

- Poftim? Te-ai dus, deşi te-am rugat sa renunţi la idee?

- Da.

- De ce?

- Pentru că nu «nw» ' ni un copil şi nu-mi *poţi* spune ce să fac.

— Nu-mi vine să Pr ed c-ai fost acolo *fără să-mi* 8pUL

— Finn, continuă P;” .

la şcoală eu una dintre vict ^tialul. Tată) tău a fost

■*-. spus.

Probabil femeia aia, Jasmine, l-a confundat cu cineva.

- Am văzut o fotografie cu ei toţi când eram la priveghi.

- Ai fost şi la priveghi? Isuse, m-ai lăsat fără cuvinte.

Pe săptămâni întregi bântuie prin casă de parcă ar ti o figurantă din *The walking dead,* incapabilă să-i ofere fiului nostru atenţia şi afecţiunea de care are nevoie, iar eu şi părinţii mei avem grijă de ea şi ne purtăm cu mănuşi. Şi acum, se furişează la înmormântările unor copii pe care nu i-a cunoscut niciodată. Pe cine altcineva mai pune mai presus de propria familie?

— Uite, spune şi se apucă să cotrobăie prin poşetă, dar nu găseşte ceea ce caută.

Lasă deoparte geanta şi apucă paltonul negru, luând la rând buzunarele. Nici acolo nu găseşte ceea ce caută.

- Aveam o fotografie cu tatăl tău şi cu cele două fete de când erau la şcoală, adaugă derutată. Jur că era aici.

— Poate era cineva care semăna eu el. Adică de unde ştii cum arăta când era mic? Nu are nicio fotografie din copilărie.

— Nu sunt proastă, sunt sigură că era el. Jasmine i-a menţionat numele prima. Iar băiatul din poză avea acelaşi semn din naştere pe frunte. De ce nu ne-a spus că o cunoştea pe una dintre victime atunci când i-au făcut public numele?

- Poale nu şi-a amintit de ea sau nu ştia că a fost identificată.

— A fost ¡ieste tot la ştiri. Dave ne-a ascuns asta

Menţionat.

- Trebuie să existe o explicaţie logică.

__Păi, n-a fost foarte convingător.

Mă încrunt.

- Ai vorbit cu el despre asta?

- Da, recunoaşte cu sfială. Ieri.

- Mia, ce naiba pui la cale?

încep să-mi pierd cumpătul.

— Am crezut că relaţia ta cu ai mei se îmbuna^, ţcşte. Tu şi mama v-aţi înţeles de minune în ultimele Iun:

— Finn, exclamă consternată. Din nou, pierzi esenţialul. Nu are nicio legătură cu mama ta. Dave mi-a mărturisit că abia dacă le cunoştea pe fetele alea, fiindcă nu prea trecea pe la şcoală.

- Ştiai asta deja. Abia dacă se descurca să scrie şi sâ citească până s-o cunoască pe mama.

— Cred că ne-a ascuns asta cu un motiv. Ştie mult mai multe decât lasă impresia. Aminteşte-ţi cum au reacţionat când le-am spus că vrem casa. Au tot încercat $â ne convingă să renunţăm.

— Insinuezi cumva că ştiau că sunt cadavre în interior? Nu fi ridicolă. Ai fost acolo. Şi ei au fost la fel de şocaţi ca noi. Cred că alta e, de fapt, problema.

ceva sPUne jubilând. Suntem de acord cu ceva, Deci H vei intr^ko a«
întreba despre asta?

- Ai păstrat secrete b •
obsedată de investiga«.. n tale prin oraş, eşti
trebui de Şonny... încei.c «u ai grijă aşa cum ar să

J5
<
>

JOHN
MARRS
cerem ajutor, pcntnj «W că prcbabi] e tj | smgur. nu te

J5
<
>

5A *ivuM?* irjM’tA cuvintele încetişor. Nu mă

poţi vindeca?

< A n» nvam exprimat mrret.”

Vreau sA «pun car hvbui să-ţi facem

la doctor, pentru că ai toate simptomele depresiei postnatale. Nu e vina ta, ştiu asta. O grămadă de femei suferă de aşa ceva, dar mama crede că...

MA opresc în mijlocul frazei. Mă afund şi mai mult.

- Mama ta crede, nu-i aşa? mârâie Mia. Păi. dacă deomna doctor Dcbbie a pus deja diagnosticul, atunci chiar trebuie să fie ceva în neregulă cu mine. Aminteşte mi. te rog. ce facultate de medicină a absolvit? Holby Cin- sau Grey Sloan Memorial? Cum îndrăzneşti, Finn, cum dracu îndrăzneşti să vorbeşti cu maică-ta despre mine?

- Mi-am făcut griji pentru tine...

— Atunci încearcă să mă *asculţi'.* încearcă să *vorbeşti* cu mine despre ororile pe care le-am trăit în casa aia. despre cum era să-l pierd pe Sonny, despre faptul că, ştiind ce li s-a întâmplat acelor copii, sunt îngrozită că la fel ar putea păţi şi fiul nostru. Vorbeşte *cu* mine, nu *despre* mine.

- îmi pare rău! spun. Doar o voiam pe vechea Mia înapoi.

Scot telefonul din buzunar şi-i arăt câteva capturi de ecran cu diferite tratamente pentru depresia postna- ulâ pe care le-am găsit pe inlernet.

- Dacă nu vrei să vorlieşti cu cineva, îţi putem tace rost de medicamente. Uite!

— Oh, e chiar mai bine, spune, râzând ascuţit, fără Pic de amuzament. Acum vreţi să mă drogaţi

ca să fiu o Mie şi o noră ascultătoare.

- Nu asta am vrut să spun.

Sonny reacţionează cu un scâncet la vocile ridicate, aniintindu-ne că e şi el prin preajmă.

- Poate c-ar trebui să ai *grijă de fiul* tău *ieşte* ea. Pentru că, evident, sunt o mamă atât de toare, încât n-am ce căuta *în preajma lui.*

O urmez în timp ce iese valvârtej din dormitor^ intră în salon. îşi ia haina *şi cheile de* la maşină, dar nQ apucă să iasă din casă, pentru că prezentatorul ştirilor de seară de la televizor ne captează amândurora atenţia.

— Avem ştiri de ultimă oră cu privire ia cazul copiilor din podul din Leighton Buzzard, unde cadavrele a şapte copii au fost descoperite intr-o casă.

încremenim amândoi de parcă cineva ar fi apăsat butonul de pauză.

— în această dimineaţă, *poliţia a confirmat găsirea* altor două cadavre pe *proprietate.*

JOHN
MARRS

»sa

CAPITOLUL 33

MIA

M-am obişnuit cu tăcerile stânjenitoare şi conflictele din casă, dar niciodată nu m-am simţit atât de straniu ca în această dimineaţă.

îl conduc pe inspectorul Mark Goodwin din vestibulul de la intrare până în bucătăria casei principale, unde ne aşteaptă Finn şi părinţii lui. E prima faţă prietenoasa pe care o văd de zile întregi şi chiar mă bucur că e aici. Abia dacă am schimbat o vorbă cu Finn de la cearta noastră de acum două zile, iar eu şi Dave evităm să ne privim în ochi. Nu percep nicio vibraţie negativă din partea lui Debbie. aşa că presupun că niciunul dintre ei nu i-a povestit de conversaţiile noastre. Probabil că Dave m-a minţit când a spus că Debbie ştie că a fast la şcoală cu acele fete.

— Pentru început, zice Mark în timp ce se aşază, vă cer iar scuze că aţi aflat veştile noi de la ştiri, şi nu de la mine. Am avut câteva zile de concediu şi a apănit o problemă de comunicare intre departamente, iar descoperirea a fost făcută publică înainte să vi se aducă la cunoştinţă.

- Aţi identificat cadavrele? întreb.

— Tot ce vă pot spune – şi vă reamintesc că tot ce discutăm trebuie să rămână între aceşti patru pereţi – e că două schelete ce aparţin unor persoane adulte se află pe masa patologului Ministerului de Interne.

— Adulţi? repet după el. Nu copii?

— Nu.

Simt cum nodul din stomac mi se desf neu. Nu ştiu de ce contează atât de mult căT '„%■ pentru că oricum sunt încă două victime. Totuşi”’1

- Au fost găsiţi îngropaţi în grădină, lânL”'^ din spate, continuă Mark. Tindem să credem căŢ despre un bărbat şi o femeie, dar nu suntem siguri f2 lipsesc părţi din schelete. ’ 41

— Ce părţi? întreabă Finn.

— Capetele.

Mă cutremur involuntar.

— Ar putea fi foştii proprietari ai casei? întreb.

— E o pistă pe care o cercetăm, spune Mark. Conform mărturiilor, foştii locatari au dispărut peste noapte prin anii 1970. N-am reuşit să dăm de urma niciunei rude în viaţă, aşa că identificarea lor prin potrivirea probelor de ADN ar putea dura ceva mai mult.

Debbie se răsuceşte spre Dave, *dar privirea* lui e pironită în ¡x)dea. Ea scoate un şerveţel dintr-un pachet şi-şi tamponează ochii, insă lacrimile i se rostogolesc pe obraji mai repede decât reuşeşte să *le şteargă.*

— îmi pare rău! spune ea. Totul în povestea astae cumplit..., copiii dispăruţi de atât de mult timp, sănnann lor părinţi, iar acum alte două cadavre... Uneori mă între dacă o să se sfârşească vreodată. în fiecare zi mă gândesc oar la acea casa şi la ce se ascunde în ea. Vreau doar să se termine odată.

nrin^DlVe ii cuprinde umerii cu braţul. Sunt puţin sur‘ această Deb^Tw“ em°tioni‘lă, fiindcă n-o cunosc pe perirea cadavrelor *aÎfi niciodată în cafcuI că* mult. Putut s-o afecteze şi pe ea atat d

Nu după mult tim» M seşte prezenţa lui liniştite – p,eacă imediat îmi I’P' Am senzaţia că atunci eânep^f7’1 acest mediu turbulent- devin cât de buni pot fi - apariţia toţi din cameră s mă prefac eă suntem *o*

lie normală, când în realitate e complet pe dos. Sau u'câ nu sunt pregătită să recunosc că-mi doresc să fiu l[x,a] [e] La |ui mai mult decât ar trebui. E o aură în jurul ![nP].are mă face să cred câ, intr-o bună zi, coşmarul ăsta va hiadarşit- Doar Dumnezeu ştie câte cadavre vor fi atunci.

\je vedem fiecare de-ale noastre, retraşi în câte un >|(işor din lumile noastre haotice. Dave pleacă la servi-7u eu ii spun lui Debbie c-o să stau astăzi cu Sonny, ea leâcă să facă câteva comisioane în oraş, iar Finn îşi duce trusa de scule în dubită şi pleacă fără să-şi ia la revedere.

Mă întorc în anexă şi recitesc mesajele pe care mi]e-a trimis Finn după ce ne-am certat. Am ajuns în punctul în care nu ştiu ce mă enervează cel mai tare: că nu m-a ascultat când i-am povestit despre Dave, ca are impresia că dacă mă îmbuibă cu antidepresive lucrurile o sa se rezolve de la sine sau faptul că a rostit cu voce tare ceea ce gândeam cu toţii, dar nimeni altcineva n-a avut curajul s-o spună – sunt o mamă inutilă. Asta mă doare cel mai tare. Ştiu c-ar fi trebuit să fac până acum o programare la un psiholog, dar tot amân, pentru că ştiu că mă va forţa să retrăiesc toate aceste luni îngrozitoare. Mi-a fost şi încă mi-e foarte greu să mă gândesc la momentul în care am văzut cadavrul din valiză, darămite să-l retrăiesc. Mă aşteptam ca înmormântarea lui Abigail Douglas să mâ ajute să închei capitolul ăsta şi să mă concentrez pe consolidarea legăturii cu Sonny. Când colo, obsesia mea pentru copii a fost înlocuită cu nevoia stringentă de a afla ce secrete mai ascunde Dave.

Trebuie să găsesc o cale prin care să am grijă de copilul meu şi, totodată, să descopăr adevărul. Dar de unde să încep? Apoi realitatea mă loveşte brusc: sunt singură în casă. Ceilalţi se vor întoarce abia peste

câteva ore.

Dacă vreau să aflu adevărul, atunci trebuie să-l dez- grop singură.

ANUNŢ PRELUAT DIN *THETELEGf^*
15 AUGUST 1946

ftagajde. cate călătttesc mai biw detât m[1]’

O familie înţeleaptă şi în pas cu moda ştie că cele mai reuşite vacanţe sunt acelea în care luaţi cu voi valizele din piele Port- manteau. Cel mai bine păsfrat secret a Fran- ţei este dezvăluit acum şi m Regatul Unit şi, indiferent că zburaţi în înaltul cerului sau vă pregătiţi pentru o aventură pe ocean, lăale, valizele din piele şi trusele noastre^te farduri, elegante şi durabile, sun pe pentru întreaga familie. *Confecţionat*e dm cadre zdravene şi acoperite cu P*e c tenta, de înaltă calitate, valizele *noastre sv* încăpătoare, solide şi rezistente la pe e* s închid ermetic şi sunt disponibile într-o ga variată de culori. Pentru bărbaţi, Deep Olive» Biscayne Bay şi Marina Blue. Iar pentru sexul frumos, Dove White, Gentle Fawn şi Oover Cream. Valizele noastre suportă o greutate de până la 27 kg, ceea ce înseamnă că puteţi lua în vacanţă tot ceea ce vă creează confort – inclusiv chiuveta din bucătărie!

toţi cedalp vorZpnPnd7a a,?UrÎ C,e. mai inteJigenţi călători. * V<?*Ste ca sunte^ cel

CAPITOLUL 34

cu TREIZECI ŞI ŞASE DE ANI ÎN URMĂ

— Chiar vrei să faci asta? mă întreabă bunica în tinlp ce taxiul rulează pe şosea.

încuviinţez. Ea îşi îndreaptă privirea spre bunicul, îngrijorarea brăzdându-le trăsăturile. El ridică neputincios din umeri şi coboară geamul, aprinzând una dintre ţigările deja rulate pe care le păstrează în cutiuţa din buzunar. Mirosul fumului îmi aminteşte de mama şi îl detest la fel de mult pe cât o urăsc pe ea.

încerc să fac abstracţie de neîncrederea pe care bunicii mei nu izbutesc s-o ţină ascunsă şi mă concentrez asupra ploii torenţiale care răpăie pe acoperişul maşinii şi pe stradă. Dacă m-aş fi uitat în ziar la prognoza meteo de astăzi, mi-aş fi luat o umbrelă. N-aş vrea să miros ca un câine ud în ziua nunţii mele.

Ştiu ce părere au bunicii mei, fiindcă niciunul n-a făcut nici cel mai mic efort să-şi ascundă îndoiala că iau decizia corectă. Am avut nevoie de câteva săptămâni ca să-i înduplec să-mi semneze formularele care îmi permit să mă căsătoresc la şaisprezece ani. Dai- asta îmi doresc, de asta am nevoie, de cineva care să fie doar al meu, care să fie lângă mine, indiferent de cine sau ce sunt. Indiferent de ceea ce ar putea sălăşlui în adâncul sufletului meu.

Vezi tu, am început să dezvolt nişte dorinţe atipice. Pofte de a face anumite lucruri pe care nu i le pot împărtăşi niciunei alte fiinţe vii, fiindcă n-ar înţelege. Nici măcar cu nu le înţeleg întru totul. Persoana alături

de care urmează să-mi petrec restul vieţii şti . din ceea ce se petrece în mintea mea, dard^pS permit eu să afle. Spre deosebire de părinţii mei f pot ţine impulsurile sub control. Mă bazez pe mea că mă va ajuta să devin o persoană mai bună dată ce mă voi căsători, o să mă ajute să rămân pe(? cea dreaptă, iar dorinţele vor dispărea. *

Mi-aş dori ca George să fie alături de noi. Au tr^ cinci ani de când nu l-am mai văzut şi am sperat să sei întors şi să mă fi căutat până acum. Probabil că, acumcâ are optsprezece ani, s-a înrolat în armată şi nu-şi poate părăsi postul, fiindcă e trimis în cealaltă parte a lumii Dacă nu m-aş căsători, cu siguranţă, m-aş înrola şi eu.

„Ştii ce-a păţit”, îmi şopteşte o voce din interior.

Aleg s-o ignor.

Dacă George ar fi fost aici, ar fi făcut o gluma ca să alunge încordarea, asigurându-i încă o dată pe bunicii noştri că iau decizia bună. îmi doresc să nu fi plecat niciodată. însă, mai presus de orice, îmi dorescsă nu-lti
dezamăgit atât de rău.

Petreceam atât de mult timp împreună, pentru că ne aveam doar unul pe celălalt şi pentru ca părinţii noştn insistau. Ne-au înscris pe amândoi în tot felul de activităţi, adunări de la biserica, echipe sportive şi altele asemenea. În calitate de frate mai mare, cădea în sarcina lui .., r^e Rusească un copil care să se potrivească crite- ne?uA»m no$,rj şi pe care să-I invite la noi acasă să grădină iar cu ei crichet sau fotbal în

asxtas*j.«- *— ™ «

bogazos din dozatorul de Un S. UC de Portocale ca mama îl simpatizau, lata ac,^l^ate- Dacă saU oferindu-i musafirului

o Cola[1] CUnoscUte intenţiile
La scurt timp după ce be
Apoi tata sau mama îl duceau su« »Uci,h copilul
adormea. ',n <*nera <ie
oaspe,i. *şi*

• eaU fu el, la adăpostul uşii încuiate, până se trezea. r 1. ^r7iu era condus acasă, iar tata Ir explica părinţilor a s-a ficut rău. Eu şi George nu aveam voie să ne invar 03 în aceleaşi cercuri niciodată. Mult timp n-am înţeles a ce majoritatea noilor noştri prieteni se îmbolnăveau la noi acasă. În cele din urmă, am acceptat că era doar un alt mister.

Pentru că numărul cluburilor locale în care ne puteam înscrie era finit, foloseam rulota lăsată în urmă Je foştii proprietari ai casei şi plecam cu toţii în vacanţe lungi, de câteva luni, poposind în parcuri pentru rulote sau în campinguri special amenajate. La fel ca acasă, George a fost încurajat să-şi facă prieteni la cluburile pentru copii sau la locul de joaca. După ce aduceam un copil la rulotă, părinţii ne trimiteau să ne jucăm afară, înotând uşa în urma noastră. înainte ca noii noştri prieteni să-şi vină în fire, erau abandonaţi inconştienţi undeva pe marginea şoselei sau intr-o parcare, iar noi ne aflam deja pe drum spre următorul popas.

Nc trăiam vieţile îngropaţi în atât de multe secrete, încât nu exista nimeni în jur care să ne spună că ceea ce făceau părinţii noştri e greşit. Totuşi, cumva, noi ştiam. Dar iubirea, loialitatea şi frica de necunoscut ne-au împiedicat să spunem cuiva.

— Ce se întâmplă în casă rămâne în casă, ne spunea tata. Această familie nu va supravieţui dacă nişte străini vor începe să-şi bage nasul în treburile noastre. Ne vom destrăma, iar voi doi veţi fi despărţi ţi şi daţi în plasament.

N-am avut niciun motiv să nu-l credem.

Amândoi au băgat spaima în noi, dar cel mai mult ne străduiam s-o evităm pe mama. Schimbările ei bruşte de dispoziţie erau tot mai

frecvente şi mai imprevizibile, într-o clipă îţi pregătea cina, iar în următoarea o arunca la gunoi, din cauza unei priviri pe care o considera lipsită de respect. Era mult mai predispusă la violenţă decât tata.

Inelele de aur pe care le purta pe trei □. la mână îi confereau palmelor mai mul??^ rile pe care le ftima una după alta îmi lăSa iar* * adânci pe gât şi braţe. Când nu se lăsa pierdută în lumea ei şi plutea prin casă ca o f« tându-şi melancolia ca un capot. ' lor%

Cei doi ani dintre mine şi George s-au tra într-o prăpastie de netrecut când el a împlinit^ zece ani. îşi petrecea din ce în ce mai mult timp de? * de casă şi de mine, se furişa noaptea, când părinţi^ meau, şi se întorcea *la primele ore ale* dimineţii, duhnX a băutură şi ţigări. Retrospectiv, pot doar să presupune a dat de gustul normalităţii şi s-a răzvrătit împotm re^. Iilor stricte impuse de ai noştri. însă dorinţa lui delibe-. tatc îl îndepărta de mine. Când l-am implorat să măiaţj pe mine într-una dintre escapadele nocturne, a pufnitfc râs, respingându-mă. M-am întors cu coada între picioan spre părinţii mei, încercând să umplu golul de mărimea lui George. Am vrut să-mi încredinţeze o misiune şi sa nu implice aşa cum au făcut eu el.

Declinul familiei noastre a început în momentul ir care în viaţa noastră şi-a făcut apariţia Martin Hamilton. un băiat cu care George se împrietenise în taină şi cărei fost catalizatorul pentru tot ce a urmat.

Glasul bunicului mă trezeşte la realitate.

- Aproape am ajuns, spune, stingând ţigara în scrumieră. Te mai întrebăm o dată, *chiar vrei să faci asta? am* pit de s eziL'ire?'- P«t dM *

Dar rima – • mdUâ PC Ujnăr* reconfortantă rnTse^s”-^ nu uunic. *O* căldură seama că, până la urmă, Go * Pnn oase ^”d 11111 eten a] meu, e alături Je

m.r*e;/rat<d<i şi *cel mai bun* pri- din viaţa mea. ,ne în cea mai *importantă O*

CAPITOLUL 35

MIA, 2019

Garajul dublu al lui Dave şi Debbie a fost transformat doar parţial în birou. Nu are ferestre, aerul e sufocant, iar mirosul dulceag şi greţos al odorizantului de scorţişoară de sub birou îmi întoarce stomacul pe dos. Pereţii de un gri-inchis au fost spoiţi cu var şi am impresia că am pătruns într-un spaţiu steril. E suficient de spaţios cât să încapă două maşini una lângă alta şi a treia în faţa lor. într-un colţ sunt depozitate uneltele pentru grădină, maşina de tuns iarba şi o maşină pentru toaletat gardul viu, iar pe perete sunt amplasate câteva rafturi pe care sunt îngrămădite obiecte precum ghivece de flori, foarfeci de grădinărit şi, în mod straniu, un cuţit de vânătoare.

Sonny a adormit repede, aşa că l-am lăsat în ţarcul din bucătărie. îmi spun că e în siguranţă, că sunt chiar lângă el şi că-l voi auzi dacă se trezeşte.

Câteva dulapuri gri-inchis pentru documente sunt aliniate pe un perete, lângă un computer de birou mătăhălos, mape de plastic pentru documente şi un şir de rafturi pline cu dosare negre, spiralate. Cealaltă jumătate a camerei e plină, de la podea până la tavan, cu containere din plastic şi cutii de carton, fiecare având o etichetă cu un nume sau o scurtă trecere în revistă a conţinutului. Pe unele le recunosc ca aparţinându-ne mie şi lui Finn, dar majoritatea cutiilor sunt ale lui Debbie şi Dave.

Cu excepţia faptului că vreau sâ găsesc nişte lucruri care să-mi ofere mai multe informaţii sau să m-ajute să-mi înţeleg mult mai bine socrul, habar n-am ce caut.

Dulapurile cu documente arhivate Su ordonată parte a camerei, aşa că mi se pare Un |’ ? bun ca oricare altul din care să încep cercetările ru* fiecare sertar, dar majoritatea conţin facturi vechi i^1 e, clar, de modă veche când vine vorba de organ’ conturilor lui Dave, preferând să păstreze fiecare în format fizic, în loc sa le transcrie în foi de calcul T1* le stocheze într-un folder pe desktop. Pornesc compV nil, dar e parolat. încerc combinaţiile previzibile de nu^ şi date de naştere, dar mă dau bătută când se blochează Atenţia mi se mută pentru o clipă spre cutiile cu lucruri mele şi ale lui Finn. Sunt o amintire sumbră a faptului d nu avem încă un loc al nostru unde să le depozităm. Sunt tentată să răsfoiesc o carte în paginile căreia dau peste câteva poze de la nunta noastră din Maldive, dar mă înfrânez. Imaginile din vremurile fericite nu vor face decât sâ mă deprime.

Ridic o cutie tară etichetă, care conţine hărţi rutiere vechi ale oraşelor din ţară, scrisori şi facturi dactilografiate pe hârtie îngălbenită. Datele încep din anii 1940 M opresc la jumătatea anilor 1950. Antetul scrisorilor menţionează ceva despre piele importată şi călătorii de lux. Ce legătură are asta cu familia lui Finn? Un bileţel pe caree notată o adresă e prins cu o agrafa de birou de colţul unei facturi. îi fac o poză cu telefonul şi aşez cutia la locul ei. exact aşa cum am găsit-o, înainte să scotocesc prin alta.

Uau peste jucăriile vechi ale lui Finn şi câteva cărţi. Găsesc un Tamagotch« iară baterii, un câine-robot, *o* „E“?™ Strelch Armstrong şi dinozauri din plastic. Uneori teti şi câ 3 avut 0 v’ată înainte să vă eunoaş-
adult. Preţ detS? ° Voastre s’au intersectat când era deja că-
şi doreşte tot ZT mă las pradă emoţiilor. Ştiu — mai bun
Pentru mine, dar abordarea **4** Joc electronic. în care n
vnlual În. tr.). Papala sarcină un|U anirnâluţ

hii a stângace. Poate am fost prea dură cu el. Poate că felul în care gândesc acum mă face să-mi doresc să-i fac * toţi din jur să se simtă la fel de mizerabil ca mine.

Intru în casă să-l verific pe Sonny, dar el încă doar-me adânc, ghemuit ea o mingiuţă, eu capul odihnindu-i-se pe o jucărie de pluş Cookie Monster. „Nu asta înseamnă petreci mai mult timp cu el”, mă mustră conştiinţa, dar ora de somn e oră de somn oriunde ne-am afla.

Ma întorc în garaj. în spatele containerului cu lucrurile lui Finn, se află o cutie de carton zdrenţuită şi deteriorată de apă. Scot din ea un vraf de hârtii şi manuale şcolare, şi ele într-o stare jalnică, unele complet ilizibile. Dar reuşesc să descifrez numele lui Dave pe unele dintre ele. în interior sunt trecute calificativele pe care le-a primit, majoritatea fiind E şi câte un U ocazional. Descrierile profesorilor despre abilităţile sale şi prezenţa la ore sunt variafii pe aceeaşi temă: Dave abia se prezintă la ore. abia ştie să scrie şi să citească, aşa că a fost mutat în ceea ce ei numesc „clasă de recuperare”. Ma întreb cât timp a fost nevoit sa poarte acest stigmat.

Găsesc o carte jerpelita pentru exersarea scrisului de mâna. Din cauza umezelii, titlul de pe copertă e complet şters, la fel şi scrisul de pe primele câteva pagini, dar cuprinde exerciţii elementare, care încep cu alfabetul şi, treptat, avansează spre cuvinte scurte. Pe dosul fiecărei pagini se simt şănţuleţe adânci, de parcă ar fi apăsat prea tare cu vârful stiloului. Sesizez o notă familiară în felul în care trasează literele, în felul în care îl face pe M, S-ul inversat şi cele două linii din centrul lui E. Frunzăresc manualul, apoi altul, încercând să-mi dau seama de ce scrisul lui mi se pare cunoscut.

Revin asupra fiecărei litere şi-i trasez conturul cu vârful degetului. Revelaţia mă loveşte cu forţa unui

pumn, ficându-mă să mă clatin pe picioare.

CAPITOLUL 36

FINN

- Tatăl tău a crestat cuvintele în plintă, zice Mia fără nicio altă introducere.

Rosteşte cuvintele dintr-un foc şi am nevoie de câteva secunde să pricep ce vrea să spună. E înfierbântată, are pielea roşie şi pupilele dilatate de parcă ar fi băut un expresso tare.

Poftim?

— Tatăl tău a scris mesajul care ne avertiza ce se află în pod.

— Când?

— Când era copil.

Vorbele ei n-au niciun sens şi, pentru a nu ştiu câta oară, trebuie să încerc să ghicesc. Apoi îşi dă seama ca n-ar trebui să fie atât de entuziasmată de ceea ce ştie, aşa că se mai linişteşte puţin. îmi întinde un manual vechi şi telefonul ei. A salvat de pe internei o imagine cu cuvintele gravate în plinta din camera copilului. „îi voi salva din pod/’ Nu pol nega că literele 1 şi V sunt similare cu cele dui această carte, iar când mă uit cu mai multă atenţie, observ că şt S-urile seamănă.

liteidrşn7Camin^rsXriO e0ntra2iC inCUrMm

Ui dă capul pe SMte alfabetul.

inuit-o peste faţă. Pnveşte de parcă am pai-

__ Finn! insistă ea. Uită-te cu atenţie! Sunt identice! 7«fiirisită de literă! Gândeşte-te ce înseamnă asta, înseamnă că soţia mea a găsit o altă obsesie şi nici asta nu e fiul nostru. După ce nu mi-a vorbit zile în a sunat astăzi la lucru şi m-a implorat să mă întorc $lV' „ ££nd am întrebal-o dacă Sonny e bine, închisese 4^ aşa că am traversat oraşul, gonind ca un nebun, fără să ţin cont de radare, doar ca să aud balivernele astea.

Mă prefac că mă gândesc la argumentele ei, când, de fapt, mă căznesc să găsesc un termen de comparaţii pentru comportamentul ei. Sincer, nu ştiu cum să procedez.

— Ce crezi că înseamnă asta? o întreb, sperând că. atunci când o va spune cu voce tare şi nu va mai fi doar o conversaţie în mintea ei, îşi va da seama cât de nebunesc sună totul.

- înseamnă că Dave a scris acele cuvinte, repetă ea. La un moment dat în copilărie, tatăl tău a fost în acea casa. Nu ştiu dacă au fost acolo şi zXbigail sau Precious. dârei, cu siguranţă, a fost acolo. Ştia despre copiii închişi în pod.

- Când ai dormit ultima dată? o întreb. Ai luat prânzul? Hai să mergem în bucătărie şi să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

Nici măcar nu ma ascultă.

— De ce nu ne-a spus că le cunoştea pe tetele alea? spune pe acelaşi ton înverşunat, acuzator, pe care l-a folosit şi data trecută când ne-am certat în legătură cu tata.

- Ţi-a explicat deja, îţi aminteşti? Ani întregi nu a prea dat pe la şcoală.

— Şi atunci unde se ducea?

— De unde să ştiu eu?

- Prin urmare, şi-ar fi puhít petrece timpul • casă. Pun pariu că Mark ar putea scoate adevărul

- Mark Goodwin? o întrerup. Vrei să chemi por' pentru tata ?

- Doar dacă nu cumva vrei să-l întrebi decenr ascuns adevărul.

Nu mai suport să ascult tâmpeniile astea.

_ Pentru numele lui Dumnezeu, Mia! urlu, iar face un pas înapoi. Tu te-auzi ce spui? Nici eu şi nici tu n-o să chemăm poliţia pentru tata. N-a fost el în casa aia nenorocită, n-a scrijelit el cuvintele pe plintă şi nu le cunoştea pe fetele alea. Asemănarea literelor e o simplă coincidenţă. Cauţi ceva ce nu s-a întâmplat *şi* trebuie să încetezi.

Mia pare profund rănită de izbucnirea mea, darnici măcar buzele care-i tremura şi nici ochii plini de lacrimi nu mă vor putea opri.

— Eşti bolnavă, Mia, nu-ţi dai seama? Ceva nu-i în regulă în mintea ta şi *ai nevoie* de ajutor. Pune capăt vânătorii de vrăjitoare pe care ai pornit-o împotriva iami- liei mele.

Mă plimb agitat prin salon şi tot ce aveam pe suflet de la ultima noastră ceartă se revarsă afara.

- Nu putem continua aşa. Am trecut prin atâtea

? 401 suPravrietuit, dar acum, ei bine, nii-^ nărui totco* Ua^a asta ∘ sa ne distrugă. Pari hotărâtă să cu împrcună- ^utea _ mâ înr în viaţa ta, dareclarcii C∘nVlns Sonny e P6 primul loc

Mă uit în jiu- când* • dormitor. Pătuţul lui Son^e “ Seanîa de ceva* intrU

— Unde e Sonny?

Panicafitransfi^trásáturilc.

Mia, unde e Sonny? repet întrebarea în timp ce ea se grăb^’e spre uşă.

- E în bucătăria mamei tale, murmură ea.

0 prind din urmă şi o apuc de umăr, întorcând-o cu faţa spre mine.

- Singur? strig şi ea încuviinţează. De când e acolo?

— Nu ştiu..., jumătate de oră?

încearcă să se elibereze din strânsoarea mea şi o împing hoparte, dându-i drumul. îşi pierde echilibrul şi se izbeşte de perete. Sunt prea furios pe ea ca să verific dacă s-a rănit.

- Mă duc după el! mă răstesc mânios şi-i întorc spatele. Sonny arc nevoie ca măcar unul dintre noi să se comporte ca un părinte.

CAPITOLUL 37

DEBBIE

Ciocănesc la uşa anexei, dar aştept sa fiu i^ înăuntru. *Îmi deschide Mia. Capul lui Sonny se odihneşte pe umărul ei. La prima vedere, totul pare perfect normai. Dar pe mine nu mâ păcă leşie. Postura ei e rigidă,* ca ost* tuie, de *parcă ar fi prima dată când ţine un copil în braţe şi-i e frica sa nu-l scape.*

Noaptea trecută, Finn *mi-a ¡xivestit că Mia e de părere ca Dave ascunde* ceva legat *de acea casă şi că* nea cotrobăit prin *garaj. E timpul să preiau frâiele, înaintea lucrurile s-o ia* razna *complet.*

— Ce *mai faceţi? o întreb. Nu v-ani mai* văzut atât de des în *ultimele două zile.*

— Suntem bine, *răspunde ea.*

— Ai reuşit să *dormi mai bine?*

— Puţin mai bine.

Cearcănele uriaşe din *jurul ochilor ei îmi spun* cu totul altceva.

— Putem vorbi?

Mă invită să iau *loc pe canapeaua din faţa ei. Observ câteva ¡x*me şi* o plapumă împăturită pe *podea şi îmi Pdrv rău pentru bietul* meu tiu, *dat afară din propriul dormitor.*

-e'a 7gat s* mă întreabă *fără să-şi poată* ascunde încordarea din voce.

— Nu, dar mi-a spus că treceţi printr-o perioadă dificilă şi că ai îndoieli în ceea ce-l priveşte pe Dave.

Se îmbujorează.

- Finn îşi face griji pentru tine, ca noi toţi, de altfel.

— Sunt mai bine.

- Dar, de fapt, nu eşti, nu-i aşa, scumpo? Cu tot respectul, dar nu duci de nas un copil. Poate că-ţi legeni fiul în braţe, dar nu-l ai la inima, nu-i aşa?

- îl iubesc, protestează şi-l strânge la piept ca pe o geantă scumpă de designer.

- Şi e suficient? Finn mi-a spus că ieri l-ai lăsat pe Sonny ncsupravegbeat în bucătărie, în timp ce ne scotoceai prin garaj, încercând să demonstrezi câ Dave a minţit. De cc i-ai face una ca asta fiului tău?

- Ne despărţea doar o uşă.

— Mia, Sonny e atât de neimportant pentru tine, încât ai uitat de el. Chiar nu-ţi dai seama că atitudinea asta nu e firească pentru o proaspătă mămică? El ar trebui să fie viaţa ta. Poate c-am avut aşteptări prea mari de la tine.

îmi feresc privirea şi scutur din cap de parcă ar fi rina mea.

Ştie că am dreptate, simt asta, dar nu e pregătită s-o recunoască. Mă răsucesc cu faţa spre ea.

— Am nădăjduit că ţi-am fost de ajutor când am avut grijă de Sonny, în timp ce încercai să te pui pe picioare, şi câ noi două am depăşit divergenţele anterioare. însă am senzaţia că eu şi Dave am făcut ceva care te-a supărat. Nimeni nu păstrează secrete faţă de tine, Mia. întreabâ-mâ orice şi poate vom reuşi să rezolvăm problema.

Şovăie. îşi mişcă frenetic degetele mâinii libere, fre- cându-le unele de altele.

— Ţi-a... ţi-a mărturisit Dave că a fost la şcoală cu una dintre fetele găsite în podul nostru şi cu prietena ei?

- Bineînţeles. E soţul meu. Nu aVpm _ faţă de celălalt.

- Atunci de ce niciunul dintre voi nu ne^a nouă sau politiei?

— Zi-mi un singur lucru bun care a re^Ut djn faptul că aţi aflat despre asta.

— Era casa noastră. Aveam tot dreptul să ştim.

- Dave nu v-a spus fiindcă nu are nicio legătură^ ce s-a întâmplat acolo în trecut sau cu situaţia din pre. zcnt. Ne-am temut că, în starea ta actuală, ai putea interpreta greşit lucrurile. Şi am avut dreptate. Dă-mi voie să-ţi spun ceva ce tu nu ştii, Mia. Soţului meu nu i s-a pus totul pe tavă. Niciunul dintre noi n-a fost crescut în puf, aşa ca tine. Am fost nevoiţi să muncim din greu pentru tot ce avem. El a avut o copilărie îngrozitoare, prin urmare, n-a vrut să i se amintească de acea perioadă. în cele din urmă, Dave s-a ridicat deasupra aşteptărilor scăzute şi a devenit omul care e astăzi. Soţul meu e un bărbat mândru, un tată grozav şi un bunic minunat. Însă îi e ruşine de persoana care a fost. E dureros când răscoleşti trecutul şi-l acuzi de Dumnezeu ştie ce.

— Plinta, spune, dar cu voce mult mai înceată. Era scrisul lui. Sunt sigură de asta.

i E Alexie. atunci, scrisul lui de mână semăna

3 U?U* e°p'1 mu^„la*,nic» a*?a ar putea aparţine o singură

dXjur^X hf F * ° „

dată piciorul în a<ea aW „U 3 P"S „T

implor să încetezi cu vend ? nte s"° eumpăraţ] voi. Ie destulă presiune asupra fa * poni*t^ împotriva lui. E tu viaţa un calvar. Pot *sâ-ţj a* ,e* noastre şi fără să ne faci femeie? Poate c-ar treb¿i sâ "n sfat' ca de la femeie

la aniciei tale, în loc să lansezi acuJ^--,na* ,n,dtă atenţie căs- stupide. Dave şi Finn

muncesc pe mpte şi ne întregnâ, ¡n tirnD 1,1cmc acolo unde nu sunt. <u cauţi prn_

Pechipiseciteştcindoinla.lsin.,,.. . . direct*. inşi nu c destul de rapida şi în nată. Trebuie sâ profit de ocazie. c faf e de ni.ji-

- Ce vrei de la noi, Mia? 0 întrch ... j te iubim, insâ e limpede că nu e valabilă „“ndeţe. Noi luat de sub nas casa pe care ne-o dor<^eCıPr0faı Neıai nimic. Nu-ţi place să locuieşti cu noi da r” nıam SPUS să accepţi oferta noastră de a vă da h» „ deranJat cumpăraţi o locuinţă în altă parte n” necesan să vă am mai putea fece. Nu vom putea mm, n”arn w alt<*va re trebuie fa« ™ ca să te *vedem*Sr™ ”’aţaı

Ezită înainte să şoptească

- Nu ştiu.

E la un pas să cedeze. Aştept de luni întregi, de fapt, de ani, să port conversaţia asta cu ea.

- Oferta noastră e încă valabilă, spun. Putem gira iar cu casa şi să te ajutăm să-ţi cumperi o locuinţă în altă parte.

— Nu putem lua bani de la voi.

— Cred că îţi dai şi singură seama că lucrurile s-au schimbat pentru toţi. Aşa că nu vi-i mai oferim amândurora. Ţi-i oferim doar ţie.

Saltă din sprâncene, uimită.

- îţi vom da până la ultimul bănuţ ca să-ţi cumperi o casă nouă. Cu condiţia să renunţi la fiul meu şi la căsnicia voastră.

- Poftim? întreabă ca, gândindu-se că a auzit sau a înţeles greşit.

- Vreau să-l părăseşti pe linn, răspund şi-mi aşez uşor mâna pe braţul ei. îmi pare râu s-o spun, ar nu aduci altceva decât nefericire în familia asta.

Mia, eş c

mi cancer care ne macină pe toţi. Finn ar fi rn i cit dacă ar avea şansa s-o ia de la început. Vr , e mai bun pentru el, iar tu n-ai loc în ecuaţia 2^^ urmare, te rog să iei banii, să te muţi şi s-0 iei de |a'

O tăcere apăsătoare, îngreunată de stupefJ*^ lasă între noi înainte ca sa răspundă. * *

- Eşti atât de disperată să ne desparţi, încât ai gând să mă plăteşti?

— Fac asta pentru familia mea, din care ai fi pLtn să faci parte şi tu, dacă nu te-ai *fi încăpăţânat să ne r*es*pingi* la fiecare pas. Dacă ai avea o idee cât de mică despre ce înseamnă sâ fii mamă, ai pricepe de ce încerc sâ-nt protejez băiatul.

— Dave ce spune de acest aranjament?

— Mă susţine *100%,* mint.

E doar ideea mea.

— Şi Finn? *Ce va zice* când o să-i dau vestea?

— Chiar dacă e soţul tău, îmi cunosc fiul mai bine decât tine. în cele din urmă, îşi va da seama că aşa e cd mai bine.

- Eşti îngrozitoare.

Se ridică în picioare, strângându-I în continuare pe Şonny la piept, şi se întoarce cu spatele la mine. Dri poziţia în care stă, zăresc doar smocurile de pâr negru ale nepotu'lui meu şi tânjesc să-mi trec degetele prin el. încertTJXnS"* Pr"' d∘8r " zat, nu-i aşa*^j>^s,D^zitoare-(lar nici tu «U ai refii- întredeschide bu»le L , găseşte cuvintele, fmi dau <lîd Să r&*PUndă, dar nu-şi la asta. Mi-am asumat un ^.eaui4c^» de fapt, se gândeşte S(uriaş, dar acum mă întreb

Infamie cumva planul meu va da roade. încerc să-mi stă- ^”neribdan»-
I* la banii şi gata. Mia, insist. Recunoaşte, nu-ţi
a stai aid. Crezi c-o să te descurci mai bine decât rUc* ftnn. Niciodată mo să mă simpatizezi, iar Finn tn'nf va alege, în detrimentul nostru. Cercul ăsta vicios în ne învârtim, încercând să ne lovim una pe cealaltă, ^ntinua la nesfârşit, dacă ii permiţi îţi dau puterea L^bi toate astea. Gândeşte-te la vechea ta viaţă din *** j-a _ la prietenii tăi, la bucuria de a trăi şi de a lucra lo Ai putea folosi banii noştri ca avans pentru un ^rtament. Să te întorci la petrecerile tale fermecătoare aPIa clienţii celebri. Fii sinceră cu tine: îţi lipsesc toate ^tea. nu-i aşa? Deci de ce să nu-ţi uşurezi situaţia – de fapt, pe-a tuturor-şi să pleci?

Acum stă cu faţa la mine.

- Aşa, pur şi simplu?

- Pur şi simplu. Suntem în stare să ne descurcăm «fără tine. Am făcut-o şi înainte să apari tu în peisaj şi o putem face din nou. Iar când va creşte, Sonny va înţelege.

-Ce să înţeleagă?

- Dc ce mama lui l-a lăsat cu tatăl lui.

- Ce tot îndrugi acolo?

- Sper că n-ai impresia că te vom lăsa să-l iei pe Sonny cu tine, nu-i aşa? O parte a condiţiei să te ajutăm să te muţi e să-mi laşi nepotul.

CAPITOLUL 38

CU TREIZECI ŞI OPT DE ANI ÎN URMĂ

îmi rotesc privirea prin clasă şi zăbovesc asupra fiecărui elev, sortându-i în tăcere.

în timp ce profesoara noastră, doamna Dennison îşi continuă netulburată discursul despre plăcile tectonice ale pământului – un subiect despre care tata ne-a vorbă mie şi lui George cu ani în urmă, când ne educa de-acasâ mă cufund în propria lume, pe jumătate rodul imaginaţiei melc, pe jumătate creaţia părinţilor mei. îmi împart colegii de clasă în trei categorii, cei de care mama şi tata ar fi încântaţi să-i aduc acasă, cei care nu le-ar stârni niciun interes şi cei care n-ar mai părăsi niciodată *acea cameră.*

Realitatea mă prinde din urină, amintindu-mi unde mă aflu şi cine sunt acum. Nu trebuie să mai gândesc aşa, pentru că nu mai aparţin acelei lumi. Sunt un om obişnuit. Toţi din această clasă sunt în siguranţă, pentru câ suni un om obişnuit. Cât se poate de banal. Mi-am revizuit vocabularul ca să semăn mai mult cu ei şi mai puţin fa<>atil •- \ acum: dacă v°i aduce pe cineva acasă, o voi vor *nleea u f* 1 bunic,î ,nci. Prietenii pe care mi-i voi face

Relaţia* U ° Ven’t’ resP’rând şi pe picioarele lor. când locuiest „ J1101 ,s_a îmbunătăţit simţitor de când am apărut Ditanv’11- am“,tesc cât de şocaţi au fost drept ruda lor. şi le-am lor, prezentau du-mă mai ştm-seră nimic de * dJutond. Până în acea zi, nu copi – şi nu pentru că ar J1’®3 de când eram *doar* un j3o

* alegerea lor. încercările

petate de a ml vedea au fost reapinse de mama. Ix>-am ’ cum şi de W am evadat‘ Prccum Şi despre fuga tai Geontf tot ** 56 petTYe 8ub awl acoPeriş. iar mâr- niriffli** mea i-a îngrozit. Insă nu mi-au pus nicio clipă ţintele la îndoială.

Bunicul nu e nici pe de parte un bătrânel în papuci ¿e casă pufoşi, care pufăie toată ziua dintr-o pipă. Tatuajele decolorate pe care Ie are de pe vremea când a fost înrolat în marina comercială şi în închisoare deapănă poveşti cărora nu trebuie să le dea glas. Bunica e echivalentul său feminin. Nu poate suferi proştii, dar e receptivă în ceea ce priveşte emoţiile – se repede să-mi ofere îmbrăţişări şi se retrage la fel de repede, daca mă feresc din calea gesturilor ei exuberante.

Faptul că locuiesc cu ei înseamnă că trebuie să-mi schimb felul de a gândi şi că nu mai trebuie să analizez cu cine pot să mă împrietenesc. Nu trebuie să-mi mai fie frică de dispoziţia în care îi găsesc când mă întorc de la şcoală. Acum duc o viaţă normală. Cu toate astea, gândurile nefireşti îmi dau târcoale încă. îmi imaginez cum noii mei prieteni se prăbuşesc inconştienţi pe masa din sufragerie, cum îşi rostogolesc ochii în orbite, cum li se scurge câte un firicel de salivă din colţul gurii. Doar că, în fanteziile mele, bunicul e cel care îi cară pe-un umăr în sus pe scări.

Dacă părinţii nu m-ar fi obligat să particip la atât de multe activităţi sau să fac parte din tot soiul de grupuri şi cluburi, poate că mi-ar fi fost greu să mă adaptez la viaţa de elev şi să fiu în permanenţă în mijlocul colegilor. Dar experienţa pe care am acumulat-o în a mă împrieteni cu oricine mi-a înlesnit integrarea. Singura dată când o gaşca de băieţi a încercat să-mi facă zile fripte pentru că eram prospătură, l-am pocnit pe liderul grupului atât de tare în moacă, încât a avut ochiul vânăt două săptămâni. A fost mult prea umilit ca să mă toarne.

Mi-am găsit chiar cel care *il* avusesem doar m persoana iui r P k trădez. Ne-am petrecut *ultimele vacam* compania celuilalt şi, uneori, când ne juca M spuneam din greşeală George. Nu Credc.a ln,plN* de seamă. a^af

El m-a făcut să mă *întreb dacă ideea de o legătură în afara familiei l-a atras şi pe Geor* Martin *Hamilton. Pentru* că asta simt *şi eu faţă £ tenul meu. Simtein atât de apropiaţi,* încât *aş fi ¡n\P? chiar să ucid pentru el, dacă mi-ar cere-o.*

La scurt timp după ce Martin a apărut în viaţa Iu, fratele meu n-a mai vrut să aibă atât de mult de-a faaca mine. Conversaţiile noastre oscilau mereu în jurul Im. mereu era vorba că „Martin a făcut aia" şi „Martin a spus asta", astfel încât *atenţia pe care o primea acest străin* db partea lui *George depăşea cu mult resturile pe care le primeam eu. Pc atunci, mamei ii făcea plăcere sănemtirtit* ¡1 lăuda pe unul şi *îl critica pe celălalt,* încurajandu-nej ne pârâm *pentru cea mai mică abatere. Aşa*iar răzbun pe George *pentru că* mă *neglija şi* ca , ruri din partea mamei, i-am *povestit de prietenul despre* care fratele meu îmi făcuse *confidenţe.* *a*

Am ştiut *că* am făcut o *greşeală chiar* îni *clipa* cuvintele mi s-au *rostogolit de pe buze. m-sa* dat seama *imediat cât de mare a fost greşeala. ?*

Mama şi *George s-au certat când el* a gonc să-l aducă pe *Martin acasă. iar situaţia s'a . mai târziu,* când tata s-a întors de la *serviciu. <- ‘* pe care am avut-o când l-am aruncat *pe George* leului s-a evaporat atât de repede, încât *nu pot Wunt* măcar ca a fost de scurtă *durată. Mă ^sculasem*

urmă, insă relaţia noamrA L .. „ ccua d&lrd a *fost distrusă iremediabil-*

Curând. Martin a început sA vinA regulat la noi la • Era un băiat ciudat, c-un zâmbet tălâmb întipărit pe Hă şi nrn'bi dApAugr. Spunea glume nesărate ca să facă •\pterie. imita vedete de film şi televiziune şi m-am trezit simpritaM «I adcvArat.

Chiar şi mama manifesta un interes neaşteptat pentru el; mai mult decât faţă de oricare alt copil cu pare se împrietenise George. Se asigura mereu că are burta plină, oferindu-i un bol plin cu desert cu aromă de căpşuni Angel Delight, în timp ce noi nu primeam nimic, q ii pregătea o gustare pe care s-o ia acasă. Simpatia ¡nea s-a transformat curând în resentimente. Mama lui Martin murise când el era bebeluş, dar asta nu însemna că trebuia s-o fure pe a mea sau pe fratele meu.

Tata nu era la fel de interesat de el ca mama. De fapt, chiar deloc. Părea plictisit de vizitele regulate ale băiatului, iar într-o zi. spre uimirea tuturor – dar nu şi a tatei Martin a adormit din senin la masă. Cu toţii ştiam ce o să urmeze.

Jur că am zărit lacrimi în ochii mamei când l-a urmat pe tata, care-l căra pe Martin în braţe spre *acea camera.* Când părinţii mei au coborât iar la parter, cu puţin timp înainte de ora de culcare, Martin nu mai era cu ei. Nu l-am mai văzul niciodată. Aceea a fost ziua în care totul s-a schimbat. Din acel moment, niciunul dintre copiii care erau purtaţi în braţe, inconştienţi fiind, spre camera de la etaj nu s-a mai întors.

Eu şi George n-am mai adus niciodată vorba despre Martin. Când poliţia a venit la noi acasă, pentru câ tatăl lui ştia că el şi George sunt prieteni, n-a fost nevoie să ne punem la punct povestea. Ştiam ce aveam de iacut ca să ne protejăm familia. Le-am spus

că, deşi ne jucam uneori împreună după şcoală, n-a fosl niciodată la noi acasă şi n-au avut niciun motiv să creadă că minţim.

Mă întreb acum cât de diferită ar fi dacă Martin s-ar *fi întors. Aş mai fi* dezv^^ astea? Aş mai simţi nevoia să salvez oameni? s fratele? Pentru că pe ei l-am dezamăgit cel mai

Ultima amintire pe care o am cu Q weekendul ce a urmat dispariţiei lui Martin, lui disperată fixând-o pe a mea când mama uitându-ne la o casetă video intitulată *Raider*^ LostArk,* pe care am găsit-o pe podea, lângă *p*r^ rul ce apăruse din senin într-o după-amiază. Dar,d¿ ce am încărcat-o în aparat, am rămas *perplecşi* ecranul alb ca zăpada pe care *apăruse* camera de sus.

La începutul înregistrării, Martin era singur ecran. Era un prim-plan cu *chipul său înlăcrimat, cu ochii* holbaţi de groază şi cu mâinile *întinse deasupra* capului de parcă s-ar fi *căznit să atingă stelele. Camera* de filmat s-a dat înapoi cu câţiva *paşi, pentru a prinde în cadru frânghia încolăcită* în *jurul gâtului său, legată de* im cârlig din tavan. Apoi, în cadru a apărut cineva mai înalt decât el, purtând un *pulover asemănător cu al* tatei, cu *o* punga de plastic în mâini.

Amândoi ne-am răsucit *capetele iute* ca *fulgerul* când mama a început să ţipe în spatele nostru. Am încercat să fugim, dar ea *bloca uşa, iar când î s-a alăturat* şi tata, Gcorge *a apucat crosa de crichet sprijinită de* cana- pea şi a lovit-o pe mama în *piept cu atâta forţă,* meat a proiectat-o pe podea. *Fratele meu, cuprins de istene,* zbiera din toate puter ile, implorându-ma să fugim *în* oraş după ajutor, dar tata i-a smuls *crosa din jnână, l-a prins* de gât şi l-a târât pe trepte spre *trapa deschisă a* podului apoi în sus, pe scara din lemn. *Groaza şi confuzia* puseseră stăpânire pe mine, aşa că m-azn refugiat în dornii- PS „°i a ™ tcrminc în curând", îmi tot răsuna în minte, te«>n^i™"ea,ă'lotuJ „sâ

revJnă ,a normal. Normali»-

I

niăsurt CC se făcea toi inai linişte în casñ, m-am '0 coridor. lăsaseră scara coborâta şi cheia în ^^chepengului. O singură rotire în sensul invers brOftSCde ceasornic şi l-aş li putut elibera. Ne-aş fi putut ’¿Ul*<‘mândoi-

S însă n-am îndrăznit. Dacă aş fi făcut-o şi am fi fost

• ain fi intrat intr-un bucluc şi mai mare. în schimb, ^ cercat să mă conving că, după ce se vor calma spi- ami îl vor elibera şi ne vom continua viaţa, aşa cum ft^am de fiecare dată. în cele din urma, m-am întors în camera mea.

Probabil c-am adormit, pentru că m-am trezit . ore mai târziu, din cauza sunetului scos de un Cbiecl greu târât pe palier. Am întredeschis uşa la timp I | văd pe tata care-l băga în ucea comerá pe copilul lui mai mare, semiconştienl. M-am panicat şi am fugit spre ei dar m-am oprit în prag. Camera era scăldată în lumina nortocalic şi blândă a apusului. Tata m-a învăţat să încadrez întotdeauna frumuseţea atunci când o văd şi exact asta am făcut. Captiv în acea imagine era Gcorge, culcat pe-o parte, lângă o valiză deschisă şi un teanc de haine.

Tata nu mi-a adresat niciun cuvânt, ci mi-a trântit pur şi simplu uşa în nas, cufundând coridorul în beznă.

Ultima imagine cu fratele meu a fast fugitivă, dar mi-am petrecut timpul încercând s-o reproduc şi s-o uit în egală măsură.

- Unde e George? am întrebat cu nervozitate a doua zi la inicul-dejun.

Masa era aranjată doar pentru trei persoane.

- Amândoi aţi fost avertizaţi ce se va întâmpla dacă nu veţi fi loiali familiei noastre, a spus nonşalant mama, aprinzându-şi o ţigară.

Şi-a înfăşurat un braţ în jurul pieptului, rămânând nemişcată.

- Ernh'lc» tău MHI amenln|« i-n V(I ,

«• se petrece nici. Nu putem *pvnntle* l’ ca

asta. nu-inyn’? „’N*

Ani clfltiiuit *dlncnpşl ml-nm* îndrept« J)riv| tata. carealiitn focul iu gr/idinfl. I’OJIH, |N *hini^'„'^ grămadă de* umeraş goale. Era *irntln faţă ţt,^.* incovoiat> >>» «„’P «ninca o haină În ilfcirl. nas<’ut fiuloverul roşu cu *nlb al lui* (Iwage. MtanilnJ |it Iwcriinile. Eratele meu disiRInise >1 toiul llrn vinn mea.

Au trecut pjitru *nni de ntund. dur aHlflzI fel* de *dor de (îcorgc ca în prima dimincnţrt în c^niiini lum* micul-dejun fllră el.

THE SUNDAY NEWS

SOŢUL DIN CAZUL COPIILOR DIN POD ARE O AVENTURA”

DE CAROLE WATSON, REPORTER-ŞEF DE INVESTIGAŢII

Bărbatul care a descoperit cadavrele a şapte copii în podul „casei sale de coşmar” arc propriile secrete adânc îngropate, pe care vi le dezvăluim în exclusivitate.

Einn Hunter, în vârstă de 30 de ani, a petrecut nopţi incendiare alături de fosta sa iubită, pe la spatele soţiei, Mia, iar cei doi au şi o fiică.

Finn şi Mia, care a fost cândva logodită cu Ellis Anders, câştigătorul *Strictly Come Dancing,* au ajuns pe prima pagină a ziarelor după ce, în luna martie, au descoperit cadavrele unor copii ucişi în podul noii case. De asemenea, rămăşiţele a doi adulţi au fost găsite în curtea casei în unnă cu o săptămână.

Hunter a fost surprins intrând pe furiş în casa fostei iubite, Emina Jones, cu care are o fetiţă în vârstă de patru ani. De asemenea, cu Mia are un băiat.

Un prieten apropiat ne-a dezvăluit că soţii Hunter au trăit intr-o tensiune uriaşă de

la descoperirea macabră făcută în lor.

casej

„Mia va fi devastată să *afle că* n,

că soţul ei a ţinut legătura în mod rei'i“„„'

Emma, ci şi că au un copil împreună” 01

cizat sursa noastră. „O minte de ani *int^r'*

Puteti citi mai multe la *paginile* 4

CAPITOLUL 39

FINN

Futu-il

CAPITOLUL 40

MIA

Sunt destul de calmă, având în vedere toate • s-au întâmplat. Şi, când spun *„toate", mă* refer !a că soţul meu e un mincinos *infidel, care a făcut* un copij/ fosta lui iubită, continuiându-şi nestingherit aventura > tot parcursul căsniciei noastre. La faptul că socrul meu ascunde ceva legat de casa în care au fost găsite cada^ a şapte copii şi două *schelete decapitate ale* unor addp. Şi să nu uităm de vipera de soacră-mea, care vrea sâuu cumpere ca să renunţ la căsnicie şi *la calitatea de* părinte.

E de-abia 6.00, dar pentru a mia oară în această dimineaţă iau iPadul ca să mă *torturez, recitind din ziar,* cuvânt cu cuvânt, despre viaţa secretă a soţului meu. Au tipărit şi o fotografie cu Eroina, femeia pe care au catalogat-o drept „cea cu care mă *lupt* pentru inima lui Fino', alături de o fetiţă cu faţa pixelată, călare pe o bicicletă roi l'te ^olo8rafii 'i înfăţişează pe ea şi pe soţul meu la P im are, ţinându-se de mână sau sărutându-se în pragul casei.

inicţ

Pe geană – nici ni'.r r?°ot N'âni reuşit să pun geană să-mi bolborosească1 *• ° C ,ar stomacul *gol continuă* ?l'e foame, chiar şi n "n Ca,îai de scurgere. Dar *nici* nu de ne? '°nut *n acest mon?CâtUră de Pa,ne *prăjită în-ar* ^:xTo,u*i ma " ° îmi notez în min? p,e,dui'O plân *cantităţii mari de* mi-ar păsa în CUUI Pe G^?nd* E *P°sibil aşa ceva?* momemuj de Apoi Je *

multe direcţii. încât fac eforturi supraomeneşti

dmAn^",Wpe"nSi,'RUr,'r'

IV fapt *ntr'° oarecare măsură, sunt rccunoscă-
. că se comportă aşa, pentru că, atunci când îmi iau toarV ţn minte îmi apare doar faţa posomorâtă a lui Finn V când a intrat azi-noapte în dormitor. Arăta ca o stafie şi ^crezut că ceva teribil i s-a întâmplat lui Debbie. Şi, să ^sinceră, acum că şi-a dat arama pe faţă, ar ii trebuit să prefac foarte mult, cam ca la ceremonia de decernare a premiilor Oscar, că îmi pare rău.

în schimb, mi-a cerut să iau loc pe pat şi mi-a novestit că inspectorul Goodwin l-a informat că biroul de iresă al poliţiei a fost contactat de un ziar care plănuia să publice un articol cu fotografii despre cl şi că ii acordau dreptul la replică. Era vorba despre fosta lui iubită.

- Ce fotografii? l-am întrebat.

- Cu mine în timp ce ies din casa ei.

— De când?

— Din ultimele câteva săptămâni.

-Cât de des?

— Dc câteva ori.

- Ce înseamnă ,.de câteva ori"?

- De vreo şase ori sau pe-acolo. Probabil mai mult.

Mi-am simţit inima strivită ca intr-o menghină. Xu eram proastă. Ştiam încotro se îndreaptă lucrurile. Exista un singur motiv ca el să meargă atât de des acasă la Emma.

- De cât timp se întâmplă asta?

S-a chinuit să mă privească în ochi.

- Niciodată nu s-a terminat cu adevărat.

Ani avut nevoie de ceva timp să descifrez sensul cuvintelor lui înainte să răspund.

— Adică ai avut o aventură

A încuviinţat.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Asta nu e un răspuns, Finn!

— Nu ştiu de ce.

- Repet, nici ăsta nu e un răspuns. Dacă • mai mult, de ce nu te-ai despărţit de mine? De cete-• căsătorit cu mine? De ce nu te-ai însurat cu ea? **11'

A ridicat din nou din umeri, iar cu mi-am şte* mâneca ochii strălucitori din cauza lacrimilor.

- Mai e ceva, a continuat el şi de data asta nun* mal putut pmx a

dată în întuneric. Mi-a povestit ^J^rică cinată la un an după ce ne-am casatont şi ca P o fiică, pe Chloe.

Am făcut câteva calcule. . «a-fertb

- Deci, în timp ce eu eram într-o c zare, unde mi se prelevau ovule şi mi se inj enţâ ji\j. zi hormoni, care mă făceau să mă simt în peri iar stările mele oscilau mai ceva ca un yoyo, ca să ne putem întemeia o familie, tu aveai deja altcineva?

— N-a fost ceva planificat.

— Atunci de ce naiba n-ai forţat-o să avorteze?

An. regretat cuvintele crude imediat ce mi-aU I?i‘“D1 cerut scuze- în timp ce dadX “ nZâ/H1U-¥i

CaPUVTnt5

inventariind în minte obiectelt/ u* C,I*C ieR8t „ / îndemână ca să le pot arunca în *e aveanî 8 ‘ xju b Dar m-am înfrânat.

Sonny sft trezească din cauza hărmălaia pro-
„>,a’n de destrămarea căsniciei părinţilor.
„*’alC t de gân(j spUi vreodată despre Chloe?

- Nu Ştiu, a spus.

_ Şi aventura? Aveai de gând s-o continui la nesfârşit?

- Nu ştiu.

_ Nu ştii cam multe, nu crezi? Cât timp aveai im-
■ te poţi juca de-a familia fericită cu amândouă? ’
presupun că ea ştie despre mine şi Sonny.

A dat din cap.

— Şi nu i-a păsat că are o aventură cu un bărbat însurat?

- Nici pentru ea nu e uşor, nu.

- Oh, sărmana Emma, spun, cuvintele mele plesnind de sarcasm. Ei bine, dacă aş putea face ceva pentru biata fată, ca să-i uşurez suferinţa, trebuie doar să-mi spună.

M-am gândit la nenumăratele ocazii în care m-am încruntat privind fotografia din sufrageria lui Debbie, cea care îi înfăţişează pe Emma şi pe Finn în seara balului de absolvire, şi la cum îmi reproşam că sunt meschină, crezând că trecutul lui e o ameninţare pentru relaţia noastră la fel de mare ca băieţii cu care mă întâlnisem în adolescenţă. Cât de naivă am fost!

Ne-am învârtit în jurul subiectului toată noaptea, până când am primit o notificare pe iPad, o alertă de la Gocgle pe care am setat-o ca să ştiu de fiecare dată când numele nostru e menţionat online în legătură cu casa. Nici ni raptul capului nu m-am gândit c-ar putea fi folosită în d le scopuri. Finn mi-a

ghicit intenţia.

- Te rog, nu-l citi, m-a rugat el.

„ De ce, mai sunt şi alte surprize?

— Nu, ţi-am mărturisit totul.

— Şi ar trebui să te cred?

— Da..., nu..., nu ştiu.

Fotografia cu Finn şi Emma sărutându-se a coşmarul să devină realitate. I-am pus aceleaşi bări iar şi iar. sperând c-o să-I prind pe picior însă răspunsurile lui au rămas de fiecare dată aofaş. fără să şovăie. în cele din urmă, l-am crezut pe strâmt din cameră când mi-a spus că asta e tot. Pentru că astae pentru mine acum. Un străin. Finn nu mai ebărbatulcs care m-am măritat.

Am ajuns să urăsc ziarele, pentru că ma fac sâ par iar o victimă, deşi, în realitate, chiar asta sunt. M-atn«tu-rat până peste cap când au făcut publică aventura ui cu partenera lui de la *Strictly.* Acum istoria se rcpe naiba e în neregulă cu mine? Am crezut că nn e lui Ellis când l-am ales. S-a dovedit că sunt exa Nu, soţul meu e mai rău.

Toţi swn'w

— Nenorocita asta de familie, ani spus. la fel de răi. Toţi sunteţi nişte mincinoşi. că-ta că a încercat să mă mituiască cu bani ca• 8esc pe tine şi pe Sonny şi să încep o viaţă nou< parte?

M-a privit de parcă nu m-ar fi văzut niciodată«

- Nu cred c-a vrut să...

y

îndrăzneau 'să"mi leS foarte bine ce a vrul,

la el. La naiba să ? 3,11 inter Pretat greşit, an» 5

A ™ o Ju"2 neş,i! m*i

putut suporta. Acum îi *i** de oră de linişte şi «' anl . – trezit

mai devreme, j din pătuţ pe Sonny, care

- Undeteduciy^^.

M după mine.

Când nu-i răspund, mă urmează spre casa princi- H unde Debbie şi Dave sunt deja aşezaţi la masa din bucătărie. Ea arată de parcă n-ar fi închis un ochi toată noaptea, I» fel ca mii».

— De când ştiaţi? îi întreb.

— N-am ştiut nimic până aseară, răspunde ea.

— Cui i-ai spus mai întâi, mie sau ei? îl întreb pe Finn.

Răspunsul lui care întârzie e grăitor.

- Eşti sigură că n-ai ştiut dinainte? o întreb pe Debbie.

Ea încuviinţează printr-o înclinare a capului. O privesc stăruitor, în căutarea unor semne că şi ea minte, dar nu remarc nimic. E la fel de şocată ca mine. Singura consolare din toată încurcătura asta e faptul că, probabil, Debbie e la fel de rănită ca mine, acum că a aflat că nepreţuitul ei fiu i-a ascuns ceva atât de important. Să nu mai vorbim despre faptul că i-a răpit patru ani în care ar fi putut fi bunică. Şi sper că asta o va face să sufere foarte, foarte tare.

— Finn şi Emma împreună e tot ce ţi-ai dorit, nu-i aşa?

Nu-i dau prilejul să-mi răspundă. Mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept spre anexă, iar Finn mă urmează cu capul plecat, de parcă e un câine oropsit, care caută cu disperare sâ obţină iertarea stăpânului. N-o va primi.

Telefonul bâzâie – e un mesaj de la Loma prin care verifică dacă sunt bine. Sigur a auzit la ştiri. Pun pariu că P°«ele cu mine au împânzit internetül. Singurul lucru bun r^n tot dezastrul care a început în ziua în care am cumpă- acea casă e că am reluat legătura cu ea. îi răspund că Unt ine şi că o voi suna mai târziu.

- Ar fi bine să te pregăteşti pentn. milnf, luiFinn.
,u*P»

m

Scutură din cap.

— Azi nu mă duc la serviciu.

— Nu-ţi penniti sa *tragi chiulul. Şi nu te* vi>4 .
preajma mea azi.

— Mia, trebuie să *discutăm!*

— *Nu. Nu trebuie. Vreau să mă laşi în pace.*

— Dar...

— Dacă mai ai vreun pic *de respect pentru mine, o să* mă laşi în pace.

Deschide gura, dar se *gândeşte de două ori* înainte să răspundă. în schimb, se *îmbracă şi, fără să fxi* duş sau să se spele pe din(i, dă să iasă din anexă. apa se întoarce, să mă *privească încă o dată, din prag, speriat că* s-ar putea să nu mă mai găsească aici când *se* w întoarce. Şi, luând în *calcul felul în care mă simt, s-ar* putea să aibă dreptate.

CAPITOLUL 41

DAVE

închid geamul de la baie şi-mi acopăr gura ai un prosop, să înăbuş icnetele pe care le scot din cauza senzaţiei de greaţă. Când conţinutul stomacului mi se ridică în gât, las prosopul să cada pe podea şi vomit în toaleta, îmi ciulesc urechile, dar nu cred că Debbie m-a auzit din dormitor. îmi deşert stomacul de încă două ori înainte să studiez voma. Sângele e roşu-aprins şi e mult mai mult ca ieri.

Mă dor oasele şi muşchii şi n-am nevoie de un doctor să-mi spună că cancerul mi se răspândeşte din stomac în tot corpul. Am nevoie de mai multe analgezice, dar, ultima dată când m-am întâlnit cu Jakub la locul stabilit, mi-a spus ca persoana lui de contact a fost percheziţionata de vameş la întoarcerea din Polonia şi toate medicamentele i-au fost confiscate. încă n-am găsit un alt furnizor. Mai am o sticlă de burbon plină pe jumătate, ascunsă sub scaunul pasagerului din dubă. E o soluţie temporară.

Debbie nu ştie nimic despre boala mea. Am păstrat tăcerea. Am văzut cum soţia mea a fost captivă într-un cerc de incertitudine luni întregi, până ce doctorii au diagnosticat-o cu scleroză laterală amiotrofică. Nu vreau să trec şi eu printr-un asemenea calvar, mai ales când ştiu ce am. Pe toate site-urile pe care am intrat, simptomele pe care le am indică cancer la stomac. N-am timp de pierdut cu recuperarea de după operaţie sau să zac în pat, simţin- du-mă rău din cauza chimioterapiei, a

radioterapiei sau

a oricărui alt tratament pe care ar vrea sâ mi | treze. Am avut la *dispoziţie câteva* lunisâmâ'olfe* cu ideea, dar nu intenţionez să-i spun lui Debb^ sting încetul cu-ncetul înaintea ei. Are destule pe l* fără să-şi facă *griji* pentru mine. *N-aş* putea indura şi* cum îi frâng inima.

Mă bag la duş şi-mi clătesc gustul acru şi ne limbă cu apă de gură. Şuieratuljetului de apácáidig *oferă* un scurt răgaz de linişte, acoperind scandalul dini, Mia şi Finn. Noaptea trecută a *fost ingwMu^* Pam putut auzi chiar şi în ciuda vajartulw vendartc dat la[P]maximum. Am încercat să nu tragem cu urechea dai' ne-a fost de-a dreptul imposibil.

Mă şterg cu prosopul, darsi în oglindă ca să ma bărbieresc ? , ubtjazj sufoeJt iasă aburul. Când perdeaua de Y[a]P de)a gât în> de mult, izbutesc să-mt zăresc infăp. ' . pentru prima data după mai inu *e* s< p • raUlt dr mai rău decât îmi aminteam. Am S cancerul r sunt balonat şi n-am *habar daca a c* şutate. de vină. Debbie a observat *că* am *piere u* ? prân^[1] am dat vina pe faptul că ani sărit peste *rne~* creZut. pe munca fizică intensă. Nu sunt sigur *ca* m & sajofi.

După ce mă îmbrac, o găsesc *pe* *pe^* jucându-se cu Sonny. Mânu fa *lui se p°* r^iuitii într-a ei şi pare atât de liniştit, în *ciuda* ră7 face ravagii între părinţii săi. .

Mă bucur că Sonny e cu noi, şi nlJ cU nirinHi*^ vechl «nuntiri din *copilăria m*?,* ^jucau în stân*[1] -CarC Certau» P'pau *unul la ? 1»* Je parcă erau *U* bâici *CU Ü,Jun*< *SaU CU* *^nucil^* cocos cu o minge. Când *Mi*U dărâme* toate . flp, să ne lase să avem grijă de învoit deşi cu *ret* între ea şi Debbie; un nou *a,n observat ceva* ■

rral <ie animozitate, niu/t

pfVfund. * intervenit între ele. u câteva luni (ie la armistiţiu. a 541 $înu e vorba despre ceea ce a făcut Fina i* l* spatele lor. Debbie neagă c-ar fi discutat ni ea, j^r ştiu când îmi ascunde ceva. Totuşi am de gând să-mi £ţbltălifc iar în această dimineaţă sunt prea obosit să ilxYp una nouă.

- Vite cât de bine işi ţine capul sus, spune şi-i zâm-
drăgăstos copilului. Te descurci foarte bine, nu-i
usa puiule?

Se răsuceşte spre mine.

- încă nu s-a încheiat al treilea război mondial?

- S-a mai domolit puţin. Probabil au încetat focul.

- Ce crezi c-or să facă?

- Habar n-am. răspund. Chiar nu ştiu.

Debbie nu trebuie s-o spună cu voce tare ca să ştiu rum şi-ar dori să se termine povestea. Minciunile lui Finn au facut-o să se dezumfle. Şi-a petrecut întreaga viaţă ţmându-şi fiul pe un piedestal, pe care l-a construit specia] pentru el, având impresia că nu va călca niciodată strâmb. A crezut că au o relaţie deschisă, bazată pe onestitate. A fost şocată să descopere că păstra secrete faţă de ea. Şi încă unul monumental. Fireşte, acum e la fel de rănită ca Mia de înşelăciunea lui. în sfârşit cele două femei din viaţa lui au ceva în comun, în ciuda faptului că prăpastia dintre ele pare mai adâncă ca oricând.

Sentimentele mele se bat cap în cap. Mi-e milă de Mia pentru ce i-a făcut Finn. Mi-ar plăcea să mă duc la ca şi să-i spun cât de rău îmi pare că am un fiu atat de prost şi egoist. Dar nu pot, fiindcă a căutat-o cu himâna- •rca. atrăgând tot dezastrul ăsta asupra ei. Pentru câ şi-a vârât nasul în treburile şi-n copilăria mea, am fost obligat 54 intervin.

finn n-a avut încredere în mine să-mi poves- despre
Emma şi Chloe. Am aflat despre ele din

întâmplare, l-i doi ani sau poate mai mult A despărţit de Ernma, i-am împrumutat duhjţa lui era la reparat. Maşina mea e conectată laoap^?[4]” pe telefon, prin care aflu fiecare destinaţie în caîţ^^ I> patru ori a fost la aceeaşi adresă, într-un cârti,/* care ştiam că nu lucrează. Singura cale prin caithi^ proteja familia e să ştiu în permanenţă ce face membru, aşa că, atunci când mi-a înapoiat cheile ma$mu am condus până la casa sem¡decomandată, cu bandâ I* în grădină. Când am ajuns, am văzut-o pe Emma deschizând uşa de la intrare şi scoţând un cârucior afară. Chiar înainte să zăresc părul negru al fetiţei, am ştiut cinee tatăl. Certificatele de naştere sunt documente publice $< nu mi-a fost greu să verific online la biroul de evidenţâ al populaţiei, unde Finn era trecut ca fiind tatăl lui Chiot Jones. Un fost client care deţine o agenţie de închinat proprietăţi mi-a confirmat că locuinţa a fost închiriată pe numele Emmei.

M-am ferit să-i spun lui Debbie ce aflasem. Faptul că Finn a păstrat tăcerea a fost intru totul decizia UL Dac-ar fi vrut să rămână cu Emma şi Chloe, ar ti ta<ut ceva în sensul ăsta, dar el a ales să rămână cu Mia. Nu era treaba mea să mă amestec. N-am spus nimic. Cel pupa pânâ acum câteva zile, când am contactat redacţia deştu* de la *Sun on Sundaij* pentru a le vinde un pont anonim[1] despre viaţa dublă a iui Finn.

Nu sunt mândru de faptele mele, dar i-am dat Mi«-’1 miXVana *a.re î* * în loc să mă spioneze pe

I U‘e T‘ Sacrif,c ciinicia ia nlă Plf A ceva de adâuuat^**r* An‘ răuı ceı ,nal nl‘Cı mâ * Pe ,u,‘«â ieruri cu care învâţ şi

CAPITOLUL 42

FINN

Nu mă obosesc să cobor din duba parcată în capătul străzii unde se află casa în care nu vom locui niciodată. E un du-te-vino continuu de agenţi de poliţie şi criminalişti care percheziţionează proprietatea, dar nimeni nu mă bagă în seamă. Nu mă mai interesează cât va dura investigaţia şi ce vom face cu casa după ce ne-o vor da înapoi. Din partea mea, au mână liberă s-o demoleze.

Dacă ultimele luni au fost un iad, ultimele săptă-mâni au fost infinit mai rele, chiar şi după standardele noastre. Am dat-o-n bară rău de tot şi e numai vina mea. Aproape toţi oamenii din viaţa mea au motive întemeiate să mă urască. La o lună după ce secretele mele au fost dezvăluite prin ziare, mania încă nu mă poate privi în ochi, fiindcă a pierdut patru ani din viaţa nepoatei despre care habar n-avea că există. Mia e furioasă pentru câ am făcut un copil cu altcineva şi am înşelat-o aproape toată relaţia noastră. Iar Emma e furioasă pe mine că i-am târât numele prin noroi, într-un ziar naţional. Un grup de adolescenţi a făcut-o „curvă” ieri în drum spre şcoală.

Ştiu că am făcut numai greşeli şi, dacă aş putea da timpul înapoi până în ziua în care am descoperit cadâne, primul lucru pe care l-aş schimba ar fi modul în care am tratat presa. Eu şi ai mei am fost categorici că mi vrem să avem nimic de-a face cu jurnaliştii şi nu le puteam înţelege fascinaţia pe care o manifestau faţă de noi. A fost nevoie ca Mia, cu cunoştinţele ei de PR, să ne expUce faptul că ea s-a bucurat cândva de faimă şi că

suntem un cuplu tânăr, atrăgător şi cu un nr>1 care, iară voie, a cumpărat o casă în care au atât de multe cadavre. Parcă a fost scenariul unui groază. Dar au continuat să ne hărţuiască, doar-de^4 pune mâna pe vreun interviu cu noi. *

în ciuda hotărârii părinţilor mei, Mia a încercat mă convingă să Ie acord un interviu, ca să ne lase în Dar nici măcar sumele exorbitante pe care ni le puneau sub nas n-au fost îndeajuns să mă convingă să mă expun în asemenea hal. Ea era obişnuită cu aşa ceva, din catxza fostului ei idiot, dar eu nu. Casa era în centrul poveştii, nu noi. De fapt, mi-era teamă de ce ar putea afla despre mine. Emma şi Chloe nu sunt întregul adevăr.

Ar fi trebuit s-o rup definitiv cu a doua mea familie, ca să le protejez şi pe ele, şi propria-mi căsnicie. însă lucrurile au început s-o ia razna, din cauza depresia post natale a Miei sau a orice o fi chestia asta pe care n-a tratat-o incă, iar faptul că m-a dat afară din dormitor, obligându-mă să dorm pe canapeaua din salon, a rost picătura care a umplut paharul. M-am întâlnit din ce în ce mai des cu Emma. Era ceva familiar şi confortab . ca® pereche de tenişi pe care ii ai de mult, dar pe care nu vrei să-i porţi în fiecare zi. Dumnezeu mi-e martor că aveam nevoie de un strop de normali tate.

Credeam că interesul pentru familia noastră >d evaporat de mult, mai ales după ce mi-am pierdut cum pâtul în acea seară, când o jurnalistă şi un fotograf m-au chemat la o intervenţie de urgenţă falsă, în legătură cu un boiler, aşa că n-am mai fost atât de precaut când mer geam la Emma. Cât de prost am *fost!* Le-am tăcut un marc serviciu şi le-am servit pe tavă o poveste mult ¡nai bună, pentru că toată lumea adoră să citească despre un fustangiu nenorocit.

Nimic din toată tărăşenia asta nu e din cauza Mici* Eu sunt mincinosul din căsnicia noastră, nu ea. Am

RAVANF ÎN

FAMUE ' aruncat la gunoi ultimii şase ani petrecuţi împreună. ; ziarele au obţinut ce au vrut: relaţiile cu cele trei femei l de care îmi pasă cel mai mult pe lume sunt făcute praf şi n-am nici cea mai vagă idee cum să îndrept lucrurile.

1

RAPORTUL MEDICO-LEGAL AL CELOR DOUĂ CADAVRE GĂSITE \ CURTEA CASEI DE PE HIGH STREET Nfi 45 STEWKBURY

Corpul 1

Rămăşiţele dezgropate aparţin unui om adult s mare parte descompus. La prima vedere, schetad întreg cu excepţia craniului şi a primelor cina căminte pe partea anterioară a sunt deteriorate. Pe cămaşa albastră ce victimei sunt vizibile câteva pete de sang , materialul e sfâşiat. Am identificat trei ano „a ale oaselor. Prima este o malformaţie pe pa _ palmei drepte, care măsoară mai puţin de un A fi vorba despre o leziune survenită în urma ap< . | doua e o induraţie de 0,5 cm pe a cincea coast . rezultată în urma unei lovituri puternice, de exenl^ufl rană provocată prin înjunghiere. Ultima repre/an calus pe tibia stângă, o fractură vindecată, care, P. bil, e mult mai veche de momentul survenirii deces Dimensiunile centurii pelvine indică faptul că e wn* despre un bărbat, iar starea oaselor il încadrează *ntrV 75 «i 85 de ani. Nu ne putem pronunţa în ceea ce privea* Z“™. 7non,i’ î*~* în v”lrlr ‘â vertebrele een[1]; uien^te r “** unui

Oorpul 2

Rămăşiţele dezgropate aparţin unui adult, aproape • totalitate descompus. Scheletul este întreg, cu excepţia craniului şi a primelor şase vertebre cervicale, care liosesc. Resturile de îmbrăcăminte acoperă partea anterioara a corpului şi pot fi identificate bucăţi dintr-o rochie şi un cardigan, ţesătura acestora fiind pătată cu sânge. Principalele anomalii ale oaselor pe care le-am observat sunt plăgi multiple de 0,5 cm atât pe radiusul drept, humeru- sul drept, clavicula dreaptă, cât şi pe partea anterioară a pubisului, acestea fiind compatibile cu leziunile provocate cu un obiect ascuţit. în plus, am identificat o fractură extraarticulară, de tip Colles, la mâna stângă (la încheietură), care, probabil, a fost cauzată în jurul momentului decesului. Dimensiunile centurii pelviene indică faptul că e vorba despre o femeie, iar starea oaselor o încadrează intre 80 şi 90 de ani. Deşi lipsa craniului şi a vertebrelor cervicale împiedică stabilirea cu certitudine a cauzei morţii, decesul a survenit în urma unui traumatism, probabil o rană de cuţit. Fractura de la încheietură ar putea fi rezultatul unei căzături sau al unui atac violent provocat în jurul orei decesului.

CAPITOLUL 43

CU TREIZECI ŞI NOUĂ DE ANI ÎN URMĂ

De fiecare dată când intru în casă, după ore în şir în care am zburdat pe afară, primele minute le petrec într-o tăcere momiântală, ascultând ce-mi spune casa. Când aud scârţâitul podelei şi apa bolborosind în calorifere, am impresia că cineva vorbeşte cu mine. Şi astăzi vrea sâ-mi spună că s-a întâmplat ceva în timp ce eu alergam dupâ iepuri pe câmp. E ceva aici care nu aparţine acestui loc. *Sau cineva.* N-am zărit pe nimeni, dar îi simt prezenţa. îi pot adulmeca mirosul pe holurile înăbuşitoare.

Nu e tata – maşina pe care a împrumutat-o de la foştii locatari nu e pe alee – şi nu primim niciodată musafiri.

Brusc, o căldură binefăcătoare îmi cuprinde fiecare oscior din trupul costeliv. Ştiu cine e. ..E George. S-a întors după mine, de ziua mea. Şi-a amintit că mâine împlinesc paisprezece ani.”

Fără să stau pe gânduri, urc în fugă scările, strigân du-l pe nume.

a*,ntors! slriK mă chinui să deschid uşa de la camera lui.

clinteşte”„^ Că e încuiată- ZsfiHâi clanţa, dar nu se —

Eşti acolo? întreb ou

niciun răspuns. ‘ Peranţa, dar nu primesc

Mai întreb o dată, în tilnn

ineu se evaporă, lăsând locul unui « că,<,ur»

dinăuntrul glacial, şi lnă tem ao6

cA ml-arn lăsat imaginaţia să hoinărească aiurea şi să-mi joace feste. Dorinţa de a fi împreună cu fratele meu mă copleşeşte iar, mai profundă şi mai disperată să fie împlinită. Când sunt pe punctul de a pleca, îi întrezăresc umbra pe sub uşă. îmi ţin răsuflarea, aşteptând ca George să apese pe clanţă, să deschidă uşa, să sară afară şi să strige: „Surpriză!” în schimb, aud o cu totul altă voce. E o fată.

- Ajută-măl şopteşte ea.

Spaima pune stăpânire pe mine şi mă îndepărtez imediat, fac cale întoarsă şi cobor scările cât de repede mă ţin picioarele, dar mă împiedic şi cad pe ultimele trei trepte, julindu-mi genunchii. Aterizez stângaci la baza lor. Mă adun de pe jos şi intru ca o furtună în bucătărie.

Mama stă la masă, cu spatele spre mine, cu postura rigidă şi capul drept, concentrându-şi întreaga atenţie asupra unei porţiuni goale de perete. Mă întreb dacă nu cumva casa vorbeşte şi cu ea. O ţigară a ars până la filtru, rămânând din ea doar o moviliţă de scrum. „îndepărtea- ză-te”, îmi spun. Schimbările ei de dispoziţie au devenit complet imprevizibile. însă e cineva sus şi au trecut luni întregi de când mi-au cerut ultima dată să aduc pe cineva acasă. Trebuie să aflu cine e.

— Cine e în camera lui George? întreb încetişor, dar nu scoate niciun sunet.

Frustrarea îmi întunecă judecata, pentru că mă apropii de ea şi o trag de mânecă. Mă izbeşte peste faţă cu dosul palmei, luându-mă complet prin surprindere, iar forţa loviturii mă trânteşte pe podea. îşi împinge scaunul în spate, apoi se ridică în picioare şi începe să arunce în mine cu tot ce-i cade în mână. Are chipul schimonosit de mânie şi încerc să mă apăr. Farfurii, un tocător pentru pâine, o cratiţă şi un

bol de spălat zboară în mine sau în jurul meu. Mi-aş dori să am suficientă putere ca să ripostez, aşa ca George, dar tot ce pot face e să mă salt în picioare şi să dau să fug, numai că mă apucă pe la spate

de gulerul tricoului şi mâ trage spre ea cu forţă, încât ain senzaţia că o să-mi secţion^ ’*”'„'’1 restul corpului. Mi-e groază de ce va urma, da* W”' * tăriei se dă în lături, iar în prag apare tata. A v^1**1 devreme. Slavă Domnului! Se uită la noi: nun apoi la mine.

— Ieşi afară! strigă ea la mine.

Alerg spre cel mai sigur loc, toaleta de la parter pentru că are un zăvor la uşă, şi mă las să alunec p> podea, gâfâind. Vocile lor sunt ridicate şi îmi lipesc chea de perete, dar sunt prea înfundate ca să desluşesc vreun cuvânt. întredeschid uşa, iar cuvintele lor devin inteligibile. Nu se ceartă din cauza felului în care ea s-a comportat cu mine; tata e furios pentru că a închis doi copii sus tară să-i spună.

„Doi”, repet pentru m ine.

Unde i-a găsit? Cum i-a adus aici? Şi de ce nu mi-a cerut ajutorul? Mama n-a mai acţionat niciodată pe cont propriu până acum. De când a plecat George, am făcut tot ce mi-au cerut şi le-am adus de fiecare dată pe cineva. Am pus cap la cap câteva amănunte şi cred că am ghicit dece nu-i mai văd mai apoi şi în ce scop foloseşte tata valizele care tot continuă să apară. Dar nu m-am întrebat niao dată unde ajung aceşti copii sau de ce fac părinţii mei aşa ceva.

Dintr-odată, îmi dau seama că, dacă părinţii mei nu mai au nevoie de mine, atunci ce rost mai am în această familie? Dacă nu sunt un mijloc pentru îndeplinirea unui scop, atunci sunt un nimic.

Uşa bucătăriei se dă de perete, iar eu o închid pe a mea şi aud paşii apăsaţi ai tatei, bocănind în sus pe scări spre camere lut George. Are mâna ¡ndeţtată pe mânerul unei

vahze.dent.ee cu cea care stătea lângă fratele meu ultima dată când l-an. văzut. Nu pot vcd J djn marea mea, dar bănuiesc că tata o duce «

•iuH

curt timp, un ţipăt răsună pe palier, înainte ca ceva ■ U fie târât pe podea şi, de-ndată ce uşa se trânteşte, £ se cufund» iar în tăcere.

Mai târziu, în timp ce părinţii mei se ceartă în bucă- ărie foamea şi curiozitatea mă biruiesc. Sub pat am o zervă secretă de batoane KitKat, pentru dăţile în care mania uită să-mi dea de mâncare. Urc scările punând ambele picioare pe aceeaşi treaptă, să reduc zgomotul tăcut de podeaua care scârţâie. Mă apropii de camera lui : Qeorge, dar uşa e deschisă, iar dormitorul, gol. însă uşa • de la *acea cameră* e închisă.

îmi lipesc fruntea de scândurile podelei şi mă concentrez pe fanta îngustă de sub uşă. Vreme îndelungată, nu se întâmplă nimic, dar am învăţat să am răbdare. în cele din urmă, fără vreun avertisment, ceva pâlpâie de cealaltă parte a uşii, tresar şi mă retrag, lovindu-mă cu capul de plinta din spate. Mă întorc, trăgându-mă mai aproape de data asta, şi observ albul unui ochi care se holbează la mine. Clipeşte de două ori, dar, în loc să mă înde-

: părtez, mă apropii şi mai mult.

• - Te rog, ajută-mă, şopteşte o voce de fată.

Vreau să-i răspund, dar nu mai am cuvinte.

— Şi pe tine te-au luat? continuă cu vocea întreta- t iată de gâfaieli sacadate.

-Da.

Habar n-am de ce am minţit.

I — Unde suntem?

— într-o casă, undeva la ţară, presupun.

— Unde e prietena mea? Ai văzut-o pe Abigail?

- Nu, îmi pare rău, n-am văzut-o.

Nu e nevoie să afle adevărul, aşa că mai bine schimb subiectul.

Cum te cheamă?

— Precious.

E un nume neobişnuit, dar familiar. k că am întâlnit o fată pe nume Precious la una di’'’”'„** nările de la biserică la care m-au dus ai mei |8 după plecarea lui George. Eata a ţinut morţiş companie şi să mă prezinte grupului ei de prieten? plăcut de ea, era drăguţă. Am vrut să trăiască. Aşa că»' m-am împrietenit cu ea.

— Cum ai ajuns aici?

— Eu şi Abi ne întorceam prin parc de la repetiţia pentru cor. când o femeie a sărit din spatele unei maşini cu un cuţit în mână. Ne-a spus să urcăm, eram foarte speriate.... ne-a făcut să inspirăm ceva dintr-o cârpă şi m-arr. trezit aici. Şi ţie ţi-a făcut acelaşi lucru?

- Da.

Abordarea directă a mamei mă lasă cu gura căscat! Contrazice tot ce ne-au învăţat ea şi tata. O ia razna din re în ce mai rău.

— Ce vrea de la noi? întreabă Precious.

— Nu ştiu.

Bineînţeles că ştiu, dar, încă o dată, adevărul nu-i va fi de niciun folos.

O podideşte plânsul şi mă trezesc că simţ pentnj ea ceva ce n-am mai simţit niciodată, pentru niciun a.* copil pe care eu sau George l-am adus aici. Părere de Pentru prima dată, îi privesc pe aceşti copii ca Pe nl?l^ fiinţe umane. încerc s-o liniştesc, s-o asigur că totul va bine şi că, în curând, femeia care ne-a adus aici „ne 'a lăsa să plecăm. Vreau să mai rămân cu ea, dar mă îndepărtez în grabă, când ii aud pe ai mei ieşind din bucătăi ic- -m dormitorului cum Precious e mutată deXÎ^r^ ?tă dîn noaPte>somnuI mă oco,eŞte CU ascultându-'i păţii XI”!“’“1 din camera dedesubt, liniştească. Dar “„X

mei. Nu merită să-mi asum ri*scu| pUtW* “

^ua următoare, mi se ordonă să stau afară o bună ¿în timp, dar, spre uşurarea mea, fata e încă în viaţa jupă-amiază şi a fost adusă iar în *acea cameră.*

[1] – Eşti bine? şoptesc pe sub uşă.

- Unde ai fost? mă întreabă.

- M-au încuiat jos, îi răspund.

- Ai văzut-o pe Abigail?

- Nu, îmi pare rău. Poate a scăpat.

- Chiar crezi? Dacă a reuşit să scape, va chema ajutoare pentru mine. Şi pentru tine.

- Şi pentru mine? întreb.

— Da, spune. Nu te putem lăsa aici.

Tăcerea devine asurzitoare pentru o vreme. îi repet cuvintele în minte. „Nu te putem lăsa aici.” A spus-o cu atâta convingere, încât o cred. Chiar dacă nu ştie nimic despre mine, vrea să mă ajute.

în realitate, eu o pot ajuta pe ea. Şi chiar vreau s-o ajut. Pe George nu l-am putut salva şi nu vreau sa repet aceeaşi greşeală. Mama e un pericol pe care tata nu-l poate controla. Mai devreme sau mai târziu, ori unul, ori amândoi o să tabere asupra mea. Trebuie să plecăm de aici şi eu, şi Precious. Trebuie s-o salvez de ce va urma, pentru că doar eu pot să fac asta.

Părinţii mei sunt încă la parter, aşa că încerc să-i distrag atenţia de la situaţia actuală, punându-i întrebări despre familia ei. îmi povesteşte despre mama şi tatăl ei, despre cele două pisici, verişorii cu care se joacă, buni- f[11] Pe 0316 îi adoră şi despre biserica la care merge să se ^chine. Mă întreb unde e Dumnezeul ei acum. Sau poate m-a trimis s-o salvez.

; Cu cât îmi vorbeşte mai mult despre familia ei, cu Î at nˡai tereîmi doresc să aflu mai multe, cu atât mai tare

1511 doresc să fac parte din lumea ei, şi nu ea dintr-a mea.

Mai târziu, când vocea i se stinge, presupun şi-i strecor pe sub uşă două *batoane KitKat °*

Noaptea, somnul mă *ocoleşte iar,* gând cum să-i vin în ajutor. E a doua noapte pe în această casă. A doua zi *dimineaţă, mă tre*^\^ din cauza unei prezenţe în camera mea întunea^ mirosul fumului de ţigară impregnat în haineieeţ» inima mi-o ia la galop instantaneu. însă ea e în şi nu mă pot mişca suficient de repede încât să mă de mâmi care mi se înfăşoară în *jurul gâtului, strângă, du-mă cu* putere.

— Vierme trădător! mârâie *mama* printre dinţii încleştaţi, înainte să mă târască de braţ pe palier, apoi în camera în care e *închisă Precious. l-ai dat de mâncare, continuă. Nu hrăneşti animalele! S-a zis* cu tine!

îmi dă un brânci *puternic, care mă doboară în* genunchi, iar acum e *rândul meu să stau în cameră.*

— Tată! strig iar şi iar, bătând cu pumnii în uşă, m speranţa c-o să mă audă. a

Chiar dacă e acasă, nu răspunde. Mai târziu, c palmele mă usturā şi mă dor încât nu maiP°fJ^ « simt cum inima mi *se prăvale într-un hău* nesfârşit. – » acum, îmi dau seama că, dacă tata n-o să-mi ia apărarea- atunci nimeni n-o va face.

Orele se scurg, plirnbându-mă de *colo-colo* Pnn camera fără mobilier, nădăjduind să mi se redea ubert a tea cât mai curând. Zăresc un cui ruginit ieşind dinjr^ scândură folosită la acoperirea şemineului şi-l scot afara, îl răsucesc între degete, pierdut *în gânduri,* până-l scapi1 se rostogoleşte pe podea.

r.. 5ipre?te lângă *plintă. îl ridic şi-mi vine o* cuvini; până

reu#esc **scnu

iar c,neva va da >c,t că măcar am încercat.

CAPITOLUL 44

MIA. 2019

Sonny îmi oferă un rânjet ştirb în timp ce stă în poala mea şi ne balansăm înainte şi-napoi pe unul dintre leagănele de la locul de joaca. Nu-mi dau seama dacă zâmbeşte pentru ca îi place sau datorită pârţului pe care l-a dat. Dar, atâta timp cât nu ţipă, nu mă plâng.

Pe parcursul sarcinii, am aşteptat cu nerăbdare să facem împreună activităţi simple ca aceasta. Să-mi duc fiul într-un parc de joacă, să mă înscriu în cluburi pentru copii, să mă întâlnesc cu celelalte mămici şi să programăm întâlniri de joacă. Am vrut să mă număr printre acei părinţi care se înghesuie în jurul unei mese din Starbucks cu o cafea latte în faţă şi un babyccino, ascultându-no una pe cealaltă cum ne văicărim de vezi-cile mici şi sfârcurile iritate. în schimb, nu m-am simţit niciodată mai singură.

îmi folosesc picioarele sa dau avânt leagănului, iar Sonny gângureşte binedispus, eliberând al doilea pârţ, mult mai zgomotos. Nu mă pot abţine şi pufnesc în râs pentru prima dată de zile bune. în ultima perioadă, prefer să plec de acasă cât de des pot, ca să nu fiu obligată să stau sub acelaşi acoperiş cu Finn şi familia lui. bacă nu rătăcim fără ţintă prin centrul comercial din Milton Keynes, atunci ne plimbăm la întâmplare prin- tr-unul dintre cele şase locuri de joacă din zonă, cu care ne-am familiarizat deja. Port ochelari de soare peste tot Pe unde merg, chiar şi atunci când nu e suficientă lumină să am nevoie de ei, fiindcă nu suport când străinii mă

recunosc şi-mi nruncâ *acea privire- pri* .biata femeie'' sau „ce bine câ nu pic de subtilitate, putând la fel de bine ,s0 J*“1 mare.

Mâ bucur câ eu şi Loma am relUflf când ne-am întâlnit la o cafea, a încercat M cuvintele, spunându-mi câ merit ceva mti '*% Finn şi familia lui. $i ştiu câ are dreptate, dar? *** împiedică să mă sustrag din această situaţie *Unfa* Finn s-a mutat din anexă şi s-a instalat *intr- dintre* dormitoarele goale din casa principal, bucuria lui Debbie, fără îndoială. N-am habar 6t încântata e, pentru că ea şi Dave m-au dat hopute de când aventura fiului lor a *fost făcută publică. Bănuiesc* că Dave a avut ceva de-a face cu faptul că Debbie páj. trează distanţa faţă de mine, pentru că, dacă aş observ şi cea mai mică urmă de *satisfacţie pe faţa ei, i-aş lua* bastonul şi aş pocni-o în cap. *Uneori, îmi imaginez* d fac asta doar de amuzament.

Cum am ajuns să trăiesc aşa? Sunt captivă intr-o casă pe care o detest, înconjurată de *oameni pe care* ii dispreţuiesc şi care, la *rândul lor,* mă dispreţuiesc. Sunt mama unui *copil de* care mă străduiesc sâ *mă* ataşez şi soţia unui mincinos, care n-are pic de respect faţă de mine sau de căsnicia noastră. Avem atât de puţini bani, încât nu-mi permit să închiriez de una singură o locuinţă, iar să-mi iau doar o valiză şi să mă mut într-o cameră la Holiday Jnn, cu un *copil după mine, e de-a* dreptul imposibil.

M-am gândit să-mi strâng *catrafusele, să-l* iau *pe Sonny «i* sâ luăm un tren spre Londra. Am prieteni cate má cuno«- dinainte sâ mă transform intr-o persoană demni de *nul», prieteni* care mi-.u trimis mesaje şi e-madun, cărora le pasă de mine, chiar dacă le răspund rar. pentru că sunt prea deprimată să d Ju, j£pn>

rfititt* ’n rRrp w* *Nu. bar cine o să accepte *ă gAr»h»’**'* Imp^unA cu un copil. pe canapeaua din aP.rtn<wnlul cu o MngurA cameri? Piua cA nu e corect t«ţ* dr Sonnׁ *>rin unnare, sunt blocat* aici.

S* apun deaprr mine şi Finn c* nu suntem tocmai ,ntr^ Mtuatw» rrv o o afirmaţie incorect*. Suntem atât departe de a h „bine”, încât ar fi mai corect să spun câ orbitAm în junii unor planete diferite. Nu ştiu dacă mii vreau sl fiu căsătorită cu el. Dacă m-aţi fi întrebat ioaintc să-l am pe Sonny dacă aş rămâne alături de un birbat infidel, răspunsul ar fi fost, categoric, nu. Nici cu flbs n-am rămas. Insă acum nu trebuie să mă gândesc doar la mine. Trebuie să-l pun pe fiul nostru pe primul ioc. Finn e un părinte mult mai capabil decât mine – luând în calcul câ a avut patru ani în plus de practică cu Chloe iar Sonny are nevoie ca cel puţin unul dintre noi să fie cu capul pe umeri. îmi iubesc şi-mi urăsc soţul în egală măsură. Cum o sâ reuşesc să trec peste asta?

M-am surprins pe mine însămi când mi-am dat seama că-mi doresc să-l las să-şi vadă în continuare fetiţa, cu toate că m-aş fi putut comporta ca o adevărată scorpie în această privinţă. Poate că, dacă nu l-aş avea pe Sonny, aş fi fost mult mai furioasă pe Emma şi Chloe. Dar Finn are o relaţie cu fiica lui, pe care o va avea pentru tot restul vieţii, şi ar fi o cruzime din partea mea să mă bag intre ei doar pentru că sunt geloasă. Oricum, asta nu înseamnă că vreau s-o cunosc, l-am specificat cât se poate de clar că nu trebuie să mai meargă la Emma. Iar atunci când ea o va lăsa pe Chloe la tatăl ei, eu şi Sonny vom sta în anexă. O să-i permit să-şi cunoască fratele vitreg, dar nu acum. Paşi mici, îi reamintesc mereu lui Finn.

În zile ca acestea, îmi doresc să am nişte părinţi normali, care să vină şi să mă scoată la liman, prelu-

ând rolul de adult cu care mă lupt, în loc să-şi continue

călătoria prin lume. Când am reuşit în sfârşit st » conectăm pe Skype, scuza pe care mi-au oferit^ tăcerea lor prelungită a fost ca locuiesc şilucrează o organizaţie caritabilă din Tristan da Cunha.otaa din sudul Atlanticului şi una dintre regiunile cuaa«. d conexiune la internet de pe glob. în pfidas»
proastă«»au resupus că am pornite» mului GPS aetectu . ¡aht. N-am priM |
lunile pe care mi le-au tonus de pe ian niciun e-mail- tit

Spre cinstea lor, dup AU WTÎI
din şirul nesfârşit de drame dm – J • s- zboa
să debarce în Cape Town, mA* taprăştie«=tf acasă. însă un vulcan din Istanda^ timp dedoo J în atmosferă a anulat toa gpaniei, iar rest^ aşa că vor naviga pană în până atunci, inului îl vor parcurge cu • doar eu şi Sonny, în mica no neg*

Mi-e ruşine să recunosc că, m aj>
momente, am luat în calcul Cui i-ar«
da bani ca să plec şi s-o >au de ‘a 5^ervâ, cu de mine? Finn are deja o fam ^re ^-a .
poate muta. Debbie ar avea nora pe liniştUt. întotdeauna. Dave şi-ar putea con i mărturi^.V.în mine prin preajmă să-i pun la îndoi • sa1® - j încerc să umplu lacunele şi fără să nu P _jepeiident3 _ relaţia lor de rahat, disfuncţională, în claustrare. Chiar şi fără s-o cunosc, proba pline-
fi o mamă mult mai bună pentru Sonny de desf^

Poate că Debbie a avut dreptate când nj ca pe un cancer care le macină familia”. I>uC ^eisA) PXT ne penlru ei Pânâ am aPărut eU amare ? şti™. SS””«« » fa •>

- »■»“““■ ™. ™ 2X
DU – *

216

banii şi l-aş lăsa P6 Sonn-V cu ar putea avea o şansă la nortnalitate?

Dar simplul gând că nu voi fi în preajma fiului meu e suficient să-mi producă o transpiraţie rece. S-ar putea ca eu şi băieţelul meu sa nu avem o legătură solidă, dar Dumnezeu mi-e martor că mă străduiesc. îmi înfrunt temerile legate de faptul că sunt un pericol pentru cl şi vreau să-l protejez de lume, având convingerea că ultima piesă din puzzlc-ul maternităţii se va potrivi în cele din urmă la locul ei. Trebuie să fie astfel. îl strâng mai tare la piept, iar leagănul se mişcă uşurel înainte şi înapoi.

Bâzâitul telefonului din buzunar îmi atrage atenţia. Poza lui Finn clipeşte pe ecran. De cele mai multe ori ii resping apelurile, redirecţionându-le spre căsuţa vocală, însă de data asta hotărăsc să-i răspund.

— Bună, spun fără nicio emoţie în glas.

— Ai văzut ştirile?

Mise strânge inima.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

- E vorba de casă. .Au identificat trupurile găsite în grădină.

CAPITOLUL 45

DAVE

i maba plină ochi cu moloz îmi salt casca

“Li « mi stere sudoarea de pe frunte cu dosul ^Î’Xc o primire în jur. N-am vorbit cu nimeni de n^santier toată ziua. Ceilalţi muncitori au cel puţin jumă- utX vârsta mea şi ştiu tot atata engleza cat ştiu eu română sau poloneză.

Am m năn mirosul deranjant şi înţepător al transni- râpei emanat de propriul corp şi impregnat în tricoul pe care îl port. Sunt s.gur că, atunci când făceam genul ăsb Î p'.0i,r™ “'ul

Bănuiescnu „îă/imţeam atât de epuizat ca acum, muncă 'rem™ t pcn,ru că chiar sunt_ As,a '

în umăr şi nici „T” MÎ dor ?a,e,e’ artri,a mă împunge rămas (ară pastife MaU T trata S'ngUr’ fi‘ndcă am °ra '3.00. în timp ce - Spu?e ca Pauza de Prânz e la 05 atunci o să dau f 7L .ptarn sa sosească betoniera, aşa beri şi o tabletă *dJ* m gă °raş sa cumPăr un bax cu şase frigorifică din snatnl ’U/)r5‚Jeri’ care sa *c dosesc în lada durerea de stomac s-a U • Sin8ura mea consolare e că

Ar trebui să fi 0131 dorno*’t după micul-dejun.

se oferă. Primesc banfifn n°?cator Pentru orice lucrare mi int^r Petrecut în?ană nu prea am cesâ mă să cer^ a?Hia * «unt ¿¿reag? Viată muncind ca să-mi să adun • ^ii- Aşa *CÂ* rnandru ca să mă angajez Ş’ I am ma^ de St decât ^curC ?

dat Finn bani Să doboare cancerul-

În când în când, pentru că

• »retină două familii care depind de el. încă i^.^Svat dî-am aruncat în groapa cu şerpi a 0^^ Bineînţeles că nu i-am spus lui Debbie ce am cele şapte mii de lire pe care reporterul pentru pont. Sunt bani pentru zile negre şi spune că nu va trece prea mult până cerul îşi va ^iarăşi zăgazurile asupra noastră.

’ leu înalţ ochii spre cer şi pare că mi-am şi chemat •u gândindu-mă la el. Finn stă la şase metri în faţa

şi-mi face semn să mă apropii. Ce caută aici? Sigur veşti bune. Când ajung la el, mă pune repede la curent referitor la cadavrele descoperite în grădină.

I - Kenneth şi Moira Kilgour, spune Finn. Ai vreo idee dne ar putea fi?

- Am, recunosc. Am dat peste numele lor în nişte documente vechi.

- Goodwin crede că au locuit în casă până la jumătatea anilor 1970, când au dispărut pe nepusă masă.

— Sună plauzibil. Nu cred că sunt singurii care au sfârşit aşa.

Finn arată panicat.

— în casa aia?

1 - Nu, în alte părţi. în case din toată ţara. Asta feteau ei.

-X“„p cu mâinile şi se plimba în cercuri, îşi freacă faţa cu

înainte să revină în drep lea \mpotnva noastră?

- Se vorînmarce

- Mă îndoiesc

_ DareP°i‘b

a w

— *În teorie, da.*

- *Când se vor termina* toate astea, tata?

Finn nu pare supărat, ci extenuat v întind şi să-i pun o mână pe umăr, în semn *dei U ’11i* dar mă abţin. Noi nu ne comportăm aşa. în *din umeri.*

Nu-i spun că am un plan, care, dacă ¡1 pun inaplj. care e singura cale ca el şi mama lui să fie în siguraiţi Pentru că asta e tot ce mi-am dorit vreodată. Indiferent de ce mi se întâmplă mie, trebuie să-i protejez de un* rile exploziei iminente.

CAPITOLUL 46

MIA

0 maşină parchează în spatele meu pe alee şi cunosc ca aparţinându-i inspectorului Goodwin. 'soiim din autoturisme în acelaşi timp. Dintr-odată, ni simt cuprinsă de agitaţie şi devin emoţionată intr-un oodplâcut.

- Aveam programată o întrevedere? il întreb şi ndaplec sâ-i desfac centurile lui Sonny, care se zvârco-lite în scaunul pentru maşină.

- Nu, eram doar în trecere şi ni-am gândit să sun Il uşă şi să văd cum te mai simţi, spune, apoi se corectează repede. Adică cum vă simţiţi cu toţii, după poveştile din ziar despre Finn. Presupun că n-a fost o lectură pUoită.

La fel ca mine, e puţin agitat. E simpatic.

— Pot să-ţi dau o mână de ajutor?

li întind rucsacul cu scutece şi mâncare, tt-l ţin pe Sonny în braţe cu o mână, iar cu ce Me de la casă.

. . □,

. zi.irp o maşina de politie

Presupun că Mark co^ vehicul demodat nu liră

însemne, fiindcă un aserr de ani. Doar

t potrivit pentru o persoană şi patru copii şi

dacă nu cumva are o nevabV ' u8 nimic. Nu poartă ven-

im labrador despre care ir» _ dar. în Hua de azi,

fchetă – am verificat; * indiciu, având m vedere tă

>sta nu mai rep»*zU'

nici eu n-o mai port. Va sta în sertarul no • să decid că am un motiv întemeiat să o pun **o

Bănuiesc că eu şi Mark avem aproximat vârstă, numai că firele cărunte din creştet şi ry* de pe frunte te pot induce în eroare. în multele care ne-am întâlnit, nu ne-a spus nimic *despre* privată şi nici eu n-am pus întrebări. Totuşi m-arn^ prins gândindu-mă la el, probabil mult mai des d^t ar trebui, în special de când ceea ce mai rămăsese d# lumea mea a început să se năruie în jur. Dar cel puţjD îmi oferă o distragere binevenită şi cred că e singurul căruia îi pasă cu adevărat de binele familiei noastre. Şi Dumnezeu mi-e martor că mi-ar prinde bine o asemenea persoană în viaţa mea acum.

Mă urmează în bucătărie, unde îl aşez pe Sonnv în scăunel şi pun ceainicul pe foc. îmi doresc să nu fi purtat pantalonii vechi de trening şi puloverul cu gâuri în mânecă.

— Cum te descurci cu toate astea? mă întreabă

— Nu prea grozav, sa fiu sinceră, spun. E umilitor să afle toată lumea că soţul tău e un mincinos şi că mai are un copil, cu altă femeie.

— îmi imaginez, spune şi mă *zgâiesc* la el, cu spra cenele arcuite. Evident, nu, se corectează repede. Nu 1713 pot imagina. Dar empatizez cu tine.

E prima dată când sesizez că şuieră uşor când beşte. Şi tot pentru prima dată, îi remarc şi sclipi e na och!' d-e cuJo®rea alunei. Asta pentru (A <* astizi'nu-nminmdi'fntaInim. sunt aW' prin preajmă, dar doi. E drăguţ. * rag<f n,ln,c atenţia. Suntem doar noi

– M ' ,,AT ZIARELE? MÂ INLREAM

să cred că l-au urmărit în t,. Hsta* sPun- înii ^ne acest timp, doar-doar l-or

FAMILIE cu ««•deci PresuPun că cineva le-a vândut un

*** _ Aşa se întâmplă mereu. în asemenea situaţii

Mnii««bcsc-

ti tom o ceaşcă de ceai şi discutăm despre cum 4,u lucrurile acasă, despre apropiata sosire a părinţilor ¡uei^inx'estigaţia poliţiei.

- întâmpinăm multe obstacole din cauza vechimii crimelor, spune el. Dar acum, că am identificat toate persoanele decedate, avem mai multe piste.

- Aş putea să te întreb la ce lucraţi acum?

— Păi, am fost însărcinat să aflu originea valizelor în care au fost găsite cadavrele. Erau destul de multe şi nu erau un obiect întâmplător. Foarte diferite. Ştim că marca Portmanteau era populară în Franţa înainte de cel de-A] Doilea Război Mondial şi pe atunci erau confecţionate în aşa fel încât să reziste cât mai mult, din cadre din lemn dur acoperite cu piele şi mânere căptuşite, insă războiul a încetinit industria turismului, iar oamenii n-au mai avut bani de cheltuit pe articole de lux, aşa că au încetat producţia la începutul anilor 1950. Nu Ştim dacă înseamnă ceva faptul că ucigaşul nostru a intrat în Posesia unui număr atât de mare de valize şi faptul că s-a bazat pe această marcă şi acest model, dar, m once e interesant. Căutăm să aflăm cine ar fi putut să e >®porte aici, dar conflictul armat a 'llstr^ „
•faceri şi însemnări. Practic, căutăm acul n carul cu
am .ocip un apel şi e nevoit să

Mai târziu, Mark Pnnî Vfost atât de brusc. S-ar plece, dar mi-aş fi dorit să părut că nici el nu era Putea să-mi imaginez, dar nn prea dornic să mă părăseas _ ce parn hrănit cu îl ajut pe Sonny să r^nteau- îmi răsare în minte, lapte, când cuvântul sigură că am dat

De ce-mi sună cunosc

peste denumirea asta. îmi storc creierii – să fi garajul lui Debbie şi Dave? Caut prin folderul cu de pe telefon, până dau de cea pe care am ftcut-o nnei facturi vechi peste care am dat într-o cutie. Am găsite „Articole din piele Portmanteau” şi „Specialişti în impn r. tarea şi exportarea articolelor de călătorie de lux”. Bătăile inimii mi se accelerează. Să fie asta încă o legătură între casă şi Dave?

Sunt pe punctul de a-l lăsa pe Sonny în scăunelul lui şi să dau fuga iar la garaj, dar mă stăpânesc şi-mi regândesc strategia. Data trecută, am pus pe primul loc elucidarea misterului. Finn *a* făcut spume, pe bună dreptate, îl iau pe Sonny. dar, când ajung în gciraj, în locul unde am văzut ultima dată cutia cu hârtii, nu mai e nimic. Cineva a făcut ordine pe-aici de la ultima mea vizită, aruncând o mare parte din lucruri. Chiar şi cutiile deteriorate de umezeală ce conţineau vechile manuale ale lui Dave au dispărut.

Iau în considerare să-l sun pe Mark şi să-l rog să se întoarcă. Cu toate astea, fără dovezi palpabile, am doar o simplă poză, în telefonul meu. Chiar şi eu îmi dau seama ca datele de pe imagine, ce descriu unde şi când a fost făcută fotografia, nu reprezintă dovezi convingătoare, us că sunt deja destul de mulţi oameni înjur care cred ca sunt nebună, şi fără ca Mark să-mi cânte în strună, sigură^ă^t !?” tOt “ a mai rămas aic». sunt ile rămase pt “ ajuna i fi “1 SCOtot«* prin cuti- maşini. la un rezervor de oţeÎi^^“' PeotrU doUă ÎuPm'Ut Pelrolul pentru foirea Care era

intrTI CU “n an în urn>ă “ centrală r J *“„ SJ Dave us:: 5*xr”1»“1

‘-.<r;x5x*

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

s^-l mişc, dar îmi dau seama de ce nu l-au e cimentat în podea. Partea asta a garajului e ndat^ m

aîM

întuneric», aşa ca aprin(1 lanterna telefo- Socotesc că are o dimensiune de 1,5 m pe 1,5 m, nU o secţiune a fost decupată şi folosită pentru a aco- Ln gaura făcută. Placa e slăbită şi, când mă uit cu mai multă atenţie, observ că e ceva înăuntru. Cu Sonny în braţe, lipit de pieptul meu, mă las pe vine şi trag uşor de panou. Cade pe podea cu zăngănit, apoi vâr lumina lanternei în interior.

înăuntru descopăr un singur obiect.

0 valiză.

Nu orice fel de valiză, ci una identică cu cele şapte folosite pentru a ascunde cadavrele copiilor în podul casei mele.

METRO

„POUŢIA, ÎNGRIJORATĂ PENTRU *SOARTA* ***JURNALISTEI DISPĂRUTE”***

DE CLAIE WILSON

Familia jurnalistei face apel la* martorii care au văzut-o în ziua în care a *dispărut, în urmă cu trei săptămâni.

Jurnalista independentă Aaliyah Anderson, în vârstă *de treizeci şi patru de ani, a dispărut* vineri, 17 mai, *după ce le-a mărturisit prietenilor că urma să-i ia un interviu unei* persoane *pentru cartea la care lucra. Familia şi prietenii au declarat că n-au mai văzut-o de-a* tu *nci.*

Inspectorul Karl Stuart a declarat: „Suntem îngrijoraţi *pentru siguranţa domnişoarei* Anderson şi *încurajăm orice persoană* care ştie unde s-a dus sau cu *cine a plănuit să se* întâlnească să ne *contacteze cât mai curând* posibil!”

CAPITOLUL 47

cu TREIZECI ŞI NOUA DE ANI ÎN URMA

Când o rază îngustă de lumină îmi cade pe faţă, . imp)eticesc intr-un ungher al camerei, aidoma unui Animal bătut ce caută să se pună degrabă la adăpost. Nu jtiu cât timp a trecut de când m-au încuiat în acest pod întunecat. Probabil că s-a scurs o zi întreagă tară să bag de seama. Ştiu doar că, noaptea trecută, m-au adus aici din *acea camera.* Scândurile erau reci şi incomode, dar extenuarea şi-a spus cuvântul; aveam nevoie urgentă de somn. Pe dibuite, mi-am încropit un pat, punând una lângă alta ceea ce la pipăit păreau nişte valize foarte grele. Nu ştiu cât am dormit, dar scârţâitul balamalelor uşii dr la pod şi lumina orbitoare a lanternei m-au deşteptat intr-un final.

Mă chircesc în colţ când aud vocea mamei.

— Jos, acum! îmi porunceşte cu asprime şi mă strâmb în timp ce cobor scara.

Mâ mişc prea lent pentru gustul ei, aşa că scutură S€ara şi-mi pierd echilibrul, alunecând pe ultimele trepte. Mă ridică brutal de pe podea, prinzându-mă de tricou, înfige unghiile ascuţite în umerii mei, în timp ce mă ^^nduce spre acea *cameră.*

Mama trânteşte uşa în urma mea şi o încuie. Apoi aud un ţipăt înfundat şi paşii cuiva urcând scara. Precious probabil că e încă în viaţă, doar dacă n-au adus pe altcineva. Nu prea înţeleg cum e posibil. Chepengul ¡xxiului ■se închide din nou, iar acum e rândul ei să stea singură şi

speriată în întuneric. însă ea n-are habar că ce-j abia acum urmează. Dacă n-o ajut.

îmi lipesc urechea de spaţiul îngust de sub u$il câteva minute mai târziu, îi aud pe mama şi bind înainte să iasă din casă. Presupun că au ** uşa din spate. Dau fuga la fereastră să-i spionez. Mar£ are mâinile pline cu pungi de plastic. Probabil că e bătă dimineaţă şi merg ia cumpărături. Pleacă şi ne 1^ singuri în casă – pe unul încuiat în pod, pe altul aici, în această cameră prefâcându-se în faţa lumii că sum oameni normali.

Asta e şansa mea. Mă uit în jur, căutând o cale de evadare. împing uşa cu umărul, dar nu am suficientă forţă s-o smulg din ţâţâni. Dacă am fi fost două persoane închise aici, am fi reuşit s-o spargem.

¡mi îndrept privirea spre şemineu, dar îmi amintesc câ a fost bătut în cuie, pentru a împiedica funinginea sâ cadă din horn.

— Hornul, murmur cu speranţă.

Aproape uitasem că tata a făcut o spărtură în el prin pod, atunci când o cioară a rămas blocată în interior, iar stârvul a putrezit, emanând o duhoare îngrozitoare. . îndepărtat rămăşiţele păsării, dar n-a mai înlocuit cară mizile lipsă. Trag de placaj cu toată puterea până izbutesc să-l dau laoparte. Nori de funingine şi murdărie se revarsă în cameră, facându-mă să tuşesc, cât pe ce să niă sufoc. Aştept să-mi recapăt răsuflarea, înainte să-mi vâr capul în şemineu şi să strig în sus pe horn.

— Mă auzi?

Nu primesc niciun răspuns.

— Eşti acolo?

- Da! răspunde, spre usur»^.”

>ur.irva niea. Unde eşti?

^int h' canteffl de dedesubt. Cred că ştiu cum să L aid. Trebuie doar să-mi urmezi vocea spre horn. L F.bexnft aici, spune. Nu văd nimic.

Ai grijă. îi strig. Lasă-te în genunchi şi înaintează ^uşilca în timp ce-mi urmezi vocea.

fmi urmează glasul, până aud un bufnet şi un ţipăt.

_ Ce s-a întâmplat?

- M-am lovit cu genunchiul de ceva. Pare să fie un âocan.

Probabil tata l-a lăsat acolo.

- la-l cu tine.

Ştiu că a găsit spărtura făcută de tata când îi aud tot mai puternic vocea.

- Ridică-te în picioare şi caută o gaură. Apoi aruncă ciocanul în ea, să ne dăm seama cât de mare e distanţa.

Face întocmai ce-i spun, fără să obiecteze. îmi feresc capul chiar înainte ca ciocanul să aterizeze pe grilaj cu un bufnet strident. E mult prea abrupt ca să sară fără sâ fie rănită. Mă uit în jurul camerei, spre curelele de piele fixate de tavan, la trepiedul unui aparat de fotografiat, la pungile de plastic din colţul camerei şi la salteaua de pe patul de o persoană. îmi folosesc greutatea să pliez în jumătate salteaua şi o înghesui cât pot de mult în Şemineu.

- Strecoari-te prin desehizâturiji lasă-te în jos. Am pus o saltea ca să-ti amortizeze c ■

- Nu pot. protestează ea. O să mă rinesc.

[1] ri o să murim şi tu, şi eu, spun fără

— Dacă nu M» > cfi prietena ta e deja moartă, dacă menajamente. Pro«’*[1] de la ea. Dacă nu ieşim acum n-ai primit încă niciun se de aici, noi urmă«-

— Te rog. nu 1

— Nu avem timp să ne certăm. Doar, mine. Lasâ-te în jos, numără până la trei şi sári*[1]'**

Rămân în tăcere şi aud o bufnitură surdă picioarele ei să atingă salteaua cu un sunet înâb^[1]*“ nele. obrajii şi părul împletit îi sunt acoperite de un fin de funingine şi încerc s-o cură(pufin.

— Eşti teafa ră?

— Cred..., cred că da, spune şi se răsuceşte mine, cuprinzându-mă pe neaşteptate într-o imbrâfc^, strânsă.

Acum câ-i văd chipul la lumina zilei, am certitudinea că ne-am mai întâlnit. Din *fericire,* nu *dă* semne d m-ar recunoaşte.

— Ce facein acum? întreabă ea.

— Dă-te înapoi, spun şi apuc ciocanul, izbindu-lm clanţă cu toată puterea de care sunt capabile braţele mde sfrijite.

Mai e nevoie de încă două lovituri înainte să crape şi să cadă. Ea îşi strecoară mâna *prin gaură* ca să clanţa de pe cealaltă parte, apoi se prinde de toc $i tr uşa spre noi. Când *se deschide, ieşim pe palier.*

O s-o salvez. O să ne salvez.

Se uită în jur, confuză, de parcă abia acum î$i seama de ceva.

• ik

— l-am văzut plecând, îi explic înainte s-o ap[11]«, mână şi s-o îndemn să coboare scările cu mine.

Alergăm spre uşa de la intrare, însă părinţii n* X” Xliia T- Fugini în bucătărie, dar şi uşa *-tagBrie.* i, dâ.n

‘?’>l>«-ună un «*un

apoi ii dâm drumul, ferikdÎ^’Andu‘l i'1“în,e de geamurile ce dau aor» « ° '■’«Petele când *se izbeşte*

1 ’ p“r,B« din li,« . caSei.

prin rama ferestrei şi sare pe gazon.

• '4beşw-te! striR® ea' apo1 ma slrecor P™ fe- 'ţ»rt»?PomimPealee-

Vndc suntem? mă întreabă, scrutând în sus şi-n

^principali-

Vrmează-mă'. Te duc acasă, îi răspund şi o ru- U fugă, cât de repede ne ţin picioarele, afară din sat, -fţonznnt.

Pe măsură ce ne îndepărtăm de periferia satului ¡drie u slăbesc cu fiecare pas pe care-l face pe câmp' -irtnndu-se vlăguită, din cauză că n-a mâncat, nici E-ibiut nimic şi n-a putut dormi nicicum.

- V reau s-o sun pe mama, spune ea, iar eu înceti- asc pasul, ca să n-o las în urmă.

® oraş' căutâm 0 cabină

“ Cât mai avem?

– Vezi acolo? îi spun şi-i arăt cu degetul un bloc a Sbi una^ Pro^ează m depărtare. Cu siguranţă, vom

„ bar e atât de departe.

. ^mtinuăm drumul intr-un ritm mai domol, nea- în habar unde aş putea să mă duc după ce ajungem în iar ea se va întoarce la viata din care a fost smulsa. Pun speranţa în faptul că părinţilor eih se vaifare

meat lnu vor permite să focmnor. « Şl să aflu ce

î«“«am”^s mi fac mulţi prieteni.

mală- Aş putea merge ţa ,| locuiesc intr-o casă sâ nu mai trăiesc cu frica i reţine zâmbetul care mi nu-mi vorbeşte. Nu-

întinde pe fată-

Dar în momentul în care ajungem fot din zona industrială, simt deja cum mă 'Un rile. Un cârcel mă face să-mi încordez muşchiul lui, dar nu vreau să mă opresc. Oricum, *Predou/^ poate* merge. încearcă să înainteze, dar se opreşte0*** aşază pe bordură, cu capul în mâini. Are *o* cusătură şi* plânge că se simte rău. Nu există niciun pic de verdeaţă înjur, cu excepţia smocurilor crescute printre crăpăturile din beton. Suntem înconjuraţi de birouri, depozite, parcări pentru camioane, şosele late pentru vehicule de mare tonaj şi porti închise. E sâmbătă, iar zona e pustie, nue trafic şi nici muncitori. Suntem doar noi.

— Nu cred că mai e mult, îţi promit, *spun.*

— Trebuie să mă *odihnesc.*

Oricât de tare m-ar mâna disperarea să-mi continui drumul, nu pot şi nu vreau s-o abandonez *aici.* Mă aşez lângă ea şi aştept, ţinând-o de mână şi scrutan ne strada.

Deodată, auzim o maşină în *spate,* mlui răsunând din ce în ce mai tare, pe măsură *ce* lerează. Sar în picioare, *trăgând-o de braţ să se n* i sunt gata s-o luăm iarăşi la fugă, din cauza groazei cerale că părinţii mei ne vânează. *Dar maşina* arc culoare decât a lor. Trece pe lângă noi, cu cauciucu scrâşnind când ia o curbă strânsă în *josul drumului.*

- Unde erai? mă întreabă, încă străduindu-se să-f recapete răsuflarea.

cîorcJemă dLarl”1^ masându_mi muşchiul de la P* în camera i tî^unde era?? Vorbit cu mine, când eu erau1 —

Alături, o mint

Se gândea înaintegarilspunda

Ai vorbit cu mine pe sub uşă. Trebuie să fi fost pe

Nu-mi trece prin minte nicio altă minciună.

Ce făceai acolo?

- M-au lăsat afară pentru câteva minute.

- De unde ai ştiut că e o spărtură în horn prin care să pot cobori?

-Eu, eu...

- Sau unde era uşa din spate? Ai mers direct la ea.

Am gâtul uscat ca iasca. A văzut dincolo de aparenţe.

- Locuieşti în acea casă, nu-i aşa?

- Eu...

— Cine era femeia care ne-a răpit?

- Ma... mama mea... Dar trebuie să mă laşi să-ti explic.

- Nu, nu, nu...

Ochii îi sunt căscaţi de groaza. Şi, înainte să-mi dea voie să-i explic, sare în picioare. Singura persoană care m-a mai privit aşa, ca pe un trădător, a fost George, când le-am povestit mamei şi tatei despre prietenul lui, Martin. Dispreţul faţă de propria persoană îmi revine în forţă.

Cu un puseu de energie nou-descoperit, Precious începe să alerge pe stradă până ia curba şi dispare din vedere. Alerg după ea, iar crampa din picior mă arde şi simt un val de durere ce-mi străbate corpul la fiecare mişcare. Când dau colţul, o zăresc şi o strig pe nume, m timp ce se apropie de semafor.

- lxisă-mă în pace! strigă şi-şi răsuceşte capul

spre mmG • • teroarea din privire chiar şi de la această

distamâ'MTb^ î” ~ ™ „Srinţii nwL

— Aşteaptă, te rog, strig, iar durerea e din ce în ce mai acută.

Junghiul e tot mai rău şi nu pot merge Nu pot ţine pasul cu ea. Creierul mi se zbate n „Pede gândindu-mă cum vor decurge următoarele va căuta poliţia şi cum mă vor arunca în închiso^”’1 mă vor prinde. ’dacâ

- Te rog, aşteaptă, strig iar, dar rugăminţile mde sunt zadarnice.

Soarta mea e pecetluită. Am dat din lac în puţ.

— Nu, răspunde şi se întoarce să mă privească. Eşti o persoană îngroz...

Nu-şi termină propoziţia şi-şi răsuceşte capul abia când aude zgomotul unei maşini care se apropie în viteză. Arată ca un iepure prins în lumina farurilor maşinii care tocmai trecuse pe lângă noi cu câteva minute în urmă şi care acum se întoarce. Numai că, de data asta, şoferul pierde controlul volanului şi se caţără cu o roată pe bordură, în timp ce virează, lovind-o în plin pe Precious, care se rostogoleşte peste capotă şi parbriz, înainte să se prăbuşească pe caldarâm, ca o grămadă de membre contorsionate în unghiuri nefireşti.

CAPITOLUL 48

MIA. 2019

Nu ştiu ce sa fac. Cu o mână îl strâng ferm pe Sonny b piept, iar pe cealaltă o ţin încleştată pe mânerul vali- ?ei pe care am găsit-o în rezervorul de petrol dezafectat din garajul lui Debbie şi Dave. Fără dubiu, e o valiză Portmanteau; recunosc logoul cu litera P roşie scoasă în relief, cusută în colţul din dreapta jos; e identică cu cele din pod. La fel ca celelalte, şi asta ar li potrivită pentru cadavrul unui copil. De unde provine? De ce naiba are Dave aşa ceva? Dar, cei mai important, e ceva înăuntru?

Sunt conştientă c-ar trebui să-l sun pe Mark, însă ceva mă reţine. Dacă ar fi fost o scenă dintr-un serial TV, i-aş ţi strigat actriţei care mă joacă pe mine să sune la poliţie şi să plece naibii de acolo. Dar asta e viaţa reala Şi, dacă mă înşel, aş putea distruge astfel ceea ce a mai rămas din căsnicia mea. Oricât mi-ar displăcea să locuiesc cu o familie în care nu am încredere, nu mai e cale de întoarcere dacă implic autorităţile. Dar. dacă, în schimb, îl contactez pe Finn, va face ceva sau va continua să tie surd şi orb cu privire la faptele tatălui său şi la tot ce ar Putea însemna asta pentru noi? Nu sunt sigură cum va reacţiona. însă, fără îndoială, dacă las valiza m garaj, nu vs» a x vru 'întoarce. Lucrurile tind să dis-

Vd mat h aici când mâ voi intomv pară ca prin minune din aceas

1 .• ir Scol o pătură dintr-u cutie şi-l

Am luat o deC'cuspină bosumflat, dar nu incepe să aşez pe Sonny pe ca-* y sCOt afară, şi strâmb din nas plângă, 'trag de ieturu recent vindecată, înainte când

îmi zdnmemă m>->»

să cedeze şi să iasă din rezervor. E grea, prin urm sigură că e plină. O las pe podea înaintea mea „,nt lent închizătorile. Nu sunt înţepenite, precum î valizelor pe care Finn le-a deschis în pod, semn J CaZ°l fost deschisă recent. Bătăile inimii mi se accelerează ’ pe chip mi se aşterne o grimasă, în timp ce salt tapaJ? pregătită pentru ce e mai rău.

Spre uşurarea mea, în interior nu e niciun cadavru. Conţine doar vrafuri de hârtii, unele prinse cu cleme, altele, cu foi volante. Mă scurg pe podea, cu spatele rezemat de perete, încercând să-mi liniştesc pulsul. Inspectez cu atenţie documente foarte vechi de import şi export, chitanţe şi formulare de comandă. Numele ataşate companiei sunt Kenneth şi Moira Kilgour. îmi ia doar o secundă să-mi amintesc cine sunt – foştii proprietari ai casei mele, ale căror trupuri decapitate au fost găsite, după patruzeci de ani. îngropate în propria curte. Oare Dave a descoperit toate hârtiile astea în timp ce lucra la renovarea casei sau le-a adunat cu ani în urmă, când a *scrijelit* mesajul pe plintă? Niciuna dintre variante nu are logică.

Pe facturi apare tipărită adresa unui depozit. E atât de veche, încât codul poştal cuprinde doar două litere şi o cifră. Google îmi afişează doar zona în ansamblu, iar pe Street View nu e înregistrat nimic la acea adresă.

Aranjez cu grijă documentele în valiză şi o pun înapoi în rezervor. Dave nu trebuie să afle că am fost iar aici şi nici c-am găsit valiza. Cel puţin nu încă. Nu până nu sunt pregătită.

ÎI iau în braţe pe Sonny, care încă scânceşte nemul-

A mă îndrePt spre uşă, când un cocoloş de Mile s^unuîuTde Wreu°«Ti^'’^a Prins: sub una di”™ ţia. Zace lângil un coţ go|

pent™ m *H* a

împleti«, ,i presupun Ă l”'

guno. a trecut neobaerva«. Acum ea

curiozitatea mă asaltează fără pic de valiw

„hemotocul de pe jos şi încerc să-l nete- care a fost notat un număr de tele- ^■^”iUt de mai multe ori cu pixul. Dar, când întorc descifra- De asemenea, sunt notate iniţialele

Sun cu număr ascuns şi mi se răspunde după trei touri-

- Redacţia Sun on Sunday, Carole Watson la te- lefon! mi se adresează o voce c-un puternic accent din Docd-estul ţârii.

închid imediat, recunoscând că e chiar numele jurnalistei care a scris articolul despre aventura soţului meu. Scutur din cap, nevenindu-mi să cred. Un singur lucru poate fi dedus din faptul că Dave are numărul ei. El a sunat-o. El a fost sursa articolului.

Dacă Dave a fost în stare să-i facă una ca asta propriului fiu, cine ştie de ce mai e capabil?

Presupun că am ajuns la adresa corectă. m up_ ce am coborât din maşină am putut zări un Nu e Perişori la poalele dealului, ascunse ?rint^.C dc cum uşor de găsit locul, trebuie să-l cauţi m ă aflu

am făcut eu. În momentul de faţă, nu aici sau ce mă aştept să găsesc. mea i-o trimit

Fac o po/â priveliştii ^^esajul: *Pentru orice* eventualitate. îp A va tot ^Juni aşa că mă ce am de gând, Pf 0^ s-P—, aşa vingă să renunţ. sp in& tt P elu ’ sună imediat, dar ur-P

Sonny e bine? îi scriu lui Finn. El cr^de d ieşit la cumpărături. îmi răspunde un minut mai tA H? trimiţându-mi două poze – una cu fiul nostru în cior, privind atent cum tatăl lui hrăneşte cu morcovi pe o pajişte. A doua e tot cu Sonny, dormind în braţele Iui Finn. Cred că soţul meu a vrut să apară intenţionat în poză. ca să mă emoţionez la vederea tatălui şi fiuhjj împreună. Pentru câteva clipe, fără să vreau, mă întreb cât de des şi-a făcut Finn selfie-uri împreună cu fiica lui şi cu Emma. Mă întreb dacă în telefonul lui există un album cu un titlu pus la derută, ce conţine, de fapt, poze cu ei trei. Un ghimpe de gelozie îmi străpunge inima, înainte sâ mă concentrez iar pe ce am de făcut.

Mă apropii de o poartă din lemn. Nu are broască, aşa că o împing, iar ea se deschide cu un scârţâit. încep să cobor pe un drum de pământ bătătorit, foarte abrupt înaintez cu dificultate pe panta înclinată, încercând sâ mă feresc de gropile adânci. Mă împiedic de două ori. Cu cât mă apropii mai mult de clădiri, cu atât mai insistent mă imploră vocea lăuntrică sâ fac cale întoarsă. Insă cealaltă voce – cea care îmi spune să merg până la capăt, de dragul sănătăţii mele psihice — e mult mai gălăgioasă.

Când ajung la poalele dealului, număr opt clădiri separate una de cealaltă, dar asemănătoare ca mărime şi structură. Sunt construite din chirpici de aproximativ 1,5 metri şi au ferestre mari, care ajung până la acoperişul ruginit, ondulat, în formă de Toblerone. E o zonă industrială în paragină, veche de zeci de ani. Majoritatea clădFrilorşunt în ruină, cu geamuri sparte, jgheaburi smulseşi buruieni cu frunze uriaşe care cresc din interior spre exterior. Niciuna nu are număr sau vreun însemn pe ea. ialnir îj'miT dfl 1d,n, 1e» una singură nu arată atât de jalnic şi mizez că acela e locul pe care îl caut Şi iceasta gri "h r"* fOS' T,< „e *" K«n<'a

gri. Mă u>t înăuntru, dar geamul e acoperit, pe u"lbele

RKUkHt b FMM.K

gros de murdărie. încerc să şterg sticla i*ff f',"L n-are rost. Gardul viu şi buruienile au fost *I» 'w'W0 cftrare nuUmentară-ce duce direct ''^4. F. Încuiată.

F»c un pas înapoi şi cercetez împrejurimile. Mă axă Pebbic ştie despre asta. Ea se ocupă de con- jfhii Dave. însă niciun document ce are legătură cu ^rtul valizelor nu a fost intenţionat ascuns, nefiind «c <pn> păstrare în dulapuri; aşa că îi acord prezum- ja te nevinovăţie. Felul în care a negat cu atâta emfază aptul că pe plintă nu e scrisul lui Dave mă face să cred că f Ufd de oarbă – sau de naivă – ca Finn.

Celelalte două laturi ale clădirii sunt năpădite de vegetaţie şi nu pot trece pe acolo. Dar, când ajung la i patra, observ ramura unui copac care a crescut prin fereastră, spărgând parţial geamul. Probabil că Dave n-a obsenat asta, pentru că ar fi reparat-o, fără îndoială. Cu grijă să nu mă tai, vâr mâna prin gaura făcută în fereastră şi mă întind după mâner. După câteva smucituri, se deschide brusc. Şi, cu inima bătându-mi ca o tobă în piept, mă strecor prin fereastră cu capul înainte, până dau de o masă. Mă trag peste ea, folosindu-mă de mâini şi abdomen, încât să ajung complet înăuntru, apoi îmi cobor picioarele şi le las pe podea.

E întunecos, dar e suficientă lumină cât să observ rândurile de urme mai vechi şi mai proaspete tásate în sha'ul de murdărie de pe duşumea. E un birou I' " haine, dezinfectant pe bază de alcool, maii mu e ' un deŞerveţele umede şi role de scame.'Jnş^.

inúnde pe toată 'unft>„)c Mas multe valize sunt aliniate «>nţin, aşa că mă uPro^*cy un spaţiu liber intre ele. inimos, în şimn per«* • * -m t<)Ue de plastic, ingre-

Majoritatea f depus» deasupra. Sunt sute uñate de d'' ¿»vftielnic, ridicând câteva folii şi de valize.

strănutând când inspir prea repede norii de zând stângaci mâna, aleg una *şi o ridic* – *e* Î'Î ^nrin- uşurarea mea. Pe fiecare dintre ele este scos *în rel îi roşu,* semnul mărcii Portmanteau. Continui să *ridkv^ la* nimereală, doar ca să mă asigur că sunt goale, iar7"J ajung la capătul rândului, cotesc către al doilea culoar

E şi mai întunecos, aşa că aprind lanterna telefonu. lui, să luminez rafturile. Valizele de aici nu sunt acoperite, iar spaţiul dintre ele e mult mai mare. *în faţa fiecăreia se* află câte un teanc ordonat de ceva: haine şi încălţăminte de copil. înghit în sec, în timp ce iau un maldăr de pe *raft.* E împachetat intr-o pungă de *plastic vidată, la fel* ca crie din pod. Corpul meu vrea să se chircească intr-un colţ, pentru că ştiu, fără să mă uit, ce conţin aceste *valize.*

Le număr. Sunt patruzeci în total. Cele de la capătul rândului nu sunt la *fel de prăfuite, ceea ce* înseamnă că au fost aduse destul de recent. *Ar* trebui să ies de aia, dar trebuie să merg până la capăt. *întind mâna şi apuc o* valiză, pe care o las pe podea. E grea şi deschid incuie-torile, pregătindu-mă pentru orice urmează să găsesc în interior.

— Nu cred c-ar trebui să faci asta, aud o voce din spate.

CAPITOLUL 49

DAVE

Mia scoate un ţipăt pătrunzător şi se răsuceşte

Doar că-şi pierde echilibrul, iar picioarele i se iţxJoaie ca ale unui miel abia tatat. Telefonul îi alunecă dm mână, dar lanterna continuă să funcţioneze, lumi- nându-i faţa din locul unde a căzut pe podea. înainte să mă gândesc cum îmi va interpreta gestul, îi întind mâna s-o ajut să se ridice. Fireşte, e îngrozită şi, în loc să-mi axepte ajutorul, se trage în spate. Chiar şi în această clădire sumbră şi întunecoasă, ochii ei îmi dezvăluie cât de înfricoşată e de prezenţa mea. Apoi dă ocol camerei cu privirea, căutând o cale de scăpare. Aş putea să-i spun că nu exista niciuna, că această clădire a fost construită înainte ca legea să impună mai mult de o intrare şi o ieşire. M putea să-i spun c-am încolţit-o, dar nu vreau s-o sperii n^i tare decât am facut-o deja. Numai dacă n-o să fiu obligat

Deschide gura, apoi o închide la fel de repede, repetând mişcarea de câteva ori, înainte să-şi găsească cuvintele. Scuipă vorbele în rafale scurte şi muşcătoare.

— Ce... ce e... în valize? întreabă.

- Cred că ştii deja răspunsul la întrebarea asta.

- Dar sunt atât de ,nul‘ţ . când dă seama ce De data asta nu SP®® îngrozită.

înseamnă tăcerea mea. e, p

Nici de data asta nu

— Pe cât..., de cât timp...?

— Mai muîţi ani decât îmi amintesc

— Deoe?

- Nu c ceva ce a, *putea rf-ţj „p)i(.* sâ înţelegi.

,

— Şi Debbie? Ea ştie?

Scutur din cap.

— Şi cadavrele din pod? Erai prea tânăr ea <4 fi implicat în crimele alea odioase.

Clinchetul unui clopoţel răsună în *clădire* – etriefo. nul ei. a primit un mesaj.

— Împinge-l pe podea spre mine, ii spun.

îşi înfăşoară degetele în jurul dispozitivului, dar e mult prea rapidă şi nu reuşesc s-o împiedic să mi-l aruncr în cap. Mă feresc la timp, iar telefonul se izbeşte de raft, în timp ce ea sare în picioare şi o ia la fugă pe culoar. Habar n-are încotro se îndreaptă, aşa că o iau la fugă pe al treilea culoar şi-i tai calea. O prind de braţ, dar ea se apără cu înverşunare, muşcând şi zgâriind ca o pisică sălbatică- Nu vreau să-i fac rău, chiar nu vreau, dar n-am de-ales şi-nu folosesc puţina forţă care mi-a mai rămas s-o lovesc peste faţă. îşi pierde echilibrul a doua oară, dar, de data asta, în timp ce cade, se loveşte cu ceafa de muchia unui raft, se prăbuşeşte pe podea, cu ochii rotindu-i-se în orbile, pe care ajioi ii închide brusc.

Înjur cu voce tare, n>â a^z lângă ea >i-i pun un

braţ .ar **În„ M,,,t bra,Uj UnWî**

din rana de la ceafă Cu ex'Ü am altceva la îndemână ?
,neuuJui l,<-I* nu J- ». I tol.^ pe J," d^m.'^ -'■X— Mi-i dau
Isusc ('nstoa.M*! **copleşit de durerea**
strig, aproape inii drspu A
stomacul.

ttt * înCM trebUɪe Să ,nS UÍt ln j08- Să ^"inl că Mia m" mɪa ɪni"Rhiat-î™ ^ne să mă ** '¡^ji şi mă zvârcolesc pe podea, pentru că durerea * , nâf <kon mai crâncenă ca până acum. în schimb, nlţdin dmţi cât de tare pot, până se domoleşte, şi mă ^cinpwoare.

Dcbbie mi-a spus odată, cât se poate de clar, că ea ¡ni d Mia e ca un cancer care ne macină familia. Cu a» .stea, nu Mia e cancerul. Noi, ceilalţi, suntem. Şi cul áte unul ne-am înfruptat din această fată. Aşa că istia e rândul cancerului să muşte adânc din mine.

Singura mea consolare e că nu va trebui s-o privesc tum suferă pentru mult timp.

CAPITOLUL 50

MIA

Sunt ameţită. Mă doare ceafa. Ce naiba s-a inf plat de mă simt aşa? *Clipesc de câteva ori,* apoi mă uit furiş, cu coada ochiului, înainte să deschid ochii larg şi şi cercetez împrejurimile, iar revelaţia mă izbeşte cu forţa unui tren care goneşte pe şine. Amintirile dau năvală peste mine ca o avalanşă necruţătoare.

Mă salt în capul *oaselor printr-o* mişcare bruscă, dar nu mă pot ridica în picioare, pentru că am încheieturile legate de *piciorul unei* bănci. îmi dau seama că am o compresă înfăşurată în junii *capului.* Reuşesc sănu întind mâinile şi s-o ating. Materialul miroase a transpiraţie şi aftershave ieftin.

Abia atunci îl *observ pe Dave.*

Mă trec sudori reci pe şira spinării, iar pulsul îmi bubuie în tâmple *aidoma unei tobe,* intensificându-mi durerea de cap. *îl măsor din cap* până-n *picioare,* în timp ce stă pe scaunul din *spatele biroului. Chipul îi e* luminat discret de ecranul telefonului, pe care tastează. E la bustul gol şi rămân surprinsă de cât e *de slab. Limbile* ghetelor lui de lucru cu bot de oţel atârnă lejere. Şi-a scos şireturile şi le-a folosit să mă lege. Mă întreb de ce nu m-a ucis încă. nrivirZ *T*e nYÎdoare caPuJ? «lâ întreabă fără să ridice privirea din telefon.

Dacă n-aş şti că e un criminal în serie, aş fi tenta să cred că ii pasă de starea mea. luisă telefonul pe birou CU ecranul în jos şi se apropie de mine, ţinând ceva în mână-

^Axându-mi umerii doar atunci când îmi dau că e o doză.

** îmi pare râu, nu am apă. Asta e tot ce am.

După miros, e bere. Scutur din cap, iar el o în-

depirtează'

Mă uit în jur, căutând o posibilă cale de scăpare. în îap mea e fereastra prin care am intrat. E foarte aproape, ¿ar nu ştiu cum să mă dezleg. Simt cum mă copleşeşte p^ţa. îmi răsucesc capul spre dreapta şi vomit pe cracul blugilor. Dave ia un ziar vechi de pe masa şi acoperă mizeria pe care am facut-o. Apoi foloseşte o bucată din el ca să-mi şteargă pantalonii. E surprinzător de blând. Mă priveşte în ochi în timp ce mă curăţă, mângâindu-mă de parcă ar alinta un pisoi, apoi se apleacă spre mine. Mă retrag de lângă el, răsuflând sacadat şi şuierător, îngrozită de turnura pe care ar putea-o lua lucrurile. Pare că-şi dă seama ce-mi trece prin minte, pentru că îşi recapătă stăpânirea de sine, se dă înapoi şi-şi ocupă iar scaunul de la birou.

Sunt speriată şi frustrată de cât control are asupra mea. Chipurile lui Sonny şi Finn îmi apar în minte şi îmi nne să plâng, pentru că nu ştiu dacă îi voi mai vedea vre-odată. Am greşit atât de mult faţă de copilul meu – n-am cerut ajutor când ştiam că ceva e în neregulă cu mine, am pus nevoia mea de a afla adevărul mai presus de binele lui iar acum sunt şanse mari să nu mă pot revanşa niciodată. Imaginaţia îmi joacă o festă crudă, uni imaginez «m va fi după moartea mea şi-mi vineL^aTmUrt*^ „Jă gândesc la Finn şi Emma jucându-se de-a famd>a fen <->tâ cu fiul meu şi fiicalor. Sunt sllpărată pe mine că

Apoi frica lasă ioc situaţie, dar sunt mult mai ni-am băgat într-o astte prizonieră. viaţa mea se furioasă pe bărbatul carţit. locul de odihnă al rămăşiţelor va încheia

în acest goale de pe raft. Jur că, dacă mele va fi una dintre

e să mor aici, n-o să-i fac viata deloc u*i™ m suflare va fi un ţipăt. â

- Cum de nu m-ai ucis până acum? ¡| ¡n. . îţi place să ucizi doar copii?

- Vreau să ştii că îmi pare rău pentru tot întâmplat, spune, apoi se strâmbă şi se apucă cu m* de stomac. ,rn1e

Ia o sorbitură din doza de bere.

— Nu aşa trebuia să se termine, continuă, inspir adânc, apoi oftează din rărunchi, eliberând tot aera] din plămâni. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândm.

Păleşte. Orice e în neregulă cu el se agravează. Se întoarce CLI spatele spre mine, chinuindu-se să-şi mascheze gestul, dar ştiu că-şi apasă mâinile pe stomac.

— Cum i-ai ales? întreb, dar el nu spune nimic. Cum i-ai ucis? Au suferit? I-a durut? Pentru ce i-ai ucis? I-ai abuzat mai întâi?

— Taci din gură! strigă. Fireşte că n-am făcut aşa ceva. Nu i-aş face asta unui copil!

— Dar ai ucide unul.

- Eu n-am avut părinţi cărora să le pese de mine aşa ca tine, Mia.

— Mu Iţi nu au. Dar nu fac ceea ce ai făcut tu.

Striveşte doza de bere şi scoate alta din sertarul biroului, deschizând-o cu un pocnet.

— De ce, Dave? Doar spune-mi de ce. Ajută-niă să pricep!

Clatină din cap. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu, dar el nu pare dispus să-mi împărţă’ şească prea multe. Observ numărul dozelor goale stivuite sub birou şi nenumăratele urme de paşi *din jurul* scaunului imprimate pe podeaua jegoasă.

— Vii aici destul de des, nu-i aşa? De ce?

să mă
gândesc.
,U«?

-Utot

- Pe ce le-ai adus trupurile aici? De ce n, i «wleva unde să le găsească părinţii? e'ai

- părinţii nu-şi merită întotdeauna copiii

Oftez.

- Nu e treaba ta să iei o astfel de decizie

- Dacă cineva ar fi băgat de seama

sistai cu părinţii mei, viaţa mea ar fi fnj 3 tt,ebuia S® fi ajuns în punctul în care ne aflăm astări W ’’k’

că. practic, ai crescut singur. Şt drogaţi şi

SpV“ă’ că fiul lui ar spune

tu nu aveâT* Se'OS ** aCeŞU COpii’pentru ca aveau ceva ce

Dă din cap.

— Cu toţii am fost dezamăgiţi, spune.

~ De cine?

— De cei cărora ar fi trebuit să te pese-

- c. (s-.

— Precious, murmură, iar ' A faţa, de parcă Pta lui aidoma unui văl ce h şi lucitoarei Iui tocmai şi-ar b Imaginat chipul «legedeclasă. ţa stomac

Apoi duce iar w podeşte i P -n mână a bre tulburătoare la c* ¿¡n buZUl?^’ «înduri p«l de-o fizică. Dave scoate <*^0,, şi |otogrdiia pe care am priveşte îndelung» * < ot>serV c dipăAn cete din u^

furat-o de la priveghiul lui Abîgail şi pe care eJ fi luat de unde am lăsat-o, în buzunarul jachetei*1*1’*’*0

- Oamenii susţin, de fiecare dată când gre dacă ar putea să dea timpul înapoi, ar proceda****’ diferit, continuă. însă eu nu sunt sigur că pot face?^ rile mai bine a doua oară. Suntem predestinaţi *SH'* cine suntem. Indiferent ce decizie aş fi luat sau ce cale * urmat, tot aş fi ajuns aici, în acest moment. *

— Ce ai de gând să faci cu mine? îl întreb şt în ciuda voinţei mele, vocea mi segâtuie. Presupun că n-og mă laşi să plec acasă.

Dă pe gât şi ultima gură din conţinutul dozei, pe care o aşază frumos lângă celelalte, apoi îşi acoperă gura cu degetele strânse în formă de clopotniţă.

— îmi pare rău, Mia, chiar îmi pare rău, spune şi se ridică iar în picioare.

Se apropie de mine, insă de data asta lumina cade pe lama argintie din mâna lui. Recunosc cuţitul de vânătoare ce era atârnat pe peretele din *garaj.*

,.S-a zis cu mine.”

încerc să-l lovesc cu picioarele oriunde nimeresc. Dar, în ciuda înfăţişării bolnăvicioase, o viaţă întreagă de muncă fizică l-a făcut puternic. Se urcă pe mine, pironiridu-mi picioarele cu ale lui. Simt izul acru al alcoolului în răsuflarea lui. când se apleacă spre urechea mea, rămânând câteva secunde nemişcat. Apoi ia cuţitul şi se avântă spre încheietura mea.

A tăiat unul dintre şireturile care-mi imobilizează mâinile de bancă. Acum *se întoarce la* birou, dar rămâne în picioare.

Ce eapcanâ îmi întinde? Ma chinui sâ j w ■ lalt şiret, dar e prea strâns să-1 mână. îl privesc, mai confuză ca oricât CU °

BkUkHEINFI MUt

la încep«»„' secolului, doctorii credeau ' vinovată se poate manifesta prin afecţi- (T întreabă. Nici în ziua de astăzi nu s-a putut că nu e adevărat. În stomacul meu se află o o penitenţă de mărimea unui pumn, care s-a a'nnat intr-un cancer care mă omoară. ^Mărturisirea mă ia pe nepregătite. Primul meu im- e sj-i spun că tari pare rău, dar mă opresc înainte dau seama că asta i-aş spune vechiului Dave. Pe insă nu-l cunosc. Omul din faţa mea nu merită compasiune.

- Când afli pentru prima dată că eşti pe moarte, te intrebi .de ce eu?”, continuă el. Apoi conştiinţa iţi anrin-tejte că e Împovărată cu zeci de ani de remuşcări şi atunci « gândeşti .de ce nu eu?” .Mia, am încercat să fiu un om Imn. Foarte sincer, îţi spun că am încercat. M-arn străduit să duc o viaţă normală, să întreţin o familie pe care o iubesc. Am lăsat-o pe Debbie să păstreze copilul pe care ăl-> dorit întotdeauna, ca să fie fericită până la adânci trâneţi. Dar n-a fost de-ajuns. Am dat greş, ca soţ şi ca lată, fiindcă nu sunt ca soţia sau ca fiul meu. Prin urmare, e singura cale. Mă înţelegi?

Vorbeşte în cimilituri. îmi dau seama că plânge, iar *cum plâng şi eu.

- Mă tem că nu înţeleg, spun.

Pare dezamăgit, ca şi cum s-ar ti bazat pe faptul <.â

I

înţeleg.

însemna rvnaşte-

- Moartea unei persoane p şi l>bu.

rea alteia, adaugă. E singura cale p tru mine. M-a 0 pot lua de la capăt. Debbie e .v^x Ţe rog sâ le spui câ ^l'at şi acum e rândul t

'mi pare rău pentru ce lUîl w podea până h mine,

îmi ia telefonul «pretor mcte-

Aparatul se opreşte n !«

— Cheamă ajutoare, spune. Va dura aproxi cincisprezece minute ca agenţii de la cea mai apS secţie de poliţie să ajungă aici.

Apoi privesc neputincioasă cum apucă cuţitul, o duce la gât şi închide ochii.

— Nu, icnesc năucită şi uimită.

După trei respiraţii profunde, urlă, în timp ce-şj foloseşte ambele mâini să-şi împlânte lama în came, şi cu o mişcare fulgerătoare îşi taie beregata.

CAPITOLUL 51

CU TREIZECI ŞI NOUÂ DE ANI ÎN URMA

E tulburat şi abia dacă-i pot desluşi cuvintele prin-hohote de plâns şi răsuflări sacadate.

- Nu înţeleg ce spui, ii zic. Vorbeşte mai rar.

Faţa lui e albă ca varul.

- Am ucis-o... Am ucis-o... Am ucis-o, repetă fără ¡nectare aceleaşi cuvinte.

.Amândoi ingenunchem lângă trupul lui Precious, căutând un semn că încă trăieşte. Braţele ii sunt contorsionate în unghiuri imposibile şi rana de la ceafă ii sângerează abundent. încerc să-i apăs locul cu palma, să opresc şuvoiul de-un roşu strident. Fierbinţeala sângelui care ajunge pe mâna mea mă ia prin surprindere şi-mi stârneşte un freamăt în tot corpul.

Deschide larg ochii pentru două sau trei secunde şi se uită mai întâi la el. Apoi işi întredeschidă buzele, de parcă ar vrea să spună ceva. Dar, în următoarea clipă, şi ochii, şi gura i se închid şi rămâne complet nemişcată.

Mă uit în jur după un adult care ne-ar putea ajuta, dar e weekend, iar zona industrială e pustie. Suntem doar noi trei aici: eu, ea şi cel care a provocat accidentul şi a adus-o în starea asta, ta câţiva metri distanţă se află maşina care, cu câteva momente în urmă, a intrat pe trotuar şi a lovit-o, aruncând-o peste capotă şi parbriz, direct I* cimentul tare, transformând-o intr-o grămadă diformă de membre. Maşina a frânat brusc, iar toate cele patru Portiere s-au deschis deodată. Cinci adolescenţi au ieşit

valvârtej din vehicul, iar patru dintre ei şj-ail ¡Uat . rele la spinare. Al cincilea, şoferul, a rămas cu mine'

— îmi pare rău, spune el. Când am lovit bord am pierdut controlul maşinii. N-am văzut-o decât când a fost prea târziu.

— Are nevoie de o ambulanţă, spun. Trebuie chemi ajutoare.

îşi răsuceşte neputincios capul în toate direcţiile.

— Cum?

— Trebuie să fie o cabină telefonică prin apropiere, spun. Du-te şi caut-o, iar eu rămân cu ea.

— Bine, mă întorc, promit! spune grăbit, iar eu îl cred. îmi pare rău!

în timp ce băiatul o ia la fugă şi iese din câmpul meu vizual, mă întorc spre prietena mea. Nu e doar vina ei că a fost lovită, ci şi a mea. Dacă n-aş fi fost eu, n-ar fi zăcut aici plină de sânge. Dar nici n-ar mai fi fost în viaţă.

E prima dată când văd pe cineva murind. Ar trebui să-mi fie frică, ar trebui să simt cum panica devine tot mai intensă, copleşindu-mă la fel ca pe băiatul care a lovit-o, dar nu simt nimic. Un calm straniu îmi destinde trupul şi o curiozitate morbidă pune stăpânire pe mine. Oare aşa se simt şi părinţii mei după ce se plictisesc să se joace cu copiii în *acea cameră?*

încă îi apăs cu mâna rana de la ceafa, când deschide ochii iar, scăpându-i printre buze un geamăt agonizant.

— Te rog, stai nemişcată, o implor. Am trimis pe cineva după ajutor. Ambulanţa va ajunge curând.

Pe chipul lui Precious se aşterne o expresie de ură profundă. Simt cum obrajii îmi iau foc şi îmi doresc să-mi lepăd pielea care-mi ascunde ruşinea.

rate du’pă^r^re J horcăie].’ dispe-

Sunt de partea ta, îi răspund. Sunt doar un copil,

* nar nu izbutesc s-o conving. Faţa i se schimono- în

timp ce0 străbate un nou val de durere.

_ Eşti la fel ca ei, strigă ea.

_ Ce fac ei nu e vina mea, spun.

Dar ştiu că uneori e vina mea.

- O să le spun tuturor că eşti un om rău.

Fac un pas înapoi, iar dezamăgirea că nu mă poate ^a^a curn sunt cu adevărat mă izbeşte cu forţa unui pumn, îmi frec ochii cu dosul palmelor.

- Te rog, nu’, spun.

Dintr-odată, toate visurile pe care mi le-am făcut se nârme – recunoştinţa familiei pentru că i-am salvat viaţa lui Precious, invitaţia să locuiesc cu ei, să merg la şcoală sJ-mi fac mulţi pneteni, să nu mai trăiesc în frică – toate se destramă intr-o clipită.

Mă ridic în picioare, iar sângele ei mi se prelinge în jos pe mână, picurând din vârful degetelor direct ne pantaloni.

Am vrut doar să ajut, îi reamintesc. Am vrut să le salvez.

îmi dau silinţa s-o fac să înţeleagă, dar nu vrea să m-asculte. Şi acum mi-c frică de ce s-ar putea întâmpla după, ce se va întoarce băiatul şi va sosi ambulanţa. Nu mă pot întoarce în casa aia şi nu vreau să ajung la închisoare, aşa că nu-mi rămâne altă soluţie decât să fug. Mă îndepărtez în grabă de ea. apucând-o pe şosea, iară să ştiu unde mă aflu sau încotro mă îndrept. Nu obseiv niciun indicator rutier, prin apropiere sunt doar depozite, stâlpi de electricitate ce se pierd în zare şt camioane parcate. În4> să c-«« Putea

acest labirint cenuşiu de beton. E la fel de rău ca închisoarea în care voi ajunge după ce Precious le va spune tuturor cine sunt.

În clipa în care simt cum disperarea îneacă alt sentiment, o lumină strălucitoare răsare dea$ mea, facându-mă sa mă *opresc. îmi* înalţ privirea cer, iar soarele care şi-a croit drum prin perdeaua de nori mă orbeşte. E un semn, o soluţie pentru toate problemele mele. Există o cale să ne salvez pe mine şi pe cious. Singura soluţie valabilă. Şi, după toate prin câte am trecut, merit o şansă la fericire. Mi se cuvine Nu pot s-o las pe Precious să-mi distrugă viaţa.

Fac cale întoarsă şi iau o scândură dintr-un paiet rupt, aruncat pe marginea şoselei. Când ajung în dreptul ei, ridic bucata de lemn deasupra capului şi aştept o clipă, oferindu-i o ultimă şansă să se răzgândească, să-mi promită c-o să păstreze secretul şi să-mi spună că e prietena mea cu adevărat. în schimb, ea ţipă.

îi cer iertare şi, înainte să se poată apăra, o lovesco dată, de două ori, de trei *ori, până aud* un trosnet asurzitor. Am ucis-o. Şi aşa ne-am salvat. Pe mine, de la expunere, ca să-mi trăiesc viaţa în continuare şi să tiu oricine vreau să fiu, şi pe ea, de la vina de a supravieţui, chiar dacă Abîgail e moartă. Nu va mai simţi niciodată durere fizică sau angoasă psihică, nu se va mai teme niciodată de cunoscut sau necunoscut. Am eliberat-o de ea însăşi. Am salvat-o.

Azvârl arma peste *gardul din spate. într-o* pubelă de gunoi, în timp ce sânge proaspăt i se scurge din rana deschisă de pe o parte a capului. Ascult cu atenţie, să veri- nc dacă rnai respiră.

Nu aşa am vrut să ne încheiem călătoria, dar a fost singura cale. Îngenunchez încă o dată lângă ea, iar sângele a format o aureolă în jurul capului ei. Pare atât de senină şi e atât, atât de frumoasă. Nu omit niciun detaliu

. încadrez imaginea şi mi-o întipăresc în jjnsce?' W1d'fetele, să-i simt încă o dată fierbinţeala '„Tar le retrag repede, când şoferul maşinii îşi ^“'riţia. roşu la faţă şi sâiâ'nd'

, E moartă? mă întreabă, poticnindu-se.

~ Cred că da, răspund.

partea din faţă a pantalonilor i se întunecă la culoare şi-mi dau seama că e atât de îngrozit de ce crede că a făcut, incât s-a scăpat pe el. îmi pare rău pentru băiat. Dar trebuie să preiau frâiele cât mai curând.

- Ai chemat ambulanţa? îl întreb, iar el încuviinţează. Atunci trebuie să plecăm de aici.

Mă priveşte nedumerit.

- Darţi-am ucis prietena.

- Nu mai e prietena mea, spun. Dacă nu plecăm acum, vei fi arestat. Maşina c furată?

Dă din cap afirmativ.

- Deci te vor acuza şi de furt, şi de crimă. Vrei săţi petreci restul vieţii după gratii?

Neagă vehement.

— Atunci trebuie să plecăm de aici. Cum te cheamă?

- Dave, spune.

— Eu sunt Dcbbie. ii răspund.

Apoi îl apuc de braţ şi-l trag de lângă Precious. Acum suntem doar noi doi, eu şi el, alergând cât ne ţin picioarele. Habar n-am încotro. Dar alături de Dave mft simt în siguranţă.

PARTEA A TREIA

NEWS **ALERT. ANGLIA FREE PRESS**

DE EMMA LOUISE BUNTING

înmormântarea bărbatului care a devenit cunoscut drept cel mai mare ucigaş de copii din Marea Britanic a avut loc printr-o ceremonie privată.

David Hunter, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cel care a recunoscut că a provocat moartea a patruzeci de copii pe parcursul a patru decenii, a fost incinerat ieri, a confirmat purtătorul de cuvânt al poliţiei. Se crede ca familia sa n-a avut niciun amestec.

treizeci şi două dintre cele patruzeci e cadavre ascunse în valize în depozitul lui unter au fost identificate, dar ancheta e în plină desfăşurare.

Potrivit cercetărilor efectuate săptămâna trecută. Hunter s-a sinucis în urma unei confruntări cu nora sa. Mia, în vârstă de treizeci şi doi de ani, care i-a dat în vileag crimele. Bărbatul şi-a secţionat artera carotidă cu un cuţit de vânătoare. .

.Uiert de a W

autopsiei, H-a .feedune ce putea fi tratată, un ulcer gastric.

CAPITOLUL 52

«CINCI LUNI MM TÂRZIU. 2020

Inspir adânc în timp ce mă apropii de casa lui pettâe. După atâtea luni de absenţă, simpla vedere a cestui loc mâ umple de teamă. în ciuda eforturilor mele, 3u reuşesc să-mi amintesc niciun moment plăcut petrecut aici. Şi sa ştiu c-am trăit sub acelaşi acoperiş cu Dave, un om capabil de o asemenea cruzime, mă face să-l detest oe o mie de ori mai mult.

Nu înţeleg cum Debbie a fost în stare să se întoarcă în această casă după ce poliţia i-a înmânat cheile. Eu n-aş nai fi pus niciodată piciorul aici dacă eram în locul ei. ’.•am spus lui Finn că am o reţinere în a-l lăsa pe Sonny s-o viziteze. însă el a insistat să-mi amintească că, în cele ând luni pe care criminaliştii le-au petrecut inspectând fiecare cotlon al proprietăţii, n-au dat peste niciun cada- ţ >ru şi nici n-au găsit dovezi că vreunul dintre cele patru-

?£ci de trupuri a fost vreodată acolo. Cu toate astea, sunt neliniştită.

Aleea din faţa casei nu mai e vizibilă, din cauza noftor porţi montate. însă, din acest ung t^ ^te pietrişul de dedesubt şi urme incendiat duba tacul unde cei ce au vrut să se răzbune

Dave. hd Debbie a fort la

Ultima dată când am oe el s-, sinucis în faţa secţia de politie, la două *£* mel e ei de sânâW. mea. Pentru o pe mine‘ lov∗dU”mă

dovedit destul de

cu picioarele şi bastonul până când un ofiţer de poliţie imobilizat-o şi a închis-o într-o celulă.

— L-ai ucis! a strigat ea. Tu l-ai ucis! Târfa criminală!

Inspectorul Mark Goodwin m-a şi întrebat după aceea dacă vreau să depun plângere împotriva ei pentru vătămare corporală gravă, dar am refuzat. Oricât aş uri-o, îmi dau seama că Debbie are nevoie să dea vina pe cineva pentru moartea lui Dave, chiar dacă el e singurul vinovat Au trecut cinci luni, dai-părerea ci despre mine nu s-a schimbat. întotdeauna va fi vina mea. Debbie n-a luat în calcul că Dave a preferat să se sinucidă în loc să-şi mărturisească public crimele.

Sonny vorbeşte singur şi molfăie o girata de cauciuc, concepută pentru copiii cărora le ci esc dinţii, în timp ce eu ii car scaunul de maşină. Are un an şi şi-a petrecut mai mult timp cu părinţii despărţiţi decât împreună, dar. deşi mă întristează acest lucru, ştiu ca aşa e ccl mai bine. Relaţia dintre mine şi Fînn nu mai funcţionează. Ne-ain jucat de-a familia fericită câteva ore în ziua de Crăciun, de dragul lui Sonny, dar, imediat cc s-a terminat, ne-arn întors la noua viaţă.

Ani ajuns, ii trimit an mesaj lui Finn, iar cateva momente mai târziu, porţile cele noi se dau în lături şi*?* † ‡ § ** face apariţia pe alee. Mă îndepărtez de maşină şi iau geanta lui Sonny. E plină cu mâncare şi

---

* «***

†săptămâni, locuieşte cu ea şi fInPreună- ^.ca e

‡care am prezis-o de mult dar <•» i°r’ ° reconc,kere P6

§croşeu în plină faţă. îmi prinde rJh ,doare mai ceva un

*** «virea stăruitoare.

alte lucruşoare precum scutece şi haine de schimb.

Pentru o clipă, îl privesc pe Finn ca în prima seară în care ne am întâlnit în barul din Londra. „Doamne, ce clnpeş e! Pe atunci era într-o relaţie cu Emrna, de care,

hineîmâîntreaW.

„ ÍÍC privirea şi încuviinţez.

6 ‘himbat scutecul acum o oră, iar mân- -wtn prânz $' cınă e ın rcciPicntele albastre .jţtf ^^ţncerc să-i reduc somnul de dimineaţă până ţp^r<Le la creşă. Aşa că nu-l lăsa să doarmă prea

- La ce oră trebuie să-l aduc?

Í Săptămâna asta Încep noul serviciu, aşa că pe . '• dacă trenul nu are întârziere, zic intinzându-i o U l‘í? de măslin. Poţi să râmai şi să-i faci baie, dacă vrei.

iii •

_ j^-ar plăcea, dar de data asta nu pot, spune, iar 35ta se traduce prin „am alte angajamente, cu cealaltă ffliilie’«

Uneori îl urăsc pentru ce nc-a făcut, iar alteori am impresia că sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ pentru că am scăpat în sfârşit de familia asta.

- Ce face Chloe? îl întreb.

- Ebine, răspunde.

- Şi Emma ?

— E alături de mine.

Şi eu m-am străduit să fac asta după moartea lui Dave, dar ăsta e motivul pentru care eu şi m« ne-a despărţit. Nu m-am putut preface erPa tatăl un om care a ucis atât de mulV cop». jbn şi amin. soţului meu şi Finn suferea. Mi-a f°s doi eram conştienţi de acest lucru.

— Cum se simte Debbie^ împace cu ideea,

- Se căzneşte din răspUJfte i se ajute singură. Ştii răspunde. Dar nu face prea

cât de încăpăţânaţi P°l n P deSC iar la ai mei, care, cu

excepţia zilei de cra

pe Finn să calce dincolo de pragul casei lor î urmă, s-au întors în Anglia, la o zi după moarte”n'* din A fost exact la ţanc. Au pus repede lucrurile în ’ ■ au închiriat o locuinţă pentru noi, la câţiva kilo aici, suficient de departe să nu dau nas în nas cuThi* dar suficient de aproape ca Sonny să-şi vadă tatăl v *' clipă nu m-am gândit că la treizeci de ani o să fiu singură şi o să mă bazez pe ai mei să-mi pună un aco^ riş deasupra capului, însă asta a fost soarta pe care mi-7u hărăzit-o zarurile.

Nu-mi fac griji, fiindcă lucrurile nu vor rămâne aşa pentru totdeauna. Şi, sinceră să fiu, chiar îmi place sâ fiu părinte.

— Presupun ca Debbie încă dă vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat.

îmi înalţ privirea spre fereastra dormitorului ei, în timp ce el îşi pleacă privirea spre converşiî cu care eîncălţat. „Ţi i-am cumpărat de ziua ta”, îmi trece prin minte. „De fapt, eu ţi-am cumpărat majoritatea hainelor pe care le porţi. Mă întreb dacă Emma ştie asta.”

într-un final dă din cap.

— Şi nu crezi că e nedreaptă?

încuviinţează iar. Mă întreb dacă mi-a luat apărarea în faţa ei sau dacă a rămas la fel de *lipit de fustele* mamei ca până acum.

— Nu eşti vinovată pentru faptele tatei, spune în cele din urmă.

— Tu cum faci faţă situaţiei?

— Ştii tu, răspunde, dar n-am habar.

Imediat după tragicul eveniment, n-am mai vorbit aproape deloc despre Dave. Dar încă mă interesează cunt reuşeşte Finn să gestioneze

lucrurile. Se întinde spre fiul său şi-l sărută pe creştet, punând brusc capăt conversaţiei.

imiţi ceva? fi Întreb înainte să plece. Pro- „
^cen ajutorii cuiva care înţelege.

Xu-nâ amintesc ca tu să fi făcut asta după ce s-a

MitSoony»
' pat am cerut ajutorai până la urmă. Trebuie să
' ¿neva, cu un psiboterapeut, care să te ajute să
k. •
.¿feţă situaţiei.

Su cred că există prea mulţi psihoterapeuţi ai taţi să fie criminali în serie.

- Ştii ce-am vrut să spun.

Dă din umeri.

- 0 am pe Emma. ta mă înţelege.

Nu-mi dau seama dacă e o aluzie intenţionată sau accidentală. Oricum ar fi, mă doare, dar nu la fel de tare ta altădată.

— Dar tu? Mai mergi la psihoterapie?

Dau din cap. N-am de gând să-i dezvălui în cine altcineva mai am încredere.

Ne luăm la revedere şi urc înapoi în maşină. îl urmăresc cum aruncă pe umăr rucsacul lui Sonny şi porneşte cu el spre casă. Când porţile se închid, îmi dau *‘ama de un lucru. De fiecare dată când ne despărţim, vărs o lacrimă sau două pentru tot ce-am pierdut. Dar nu şi astăzi. Astăzi sunt ciudat de optimista.

CAPITOLUL 53

DEBBIE

Uită-te la ea cum flirtează fără pic de ruşine cu fiu| meu, de parcă ar avea miere pe buze, când de fapt picură numai venin. îmi dau seama că-l vrea înapoi după cum se joacă cu părul şi-şi înclină capul spre el, toată numai ochi şi urechi. E obraznic de cochetă şi simt că mi se face rău. La fel de bine putea să stea în mijlocul străzii cu chiloţii în vine. Insistă să rămână în viaţa noastră mai ceva ca o gripă afurisită, ce nu se mai vindecă. Sper doar că Finn e destul de tare să vadă dincolo de fandoselile ei.

Stau nemişcată în dreptul ferestrei, pitită în dosul obloanelor din lemn. în dormitorul pe care l-am împărţit cu soţul meu, şi o privesc. Nu suport să dorm singură aici, aşa că-mi j>etrec majoritatea nopţilor într-unul dinlredor- mitoarcle pentru oaspeţi. Pe un raft din această cameră e o fotografie înrămată cu mine şi Dave, singura din ziua nunţii noastre şi singura pe care o mai am cu bunicii mei. Vreau s-o iau de acolo şi s-o sfărâm de perete. În schimb, strâng pumnii cât de tare inii permite trupul slăbit de boală şi, deşi sunt singură, imi reprim dorinţa de a ţipa din toţi rărunchii. Sentimentele mele faţă de soţul meu se modifică de la o zi la alta. Absenţa lui mă doare profund, dar în acest moment îl urăsc, pentm că ni-a abandonat.

„De ce s-a sinucis, când ar fi putut foarte simplu S-O omoare pe Mia?’ îmi tot pun întrebarea asta. A

ţinut-o prizonieră intr-un depozit despre existenţa căruia doar eu dafâ ȘAr fi' Ci n7nsu,l!tit fi fost găsit nicio-dată. Ar fi putut scapa basma curată. Atunci de ce şi-a

acriiicat vW pentru ea? i<a ce se gândea? A murit ca S8C[nâ salveze pe mine, aşa cum a spus întotdeauna că va ¿e, sau a fost un mijloc prin care să mă forţeze să mă QPr^e? Ultim* mea victimă a fost băiatul din lanul de gria, acum doi ani. dar, pentru că am convenit să nu mai discutăm despre treburile mele. Dave nu trebuia să afle, în încercarea de a o salva pe Mia şi de a mă proteja pe mine, a distrus totul.

Luni întregi după moartea lui. m-am plimbat ca o bezmetică prin camera de hotel unde am fost forţată să stau. încercând să-mi imaginez ultimele lui clipe şi ce i-a spus Mia ca să-l determine sâ recurgă la un asemenea gest extrem. Am citit în nenumărate rânduri declaraţia pe care a dat-o la poliţie, dar nu cred un cuvinţel. Balivernele alea despre cancer... dovedesc doar că minte ca să ascundă ce s-a întâmplat în realitate în acel depozit Dar faptul câ nu ştiu adevărul mâ macină. N-o pot întreba, în primul rând, pentru câ minte şi, în al doilea rând, pentru câ nu pot suporta sâ mâ aflu în aceeaşi camera cu ea. Dac-aş îi dat ochii cu ea, aş li găsit o cale s-o ucid cu mâinile goale pentru ce mi-a făcut.

Oricât m-aş strădui, nu mi-l pot aminti pe Dave în ultima zi în care am fost împreună. Nu-mi amintesc hainele pe care le purta, dacă în-a sărutat la plecare, ce a mâncat la micul-dejun sau conversaţia pe care am avut-o. N-am avut ocazia să mi-l întipăresc în memorie şi să revăd imaginea oricând îmi doresc. Da, ani petrecut zeci de ani împreună, dar niciodată nu l-am legat de un loe sau de un anumit moment. Şi o »^c pe Mta pentru că m-a privat de această ocazie.

...

Scot telefonul din buzunar »1 mă uit la ultimul mesaj pe care mi .gţ din cauza dislexiei, dar ştiu sa moară. E p descoperit de poliţie şi ca

va

de ce l-a trimis. Şt>* ™

contribui la exonerarea mea din anchetă. Nici nu mai nevoie să-l citesc, l-am învăţat pe dinafară. ' e

Drraga mea Debbie. îmi pare foarte reău. N-am vrut să rănesc pe nimeni. Dar acum nu mai am de afa Mi-am petrecut întreaga viată având grijă de voi, aşa lasă-mă să fac acest 1 lucruu ca săă vă protejez pe tine şi pe Finnii mei. Tee rog, iartă-mă. D. x

Dacă Dave ar fi găsit curajul să-şi imagineze cum ar arăta lumea iară Mia! Dar el era mult mai sensibil decât mine. După ce victimele părinţilor mei au fost găsite în pod, s-a temut că cineva ar putea face legătura cu mine. A început să bea din ce în ce mai mult, să mănânce mai puţin, pierzând muh în greutate. Cu toate astea, mi-a fost mai uşor să închid ochii decât să-l confrunt. N-am spus nimic. Mi-aş dori să pot da timpul înapoi.

Din când în când, Mia îşi înalţă privirea spre cer. Iniţial cred că a zărit drona nenorocită a vreunui jurnalist. insă apoi îmi dau seama că se uită în direcţia mea, simte c-o urmăresc. Sunt sigură că vrea s-o văd cu Finn, târfuliţa!

în cele din urmă, se întoarce la maşină şi se îndepărtează. Ce n-aş da să fie strivită chiar acum sub roţile unui camion care rulează cu viteza! Nu ne-am mai întâlnit de luni întregi, dar încă stau cu ochii pe ea. Mai des decât şi-ar putea imagina vreodată.

Finn încearcă din răsputeri să mă convingă că sinuciderea lui Dave n-a fost din rina ei, dar niciodată n-o să văd lucrurile în această lumină. Din cauza Mici sunt vădu vă, împroşcată cu vorbe de ocară de fiecare dată când ies din casă; tot din cauza ei, dubiţa lui Dave a fost incen- diatŞ pe aleea din faţa casei, iar boa,a nwa s•a a t atât ne nnn!,“' „T nU'n” lua nepoţii în brat‘‘ fâră s“-mi r Sl)ăla- durerea cOnstantă din

FAMILJE «atelw- Doctorul sPune că Probabil stresul mi-a afectat Jinediabil mobilitatea.

Mia e vinovată pentru tot.

¡mi amintesc cum ii priveam vara trecută pe ea şi pe Sonny stând pe gazon. Cred că el avea doar câteva săp- titnâni şi stăteau întinşi pe pătura de picnic din tartan U adăpostul unei umbrele. Mia avea încă mâna în ghips’ Chiar şi atunci, doar se juca de-a mama. Se mulţumea să 1 hrănească şi să-l schimbe, dai' nu Pacea niciunul dintre gesturile grăitoare, ce n-au nevoie de cuvinte- să-i dez mierde obrăjorii, să-i şteargă nasul, să se joace cu dege- ţelele lui – gesturi mărunte care dezvăluie dragostea unei mame pentru copilul ei. A fost şi rămâne la fel de rece ca o iarnă polară. Slavă Domnului ca remarc trăsăturile lui Fum când mă uit la Sonny! Dac-ar fi semănat cu ea ar fi fost o tortura să fiu în preajma lui. Nici nu mi-a permis să petrec alături de nepotul meu primul lui Crăciun, pentru ca a insistat să-l sărbătorească acasă cu păriuţii ei. Abia dacă-l cunoşteau pe băiat!

Inspectorul ăla pe care Finn nu-l place m-a întrebat dacă vreau să-mi fie restituite probele confiscate de poliţie, inclusiv cutiile din garaj. Ei habar n-au că Dave a sortat şi a distrus toate lucrurile incriminatoare după ce camerele de supraveghere din interior au surprins prima incursiune a Miei în garaj.

Mia a făcut multe supoziţii eronate. A scotocit prin- tr-o cutie plină cu manuale şcolare vechi şi deteriorate de apă, dintre care doar primele două, de deasupra, ii aparţi- neau lui Dave, restul fiind ale mele, aduse de bunicul din casa părinţilor mei. A prepus că toate erau ale ut Dave, neştiind că o inundaţie a şters numele de pe de. Apoi, punand lucryn cu ccl de pJintăt de

St maCăl'i Deşi nU S,Ult <hSleXiCă’ “ DaVC‘

la domiciliu făcută de tata s-a concentrat mai mult pe arta decât pe noţiuni de bază precum caligrafia.

Dacă mi-aş fi amintit să acord mai multă atenţie acestui aspect, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar atât de multe s-au petrecut în acele două zile – mă gândeam că mama şi tata o să mă ucidă, am încercat s-o salvez pe Precious, apoi am crezut că am ucis-o, apoi l-am întâlnit pe Dave şi mi-am reînceput viaţa alături de bunicii mei încât nu-i de mirare c-am uitat.

Totuşi cea mai mare greşeală a lui Dave a fost că a uitat valiza cu facturi ascunsă în rezervorul de petrol. Dacă ar fi distrus conţinutul. Mia n-ar fi descoperit nicio-dată depozitul. în cele din urmă, toţi dăm socoteală pentru faptele noastre, într-un fel sau altul.

Finn mi-a spus că starea psiliica a Miei s-a îmbună-tăţit. A mers la psihoterapie pentru depresia postnatalăşi a fost diagnosticată şi cu tulburare de stres posttrauma- tic, afecţiunea la modă pe care toate vedetele o folosesc drept scuza ca să-şi justifice comportamentul destrăbălat, îl poate duce de nas pe fiul meu şi *pe* psihoterapeutul ei idiot, dar pe mine nu mă păcăleşte. E clar ce pune la cale. Nu poţi fi înţepat de un scorpion fără să iei în calcul că te poate ucide. Născoceşte tot felul de probleme ca să fie compătimită.

Fiul meu şi Emma au fost dintotdeauna mult mai apropiaţi. însă vor avea nevoie de ajutorul meu, dacă vor rămâne împreună. îl cunosc pe Finn mai bine decât se cunoaşte el însuşi şi îmi dau seama când nu pune suflet în ceva. Mă tem că se rezumă doar la a parcurge nişte paşi prestabiliţi în ceea ce o priveşte pe Emma. Trebuie să aibă răbdare şi să-i acorde timp, iar în cele din urma va observa intervenţia mea. Ea e ascultătoare, devotată Şl maleabilă. Alte relaţii s-au construit pe un fundament mult mai subţire.

Chloe nu a puS nıcıodafâ ʼmtreteri despre meainviaţa ei şi s-a adaptat foarte uşor. Cu toate '„^unt conştientă că suntem incă străine una faţă de uită Pıetduv patTO anıde *™^reun® $' ™ «ed JtftipuW retuVera tımpul ţÂetdut

\jn curent de aer provocat de deschiderea uşii de . j^re îmi mângâie ceafa şi, pentru o secundă, îmi ^¡jner că e răsuflarea Iui Dave. Apoi îi simt braţele ■fflconjurându-mi talia, buzele gădilându-mi urechea, şop- unda-nu că mă iubeşte şi că, în ciuda faptelor mele, sunt o persoana bună. Pună pe cave am simţit-o astăzi pentru elincepe să se disipeze. Dar ştiu că mâine va reveni. întot- fewna revine.

Chicotelile lui Sonny reverberează prin casă – unul dintre momentele rare când zâmbesc. îmi croiesc drum afară din dormitor şi mă gândesc iar cât sunt de norocoasă că-l am, având în vedere circumstanţele venirii sale I pe lume.

\ Singurul meu regret – cu excepţia faptului ca din cauza mea a dispărut Gcotfee – e că i-am scuturat seara

\ Miei ca să-i distrag atenţia şi să nu-l mai Fum să deschidă valizele. Descoperirea a fost n imensă şi pentru mine şi m-am panicat.

Când am descoperit că acea casă era scoasă la licitaţie, am ştiut că trebuie s-o cumpărăm. Hnn habar n-are că am locuit acolo o vreme. Planul era ca Da\e s-o reno- veze şi s-o vindem pentru mUrâ ce lefc-

secretele ce zăceau sub acel a v lam-lam că vrea copeream. Dar, când Mia a ţncotro şi i-am lăsal s”° casa pentru ea şi Fînn. n*“nl doctor de şantier, am ti cumpere. Oricum, cu Vaye ^bar n.aVeam de camera putut sta cu ochii pe vSzut valizele în interior, am

secretă din rx>J^conţin. ştiut iustantane

Dacă Mia şi Finn n-ar fi fost acolo, l-aş fi putut aver- tiza pe Dave şi am fi reuşit să le mutăm în altă parte, insă ei erau acolo şi m-am panicat. Să scutur scara a fost singura idee care mi-a trecut prin minte ca s-o determin pe Mia să coboare. în schimb, ea şi-a pierdut echilibrul şi a căzut

M-aş fi putut ierta dacă-l răneam pe Sonny ca să-mi salvez familia? Mi-am pus de multe ori întrebarea asta şi de fiecare dată răspunsul e acelaşi – da În acel moment, era doar un conglomerat de celule neclare, ptxelate, pe ecranul unui ecograf. O simplă tmagine tntpnma a pe hârtie Nu-l ţinusem în braţe, nu-i ştersesem lacnmţle, nu hârtie. *u ţ personalltatea Ş1 „uajunse- Urma aTCbesc Acum că e o fiinţă în came şi oase, care SlîX'o*. . «X»' “ *' cum am făcut şi pentru Fmn.

iubesc.

FRAGMENT DIN DOCUMENTARUL J MARRIED A SERIAL KILLER[5], DE PE AMAZON PRIME

INTERVIU CU PSIHOLOGUL EMILY D1CKS

Mai există o victimă în această poveste cumplită, de care se pare că uitam cu toţii – Debbie Hunter. Bărbatul pe care ii iubea şi alături de care şi-a petrecut mai bine de patruzeci de ani din viaţă s-a sinucis, abandonând-o în raţa oprobriului public manifestat în presă la nivel mondial şi pe reţelele sociale. E puţin probabil ca Debbic sau finilor, Finn, să scape de moştenirea pe care le-a lâsat-o.

însă adevăratul motiv de ruşine e faptul că această femeie – acest personaj tragic deşi a trăit sub acelaşi acoperiş cu el, nu a ştiut de ce e capabil.

Bănuiesc că ea suferă de o tulburare psihică numită *folie* ci deux. E o psihoza cc se manifesta în cazul oamenilor cu legături emoţionale puternice, care presupune ca o credinţă iluzorie să fie transmisă de la o persoana a alta. l)e c&nţl s-au cuno^ţ.J 0nXă început s-o influenţeze, făcand-o pe * d l•a ali• să creadă că sunt un cuplu norma .

Tnf ce-«'! GOtva b<i

menta! dorinţa de control.^ susţină necondiţio- cc a antrenat-o el să fac iMausiv să-şi deschidă probat În toate arti^ilc sa‘ ’ n«ponsabfl& de conturile pria afacere. Chiar dac e n_a câştigat niciunul lui, nu s-a întrebat nnW h înlMniri ţn dintre contractele^

----
5 „M-am

localităţii, minţind-o că e vorba despre serviciu, când, de fapt, el răpea şi ucidea copii. I-a acceptat deplasările fără să crâcnească, doar pentru că a fost învăţată să nu fie suspicioasa.

Un ejcemplu bine cunoscut al acestui tip de corn- «/.rtament îl veri găsi la dr. Harold Shipman şi la soţia sa,

“ı,l1» ““ <lespre ™ acela ic*a comis.

Debbie pretinde că acceptă că răposam! e. so este

• lucrurile de care e acuzat, dar, la fel ca

V,M San şi-a petrecut întreaga viaţă fiind inca-

infamiei.

CAPITOLUL 54

FINN

Mama coboară agale scările când mă aude jucându-mă cucu-bau cu Sonny. Afişează o mină surprinsă când îşi vede nepotul, prefăcându-se că nu m-a urmărit cât am vorbit cu Mia la poartă. Nu deschid subiectul, fiindcă e ca o mitralieră încărcată, gata să scuipe gloanţe de fiecare dată când pomenesc numele soţiei mele. Chiar dacă mama a obţinut ce-a vrut şi sunt iar cu Emma. încă e îngrijorată că mă voi împăca cu Mia la un moment dat. Din cauza asta, tot insistă că eu şi Emma ar trebui să mai facem un copil, întrebându-mă de fiecare dată când am de gând să bag divorţ.

Sonny chicoteşte iar, fluturându-şi energic mânuţele dolofane când işi zăreşte bunica. E singurul care o poate înveseli când se scufundă în oceanul de amărăciune, iar în ultima vreme s-a întâmplat destul de des. N-o condamn. întreaga ei viaţă a fost distrusă şi l-a pierdut pe singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Deşi nimic din toată tărăşenia asta nu e din vina Miei, familia noastră a făcut implozie din cauza acţiunilor ei.

Oricât de mult aş iubi-o, mi-aş fi dorit să lase lucrurile asa cum erau, tocă nu şi-ar li băgat nasul, aş ti avut 1ncă un tată, iar Sonny, un bunic, şi n-am fi fost cea mai disnrcluitâ familie din ţară. însă, spre deosebire de mama eu nu mă gândesc prea mult la cele întâmplate. Tata a luat propriile decizii şi să aruncăm vina m carca X. va schimba absolut nimic.

Pnn urmare, ca să ^t merge mai departe, am lăsat-o baltă.

O întreb pe mama dacă vrea să-l ia în braţe > Sonny, dar ea scutură din cap. Bănuiesc că durerile pro- vocate de scleroză o chinuie rău astăzi. Forţele ii *slăbesc* cu fiecare zi care trece, iar situaţia asta o face să se simtă stânjenită. Nu mai poate merge nici măcar prin casă fără să se sprijine în baston şi vorbeşte împleticit. E slabă ca un creion, pentru că nu mănâncă suficient, şi e palida, fiindcă refuză să iasă la soare. îşi petrece tot timpul închisă în casă, holbându-se în gol la televizor, fără să acorde atenţie cu adevărat vreunui lucru. Se stinge sub ochii mei, captivă în această casă.

ITltima dată când a ieşit în lume, am fost nevoit s-o salvez dintr-un supermarket Tcsco după ce un grup de oameni revoltaţi au început să arunce cu fructe în ea, strigând că e ..ucigaşa de copii”. A fost hărţuită la bancă şi în maşină, în timp ce aştepta la semafor. Deşi am rugat-o să nu meargă, a insistat să participe la ancheta publică despre crimele latei, unde o mulţime furioasă, formată din rudele copiilor ucişi, i-a aruncat injurii la fiecare pas. Chiar şi majoritatea mesajelor pe care le primeşte clocotesc de ură.

— Ţi-e foame, puiule? îl întreabă mama pe Sonny. Desfac fermoarul compartimentului principal al rucsacului pe care mi l-a dat Mia şi scot din el recipientele cu mâncare.

— N-o să mănânce porcăriile astea procesate, pufneşte mama, iar după ce îl aşez în scaunul cu măsuţă din bucătărie, se duce la frigider, scoate o caserola mică cu pui gătit în casă, o încălzeşte la microunde, apoi se aşază la masa din bucătărie şi-l ajută să ia mâncarea în linguriţă.

Puţin mai devreme, Mia m-a întrebat cum mă

sim ş1 mi-a sugerat să stau de vnrbâ cu un psihotera- peut, aţa cum a Tăcut ţi ea. I-am spus ci o am pe Emma, dar e doar pe jumătate adevărat, fiindcă nu *pot* vorbi cu

viaţa mea care s-a dus pe apa sâmbetei. Sunt care nu pot spune nimănui. Şi nu ar fi descarc în faţa Emmei. Deja e vinovată prin pentru că trăieşte împreună cu fiul lui Dave părinţi* de la şcoală o evită, iar Chloe nu mai e ^tată la petrecerile aniversare. De curând a împlinit ani şi ne tot întreabă dacă suntem siguri că bunicul °mort, pentru că o fată din clasa ei i-a spus că obişnuia Î mănânce copii. Mi se rupe sufletul să văd cât e de spc- riată. Cel puţin Sonny e încă prea mic ca să-şi dea seama ci am devenit nişte paria ai societăţii.

X-am de gând să mint – mi-e extrem de dor de Mia. însă relaţia noastră a ajuns intr-un impas şi amân-doi am convenit că s-au petrecut prea multe intre noi ca să mai putem rămâne împreună. Şi pentru că mă zbat de unul singur, pentru că am nevoie de chipuri familiare în wr, m-am întors la Emma. Sunt un ticălos egoist pentru că mă folosesc de ea în felul ăsta, dar probabil şi ea procedează întocmai. Poate că trebuie neapărat să facă parte dintr-un cuplu ca să se simtă întreagă. Sau poate că mă iubeşte atât de mult, încât ar închide ochii la once aş face. într-o zi ar trebui să-mi testez teona.

. Am încercat să mă dau la fund de când acuzaţi-
[1] e împotriva tatei au devenit ştiri internaţionale, dar e aproape imposibil, de când paparazzii au eampal în faţa uşii de la intrare şi mă fotografiază în timp ce lucrez. Mi-am pierdut jumătate din contracte şi mă gândesc serios să plec să lucrez o perioadă în Arabia Sau- dită. Amicul unui prieten mi-a spus că mă poate angaja intr-un complex nou de hoteluri. Nu vreau s-o las sin- gură pe mama, nici să-mi părăsesc copm. dar oportunităţile sunt din ce în ce mai reduse aici.

.«x •. v. Sonny P mă întreb: dacă 1>eca

■ i « ise luni? E atât de fericit şi lipsit de griji, rezista fără el ş« resturile de mâncare din caserola în

scăunelul lui»

mamei mânjindu-i degeţelele şi obrăjorii Hah ce-i voi povesti despre bunicul lui când va fi n'a,n mare să priceapă. însă, dacă nu-i voi spune eu ah * îi va istorisi. ' Oneva

Tot ce-mi doresc e să se bucure de copilărie cât mai mult posibil şi să nu-i fie distrasă inocenţa. Nu vreau să crească la fel ca mine.

CAPITOLUL 55

MIA

Când ajung în cele din urmă, inspectorul Mark ftxulwn e deja aşezat la una dintre mesele de pe tera^ afenelei din incinta centrului comercial. E ziua lui libert ? $-a imbracatjejer, cu un tricou alb, un hanorac ari blu?j negn stramţi, şi o pereche de adidaşi. Arată bL De hecare dată când ne întâlnim şi e îmbrăcat în haine mile, mă ia pnn surprindere. Parcă aş fi o şcolăriţă care dă întâmplător peste un profesor în weekend. Ai tendinţa să uiţi că şi oamenii ca el au o viaţă în afara serviciului, feri uniformă.

Bunăl mâ întâmpină zâmbind şi se ridică în picioare.

Ne pupăm reciproc pe obraz şi-i inspir parfumul. Finn se dâ mereu cu spray de corp linx. ca un adolescent în călduri. Dar Mark foloseşte apă de colonie şi sesizez imediat izul lemnos al cedrului şi aroma salviei în aftershave. Preţ de o clipă, nu mă îndur să mă desprind de el.

- îmi pare rău c-am întârziat, îi răspund, iar el face un &est cu mâna, invitându-mă să iau loc.

î . i «vocri <10 află un ceainic, două ceşti şi În centrul mesei se .u

un ulcior cu fapte. A. «>„ MJ sira,

■ rn

ammtmdu-şi că am o м3

f'aUtt' ■ şi Pc Sonny as«®*' întreabă, tur- _

Nu l-a> aâ"^ 0eeaşcăde ceai.

nându-nefiec^"'""

■

rn

îmi fixez atenţia asupra mâinilor lui. Din cauza viciului, palmele lui Finn sunt aspre, pline ser. · bătături şi cu unghiile murdare. Dar ale lui Mark sunt curate şi fine şi îmi trece fulgerător prin minte că aş vrea să le simt moliciunea pe piele.

— L-am lăsat cu bunicii, îi spun.

— Ah, eram nerăbdător să-l revăd.

Deschide geanta de poştaş pe care o are la picioare şi scoate ceva din ea, după care îl aşază pe masă.

— Nu e nimic special, adaugă înroşindu-se. E un tractor de jucărie, pentni că data trecută mi-ai spus cât de mult îi plac.

- E foarte drăguţ din partea ta.

Un freamăt domol şi destul de plăcut ia naştere înăuntrul meu şi mă întreb de ce naiba Mark e încă singur. Şi Loma s-a întrebat acelaşi lucru, când i-am povestit despre întâlnirile noastre. M-a sfătuit să trec la atac, pentru că e clar că Mark e interesat de mine. Ideea mă ispiteşte, dar nu pot să mă arunc cu capul înainte într-o relaţie nouă, înainte să mă asigur că am dat-o uitării complet pe cea veche – adică pe Finn. Oricum, sunt sigură că sunt pe drumul cel bun.

— Te simţi ciudat când nu-l ai pe Sonny cu tine? continuă el. Ştiu cum e senzaţia atunci când îmi duc băiatul înapoi la mama lui, după ce am petrecut weckendul împreună. Mi se face foarte dor de el.

încerc să mă obişnuiesc. Are deja un an şi nu-l pot lua peste tot cu mine, mai ales că fac naveta de două °n Pe Săptămană ^ndra, pentru serriciu.

Dă din cap înţelegător.

Acum doi ani, luasem în i * r

la Met, doar pentru experienţa n™ Să CCT „„ transfer 1

- Dar nu-mi place să fac

• Secare zi, plus sa^ar^meu nu e atat de mare ^¡permit o locuinţă decentă acolo.

, sumi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit viaţa • londra, recunosc. însă e foarte diferit de cum era ^nîe. Multe dintre prietenele mele sunt încă singure chiar dacă şi eu sunt acum, îl am pe Sonny, un motiv ¿trucare să mâîntorc acasă. Nu mai simt nevoia să ies ¿a în oraş, să beau şi să fiu ţinta ocheadelor curioase ¿jonor străini.

- încă se mai întâmplă asta?

- Da, chiar şi acum. La patru mese în spatele tău, 9 femeie în vârstă se tot uită în direcţia noastră. Ne priite chiar acum, zic, apoi îi întorc privirea aceleia şi-i fac şerr.n cu mâna, moment în care ea se îmbujorează şi-şi X'boarâ ochii în ceaşcă, 'lotuşi situaţia asta nu va continua la nesfârşit, sunt sigură. Acum că înmormântarea şi ancheta lui Dave s-au încheiat, trebuie doar să depăşim obstacolul pe care presa ni-l pune în calc ca oamenii să nu uite cine sunt. Sau, dacă nu vor uita, cel puţin să se obişnuiască cu prezenţa mea.

- Asta-i o gândire sănătoasă.

- Crede-mă, an» avut nevoie de multe şedinţe de psihoterapie înainte să ajung la concluzia asta, .an crezut c-o să mă ucidă, nu m-am putut
n-o să-mi mai văd vreodată 0 mwnj
totuşi, printr-un miracol, suPraVJe. |ui pave că m-a făcut toai bună. Trebuie sâ-i ^u"\llK^nlru depresii» ¡xvstna-Şi*mi asum responsabili^1041 ' u| stres posttrauma-tolâ. Totuşi recunosc par presupun că are sens, tiv m-a luat prin ® útimul an.
după cale s-au înthinpto^‘‘ ^v

- Eşti un părin'^r* . av&nţftm asupra dW- u plicul sa «¡L „ici. Cu excepţia Iximeâ » telor, tăind«-'“

psihoterapeutului meu, care e plătit să mă asci mă lamentez, Mark e singurul om cu care pot atunci când am nevoie să pălăvrăgesc vrute şi nXru mă văicăresc sau să mă plâng cuiva cât de nedrept e fa' * că viaţa mi-a fost întoarsă cu susul în *jos. Pe* măsură revin, momentele în care am nevoie să fac asta devin t# mai rare.

Mă gândesc că, indiferent *ce se întâmplă intre noi* e vorba de mult mai mult decât suntem amândoi dispuşj să recunoaştem. îi trimit mesaje pe VVliatsApp pe numărul lui privat, iar uneori, înainte de culcare, discutămpe FaceTime. Nu e nimic sexual intre noi, dar nu pot nega că nu mi-a trecut prin minte şi această posibilitate. în ultima vreme, chiar din ce în ce mai des. N-am întrecut niciodată măsura, dar, cu fiecare întâlnire, încetul cu-ncetul ne apropiem tot mai mult.

Mark pare întruchiparea bărbatului perfect, insă ceva mă reţine. Şi despre Finn am crezut la fel. deci poa.i’ că nu pot avea încredere în propria judecată. De fiecare dată când punem ceaşca jos pe masă, degetele noastre mai înaintează câţiva milimetri, până se ating. Şi rânwn unite.

Acum discutăm despre viaţa lui. VVeekendu! trecut a fost într-o drumeţie cu bicicleta în Penini, apoi i şi-a petrecut restul săptămânii cu fiul lui. într-una dintre întâlniri, mi-a mărturisit că la foceputul acestui an şi-y pierdut tatăl, singurul părinte rămas, din cauza cant*“ rului şi nii-e ruşine să recunosc că prima mea reacţie, m tăcere, a fost de mulţumire, pentru că, dacă lucrurile ar merge mai departe între noi, n-ar mai hvbui să am de-a face cu socri nebuni. Gândul ăsta egoist îmi aminteşte de câte eforturi mai am de făcut până să mă *debarasez definitiv* de tot ce s-a-ntâmplat.

. , Trebuie să discutăm *despre ceva, spune Mark,* pironindu-mi privirea.

¡mi tre”are ca unei ado escente îndrăgostite. lnlina. inviţe la o întâlnire adevărată?
(I şi nia
OK, răspund.
E vorba despre ancheta socrului tău.

Of, oftez în sinea mea. Asta înseamnă să-ţi faci ^ţe deşarte.'

- E ceva în mărturisirea lui care e cusut cu aţă albă j nu-mi dă pace.

-Ce anume?

- Păi, de fapt, totul. Chiar dacă mărturisirea pe oreţi-a făcut-o şi pe care ne-ai impărtăşit-o este adevă- ntă – şi nu mă îndoiesc nicio clipă de onestitatea ta – totuşi nu recunoaşte explicit ce a făcut.

Scoate din geantă o copie a declaraţiei pe care am dat-o la poliţie. Mă reazem de spătarul scaunului. Pentru semeni ne-am întâlnit astăzi?

- Nu înţeleg, răspund. l-aţi găsit ADN-ul peste tot prin depozit.

- Dar nu şi pe valize, haine ori folia în care erau împachetate. Toate amprentele au fost şterse. Nici măcar în cazul victimelor mai recente nu am identificat amprente, fibre sau rămăşiţe de ADN. Conform declaraţiei tale, Hunter a spus: „Vreau să ştii că îmi pare râu pentru tot ce s-a întâmplat. Nu aşa trebuia sa se termine. Ani făcut multe lucruri de care nu sunt mândru , e corect?

— Îhî!

- N-a precizat ce anume regretă?

- Mark e evident. Se refere, la cele patrurea de MarK, c e rarâne cu mesajul de adio pe Oidavre din depoz^j se lucidă?

care i l-a tnmis t noscut nicio clipă că a comis vreo

— Repet, n-«'r it ^ţai când l-ai întrebat de ce crimă. Ai spus că a <

ţinta lui erau copiii, daca i-a abuzat, iar chiar tu ai x ţi-a răspuns: ..Nu i-aş face asta unui copil.” °

Fruntea mi se încreţeşte de nedumerire.

- Sună de parcă te îndoieşti de spusele mele.

— Nu, nicidecum. Zeci de ani a scăpat neobservat N-a existat niciun martor ocular, nicio descriere, n-a fost raportat niciun număr de înmatriculare al maşinii, n-a fost niciodată surprins de vreo cameră de supraveghere, cu toate că acei copii au fost răpiţi ziua în amiaza mare şi din locuri publice. Şi-a acoperit foarte bine urmele. Prin urmare, de ce ar fi şters toate amprentele de pe valize şi haine, dar n-ar fi curăţat şi depozitul? Mă tem că mărturi- siea lui nu e întregul adevăr.

— Atunci ce e?

- O diversiune. încât să nc abată atenţia de la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Cine mai e de acord cu tine?

—încă n-am spus nimic nimănui despre dubiile mele. Dar eşti sigură că n-a spus şi altceva relevant?

îmi încrucişez mâinile la piept.

— Sunt sigură. Am fost acolo, singură, în acea încăpere. 1 se citea vinovăţia în fiecare trăsătură a feţei. Poate că nu mi-a oferit amănunte sau nu mi-a răspuns la întrebări, dar, în felul lui, şi-a uşurat conştiinţa înainte să se sinucidă. Dac-ai fi *fast* acolo, ai fi înţeles exact ce vreau să spun.

— Gândeşte-te din nou, gândeşte-te la acel moment. L'n cuvânt, o replică, ceva spus într-o doară, ceva neînsemnat, care ţi-a venit în minte mai târziu şi pe care nu l-ai considerat demn să-l treci în declaraţie.

— Nu e nimic.

- închide ochii, poate te ajută să-ţi aminteşti dis-
cupa din depozit.

, vreau s-o fac, spun cu iritare cres- .Vasta când am dat declaraţia la poliţie, ’V'ₙţek- de psihoterapie. Habar n-ai de câte ii»'car,U etnoral acel moment, când tot ce vedeam în jn era Dave tâindu-şi gâtul. Şi iartă-mă dacâ nu

W ¿-tni imaginez iar că sunt legată şi înconjurată de „*'ţ cadavre ale unor copii, în timp ce mă aflu într-o ^irie nenorocită.

E conştient c-a întins prea mult coarda.

- îmi pare râu', spune. N-am vrut să te supăr.

- Ghinion, ai reuşit. Nu pricep, de vreme ce supe- (forii tăi au închis cazul şi, în urma anchetei, Dave a fost declarat criminal în serie, de ce nu e suficient pentru tine. Te simţi vinovat câ nu i-ai cercetat mai devreme trecutul? Despre asta e vorba?

- Nu, nici pomeneală.

- Atunci despre ce e vorba?

- Nu pot explica. E un instinct. Ceva nu se leagă, împing ceaşca deoparte şi mă ridic de la masă.

~ E o idee proastă, Mark, spun, simţindu-mă ca 0 proastă. FAI şi tu..., orice se întâmplă aici... Trebuie sa pleci

~ Nu, te rog. Mia, nu pleca, protestează el. Nu în felul ăsta. . .

las tractorul de jucărie pe masă şi nu şi riâsesc nici să-t privesc, în timp cÎpa^or bărbatul în mă Îndrept spre holul principal- ₘiₙe, şopnndu-i scaun cu rotile care arată cu deSL trântesc portiera ceva soţiei. Afară, urc în N•ftre mci cei W

v^ideecAtdedepa^^interogheazi P- să ajung până aici.' fi vinovată?”

Dau muzica tare, bag în marşarier şi intru pe strada principală, accelerând, ca să mă îndepărtez cât mai repede de Mark şi de vârtejul gândurilor care-mi iau mintea cu asalt.

Nu funcţionează. Adevărul e că, ascultându-l pe Mark citind declaraţia pe care am dat-o la poliţie cu luni în urmă, înţeleg într-un fel de ce are suspiciuni. Să fi fost mărturisirea unui psihopat sau divagaţiile unui stmt- XaS Mark are dreptate: Dave n-a spus mandată că e nvnt Dar oricum existau suficiente dovezi unpotnva ta” « >ă te «voi» •> •” „TXe..-! «* Şi

ine.. ■»„»'«. |-d|•

întunericul dens ca smoala.

coâGMENT PRELUAT DIN SERIALUL TRUE [F] CRIME DETECTIVE DE PE YOUTUBE.

REALIZAT DE CAROLINE MITCHELL

CAZUL COPIILOR DIN POD – PARTEA 2/3

Salutare, oameni buni’. Sunt Caroline Mitchell. Xm experienţă ca detectiv de poliţie şi scriu thrillere, iar astăzi vă prezint în continuare teoriile mele cu privire la cazul nerezolvat al copiilor din pod.

În episodul anterior, v-am pus la curent cu evenimentele incredibile ce au urmat după ce au fost descoperite cele şapte victime în pod şi cele două cadavre ce aparţin foştilor proprietari ai casei. Până în momentul de faţă, crimele au rămas nere/xdvate. Astăzi, vă voi împărtăşi teoria mea despre ceea ce s-a întâmplat cu Kenneth şi Moira Kilgour, ale căror schelete au fost recuperate dintr-un mormânt rudimentar, săpat în grădina proprietăţii, la patruzeci de ani după ce au fost ucişi şi decapitaţi.

Cei doi au locuit în oraş aproape douăzeci de ani. Vecinii i-au descris ca fiind amabili, dar rezervaţi. Nimeni nu-şi aduce aminte să fi văzut vreun copil sau o altă rudă care să i viziteze, te jumătatea anilor 1970, când starea *W* de

sănătate era precară, a doua familie un
în tânăr cu doi copii, s-a mutat în casă cu
M L scurt timp după aceea, familia
Kilgour n la mai fost văzută niciodată.
Având în ved

vârsta înaintată şi sănătatea şubredă, dispariţia lor n-a trezit suspiciuni în comunitate; s-a presupus că s-au mutat într-o casă mai mică sau într-un azil.

însă, în urma cercetărilor pe care le-am făcut, am aflat că nu e primul cuplu de bătrâni care dispare în circumstanţe suspecte. Am petrecut ore în şir scotocind printre cazurile nerezolvate şi am scos la iveală altele similare, în număr destul de mare, care preced dispariţia soţilor Kilgour. De fiecare dată, cei care au dispărut erau în vârstă, bolnavi, locuiau pe proprietăţi mari şi aveau foarte puţine sau nicio rudă care să-i viziteze. Niciunul n-a mai fost văzut vreodată, iar decesele lor nu au fost înregistrate. Mai mult decât atât, de fiecare dată, o familie cu patru membri le-a ocupat locuinţa şi, în ciuda absenţei proprietarilor, conturile bancare au fost golite treptat, până când n-a mai rămas nimic.

Cred că cucii din cuibul familiei Kilgour nu sunt responsabili doar pentru uciderea celor şapte copiii descoperiţi în podul casei, ci şi pentru moartea a cel puţin 12 adulţi. Unele dintre trupuri nu au fost încă descoperite.

La începutul anilor 1980, familia misterioasă care migra din casă în casă a dispărut şi ea. Probabil că nu vom afla niciodată cine erau, de ce au încetat să ucidă sau ce anume li s-a întâmplat. însă, din propria experienţă, astfel de oameni nu se opresc din a ucide din proprie iniţiativă. în episodul următor, vom discuta despre posibilele scenarii ce au

condus la dispariţia lor şi la sfârşitul unei epoci a terorii.

CAPITOLUL 56

DEBBIE

.Marina pe care am setat-o îmi aminteşte că e timpul iau medicamentele. înghit câteva tablete pe care le-am strecurat mai devreme în buzunar. -Mă sforţez să-mi ;nnnd degetele de la mâini şi de la picioare, dar sunt ţepene, rigide ca nişte gheare încovoiate. Mă uit la ceas şi-mi dau seama că în scurt timp va sosi musafirul meu: singura lumină din întuneric. Nu-l pot lăsa să mă vadă în halul ăsta, cu ochii umflaţi, cu buzele crăpate, abia ţinân- du-mă pe picioare. Poate ca puţin aer curat mă va ajuta să alung norii de furtună care-mi înnegurează cerul.

Cu bastonul într-o mână, mă plimb agale prin gradină. Acum că Finn a schimbat gardul ce înconjoară proprietatea cu unul din lemn, înalt de 2,5 m. mă simt în siguranţă, la adăpost. Mă ţine închisă ca într-o colivie, dar mă protejează de restul lumii. în exteriorul coconului protector pe care mi-l oferă, sunt abandonată de toţi vecinii şi prietenii, for P numele meu e prea pătat ca să-mi focal»

Toată viaţa am încerca veste lumina sinuciderea lui Dave m'a aI^eCată pentru totdeauna, reflectoarelor. Acum voi străinii de care mă feresc, mereu un sac de box PvI1 jnjiuerată, fiindcă nu pot fi N-am voie să tiu o vădu\inlll criminal de copii. Nici nu Văzută că plâns pentru că voi li

considerată o
pot fi fericită că a. wă comport ca şi cum ntmtc nu
ființă fără suflet- &*•

s-ar fi întâmplat, voi fi condamnată oenin. . care dau dovadă. *¡*8*3 *

Eu şi Finn am încercat să facem o declaraţie nnhi- prin care să ne exprimăm uimirea, dar şi că acceptai vărul în privinţa faptelor lui Dave. Am vorbit despre”^ rea pe care o simţim pentru familiile celor ucişi Da^ contat prea mult pentru opinia publica. Ştiu c-am * ce trebuia adăugând la dosar acel document redactat^ grijă, dar mă întristează când mă gândesc ca nimeni nu 1 va cunoaşte pe Dave aşa cum ¡1 ştim eu şi Finn.

Uneori mă întreb cum ar fi arătat viaţa mea daca nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Dave. Ne-ar fi adus soarta împreună în alt mod? Mereu ne-am privit ca pe două suflete rătăcite, predestinate să fie împreună. Dar, intr-o altă viaţă, probabil că relaţia noastră nu ar fi fost întemeiată pe o minciună. Am profitat de vinovăţia pe care o simţea pentru rănile fatale pe care i le provocase lui Precious Johnson ca să fini împreună, promiţându-i câ voi păstra secretul. Acelaşi instinct care m-a avertizat că voi muri de mâna părinţilor mei în acea casă mi-a spus că Dave era la fel de afectat ca mine şi ca mă va salva.

Am stat treji în acea primă noapte împreuna, pe punctul de a intra intr-o lume complet nouă, împărtăşindu-ne impresii despre cea veche, pe care o lăsam în urmă. Ne-am ascuns în dosul uşii închise de la bârlogul de drogangii în care a fost nevoit să crească singur. Toată noaptea am pândit prin crăpăturile din uşa dormitorului siluetele fantomatice care pluteau pe holuri, de parcă ar fi bântuit coridoarele unui hotel pentru strigoi.

Nu m-a judecat deloc când i-am mărturisit ce m-au obligat părinţii mei să fac şi despre rolul pe care l-am jucat în dispariţia lui George. Dave m-a îndemnat să-mi caut bunicii. În ziua următoare m-am înfiinţat în

faţa uşii lor. aşteptând să mă alunge sau să-mi spună că am

■ bogata, atunci când le-am povestit despre n i^n, am dus-o alături de fiul lor. tatăl meu. însă viat* •*' pus nicio clipă cuvintele la îndoială, iar pentru nu n" le fiu veşnic recunoscătoare. încă mai simt miro- trandafir al parfumului cu care era dată bunica \Cnva strâns la piept şi mi-a spus că sunt în sigu- can ■ oe când m-a instalat în noul meu dormitor. Încă simt greutatea plăpumii groase cu care m-a învelit în 1031 noapte şi îmi amintesc că am observat că uşile de la camere nu aveau zavoare pe partea exterioară.

Ţot în acea noapte l-am zărit şi pe Dave stând sub ,n felinar, pe partea opusă a drumului. Şi acum îmi tre- sare inima, gândindu-mă că a vrut să se asigure că sunt în siguranţă, protejându-mă în felul lui.

Chiar şi mulţi ani mai târziu, când a aflat că am mai multe în comun cu părinţii mei decât simpla moş- tenire genetică, n-a încetat să mă protejeze. Ura faptul că ucideam, a încercat să discute cu mine, m-a implorat să renunţ, temându-se că voi fi prinsă şi va rămâne iar singur. Pentru o vreme, am încercat să-i respect doleanţele. însă nevoia de a-i apăra pe cei vulnerabili a învins dorinţa de a ne păstra relaţia. A înţeles că mă va pierde definitiv dacă nu mă acceptă aşa cum sunt. Numai că n-a vrut să ştie nimic despre ceea ce făceam.

După ce am fugit de acasă. bunicii mei s-au certat în dosul uşilor închise cu privire la ce ar trebui să tacă ca sa ma ajute. Ei n- I .. fJneau probabil că bunicul copiii pe care mama ţ a insistat sa cerem ajutor a avut ceva s•a opUs vehement.

specialization. Insa cuvânt greşit despre vechea ei

— Dacă spu[1]^ lângâ noi, l-a avertizat ea. Debo-viaţă, ar putea s-o bi|iute şi iubire. Părinţii ei au trau-rah are nevoi« matizat-o destul-

Eram îngrijorată că ai mei ar putea apărea fa noastră sau la şcoală şi să mă târască cu forţa acasă când săptămânile s-au transformat în luni, iar ei nuşj^' făcut apariţia, am tras concluzia că şi-au mutat cuibul altă parte. A fost o binecuvântare amestecată, un melanj între recunoştinţă şi un sentiment de abandon. Am aşteptat până după moartea bunicului, ani mai târziu, şi ani intrebat-o pe bunica, într-o clipă de luciditate survenită în ceaţa densă provocată de demenţă, de ce n-au venit după mine.

- N-au avut ocazia, mi-a răspuns ca, înainte să-mi dezvăluie că bunicul, împreună cu un grup de prieteni foarte apropiaţi, se asigurase că părinţii mei nu vor mai face niciodată rău vreunui copil.

Bunicul l-a mituit pe îngrijitorul unui crematoriu sâ deschidă după program şi s-a descotorosit de trupurile lor.

- Dar tata era ţiul tău, am spus.

— Aveam o datorie. Noi l-am adus pe lumea asta, aşa că era responsabilitatea noastră să-l trimitem pe cealaltă.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz, pierzându-se în cutele adânci cc-i brăzdau chipul. M-ani întrebat câte dintre acele riduri apăruseră din cauza tatei. Mi-ani dat seama că. alături de bunicii şi părinţii mei, făceam parte din a treia generaţie de ucigaşi.

Nu pot decât să presupun câ tot bunicul s-a descotorosit şi de rulotă, de casetele video şi de aparatul de fotografiat, ascunzând cele şapte valize pline cu cadavre » d,os^!,ui}ui zjd de cărămidă pe care l-a construit în pod. ProbaM că oamenii lui de legătură de la crematoriu n-au 1 „ ' ,nc,nereze atâţia copii, insă, în ciuda acestui fapt, am învăţat mai multe despre necesitatea unei busole morale m timpu! petrecut

decât de

• tata. Ei mi-au demonstrat că şi oamenii buni, la '^ine pot ucide, daca sunt la ananghie.

n pă ce bunica a murit, cu o lună înainte să împli- douâzeci şi unu de ani, am dat peste documentele de etate ale depozitului şi peste actele companiei de pr°^rt ale familiei Kilgour. De-a lungul anilor, am vizitat f Sozitul, împrumutând când şi când o valiză goală, pe are o retumam plină. Dave mă putea citi ca pe o carte deschisă şi Ştia întotdeauna, tară să mă ia la întrebări, când umpleam încă o valiză. După care se ducea la depozit şi curăţa fiecare cadavru şi tiecare articol de îmbrăcăminte cu meticulozitatea unui antreprenor de pompe funebre, înainte să le aranjeze pe rafturi. E o sarcină imposibilă să găseşti patruzeci de locuri diferite unde să îngropi cadavrele fără să existe pericolul de a fi descoperite. De aceea, prin simplul fapt că le-am păstrat pe toate laolaltă, într-un loc izolat, am eliminat un risc enorm.

îmi sună telefonul, iar pe ecran apare imaginea unui chip transmisă de camera de supraveghere de la poartă. Inima mi se strânge când văd cine e. Deschid uşa, mă dau cu puţin ruj, îmi aranjez părul şi inspir adânc.

Aştept cu înfrigurare aceste vizite clandestine, singurul lucru bun din tot dezastrul pe care l-a creat Mia. Şi le aştept cu mai multă nerăbdare decât ar putea bănui cineva vreodată.

CAPITOLUL 57

MIA

Spre marea mea frustrare, trenul cu care călătoresc de la Londra spre Leighton Buzzard are iar întârziere. De patruzeci de minute sunt strivită de fereastră mai ceva ca o sardină în conservă, chiar daca am loc. Iar experienţa îmi spune că nu ne vom mişca prea curând, având în vedere că mecanicul ne-a avertizat mai devreme ca întârzierea e provocată de o defecţiune la cablurile electrice. Nu ştiu cât timp voi mai fi nevoită să fac naveta, pentru că, dacă se dovedeşte că zvonurile sunt adevărate şi pandemia de COVID continuă să ia amploare, atunci s-ar putea sâ lucrez de acasă pentru o vreme, dacă se va institui carantina generală.

îi trimit un mesaj maniei s-o întreb dacă ii poate face ea baie lui Sonny, să-i dea o gustare şi să-l pună la somn, pentru că nu voi ajunge la timp. îmi răspunde câ da şi-mi trimite un emoji cu un bebeluş. Mi-a plăcut să-i văd pe mama şi tata petrecând timp cu el în ultimele luni. Sper că Sonny e mai apropiat de ei decât mine. Poate că n-au absolvit cursul „cum să fii un părinte iubitor”, dar excelează la capitolul „bunici”. Poate că încearcă să compenseze greşelile pe care le-au făcut cu mine fiind mult mai atenţi cu nepotul lor. De multe ori m-am întrebat dacă ar trebui să discut cu ei despre amintirile pe care le am din copilăria mea solitară, dar nu sunt sigură c-ar fi o idee înţeleaptă. Sunt alături de

mine acum şi asta e tot ce contează.

Femeia de lângă mine continuă să-mi citească ^le. Are impresia că e subtilă, dar îi surprind reflexii geamul vagonului. Nu-mi dau seama dacă face pentru că m-a recunoscut sau pentru ca e plictisită şi are nevoie să-şi ţină mintea ocupată din cauza aşteptării aparent interminabile. Abia când vâr telefonul înapoi în poşetă închide ochii şi adoarme.

înlocuiesc telefonul cu iPadul şi deschid aplicaţia pentru notiţe. în fruntea unei liste lungi de mementouri şi ciorne de la serviciu se află un document în care sunt scrise numele câtorva dintre cele patruzeci de victime descoperite în depoul lui Dave. Aproape toţi copiii au fost identificaţi. Unii au fost mai uşor de identificat decât alţii graţie numelor cusute pe hainele de şcoală şi testelor ADN faaitc membrilor familiei. Alţii au fost identificaţi în urma unor anunţuri publice în care sute de rude ale copiilor dispăruţi şi-au oferit ADN-ul pentru testare.

De la ultima ieşire la cafea, am interacţionat foarte puţin cu Mark. Mi-a scris de câteva ori, în săptămânile ce au urmat, cerându-şi iertare că a pus la îndoială acurateţea declaraţiei pe care am dat-o poliţiei. Răspunsurile mele au fost scurte, şi concise. E de părere că m-a jignit şi, da, la început chiar m-a scos din sărite. Insa situaţia neclară dintre noi mi-a amintit că, mai înainte e toate, trebuie să-şi facă meseria. Dacă sunt sinceră cu mine, mi-e ruşine că m-am gândit că ne-ar putea uni altceva în afară de rolurile de victimă şi ofiţer de legătura.

î – . • .u nn m-a împiedicat să mă gândesc

Insa stânjeneala ™ m a gândit de sute de ori la a ceea ce a spus. De a dacă nu cumva mi-a conversaţia cu Dave'.1 informaţie esenţială pe care scăpat ceva; daca exis dau seama ori pe care am trecut-o cu vederea arma urinelor, au fost multe n-am izbutit s-o * j depozit, într-un timp foarte de procesat şi digerat m

scurt.

Am recitit de mai multe ori decla™ dat-o în calitate de martor, iar Mark are d ciuda dovezilor zdrobitoare, Dave nu a recurio^ ' dată că e un criminal. Oscut

— Nu e nevoie ca un câine să latre ca să r mi-a răspuns tata când i-am povestit. $ * *

Dar gândul că Dave n-a mărturisit concret în cr siunea pe care mi-a făcut-o nu-mi dă pace. * '

Mai e ceva ce mă nedumereşte. Două cazuri din document nu *se potrivesc cu tiparul* celorlalte l'n băiat şi o fată, frate şi soră, au dispărut în februarie 1990; Tanya. o fetiță în vârstă de patru ani, şi Wîlliam, fratele ei de numai o lună. Glisez cu degetele pe ecran, să-mi aduc aminte de povestea lor sfâşietoare, şi recitesc un articol dintr-un ziar *pe care l-am pus* deoparte. Ambii copii se aflau în grădina casei când au fost răpiţi. Mama lor i-a lăsat singuri afară, în timp ce s-a dus în casa să-i pregătească un biberon cu lapte lui VVilliam, iar când s-a întors, cinci minute mai târziu, poarta era deschisă, căruciorul gol şi ambii copii, de negăsit. Poliţiştii şi patrulele de căutare, alcătuite din oameni din cartier, au tăcut cercetări săptămâni la rând, dar n-au dat de nicio urmă. îmi amintesc că am urmărit un documentar despre acest caz pe YouTube înainte să-l nasc pe Sonny şi m-a speriat de moarte. Oricum, cu o săptămână în urmă, corpul Tanyei J fost identificat ca fiind una dintre victimele din valize, dar William n-a fost găsit printre cadavre. .Asta a fost singura dată când Dave s-a abătut de la tipar. Cu toate că polip* a afirmat că ar putea exista cadavre ascunse şi în locaţii alternative, până acum n-a fost găsit niciunul.

.. nminte*' <* Dave îşi respecta cu sfinţenie tabie- „ r1 e Z? ?a?ca ace,ea* alimente, bea întotdeauna araniate

în snnm de hurb°n; uneltele sale erau un nurker ca şi „t.eTnde'“âT' * <*iar Ş

l în fiecare săptămână, în aceeaşi zi, indife- Uşoare sau ploua cu găleata. V alizele – inclu- âe – erau a'™ate' 'a ¿'stanţă egală î cu precizia unui vitrinier. Dave nu agrea «rJ * * pe'ci de ce să-l ascundă pe unul dintre fraţi în celălalt în altă parte?

^^taimi aduce aminte de ceva ce a spus Dave..., un ^yiunt din declaraţia mea care îmi revine cu claritate în ţaite, de Parea ar sta '^8' m'ne mi'ar murmura la

Scutur din cap, să-mi limpezesc gândurile. Nu, e ndkolEoidee stupida, nu-i aşa? Nu-i aşa? Dar e posibil. Qiiire posibil.

Gândurile absurde care îmi vuiesc prin cap mă fac a cad la loc pe scaun atât de brusc, încât tot rândul se ^âlţâîe şi o trezesc pe doamna adormita lângă mine. Nu reuşesc să-mi prind iPadul şi cade sub scaun. Mă căznesc â-l ridic, folosindu-mă de degetele de la mâini şi picioare, p cumva apăs pe ecran şi deschid un album foto. Conţine poze din timpul lucrărilor de renovare a casei.

Chimul fişier e un clip. Ştiu după copertă despre ce t vorba,înainte să-l deschid. Nu l-am vizionat până acum. Dar astăzi înclinaţia mea masochista mă împinge să apăs ?■ butonul „play” şi să retrăiesc încă o dată momentul în wre am descoperit valizele din pod. Revăd că atunci, după câteva minute, am simţit că leşin, iar picioarele au început să-mi tremure, moment în care am scăpat te e onu P* marginea trapei de la pod. însă nu 'P1'3*” ^,nlru «4 telefonul a continuat şi unghi.

Sub

Pnma dată, vizionez ce a mreg^trai ^-undă
înainte
noi, o zăreşc pe Debbie, cu o iraCţ' w ţqu rectific,
nu Să cad de pe scară. Pare că scutură scan
Pare, chiar o scutură. jnuUe ori, să mă asigur că
Revăd imaginile de m» problema.
Din

ochii nu mă inşaiă. dar

n*e cauza ei am căzut

CAPITOLUL 58

MIA

— Bună, spune Finn şi-şi dă jos masca apoi o aşază pe bancă împreună cu haina.

Ca pe vremuri, se apropie şi-şi înclină capul şi mă sărute pe buze. Apoi se opreşte brusc, amintindu-şj că tocmai am ieşit de sub restricţiile impuse de carantina naţională. La fel de important e şi faptul câ nu mai formăm un cuplu şi nici prieteni nu suntem, prin urmare, ne aflăm pe un teren neutru. Aşa că gestul său e nepotrivit, din tot soiul de motive.

Se aşază lângă mine, pe o bancă din parcul de vizavi de Canalul Grand Union. Mă întreabă cum mă simt, iar eu îi răspund că sunt bine, cu toate că nu e deloc adevărat. Sunt atât de agitată, încât simt nevoia să mă îndepărtez de el chiar acum. Dar îmi reprim impulsul de a fugi şi încerc să sparg gheaţa, povestindu-i câteva giumbuşlucuri pe care Sonny le-a făcut de dimineaţă şi care l-au amuzat pe tata. Mă întreabă despre părinţii mei. dar eu nu-i întorc favoarea, nu întreb despre Debbie. Nu în seara asta.

încerc să-mi dau scama cum ar trebui să încep discuţia importantă pe care trebuie s-o avem. încă de când i-am trimis mesaj şi l-am rugat să ne întâlnim, m-am străduit să-mi construiesc un scenariu în minte, ca să ştiu ce să spun, dar mă tot perpelesc cum să aduc vorba. Trebuie doar să încep.

— Sunt câteva chestiuni despre care trebuie să discutăm, spun în cele din urmă.

- Ou-a întâmplat?

„«* ri,mic cu ^ciond >‘n piciorul bănri; A rari despre care trebuie să vorbim sunt Anibe,e te *şi* nu ştiu cu care să încep. tel de «npor-

- Am găsit ceva în telefon, snun .

■hn despre ceva ce a făcut mama ta V0Ce

JOasă_ E

- Ce anume?

înclin telefonul spre el şi apăs pe buton. Când se inâ. la o secundă după ce Debbie scutură scara el ă iar pe redare. ’ ei

- Ai văzut-o, nu-i aşa? întreb plină de speranţă.

- Dacă ai de gând să spui ceea ce cred eu c-o să ui, atunci... nu, te înşeli.

- Am căzut pentru că ea a clătinat scara.

Chipul lui e străbătut de o grimasă, apoi închide

- Se clătina deja, iar ea a încercat s-o stabilizeze.

- Păi, n-a făcut o treabă prea bună, pentru că, o :lipâ mai târziu, eu şi Sonny am fost la un pas de moarte.

— Chiar crezi c-a vrut să vă rănească intenţionat pe tine şi pe Sonny?

- Nu ştiu de ce e capabilă familia ta. ii răspund fără să gândesc.

Preţ de o secundă, pare rănit pentru că l-am băgat în aceeaşi oală.

— Mai c ceva, adaug şi inspir adânc. E legat de tatăl tău şi de ceea ce mi-a spus în acea dupâ-amiazâ în depozit.

Se apleacă înainte.

- Dar deja mi-ai povestit tot, nu-i aşa?

încuviinţez.

— Atunci...?

- M-am întâlnit cu Mark Goodwin recent
- A început să-ţi dea târcoale? zice

muşcător. ** Un ton

Eac abstracţie de *dispreţul nedisimulat* Qd fost cât pe re sâ-i spun *lui Finn că eu şi Mark* [8] de câteva ori la cafea, doar ca să-i demonstrez că 9) mea, la fel ca a lui, merge înainte. însă mi-am pus'o^ lişte la gură, hotărându-mă până *la urmă să* nu-i zi/a teamă c-ar putea crede că vreau să-l fac gelos. ’ e

— Am discutat *despre declaraţia pe care am* dat-o ii spun. Şi mi-a subliniat faptul că Dave nu mi-a mărturisit explicit că el a ucis copii.

— N-a fost nevoit s-o facă.

- Nu, dar...

— Atunci de ce răscoleşti cenuşa?

— Te-ai gândit că s-ar putea ca nu *el să fie* vinovatul? Sau că n-a acţionai pe cont propriu? Că a încercat să protejeze pe cineva?

- Pe cine?

— Habar n-am.

— Mia, despre ce e vorba, de *fapt?*

Bat mai repede cu *piciorul în bancă.*

— Deci?

— Tatăl tău a mai spus ceva, ce nu are sens. Mi-a zis: Am lăsat-o pe Debbie să păstreze copilul pe care şi l-a dont întotdeauna.”

Fac o pauză, aţtepfând sâ priceapă.

— Şi? întreabă el.

însemna? '° ° repiieâ bizara? Ce crezi c-ar putea

— Nu ştiu, poate a vrut
aibă copii, ca să nu-i răneai L sPupă că nu şi-a dorit să
1 Pe ei. Dar, după ce mama

însărcinată, şi-a dat seama că nu are de *0* •
¿piţi. Nu m-a atins niciodată, nici măcar cu Un
dem' Sună plauzibil, însă sunt sigură că nu
la asta se ref e

0»«-

- legistul l-a analizat sângele, adaugă el. Avea de ,ri ori mai mult alcool în organism decât limita permisă la wlan. Pur şi simplu, nu era treaz.

-Finn, amândoi ştim că era rezistent la alcool şi îţi garantez că nu era deloc beat. Ştia exact ce spune.

Tonul îi devine glacial.

- Dar tu ce vrei să zici, de fapt? E clar că ai ceva pe sutiét care te apasă.

îmi aşez mâna peste a lui.

- Dac-a vrut sâ spună că tu nu eşti fiul lor biologic Şl ca ai intrat în familie în alt fel?

Finn pufneşte în râs.

— Ai înnebunit?

Ezit.

I-am cerut lui Mark să facă un test ADN, s ca v«dem dacă sunteţi rude.

îşi smuceşte mâna, ferindu-se de atingerea mea.

— Ce-ai făcut?

, • art•
- de vedere legal, nu an.
— Mi-a spus ca, din pnn p^tru caz.
voie s-o f acă, pentru că nu e re e Credeai că n-aş ti

- Bine! La ce naiba te-ai &

?tiut ^că n-am fi fost..

— Aşa că am planificat eu însămi două

teste.

Rămâne cu gura căscată, maxilarul căzându-i aidoma unui personaj de desene animate uluit. Număr secundele până descifrează sensul vorbelor mele. Trec şapte. Câte una pea.tru fiecare valiM.

ai făcut mai exact?

- Am strâns probe jrentru un test ADM î >

Am intrat în casa lui Debbie când era cu *s<> „* *°eul*

tSu- am luat nişte fire de pâr rămase pe lama de'"»

tău şi câteva dintr-o şajx-ă a ta de baseball Ano" a

tatălni sit o rolă pentru scame să culeg fire *de păr*

de'^k din şifonierul lui Debbie. binele

Acum, când mărturisesc cu voce tare cât de depart am mers, îmi dau seama cât de nebunesc sună totul „ *

Finn rămâne înmărmurit.

— Nu-mi vine să cred, spune într-un final.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de şocat de faptele mele, de când i-ani spus că sunt însărcinata.

— Şi ai primit rezultatul? întreabă.

/\prob cu o înclinare a capului şi scot din poşetă un plic alb, pe care-l aşez pe bancă. Se holbează la el ca un bărbat al cărui trecut şi viitor sunt pe cale să se ciocnească violent.

CAPITOLUL 59

FINN

Ce dracu a făcut? Capul mi se învârte, iar mâinile îmi tremura, şi asta înainte sa ridic plicul de pe bancă. Mi-afăcut un test ADN fără ştirea mea. O privesc cu profunda neîncredere: de ce ar vrea să mă facă să trec prin aşa ceva? Chiar mă urăşte atât de tare? Abia am reuşit sâ mă împac cu sinuciderea tatei, iar acum îmi spune că s-ar putea nici să nu fim rude? Nici cu mama? Credeam că psihoterapia şi antidepresivele au ajutat-o să-şi vină în fire. Dar, după ce am auzit în seara asta, îmi dau seama că starea ei e mai gravă ca oricând. Delirează. împing plicul înapoi spre ea.

— Nu, spun. N-am nici cea mai vagă idee de ce Goodwin ţi-a imputat capul cu tâmpeniile astea.

— Nu sunt tâmpenii, îţi jur, spune cu un calm imperturbabil şi mai că-mi vine s-o cred.

Ar trebui să-i arăt compasiune, dar nu pot- schimb, îmi doresc sa fiu nesimţit şi s-o rănesc tare cum m-a rănit ea pe mine.

x —i dezbinat familia? marai.

— Nu ţi-a ajuns că sonny nu e

Ce urmează? Ai de &and‘ ‘ ma împotriva mea? Şi meu? O să încerci s-o întorc p „.”mi ce ţi-am fs'cut pe Chine? Uite. le-a făcui tata să treci. Dar nu

şi pentru calvarul Pnn«^

te va ajuta la n'^din p^etă şi mă îndepărtez repede Scoate imT^au se^na că e doar un pachet de ea.

»P°l W

şerveţele. Mi-l întinde. Abia când simt urne? colţul gurii, îmi dau seama că plâng. 8t*8 8|'ir8,«ln cu mâneca. Rămânem amândoi nemişcat! Khrn '*le* tăcuţi în ochi. Ea e liniştită, mai liniştită decât? tesc s-o fi văzut vreodată. Sunt disperat să-mi sm' x"„„' doar o farsă meschină, că se înşală. în schimb sim, e un abis se cască înăuntrul meu. E calmă, pentru •- „ ce conţine acei plic. Mă aplec şi-l trag spre mine în i *rior* sunt două coli A4, cu textul „Helix Labs'şi un jn-X imprimate în antet. încep să *citesc.* 6 00

„în urma comparării profilurilor ADN ale lui Finn Hunter şi Dave Hunter, a rezultat că ipoteza conform căreia David Hunter este tatăl biologic al lui Finn Hunter nu are fundament. Pe baza rezultatelor obţinute în urma analizei locilor ADN cnumeraţi în datele tehnice, probabilitatea de paternitate este 0%. Testul a fost efectuat în baza informaţiilor furnizate de către client."

Pe cealaltă foaie scrie exact acelaşi lucru, doar că e vorba despre mama. Ambele hârtii conţin atenţionarea: Jdentitatea donatorului de probe şi lanţul de custodie al probelor nu pot fi garantate, prin urmare, rezultatele nu sunt admise în instanţă."

— Vezi? spun. Zice aici că rezultatele nu sunt admise în instanţă, deci până şi ei ştiu *că* nu sunt concludente.

în timp ce rostesc cuvintele, sunt conştient că mă agăţ de un fir de aţă, pentru că doar asta am la îndemână.

— Mark spune c-ar putea fi o dovadă suficientă ca ei să efectueze un test de control, prin care să compare ADN-ul tău cu cel al familiei unui băiat dispărut în 1990» spune Mia imperturbabilă, refuzând să răspundă focului cu foc.

— Tai spus lui Goodvvin despre rezultate?

— Ieri, când le-am primit. N-am ştiut la cine altcineva să apelez.

¿dispărut în acelaşi timp cu sora lui.

„Ce s-a întâmplat cu ea?

Mia işi mută privirea spre o barcă care se denia lent pe canal. Ştiu care e răspunsul înainte să-i dea

_ Era intr-una dintre valizele din denoziml ¿a. însă trupul băiatului n-a fost găsit. ă)ui

îmi arată articolul din ziar dp<nrO x, ••• taţi. William Brown, ca şi mine, avea^hii nert’’ închis la culoare, trăsături pe care nu le Ş'Pand ridunul dintre părinţi. RemaÎc data aT de la ^băiatul a dispiut^aÂ*1Şi{aCUn

- Şi tu crezi...

a^misefrângcNuvreau s-o spun cu voce tare. Nu ştiu ce să cred.

ta Tă menajw_crede
6 fost cooilul Ini M !• ă?m”e 51 crescut ca ri cum aş ordin** P * b. $1U unde să încep ca să-mi fac eu. &an^ur'-1)acă toate astea sunt adevărate..., eu... tei nu pot să mă gândesc la asta.

7 Când am făcut fertilizarea în *vitro,* mama ta mi-a ^Pţis cât de greu i-a fost să rămână însărcinată, adaugă ' ‘ia. Dacă, de fapt, n-au reuşit niciodată? Dacă n-au putut conceapă un copil, iar Dave te-a luat de la altă familie?

— Adică vrei să insinuezi că tata s-a intors intr-o â de la lucru cu un copil în braţe şi i-a spus mamei .uite ce-am găsit, acum e al nostru!” şi mama nici măcar n-a clipit? E ridicol.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat. Dar, dacă tu eşti William Brown înseamnă că Debbie e complice la o crimă. Şi. dacă chiar e adevărat, atunci ştie mai multe despre omorurile comise de Dave decât dă de înţeles.

Ani nevoie de spaţiu să procesez ce mi .
nu vrea să tacă. *a sPus,

- Nu te-ai întrebat de ce, cu excepţia
prelevate din depozit, poliţiştii nu găsesc ni
tură intre Dave şi copiii răpiţi şi ucişi? 0 legă-

— Mia, murmur.

- însă nu-mi dau seama care e
Dave şi cadavrele găsite în casa noastră n'• ra d'ntre
grădină. De ce a scris „îi voi salva2 a fost închis
acolo şi a scăpat la un mom/nt daP P•Me * Mia, spun
un pic mai tare, dar tot nu

- Mă tot gândesc că mama ta ştie mult „ 3Ude'
decât e dispusă să recunoască. ™ maj multe

Nu vreau să mai aud nimic.

«ng, „pi™* **>

Pentn. ni'aSă'^ă n-ibi' în pace' sPun în celc din umi XS,"„1""
şi o lasTin^8'-" 1*eSC ha*na masca de pe bancă, apoi plec

CAPITOLUL 60

DEBBIE

>’u mă pol opri din plâns. Lacrimile mele sunt o combinaţie toxică intre furia şi dezamăgirea provocate ¿e evenimentele la care tocmai am fost martoră. Măcar în seara asta frustrarea şi mânia mea nu sunt îndreptate spre Dare. Finn e ţinta lor. L-am sunat mai devreme, să-l întreb dacă poate veni să mă ajute să mut o comodă din dormitorul pe care l-am împărţit cu Dave în camera de oaspeţi. Şi mi-am dat seama că ascunde ceva în clipa în care mi-a răspuns câ e ocupat să iasă cu prietenii.

Aşa că mi-am ascultat instinctul şi mi-am urmărit fiul, iar acum stau în maşina parcată între canal şi parcul în care el şi Mia au avut o întâlnire secretă, l-am privit de la distanţă cum s-au apropiat unul de celălalt, ţinându-se de mână fără pic de ruşine. Apoi mi s-a părut că au rămas înlănţuiţi o veşnicie, probabil ea amintindu-i de vremurile bune şi încercând să-l convingă că le e mai bine împreună decât despărţiţi. L-am văzut ştergându-se la ochi. Probabil i-a spus ceva care l-a întristat sau l-a făcut să se simtă 'inovat. Iar el a căzut în cursă.

Au plecat separat – mai întâi el, apoi ea. Mi se îrânge inima pentru Emma, câ e tratată iar în felul ăsta. Rămân pe loc, cu mâinile încleştate pe volan, fiindcă nu conduce în starea asta. Sunt complet devastată. Cât 'e prost poate fi să pună botul la minciunile pe care i le oamă Mia cu nemiluita? l-a ucis tatăl, pentru numele [U1] Dumnezeu! Poate că n-a murit de mâna ei, dar, cu •[Sl]kuranţă, limba ei ascuţită a fost cauza. Gândul câ ea şi

Finn s-ar putea împăca mă face să vomit. Ei, împr Ea îl întoarce împotriva mea cu vorbe şi fapte viclene nă'* îndepărtează din viata lor, din viaţa nepotului meu prea mult.

Bietul meu băieţel! îmi fac griji în permanenţă pentru Sonny. Ieri, după-amiază, Finn m-a rugat să am grijă de el, iar când i-am schimbat scutecul, am fost îngrozită de iritaţia roşie şi strălucitoare dintre fese. Era numai carne vie şi aproape sângera. Dacă ar fi fost singurul semn de nepăsare, atunci poate l-aş ii interpretat ca pe o mică neglijenţă. Dar, când l-am cântărit pe cântarul de bucătărie şi am verificat rezultatele online, am văzut că nu arc greutatea majorităţii celor de vârsta lui. Mia îl înfometează. Cât despre vânătăile de pe picioruşe, nimic nu mă va convinge că se datorează căzăturilor normale pentru că învaţă să meargă. Mia nu poate îndeplini nici măcar sarcinile elementare pe care le are o mamă: să-şi ţină copilul în siguranţă, hrănit şi curat.

Am încercat să vorbesc cu Finn despre toate astea, dar e orb. în seara asta, îmi doresc foarte mult să nu-l cred vinovat şi să sper că raţiunea a învins, că i-a respins avansurile, dar cum aş putea, având în vedere ce-am văzut?

A ţinut existenţa lui Chloe secretă de mine, iar acum mă minte cu privire la Mia. Nu pot avea încredere că ştie ce e mai bine pentru el. Mia nu poate continua să distrugă vieţile oamenilor farâ să fie pedepsită. Trebuie să plătească cu vârf şi-ndesat pentru tot ce a făcut şi va face în continuare, dacă nu va fi oprită.

încerc să-mi liniştesc vacarmul asurzitor din minte, evocând tablourile favorite dintre cele patruzeci pe care le-am creat în diferite locaţii din ţară, pe parcursul a zeci de ani. Am aşezat valizele în

pădure, în depozite, sub poduri, scăldate în lumina apusului, acoperite de zăpada, pe plaje pustii şi pe malul lacurilor. în cele din urmă, amintirile deosebite îmi domolesc furia.

. surle şi trâmbiţe, se întâmplă ceva neaştep- n idee imi încolţeşte în minte, lent şi tăcut, la fel ca care se trezeşte din hibernare. Presupun că ^”ţaiem la ea după ultima mea crimă. Dar mi-a reve- s în minte, pentru că simt un impuls, nu o *nevoie* să ^problema în propriile mâini. Trebuie să redobândesc «ntrolul asupra mea şi a celor din jur. Trebuie să-mi ¡-deplinesc menirea de a-i ajuta pe cei care nu se pot »ut» singuri. Pentru pruna dată, o să intervin în pro pria familie, fiindcă nu putem continua să ne învârtim în «şt cerc vicios. Nu-mi va fi uşor, dar e necesar ca Finn sâ imeţe pe calea dificilă că voi face orice – absolut nrir» – Ş.1 . ta rent de circumstanţe. *^,uKuie

Apuc telefonul din buzunarul de pe portieră şi sun hun număr pe care nu am considerat necesar până acum să-l formez. Persoana răspunde după trei tonuri. Şi nu trebuie să mă prefac că plâng ca interlocutorul să vadă cât sunt de supărată.

FRAGMENT EXTRAS DIN INTERVIU! ri HÂVARD HALVORSEN. PROPRlETARui CAFENELEI DIN REVESAND, PUBLICAT ¡N ZIARUL NORVEGIAN *AFTENPOSTEN*

Ani ştiut despre cine e vorba înainte ca vestea sa se răspândească. Nu e un oraş mare, aşa că majoritatea locuitorilor se cunosc între ei, cel puţin din vedere. Veneau aici cel puţin o dată pe săptămână, să-şi facă provizii de alimente, apoi plecau cu barca acasă. Dacă te uitai la ei, nu remarcai nimic neobişnuit şi părea că se simt în largul lor unul în compania celuilalt. Erau prietenoşi cu restul clien- ţilor şi niciunul dintre noi n-a avut motive să creadă că e ceva în neregulă cu ce păreau. Nu pot să cred că cineva i-ar face aşa ceva unei alte fiinţe umane. O cruzime de neconceput.

CAPITOLUL 61

MIA

Degetele mari de la mâini mă dor, pentru că le-am fccat intr-un ritm maniacal de arătătoare. E un tic nervos pe care îl am de când eram copil, însă în ultima vreme e tot mai rău. Neliniştea şi surescitarea au fost stările mele genei ale în ultimul an, aşa că mă mir că mai am amprente.

0 durere de cap crâncenă m-a ţinut trează o bună parte din noapte şi nici în această după-amiaza nu vrea d se domolească. Imaginea cadavrului înghesuit în acea valiză din pod îmi apărea înaintea ochilor cu o regularitate înfiorătoare, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, înainte să merg la culcare. Acum nu-mi iese din minte imaginea lui Dave tăindu-şi beregata. îmi amintesc sângele care a împroşcat valiza de pe podea, cum a rămas în picioare o 'eşnicie, înainte să se prăbuşească în genunchi. îmi ainin- tesc mâna pe care şi-o încleştase în jurul gâtului şi groaza din privire când şi-a dat seama că sfârşitul e iminent. încă îmi răsună în urechi horcăielile lui disperate şi ţipetele mele, în timp ce-l priveam murind.

Lb psihoterapeuta mea, mi-a spus că totul face
uz, psmoterapeuî - strategii
Parte din stresul când mă simt eople-
de a face faţă, pe careprezent şi de ceea ce mă Şită.
Faptul că 8un\CO?? »rage atenţia de la trecut şi tot ce
înconjoară îmi poate d
mă deranjează. Dave nu bătută prea uşor şi Totuşi stafia
ft•amiază şi de faptul că abia m-am profită de aceasta -
Lnţia pentru a doua oară în această trezit ca să-şi
<acA 1X1

zi. Sonny doarme în camera Iui, aşa că profit de ră de *linişte şi închid* iarăşi *ochii, adulmecând* aroma *f^1 rii de* vită şi a budincii *Yorkshire* care se gătesc în *cu^or de unde mirosul ajunge până în doimitor, la etaj. în* cX din urmă, Pave se întoarce în cutia lui şi *închid capacul Cel* pu(în pentru moment. Fiindcă găseşte *întotdeauna o* portiţă de scăpare.

— Ce părere *ai despre reţeta cu fasole şi quinoa? mâ* întreabă mama când îmi fac apariţia în bucătărie.

îmi arată o pagină din cartea de bucate a lui Joe Wîcks cu reţete pentru copii, din *care se revarsă o* grămadă de*post-it-uri.* E foarte încântată de ea.

— Sunt sigură că lui Sonny ii va *plăcea.*

S-a obişnuit deja cu înţărcatul, la fel ca un bobocel de raţă care a învăţat să înoate *de unul singur, iar până* acum a mâncat cu poftă tot ce i-am dat. Răsună soneria, iar mama meige să deschidă, apoi se întoarce tunând $1 fulgerând.

— El e, mârâie printre *dinţi şi ştiu* că se referă la Finn.

A reuşit *să-l ierte, deşi cu* mare greutate, pentru că m-a înşelat, dar refuză categoric să-i rostească numele de când s-a mutat cu Emma.

— L-am lăsat să aştepte afară, lângă coşul de gunoi, acolo unde-i e locul. îi place să recicleze, nu-i aşa?

.../?n. la 0 sec,n, dă să-mi dau seama că e o aluzie deloc subtila la împăcarea lui cu Emma.

lui vJ.n.d< Seară' ^°nny va dormi prima dată cu tatăl « cu *comXi*t,niP cu Finn, dar nu acasă la Pebbie nu-am căldî* ? ® a nu " «Prepie el. Aşa *d* ^•neăţtiucăDeb Li'" l'^n,Permis *«• la Emma- ii Wnt pârintif nu l " T"„ '* Fi,ln cu P™«* >" <** *unKh.e,* în " nid Cât „'K"'

- cum ar fi faptui . n'Hni <* altceva mai ascunde P *,U* d"'i'rL'

'[redacted]rin.ele comise de Dave

je ce mai e capabilă. Până nu-mi dau seama dacă e

X^erv' nu va sta în prea^ma ei-

su mi-a fost prea greu să-l conving pe Finn, ceea t spune multe, l-a zis că Sonny are varicelă şi că, având ¿ vedere sănătatea ei şubredă, ar putea face zona zoster dacă stă în preajma lui. Dar vrăjeala asta nu va ţine prea mult; la un moment dat, va fi forţat sa-i spună adevărul. Iar reacţia ei nu mai e problema mea.

în cele două săptămâni ce s-au scurs de când ne-am întâlnit în parcul de lângă canal, eu şi Finn am comunicat doar prin mesaje, toate conversaţiile noastre fiind legate de Sonny. În ciuda eforturilor mele, el a refuzat să discutăm despre altceva în afară de fiul nostru. Probabil c-am mers prea departe cerând testele ADN, însă eu, una, mi-aş dori să aflu dacă am fost minţită toată viaţa cu privire la originile mele. Cel puţin, ştiu că nu el e William Brown, copilul răpit. Am vorbit cu Mark despre rezultatul testu- tn ADN, iar el a făcut rost de certificatul de naştere al lui ••nn. William. s-a născut cu două zile înaintea lui, intr-un . spital, la 160 de kilometri distanţă. Deci misterul părinţilor biologici ai lui Finn rămâne neelucidat — la fel şi de ce numele de familie al lui Dave şi Debbie e trecut pe certifi- ^tul lui de naştere.

îmi înfăşor braţele în jurul trupului în timp ce mă apropii de uşă. Durerea de cap nu-mi permite să mă cert iar cu el . y

' A nrivit, am ştiut ca ceva nu e

1 hn clipa m care ne- . e^ns spate, prinsîntr-o *n regulă. E nebărbient. pa arc^ne vineţii îi înconjoară coadă ciufulită la ceafă, ia» -ne ţn tjmpul depresiei ochii. Arată la fel de extenuat

postnatale. . _»ră şi închid uşile duble în urma - întră, îl invit în se

noastră. . ,-duşitfi îi atârnă pe umăr. Desface O geantă nu . câteva agende legate în catarama şl tn relief şi literele DH – iniţialele lui Piele, eu

Dave – scrise cu auriu pe fiecare copertă L»
măsuţa de cafea. ' pră*« Pe

- Sunt agendele pe care tata le folosea să-şi not întâlnirile de la începutul anilor 1980 încoace, începe^ îşi nota fiecare întâlnire la care mergea, când participa h licitaţii pentru contracte.

— Cum de nu le-au luat poliţiştii când au cercetat casa?

— Probabil au omis, spune el, dar nu-mi oferă mai multe detalii cu privire la locul în care le-a găsit. Uită-te în interior.

Frunzăresc paginile. Majoritatea sunt goale, dar unele sunt acoperite cu însemnări: locul şi ora la care Dave avea programate întâlnirile, numele persoanei de contact de la fiecare companie şi data la care presupunea c-o să revină. De fiecare filă, ii capsat o pagină A4 cu informaţii oficiale, o ofertă preliminară şi semnătura lui.

— Nu e semnătura lui, spune Finn. E aproape la fel. dar nu e identică. Şi una din zece companii pe care le-a vizitat nu există. Le-am verificat pe toate cele enumerate aici. în fiecare zi în care trebuia să fie la una dintre companiile astea fictive, un copil a dispărut. Inclusiv acel băiat din Ipswich, William, şi soni lui.

Mintea mea lucrează frenetic să asimileze noile informaţii.

— Mark spune că tu şi William v-aţi născut la două zile distanţă, zic într-o doară.

Aştept să se burzuluiască din nou la mine, pentru că am discutat iarăşi cu Mark despre el. în schimb, nu reacţionează şi se apucă să răsfoiască o agendă din 1990, apoi alte câteva. Poate sunt goale, până când, brusc, însenină* rile reapar.

— N-au mai avut loc întâlniri şi nici n-au mai dis- a

Tr eop'* l*n,P rinei «ni de la naşterea mea, spune 1 * lemnul dintre cei patruzeci de copii n-a dispărut în

asta. Şi uită-te la semnătura de aici. Scrie „D.R.

Hunter”. .

_ De la ce vine?

- Tata nu avea al doilea prenume. Insă mama, da. E Ruth. Deborah Ruth Hunter. A greşit. Şi-a folosit propriile iniţiale, în loc de ale lui. Pe agende e trecut numele tatei, dar ea le-a scris. Nu tata a călătorit din oraş în oraş, ci ea. Ea ii ţinea socotelile, nu-i aşa? Ea a făcut însemnările în agende. Aceste agende.

îmi acopăr gura cu palmele, şocată.

— Vrei să spui că Debbie, nu Dave, a fost cea care... care...

Nu reuşesc să-mi termin propoziţia, dar el işi dă seama ce-mi trece prin minte. Clatină din cap, dar cuvintele n contrazic gestul.

- Nu ştiu, Mia. Pur şi simplu, nu ştiu. Mă străduţe am răsputeri să pricep ceva din toată încurcătura asta.

- l-ai spus despre testul ADN?

. nu spus nimic. Am avut nevoie de timp ma obişnuiesc cu ideea mai întâi.

Ne răsucim brusc, când mama intră fără să ciocănească. Prezenţa lui în casă o irită.

— De ce mai e aici? mă întreabă ea. Ar face bine să nu te supere.

— Nu mă supără. Avem câteva lucruri de pus la punct. Ai putea, te rog, să-l trezeşti pe Sonny?

— Sonny? repeta nedumerită. Nu e aici.

— E. sus, doarme. D-a scos tata la plimbare?

— Nu Debbie a venit acum o oră, în timp ce dor- tneai, şi a spus că-l ia pe Sonny în locul lui Finn.

înţepenesc, iar muşchii mi se contractă, în timp ce mă încrunt la Finn. .

— 'pi-ain spus foarte clar ca nu vreau să se

apropie de el. De ce a» trimis-« aici?

Chipul ii devine livid.

_ N-am trimis-o, răspunde el.

CAPITOLUL 62

DEBBIE

împing cu gnjă căruciorul lui Sonnv, sforţându-mâ sa înaintez printre pietrele colţuroase şi *buruienile cu tulpini* groase ce acoperă cărarea. Mă împiedic de câteva ori. cat pe ce să cad. dar mă redresez repede. În cele din urmâ. ajungem la destinaţie şi mă aşez. Apa de *ploaie care s-a* 3 ,Unjl ^‘incâ mi se îmbibă în materialul *pantalonilor, udandu-mă* până la piele. Dar nu-mi pasă.

Nepotul meu *molfăie de zor o girafa de* cauciuc, care c~ar ,sâ calmeze *gingiile inflamate ale uşilor. El are nevoie de săruri minerale* sau de unguent, nu de ifosele unei mame care habar n-are cum să fie *părinte. Ui scoate jucăria din gură şi o flutură* în mână, o en u-mi un zâmbet izvorât din adâncul inimii, ce-i însemnează chipul *perfect şi sincer.*

“ Nana, gângureşte el. Nanananananana.

acolo imma de cât de *frumos e,* aşa cum stă

X™ *..........

Finn când era X «• }” ?{np Şhl ain »lintea mea pe *^P^Sonny pentru * ** ** Finn* vreau bucurie, scrutând* cu .».auna fără cusur, emanând jur. Însă nu r cu pun..1* „ curM’ «Mia şi pe toţi cei din Mia ii va compe |ie . ’ lndcă* dacă nu intervin acum, ^aţa ef Ku „unt #ingurу ™ Mi bărbaţii din

Sonnyde vâdUVM ,XWite âwiva

Pietrele funerare din curtea bisericii în care ne ¿it vechi de secole, atât de erodate de intempe- *Wl''de trecerea timpului, încât numele gravate pe ele ''indescifrabile, Suntem înconjuraţi de ziduri cenuşii tr' piatră şi de ruinele unei mici capele care a ars în anii t98o. Am cercetat acest loc cu ani în urmă, ca o potenţi-jllocaţie pentru unul dintre copiii mei, dar, fiind la doar jouăzeci de minute de mers cu maşina depărtare de casă, era prea aproape ca să mă simt în siguranţă.

Câteva momente, ploaia s-a oprit, dar acum stropi •un cad iar din cer, aşa că-i trag nepotului meu până sub bărbie fermoarul costumaşului impermeabil şi-i pun ţjuga pe cap. Ne continuăm drumul până în celălalt capăt ¿1 cimitirului, unde ne adăpostim sub coviltirul format din ramurile pletoase ale unei sălcii. Aşez o pungă de ptaştic pe jos, îl scot pe Sonny din cărucior şi ne lăsăm amandoi pe ea. Ixxalizez o movilă de pământ uşor înălţau. Sub ea se află urna ce conţine cenuşa lui Dave. Eu şi hnn am îngropat-o aici după ce a fost incinerat. La sfatul PO lyei, n-am participat la înmormântarea lui, de teamă ? nu aPârem iarăşi prin ziare. Daca fiul meu s-a mai întors la mormântul tatălui său, nu mi-a zis nimic.

Până când nu voi avea certitudinea că Finn îmi spune adevărul, o să pornesc de la presupunerea că tot iese pe gură e o minciună, precum atunci când mi-a că Sonny are varicelâ şi nu-l pot vedea. Am urmărit-o pe cealaltă bunică cum îl plimba prin Sainsbury până când am prins un unghi suficient de bun şi i-am observat pielea curată.

- N-o să mi te ia, îi spun lui Sonny acum. N-o sâ las pe nimeni să te ia de lângă mine.

Mi-am adus nepotul aici de câtevaincului său. nimeni, ca aft-i aducem buchete e

minu-

a
»
s

l-am povestit totul despreRelege. dar e nat era.
Sunt conştientă că Sonny

a
»
s

important să afle cine a fost cu adevărat bunicul lui, nicidecum monstrul pe care lumea are impresia, greşită, rj.| cunoaşte.

îl iubesc aşa cum nimeni altcineva nu l-a iubit şi nu-l va iubi vreodată. Dar acum îmi dau seama în ce război lăuntric l-a aruncat dragostea mea. A făcut sacrificiul suprem pentru mine şi merită să se odihnească în pace.

Fac un pas îndărăt şi-l privesc pe Sonny cum atinge cu vârful degeţelelor solul reavăn, udat de ploaie, apoi îşi vâră mânuţa în noroi şi chicoteşte fericit în timp ce aruncă bulgări de pământ în jur. Râd şi plâng în acelaşi timp, intipărindu-mi în minte imaginea singurei persoane din această lume care nu m-a dezamăgit. În timp ce memorez tabloul cu Sonny sub copac, el îşi întoarce capul spre mine, verificând dacă mai sunt prin zonă, ofenn- du-mi încrederea lui deplină. Preţ de-o clipă, am impresia ca ştie că ne aflăm aici ca să-l salvez de un tată laş şi de o mamă sclifosită, care ţine cont doar de propriile interese.

închid ochii, iar chipul lui Sonny e la fel de nu ş» de clar ca atunci când ii am deschişi. O căldură ine cătoare mi se răspândeşte prin vene, de parcă aş n leş* iar la soare, după ani întregi de captivitate intr-un s oi e gheaţă. Mă simt de parcă am renăscut.

Ştiu că voi reveni asupra acestei amintiri de multe ori în puţinii ani care mi-au mai rămas de trăit, mai ales atunci când boala necruţătoare imi va răpi totul, mai puţin amintirile.

Din punct de vedere fizic, e un efort imens, dar reuşesc să-l ridic j>e Sonny, să-| ţjn aproape, cu capul lipit de pieptul meu.

- îmi pare rău! ii şoptesc |tt urevhe şj.| strâng înde-

S. bXţe “ oncand' Pen,ru Câ e <«*rt

CAPITOLUL 63

MIA

Xpâs pe buton să cobor geamul maşinii, încât aerul să-nu mângâie obrajii care-mi dogoresc.

Am gâtul uscat ca iasca şi, fără să-mi pese ce conţine, deschid termosul metalic din suportul pentru pahare din duba lui Finn. Nu ştiu daca răul de maşină, durerea de cap sau frica îmi provoacă greaţă. Oricum, nici nu contează, pentru că sunt nevoită, câteva momente mai târziu, sa-mi scot capul pe geam şi să vomit pe şoseaua pe care gonim.

V rei să trag pe dreapta? mă întreabă Finn.

.. 7 NU, spun şi mai iau o înghiţitură din termos, P mband prin gură lichidul carbogazos ca să-mi clătesc gustul amar de pe limbă. Cât mai avem de mers?

— încă cinci minute.

Şi crezi că sunt acolo?

mă nU era nimeni» *sta e singurul loc la care

Mai devreme mi-a povestit despre ceremonia infor-

3 d Pc care au organizat-o el şi Debbie după ce perso- J^lul de la pompele funebre le-a trimis cenuşa lui Dave. Ihinineaţă devreme, departe de ochii curioşilor, înarmaţi cu O cazma, au săpat o groapă sub un copac, în incinta Unui cimitir uitat de lume, unde au îngropat urna cu <*nusa lui Dave. Există o oarecare logică în alegerea de a vizita mormântul acum, dar pare puţin probabil sâ-i găsim pe Debbie şi Sonny acolo.

Sunt îngrozită, dar şi furioasă. Mă dispretui? pentru că, cu excepţia lui Finn, nu le-am spus nici părfo' ţilor mei, nici lui Mark sau oricui altcuiva că din cauza Iui Debbie am căzut de pe scară. Dacă n-aş fi păstrat tăcerea* Sonny ar fi fost acum cu noi, acasă, nu Dumnezeu ştie pe unde, cu bunica lui psihopată.

— Ce ne facem dacă l-a rănit? spun.

— N-ar face aşa ceva, răspunde Finn, dar tonul lui încrezător nu mă linişteşte.

— N-ai de unde să ştii. Daca ai dreptate, atunci a ucis patruzeci de copii şi şi-a lăsat soţul să ia toată vina asupra lui. E capabilă de orice.

— Cu Sonny e diferit: e nepotul ei.

— Pe care a încercat să-l ucidă încă din pântece, strig indignată. Sigur mă crezi acum? în plus, nu e nepotul ei, nu-i aşa? Nu din punct de vedere biologic. Dacă intenţiile ei sunt curate, atunci de ce a minţit că tu ai trimis-o după el?

Calcă acceleraţia drept răspuns. E la fel de îngrozit ca mine. Parcurgem restul drumului într-o tăcere încordată, fiecare rugându-se ca Sonny să fie teafăr şi temân- du-se de ce e mai rău. Finn e mult prea concentrat asupra virajelor de pe drumul de ţară ca să observe telefonul din mâna mea stângă şi faptul că scriu agitată un mesaj.

— Aici e, spune Finn, arătând cu degetul spre ruinele bisericii din faţă.

Frânează brusc şi, înainte ca maşina să se oprească» deschid portiera şi alerg spre porţile descuiate.

x 5in?itirui ocupă o suprafaţă extinsă, iar terenul e p !t. e vegetaţie, peisajul sălbatic amintindu-mi de pruna dată când ne-am vizitat casa de coşmar. Nu zăresc garduri,or stufoase, a ierbii, buruieni 3 c°PacUor " întind vezi cu ochii. NU I pot vedea pe Sonny sau pe Debbie.

Vn(ksunt?sWPanicată’

1 pe-aici, spune Finn şi pornesc în fugă după el. U marpnea cimitirului, sub o salcie pletoasă, o pe Debbie aşezată pe o bancă, iar lângă ea, căru- ^hiiSonny acoperit cu o prelată ca să-l protejeze de Răsuflu uşurată pentru prima dată de când am -uuidc-acasă astăzi, eliberând tot aerul din plămâni.

- Mama, strigă Finn, dar cuvântul sună ciudat ie- jnddin gura lui.

Amândoi ştim că nu se mai potriveşte. Nu cred că Aiurit, aşa c-o strig pe nume. De data asta se întoarce.

E prima dată când ne reîntâlnim după altercaţia de a secţia de poliţie şi rămân uimită de înfăţişarea ei. Părul, canto blond, e pe jumătate sur, nu e machiată, iar chipul ie brăzdat de riduri adânci, făcând-o să pară mult mai wrână-S-a împuţinat la trup şi are umerii căzuţi în faţă. 41 poartă suferinţa ca pe o haină.

Când înaintez, ridică bastonul deasupra capului, să se năpustească asupra mea, dacă îndrăznesc să apropii prea mult. Braţul ii tremură incontrolabil, iar ^ma cu care mă ameninţă e de-a dreptul caraghioasă.

^ava mă l°ve^e» vreau doar să-mi ţin iar în Me copilul. în orice caz, Finn m-a prins de braţ, ţinân- du-mă în loc.

— Îmi vreau ţiul înapoi, spun hotărâtă.

— De ce, ce crezi c-o sâ-i fac?

- Am aflat tot, Debbie, spun. Ştim ce le-ai făcut ^piilijr asemenea lui.

— Ce tot îndrugă acolo? 11 Întreabă pe Finn.

Asist neputincioasă la strădaniile lui de a spune ceva, dar nu scoate n» au secătuit şi ultimu *ciun sunet, e copleşit. Minciunile ei strop de vlagă din acest bărbat. Nu aşa căli ajut.

— Ştim că tu ai răpit copiii, nu Dave. Ţi-am găsit însemnările.

— Despre ce naiba vorlx'şti?

— Gata cu minciunile. Debbie! în toţi aceşti ani ai fost criminala. Ai făcut o greşeală. Ţi-ai trecut iniţMkfe pe prima pagină a uneia dintre agende.

— Chiar ai de gând s-o laşi să vorbească aşa cu mama ta? il întreabă pe Finn. Unde ţi-e coloana vertebrală?

— Şi ştim că nu eşti mama lui, mă răţoiesc la ea.

Cuvintele rămân suspendate între noi câteva clipe.

— Finn nu e fiul tău.

Această acuzaţie o deranjează mai mult decât prima, ceea ce mă ia prin surprindere.

— Ce... ce spui...? Fireşte că e fiul meu, se bâlbâie ea.

— A făcut un test ADN şi nu e înrudit nici cu tine, nici cu Dave.

Culoarea îi fuge din obraji. Se uită din nou spre Finn, iar expresia împietrită de pe chipul lui ii continuă că a aflat adevărul.

într-un final, el izbuteşte să vorbească.

— Cine sunt?

Acum Debbie rămâne fără cuvinte.

— S-a... s-a... s-a întâmplat pur şi simplu. Totul.- *totul.* S-a întâmplat pur şi simplu.

— Nimic din toate astea nu „s-a întâmplat pur şi simplu", răspunde el. Tot ce ai notat în acele agende a fost planificat şi păstrat cu mare atenţie, fiecare oraş, fiecare zi în care a dispărut un copil. Totul a fost premeditat. Eşti mult prea meticuloasă ca să laşi lucrurile „la voia întâmplării". Ai făcut cercetări înainte. Cine sunt eu?

CAPITOLUL 64

DEBBIE

jŞtie, ştie, ştie." Cea mai cumplită temere a mea s-a adeverit. Toţi aceşti ani de prefăcătorie au luat sfârşit fără niciun avertisment.

Am presupus – şi am sperat – că Finn va ghici că suntem aici, însă asta nu e conversaţia la care mă aştep-tam şi pe care am repetat-o. N-am pregătit nicio minciună credibilă cu care să-l îmbrobodesc. Când era mic şi cădea de pe bicicletă, îl alinam cu o îmbrăţişare şi o mângâiere pe creştet. Acum, în faţa mea, stă acelaşi băieţel care suferă, dar acum eu sunt pricina durerii lui şi nu-l mai pot împăca. Şi încă n-a aliat cel mai râu lucru.

Adevărul despre părinţii lui Finn e opera ei, îmi dau seama din privirea îngâmfată şi satisfăcută pe care mi-o aruncă când îmi spune că ştie tot. Finn nu şi-ar pus mcx> dată la îndoială rădăcinile, cu atât mat puţin nu s-ar h ţa mă năpustesc asuprai ei $ [1] Bleste.

tortură şi să pn baston » mâţi tîe târfa aia şi corpul nu-

- CmesunlM'-^ k tâu e a fost... william — Tu... tu eşti -

Brown. r el şi Mia *e privesc câteva secunde.

Se incrun'â. ^|ne|e nu le e intru totul străin.

Dacă nu mă i’^v ’ gpune, răsucindu-se iar cu faţa spre — Nu t înaintea lui. mine.M-am^

— Certificatul de naştere nu-ţi aparţine.

— Atunci al cui e?

Nu vreau să vorbesc despre asta, chiar nu vreau. Par n-am încotro. Finn a deschis supapa şi nu pot *face* nimic să împiedic tot aerul să iasă.

— Finn Hunter a fost copilul meu biologic. A murit cu o lună înainte să te găsesc pe tine.

Dacă închid strâns ochii, încă mai pot simţi cum trupul fiului meu se răceşte încet în braţele mele, înainte ca Dave să mi-l ia.

— Am suferit multe avorturi spontane înainte de naşterea lui, iar cu fiecare am ajuns tot mai aproape de buza prăpastiei. Cu fiecare sarcină pierdută, impactul emoţional era tot mai mare, la fel şi durerea. Apoi s-a întâmplat un miracol. Am reuşit să ajungem la termen cu un băieţel frumos şi minunat. Ne-am îndrăgostit imediat de fiecare oscior din trupuşorul lui, când a fost smuls de lângă noi, trei zile mai târziu. Am presupus că a murit în somn, fiindcă nu exista nicio altă explicaţie logică. Dar n-am declarat niciodată moartea lui şi nici n-am spus altcuiva. Niciunul dintre noi nu avea încredere în autorităţi. Am fost convinsă că o să dea vina pe mine că am făcut ceva greşit şi apoi o să facă legătura cu valizele din depozit. Tatăl tău abia înregistrase naşterea lui Finn, dar niciunul nu s-a îndurat să-i înregistreze şi decesul.

Săptămâni întregi, n-am ştiut dacă vin sau plec. Nu le-am răspuns prietenilor care îmi lăsaseră mesaje pe robotul telefonului ca să vadă dacă am născut deja. Stăteam în pat, agăţându-mă disperată de Dave şi implorându-l să mi-l aducă înapoi pe scumpul meu Finn. Când am acceptat, în cele din urmă, că nu va avea loc niciun miracol, singura modalitate prin care puteam să-mi revin puţin a fost să fac ceea ce ştiam cel mai bine. Nu mi-am

ahn ptfPriul copi1' dar îl puteam salva pe al alt- ^din această 'ume crudă P^aşă.

1,|V\i amintesc acea zi de parcă ar fi fost ieri. Am u de Dave am condus P^ă în Ipswich, un orăşel . il uzitasem o singură dată, dar încă nu alesesem * copil pe care sa-l salvez. M-am apropiat de o mamă ¿nară şi chinuită, care împingea un cărucior vechi şi deteriorat cu un bebeluş în el. La câţiva paşi în urma ei, jidomaunei umbre, mergea o fetiţă, cu talpa unuia dintre pantofii sport desprinsă, fluturând în spatele ei, şi cu tripod nespălat şi murdar. în răstimpuri, mama îşi răsucea capul şi striga la ea să se mişte mai repede.

Mai târziu, mama a intrat într-un supermarket, iar fetiţa a fost lăsată să-şi supravegheze fratele mai mic. Nu voi uita niciodată cât de mătăsoase îi erau buclele negre când am trecut pe lângă ea şi le-am atins uşor cu degetele, însă erau prea mulţi oameni în jur ca s-o pot ajuta.

îmi dreg vocea.

— Mi-ai atras atenţia din cărucior, mă adresez direct lui Finn. Aveai ochii mari şi negri şi un smoc de păr des, castaniu. Apoi m-ai privit în ochi şi m-am simţit mai împlinită. Ne aparţineam unul celuilalt.

— Dar nu eram al tău, spune Finn încet.

- Mesaiul ue care Dave i l-a trimis lui Debbie, cel

Mesajul pe c intervine Mia, adresandu-i-se care a fost citit la anche , Lasă-mă să fac acest ultim lui Finn. Scria ceva de genui-- mej,, „Finnir

lucru pentru a te proteja pe presupus că a fost o grc-la plural, nu „Finn al ITIC'U ' referea la tine şi la copilul şeală de tastare, dat cred că

pe care l-au pierdut. acasă, adaug. Ani stat as-

_ v-am urniă^t P Eraţi toţi

cunsă pe aleea dini*P .gnora amândoi, în timp ce dină dar femeia aia Apoi s-a ndicat şi a intrat în casă, fuma şi

citea □

lăsându-vă singuri. A fost un semn. M-am strwnirat ¡M untm şi v-*m luat în braţe. Fetiţa era destul de marp să-şi dea seama că ce se întâmpla nu era în regulă. |.ilrn spus că sunt o prietenă de-a mamei voastre şi am intre- bat-odacă vrea să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea; suferea atât de mult din cauza lipsei afecţiunii, încât a acceptat imediat. .Aşa că am alergat toţi trei spre maşina pe care o parcasem lângă un şir de garaje. Şi am plecat de acolo cu voi doi înăuntru.

Pe sub haină, zăresc pieptul lui Finn urcând şi coborând cu repeziciune. Se agaţă de fiecare cuvânt care-mi iese din gură. Mia il priveşte şi ea cu atenţie. Mă enervează când îl ia de mână şi-şi împleteşte degetele cu ale lui. El n-o îndepărtează, ceea ce îmi sporeşte iritarea. Am făcut ce trebuia. Curând va plăti pentru tot.

— Ce s-a întâmplat cu sora lui Finn? întreabă Mia.

— Mi-am dus treaba la bun sfârşit şi m-am întors acasă cu noul meu fiu, înfăşat într-un pled şi culcat în spaţiul pentru picioare din dreptul locului pasagerului. Nu m-am îndoit nicio clipă că eram mama de care Finn avea nevoie.

— Dar avea deja o mamă, spune Mia.

— I-am oferit o viaţă mult mai bună decât i-ar h putut oferi ea vreodată, răbufnesc. Sau decât i-ai fi pulul oferi tu. o soţie de două parale

Mia îmi ignoră cuvintele pline de venin.

- Şi Dave n-a pus întrebări când ai venit acasă cu un copil?

— Fireşte că da.

la serviciu în acea seara meu când a venit de

ni’a ^*it în dormitor legănând

ţ mai văzuse niciodată. în prima

fază, Xi’*2n'cdinceVedea'

H Ce «»ftcut? ma intrebat m Ce'e din Urmă'

nus la curent cu evenimentele de peste zi,
' i^ce s-a ales de sora lui Finn. A mormăit cuvân- ma' multe ori, apoi a plecat în linişte din ’”tor la ceva timp după aceea, l-am găsit pe holul ^rtamentuluiin care locuiam. Se sprijinea de perete, cu JJatea presată de zid.

- Nu ştiu dacă mai pot suporta aşa ceva, a spus şi a ciupit puntea nasului.

Deznădejdea lui m-a speriat. îl Împinsesem la Emită. Nu puteam trăi fără Dave, dar nici nu puteam anunţa la copilul care avea atâta nevoie de mine. îmi fusese deja răpit un copil, n-aveam de gând să permit să-mi fie luat şi al doilea.

- Nu-ţi cer altceva decât să-l iubeşti şi să-i fii tată, i-am spus.

— Dar l-ai răpit’, a strigat la mine. Poliţia va pomi în căutarea lui. O să apară peste tot la ştiri. O să fim ares- -dţi! Şi dacă vor descoperi...

Ca de fiecare dată, nu putea vorbi cu voce tare despre activităţile mele.

— N-au niciun motiv să creadă că băiatul e la noi, l-am asigurat. Ne atlăm la câteva sute de kilometri distanţă de locul în care a dispărut. îl putem face să tic al nostru O să le spun prietenilor noştri ca n-am mai ţinut legătura cu ei de când s-a născut jxmtru că sufăr de melancolie dup& nM«* Nu va h deloc Rreu' Avem deJa un certificat de naştere.

Dave şi-a răsucit capul brusc spre nune.

_ Poftim?

puri» lui m-n luat pe nepregătite, dar am insistat.

- îl putem folosi pe al lui Finn. Nimeni nu va afla

— Nu poţi al* ne Inlocuieşti copilul ni altul'

— Nu asta vreau să fac.

— Ba da! Nu ştii nimic despre băiatul ăsta. Ce-j place şi <* nu: daci» nre ceva probleme medicale; cât * des doarme şi ce mănâncă. Cum il cheamă? (âţi ani are? U ce e alergic?

— Nu ştiu.

- Pentru că nu e fiul nostru şi nu va fi niciodată. Dacă ştii cum e să pierzi un copil, atunci ştii şi pnn ce trece mama lui acum. O să încercăm să mai facem un copil.

— Nu. Pierderea lui Finn aproape ni-a distrus. M-a distrus. Nu vreau să mai trec prin aşa ceva încă o dată.

— Am fi putut să adoptăm.

— Zău?! Şi să avem străini care să ne răscolească trecutul şi să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala? Băieţelul ăsta e ultima noastră şansă sa avem o familie. Şi sunt sigură că, dacă il salvez pe el, nu va mai trebui să sahez alţi copii vreodată.

Acea afirmaţie l-a oprit pe Dave din tirada lui; sugestia că această schimbare ar putea pune capăt acţiunilor soţiei sale pe care le acceptase până la urmă, deşi cu reticenţă, dar pe care nu le înţelesese niciodată cu adevărat.

— Doar de el am nevoie ca să umplu golul din inima mea, am continuat. O să vezi. Te rog, nu mi-l lua. Te implor!

Vocea Miei mă readuce în prezent.

— Dave te-a ajutat să-i răpeşti şi să-i ucizi sau doar ascundea cadavrele?

- Am lucrat singură, ii răspund.

N-a fost mereu aşa, dar nu e nevoie să afle asta.

r ştia ce Pui la “te?insistă ea- ' ^vorbeam despre asta.

înseamnă că nu ştia. Ar fi putut să te oprească

F xb. femeiaasta*Femeiaasta”

Î Am văzut cum te-ai comportat cu fiul meu, nu icpt să pricepi cum funcţionează o căsnicie, îi spun, crimă pe care a comis-o Dave a fost că m-a iubit nlUlt şi a făcut totul ca să mă protejeze.

- Nu, n-a fost singura lui crimă. Nici pe departe.

Mă uit la fiul meu, sperând că n-o să mă dezamă- geascăîncă o dată, lăsând animozitatea Miei să-i întunece judecata.

- înţeleg că felul în care ai intrat în familia noastră nue firesc, ii spun. Dar mă cunoşti, Finn. Sunt mama ta. Te iubesc cu toată fiinţa mea, de parcă eu ţi-am dat viaţă. N-o lăsa pe Mia să te întărâte împotriva mea.

Se lasă liniştea şi parcă trece o eternitate înainte să vorbească. îşi alege cuvintele cu mare grijă.

— Dar nu tu mi-ai dat viaţă, nu-i aşa? Altcineva a fâcut-o. Iar tu m-ai smuls de lângă ea şi mi-ai ucis sora.

- Toată viaţa l-ai manipulat, spune Mia. Dar astăzi se termină totul.

- Nu, scuip printre dinţii încleştaţi. Sc termină când spun eu.

Ştiu deja, ina^ x începă partea a doua din poveste, că e to. pen ru bmet binele nostru. Pot simţi gustul otrăvii de pe limbă m tin i

— Crezi că eu v-am urmărit pe amândoi sunt manipulatoarea aici? Atunci aruncă o privire în atefe meu. punându-vă

nevoile făcând măgării pe ª* . • gonny. El n-are nevoie de o mai presus de cele ale

mamă ca tine, Mia, şi, deşi mă doare s-o snun meriţi, Finn. P n*ci nu_|

Scutură din cap.

- Nu ne merită pe niciunul dintre noi, răspund d îmi privesc fiul pentru ultima dată şi sper că m-am înşelat oferindu-i încă o şansă să-şi dea seama la ce dă cu piciorul pentru ea. Pentru că urmează să piardă tot în următoarele câteva minute. îmi pregătesc lovitura de graţie.

— Ştii, Mia, există o întrebare pe care nu mi-ai pus-o încă.

— Care? întreabă ea.

— Când am ucis ultima dată.

-Şi?

— Şi ce? Răspund. întreabă-mă?

Oftează.

— Când ai ucis ultima dată?

Dintr-odată, furtuna dinăuntrul meu se linişteşte. Furia, frustrarea, şocul, supărarea, dorinţa şi ranchiuna, toate se evaporă în cele câteva secunde cât îmi ia să răsucesc căruciorul lui Sonny cu faţa spre ei.

CAPITOLUL 65

FINN

Mă holbez. îndelung la căruciorul lui Sonny înainte dau seama.

Egol.

Nu e nimic sub prelata de plastic care ar trebui să-mi apere fiul de ploaie. Băieţelul meu nu e acolo.

- Unde e? întreabă Mia, găsindu-şi prima cuvin-tele. Unde e Sonny?

Un rânjet straniu se inúnde pe chipul mamei, unul pe care nu l-am mai văzut de când eram copil. Parcâ alt- cineva îi controlează expresiile faciale şi mă cutremur fără voie, un fior de gheaţă străbătându-mă din creştet până-n tălpi.

~ A plecat, spune mama cu nonşalanţă.

— Unde a plecat? întreb.

— L-am salvat.

— De cine? continui.

— De ea, spune. De tine.

N-aw niciun sens ce spui. Unde e fiul meu?

– -tmi pare rtu.Ftan,e prea toiu.

- Despre ce vorbeşte?

Degetele nu se nial uuănţuie cu ale mele, ci nu seinftşoavă inpr

— Ştii prea bine ce vreau să spun, ii zice mama Miei. întorcându-l pe Finn împotriva mea. mi-ai luat cea mai de preţ comoară. Ţi-am plătit cu aceeaşi monedă.

- Despre ce vorbeşte. Finn? Ce naiba vrea să spună?

Fac un pas înspre mama, simţind cum un nou val de groază. mai puternic şi mai intens, mă cotropeşte. Sunt derutat şi speriat, iar ghiciturile ei mă scot din sărite.

— Unde e Sonny?

îmi aruncă zâmbetul acela care-mi îngheţa sângele în vine când eram mic şi care mă înspăimântă şi acum.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, spune ea. E vina amândurora. Nu vă potriviţi deloc, nu puteam să stau cu mâinile în sân, să văd cum vă împăcaţi şi distrugeţi viaţa acelui băieţel inocent. îl iubesc prea mult.

— Dar nu ne-am împăcat, spune Mia.

— Mincinoaso, urlă mama. Nu mă lua de proastă. Văd lucruri, ştiu lucruri. Spui ¡ista doar ca să-ţi zic unde e Sonny.

— Nu-i adevărat, spune Mia exasperată.

Lacrimile îi curg şiroaie pe obraji, iar mucii i se scurg din nas. Ploaia ii întinde eye-linerul, mânjindu-i chipul.

— Debbie, iţi dau cuvântul de onoare!

— Onoarea ta valorează la fel de puţin ca minciunile tale.

— Nu dau nici măcar o ceapă degerată pe ce crezi despre mine. Vreau doar să ştiu unde e Sonny.

— De ce ţi-aş spune? De ce ai impresia c-aş mişca un deget să-ţi uşurez situaţia? Sau, dacă contează, să-ţi alin suferinţa pe care o vei simţi pont ni tot restul vieţii? Şi. crede-mă. Mia, o să doară. O să doară mai tare ca

orice altceva.

. re7ist. Mă arunc spre mama şi o prind de ^'zgâiţâind-o ca pe o păpuşă de cârpe.

mă iubeşti aşa cum susţii, spune-mi unde el _ ţrtij pare rău, Finn, spune, iar cuvintele îi ies din cauză că o strâng de gât. Dar e prea târziu. ţşi întoarce capul şi-şi aţinteşte privirea la câţiva jitri mai încolo, unde am îngropat cenuşa tatei. Abia lftinci observ. Un teanc de haine de bebeluş, frumos împachetate şi învelite într-o pungă de plastic, aşezată pe pământul jilav.

CAPITOLUL 66

MIA

Finn se răsuceşte spre mine, iar în ochii lui căscaţi de groază citesc o neîncredere profundă, aşa cum n-am mai văzut niciodată în privirea lui. îmi acopăr gura cu palma, de parcă aş vrea să înăbuş ţipatul sfâşietor care mi se opreşte în gât. J'I-ar fi făcut asta”, gândesc. „N-ar fi rănit pe cineva pe care îl iubeşte atât de mult.”

Eu şi Finn alergăm spre mormanul de haine şi cădem în genunchi lângă el, să deschidem punga. înăuntru dăm peste o pereche de pantaloni kaki, un pulover cu dinozauri, o vestă albă şi şosete albastre cu personaje din desene animate. Sunt hăinuţele în care l-am îmbrăcat pe Sonny în această dupâ-amiază, înainte să-l ia Debbie.

Ne trecem hainele de la unul la altul, amândoi sperând ca celălalt să spună că ne-am înşelat, iar astea nu sunt ale lui. îmi îngrop nasul în ele, încercând să simt mirosul fiului meu.

— Copilul meu! strig. Ce a făcut cu copilul meu?!

Mă întorc spre Finn şi-i apuc în pumni şnururile hanoracului care-i atârnă în faţă, trăgându-l mai aproape.

— Unde e copilul meu?!

.. lnf'8x ,degetele în muşchii antebraţelor lui, ÎXind lui T
‘,nlŞt s easc ă şi să-”’i spună că nici măcar monştri Iu. de mamă

nu i-ar putea face una ca asta unui

Totuşi expresia întipărită pe chipul lui îmi dă de li* că Dnn n acccPtat cu mu^ *naînte de acest moment pcbbie c capabilă de orice.

Imi iau mâinile de pe el şi-mi rotesc privirea în 4 rinulintlui. Dacă l-a îngropat aici, ar putea fi ori-un<ie Dar s-ar putea să fie încă în viaţă, fiindcă nu a ¡rtx'Ut mult timp. Un petec de pământ din apropiere îmi alrage atenţia. Buruienile au fost smulse şi pare să ti fost curăţat recent. îmi folosesc unghiile să scurm pământul. Osimt că se îndreaptă spre noi. Simt că-şi aţinteşte ochii asupra mea. îi simt cuvintele pline de cruzime. în timp cr scormonesc solul umed, mutând pământul cu pumnii, pătrunzând cât de adânc îmi permit vârfurile degetelor, până când, deodată, dau de ceva.

- Ajută-mă! îi strig lui Finn, săpând frenetic, până îmi dau seama ce am găsit.

E o urnă, probabil cea care conţine cenuşa lui Dave.

Caut un alt loc în care să sap, oriunde, smulgând smocuri de iarbă şi ignorând înţepăturile ciulinilor care-mi zgârie degetele, apoi repet acţiunea fără încetare în diferite locuri. Fac pauză doar cât să-mi şterg lacrimile, mânjindu-mi obrajii cu noroi. Nu ştiu dacă să fiu îngrozită sau uşurată că nu găsesc nimic. Brusc. îmi dau seama că fac asta de una singură şi că Finn nu mă ajută. Mă răsucesc, să strig iar la el, dar Finn se ridică în picioare, cu şuviţe ude, desprinse din cocul din creştet, atârnându-i în dezordine în jurul feţei.

Apoi, intr-o clipită, se aruncă asupra mamei sale. Amândoi cad la pământ, el cu mâinile încleştate în jurul gâtului ei subţire, strângând-o până rămâne tară aer, în timp ce ea îşi agită disperată membrele pe

pietriş. Asta e un Finn pe care nu-l cunosc, un bărbat care acţionează din impuls, fără să gândească. într-un fel, îmi doresc cu ardoare s-o stranguleze, să-i curme viaţa aşa cum ar sufla

într-o lumânare. Dar ea e singura care ne-ar putea spune unde e Sonny.

— Finn, nu! strig, dar nu mă aude.

în schimb, conţinu* s-o z.gâlţâie, izbind-o cu capul de prundiş.

Gura lui e aproape de urechea ei şi-i spune ceva, dar vorbeşte mult prea încet ca să-i desluşesc cuvintele.

- Einn! continui să-i strig numele şi-l trag de umăr, străduindu-mă să-l îndepărtez de ea, însă el se ţine tare.

Are de gând s-o ucidă.

CAPITOLUL 67

DEBBIE

Stau întinsă pe jos, chinuindu-mă să respir, în tiran «■iimlelui Fmn îmi strâng gâtul ca intr-o menghină Veuerca trn-e înceţoşată şi sunt ameţită din cauza lovitu- .aur repetate la cap. Chiar dacă n-o să mă sugrume mă strivită sub &,cutatea ,ui' MelÎÎÎfi^? Să Râfăi duPă aer * să- "P"c impulsului nu ■ p 8 de mme' Dar lupt imP°triva oprească v lmP()tnva fiului meu. Nu vreau să se mai m°r' reau să cu ^ave meu*cat

vreau S fi*e aceas^ lume. Vreau pace. Vreau linişte; nămâ «U ln&roPata sub salcie, sub o pătură groasă de alături de soţul meu.

•. ^a uit în ochii lui Finn în timp ce mă sufocă. îi 1 în privire dorinţa de a mă ucide. înşelăciunea a tri- n^fat. Nu vrea altceva decât să-mi curme viaţa pentru 'e'aiu făcut lui, Miei şi lui Sonny. Şi cinc-l poate con- ^înna? Asta e ceea ce merit. Dar şi ei la fel. Fiind blândă Sonny, am fost obligată să fiu nemiloasă cu ei.

- Finn, nul strigă Mia şi-mi doresc să tacă.

Măcar o dată ar face bine sâ stea în banca ei şi să nu « ? – tennine eX"C' cum trebuie şi cum am intenţiona .

a» ţi va lua, pentru c& am experienţă. Poate că Ştiu cât i cu un aduU decât eu un copU. dar va dura puţin nu» Uce aceeai>j presiune pe gâtul

3
a
s

dacă Finn continua >

3
a
s

meu o s» le$ în curând' dUpă tOtU* * Va încheia în mai puţin de un minut.

- Asta ţi-ai dorit întotdeauna, nu-i aşa? îmi şuieră Einn la ureche. O nouă generaţie de ucigaşi în familie.

Nu pot. fizic, să-i răspund. Are dreptate însă. Indiferent de felul în care mi-a făcut inima să sângereze şi de cum am ajuns în această situaţie, Einn e cea mai mare realizare a mea. Crima de lângă canal a fost mult timp primul meu omor. Pentru Dave, l-am lovit în cap pe .Iustin Powell.

El mi l-a arătat pe .Iustin într-un centru comercial într-o sâmbătă, cu câteva săptămâni înainte să-mi pun planul în aplicare. La îndemnul meu, Dave s-a întors la şcoală, dar era cu mult în urma colegilor săi mai vârstnici. O profesoară nouă, tânără, i-a observat scrisul de mână şi dificultăţile de citire şi, în urma unor teste, a fost diagnosticat cu o tulburare de învăţare, rar discutată pe vremea aceea, numită dislexie. O descoperire interesantă şi uimitoare.

Fireşte, afecţiunea lui Dave nu i-a împiedicat pe Powell şi pe gaşca lui să-i facă zile fripte. De ce ar îngădui ca un lucru atât de neînsemnat să le strice distracţia? Au continuat până în punctul în care Dave, atunci când mi l-a arătat, era la un pas să renunţe iar la şcoală.

Nu puteam permite una ca asta. *N-am vrut* să permit aşa ceva. La mai puţin de o săptămână, prinzându-l pe Powell singur, fără martori, am considerat că era prilejul perfect să-i asigur protecţie băiatului pe care-l iubeam.

Câteva săptămâni mai târziu, Dave a găsit în ghiozdanul meu insigna metalică care se rostogolise pe faleză din jacheta băiatului. Am reacţionat la fel ca o pasăre de pradă când am ridicat suvenirul strălucitor, pe care era scris numele lui Powell şi titlul de prefect-şef. Am fost mult prea încordată ca să născocesc o

minciună

(M<rr, urmftrind cum Dave îşi tot schimba expre- de 1« curiozitate la nedumerire, apoi la 4 And *' a t,nt 80,1,113 de C4Î 8Unl Capabilâ'

\l-ain aşteptat ca acela să fie sfârşitul relaţiei noas- = <hlmb» m-a tras la pieptul lui, m-a îmbrăţişat < d nu mi-a mai dat dnimul până în ziua în care Mia M'iris.

Câţiva ani mai târziu, ajutasem deja şase copii să parte de o viaţă mai bună, când Dave a găsit actele de proprietate ale depozitului familiei Kilgour, pe care le descoperisem printre lucrurile bunicilor mei decedaţi, şi 3 aflat ce conţinea. Am presupus că bunicul le luase din casa părinţilor mei, împreună cu manualele mele şi tot ce mă lega de acel loc. Am negat, susţinând că nu ştiu absolut nimic, dar el mă putea citi ca pe o carte deschisă. Fără să-mi spună, s-a dus la depozit şi a deschis câteva dintre valizele pe care le luasem goale şi le retumasem pline. Spre groaza lui, a aflat că .Iustin nu era un caz izolat.

Am stat încuiaţi în apartament zile în şir, încercând să-i explic ce anume m-a împins să-i ucid pe acei copii. Bineînţeles, a făcut tot posibilul să mă lămurească cât de greşite îmi erau faptele. însă mi-am păstrat convingerea de nestrămutat că am tăcut ce trebuia. Am salvat copii ca Dave, ca mine, copii predestinaţi să cadă în gropi adânci, din care să nu mai iasă niciodată. Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar ti întâmplat cu noi doi dacă nu ne-am fi întâlnit.

Deşi n-a fost niciodată de acord, în cele din urmă ^trebuit să accepte cât de hotărâtă şi împătimită eram. • vea nevoie de mine şi mă iubea prea mult ca să mă dea ,nana poliţiei. îi arătasem cât de loială sunt, ucigând l*niru el şi tâinuind ceea ce-i făcuse (adică ceea ce credea 4 1 făcuse) lui Precious. Ştia că-i voi fi alături

intot- [ea]una. Atunci am ştiut că nu pot nicicum să-l fac să nu mă mai iubească. Şi-ar fi dat viaţa pentru mine. Şi a fost un om de cuvânt.

Zeci de ani, i-am promis, în schimbul tăcerii sale, că nu-mi voi asuma riscuri inutile şi că nu voi discuta cu el despre ce făcusem. Că nu voi mai ceda impulsului de a comite o crimă. însă doar am luat-o încetişor, m-am opus instinctului cât am putut, apoi îmi întipăream în memorie imaginile şi le aşezam trupurile acolo unde nimeni nu le-ar fi găsit vreodată, în siguranţă, în depozitul despre existenţa căruia doar noi doi ştiam.

în timp ce încerc să inspir un firicel cât de firav de aer, îmi imaginez zâmbetul cu care mă va întâmpina Dave când ne vom reîntâlni, după ce Finn mă va ucide. Corpul mi se înmoaie, iar întunericul mă înghite. Mi-am trăit bine viaţa, iar acum se apropie deznodământul.

-Dragostea mea", şoptesc pentru mine. „în curând vom fi iar împreună."

PARTEA A PATRA

DOI ANI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 68

MIA. 2022

Un montaj video alcătuit din clipuri familiare •uktză pe mai multe ecrane amplasate pe perete, când an jwstent de platou tânăr îşi face apariţia.

- Succes, dragă! îmi urează Ix>ma şi mă imbrăţi- rirtual de la celălalt capăt al apelului video.

Mi-ar fi plăcut să fie aici cu mine, astăzi, ca să mi încurajeze, insă restricţiile impuse de pandemia de C0V1O-19 incâ se aplică în acest studio de televiziune, chiar dacă am ieşit din ceea ce sperăm să fie ultima carantină generală. Asistentul, cu mască de protecţie,

mă conduce din camera verde, de-a lungul a două coridoare, prin nişte uşi duble, direct în studioul principal. Pc drum, zăresc şi alte ecrane. Pe ele rulează imagini cu Sonny, cu I nune şi Finn, apoi cu Dave şi, la coadă, cu ea. Ştiu despre re e vorba, fără să trebuiască să ascult ce spune naratorul în surdină.

Cei doi prezentatori ai matinalului aşteaptă în spa-tele pupitrului, răsucindu-se spre uşa când intru. Ne-am nui întâlnit de câteva ori şi, ca de fiecare dată, mă întâm- pinâ cu zâmbete călduroase şi compătimitoare. Kylie Penteluw, unul dintre prezentatori, se întinde să-mi atingi mâna, dar se retrage, aminti ndu-şi de distanţa de doi H*tn impusă.

— Mă bucur să le revăd, spune ea cu o sinceritate ‘^disimulată.

- Şi revenim în cinci... patru..., zice o persoană care n-o pot zări în spatele zidului de camere. Apoi ridfa o mână, să numere pe muteşte ultimele trei secunde. Gadsby. coprezentator alături de Kylie, citeşte de pe un prompter fixat sub una dintre camere, explicându-le telespectatorilor de ce sunt prezentă în emisiunea de astăzi.

— Bine ai venit. Mia, ne bucurăm să te avem alături de noi în această zi, despre care ştim că are un puternic impact emoţional, începe el.

— Mulţumesc, răspund.

— Astăzi se împlinesc doi ani de când ai aflat că soacra ta, Debbie Hunter, acum faimoasa ucigaşă de copii, e responsabilă şi pentru dispariţia fiului tău, Sonny. .Ai colaborat cu specialiştii din poliţie care se ocupă cu desenarea portretelor-robot, pentru a crea o imagine a lui Sonny care să-l înfăţişeze aşa cum crezi că ar arăta acum.

- Da.

Cu coada ochiului, zăresc pe un ecran imaginea unui băiat pe care-l cunosc şi nu prea, în egală măsura. Recunosc ochii şi buzele fiului meu, dar are pârul mai lung, toţi dinţii şi nu mai are obrajii bucălaţi.

— Aşa cred specialiştii c-ar putea arăta Sonn» acum, la vârsta de trei ani. Şi îi rog pe toţi cei care cred că-l recunosc să sune la numărul afişat pe ecran.

— Ne poţi reaminti ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut? întreabă Kylie.

Aşa cum procedez de fiecare dată când fac apelun publice ca acesta, răspund din inerţie şi le povestesc evenimentele din ziua în care lumea mea a fost sfărâmată în bucăţi. Singura parte despre care nu vorbesc e referitoare la Finn sufocându-şi mama. Asta o păstrăm doar pentru noi.

— Şi de atunci, continuă Kylie, n-ai nicio idee

despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Sonny?

_ NU. Ancheta continuă, iar cercetările sunt în toi.

_ Spune-ne cum ai făcut faţă situaţiei în zilele ce urmat dispariţiei lui Sonny, fiindcă nu reuşim să ne suferinţa prin care ai trecut.

- E greu de explicat în cuvinte, spun. Am avut impivsia că am fost sfâşiată în jumătate. 0 parte din mine jeleşte în continuare o pierdere incomensurabilă, dar, în acelaşi timp, îmi păstrez speranţa că el e în viaţă. Şi ca apeluri ca acesta îl vor aduce acasă.

- Potrivit unui articol publicat în ediţia de ieri a *Daily Mciil,* spune Bob, poliţiştii cercetează şi grupările care fac trafic cu minori, în eventualitatea în care Sonnv ar fi fost vândut peste graniţă.

Un fior de gheaţă îmi cuprinde pieptul şi umerii, gândindu-mă la această posibilitate cumplită.

— Dar tu ce crezi că i s-ar fi putut întâmpla?

— Cel mai bun scenariu la care mă pot gândi e că Debbie ba dat altcuiva, ca să ne pedepsească, şi că e crescut de cineva care-l iubeşte» răspund. Chiar dacă mi se frânge inima, cel puţin asta înseamnă că e în viaţă, pe Undeva. însă, având în vedere tot ce cunoaştem despre crimele anterioare ale lui Debbie, există şanse mari ca el să fie mort. Nu s-a confirmat nicicum câ cineva l-ar mai h de când a dispărut, iar politia ™ dovadă «re să ne indice dacă trăieşte sau nu.

. -p ne faţă şi încerc să mi le şterg

Lacrimile uni şiroiesc r- camerelor de filmat cu degetele, dar cineva din ţP

„ui întinde o cutie cu -n platou, spune Kyfie,

— Data trecută pronunţarea divorţului, nu ai ne-ai povestit că. soţ, Finn. Relaţia dintre voi a mai vorbit cu fortul tău

rămas aceea[1]?[1] ? . tftcere de ultima dată când eu şi

îmi ainint^’j^j loC împreună, la patru luni după

Finn am [Sn]

evenimentele din acea dupfi-amiazâ. Părinţii mei au creat un scut protector în junii meu când m-am întâlnit în grădină cu Finn, care s-a aşezat la câţiva metri de noi, împreună cu noul ofiţer de legătură, pentru că a refuzat categoric să mai colaboreze cu Mark. Chiar şi de la acea distanţă puteam simţi, în răsuflarea şi în hainele lui Fum, izul acru al alcoolului şi ne-am certat pentru că m-a acuzat că am avut o aventură cu Mark. Am fost foarte furioasă pe el. LTltimul lucra la care îmi stătea mintea era o relaţie, când fiul meu nu era de găsit.

Retrospectiv, îmi dau seama că Finn işi ieşise din pepeni, suferinţa şi furia pe care le simţea contopindu-se într-un singur sentiment devastator. A pierdut tot – fiul, mama, tatăl şi chiar şi identitatea. Picătura care a umplut paharul a fost destrămarea relaţiei cu Emma, fiindcă ea n-a mai putut face faţă şi altor dezvăluiri despre familia sa ciudată. S-a despărţit de el, permiţându-i să-şi vadă fiica doar în intervalele de timp stabilite în instanţă. Perioada de carantină generală şi-a petrecut-o de unul singur. Oricât de vinovată m-am simţit din cauza asta, nu puteam adăuga la povara pe care o duceam pe umeri şi problemele şi vinovăţia lui Einn. De fiecare dată când eram în preajma lui, nu-l puteam vedea decât ca pe fiul femeu care mi-a răpit copilul. Simt repulsie faţă de el, chiar dacă nu e vina lui. întotdeauna m-am simţit vinovată că l-am abandonat, dara trebuit să mă pun pe mine pe primul loc.

— Acum suntem în relaţii mai bune, îi răspund lui Kylie. Ţinem legătura prin mesaje atunci când e vorba despre investigaţie. Sper ca intr-o zi să redevenim prieteni.

— E posibil să te întorci la viaţa de zi cu zi după toate prin câte ai trecut? mă întreabă Bob.

— Nu mai ştiu cum arată o viaţă obişnuită, dar caut mijloace să supravieţuiesc. Ani fost nevoită să renunţ la slujba în PR, pentru că presa era mai interesată de mine

R **AMANE** IN FAM« ujedienţii me'- A1'a că m'-am folosit

cunoştinţele în 'Srting de8Pre dispărute şi am fondat

''.ONG. Informăm autorităţile din întreaga ţară despre „nin nerezolvate în care sunt implicaţi copii dispăruţi în opinia noastră, mentă investigate îndeaproape Exişti mii de părinţi ai căror copii lipsesc de mai mult W decât Sonny. Prin urmare, dacă pot folosi ceva din ce ani învăţat până acum ca să-i ajut, nu stau deoparte.

- Ce părere ai acum despre Debbie Hunter, Mia? tnă întreabă Bob. S-a schimbat ceva?

Mă gândesc la ochii ei îngustaţi, ca de şarpe, pe are i-a fixat asupra mea, în timp ce observa cum revelaţia despre faptele ei mârşave mă izbeşte în plin. Nu mai rămăsese nimic uman în ea, orice alt sentiment fiind înlocuit de răutate pură.

- Nu, nu s-a schimbat nimic, spun. încă mai cred ca e un monstru,

— O vei putea ierta vreodată?

Mi-aş dori să fiu un om mai bun $i să spun că da. oar, până nu voi afla unde e Sonny sau ce i s-a întâmplat, n*° voi putea ierta.

Nu suport gândul că încă trăieşte.

— Ai mai avut vreun contact cu Debbie?

- Doar prin intermediul avoeaţilor ei. Şi refuzi în continuare să vorbească despre ce a cu .

- Ce i-ai transmite acum lui Debbre. dacă s-ar uita la emisiune? fiu, inalx>i. N^a

- l-aş cere ** #ducem |napoi ucasâ. destul. Vrem doar *3

EXTRAS DIN RAPORTUL POLIŢIEI; DECLA-RAŢIA LUI TRACY FENTON, MARTOR OCULAR. FOSTĂ PACIENTĂ A SPITALULUI DE PSIHIATRIE BROADMOOR

Hunter este ţinută separat de ceilalţi pacienţi, intr-o secţie pentru persoane vulnerabile. din cauza a ceea ce a făcut şi a bolii de care suferă. Când a fost înjunghiată, era condusă afară din salonul său, pentru recreere. Mă întorceam cu căruciorul pentru mâncare din camera gardienilor, când o altă pacientă a trecut în goană pe lângă mine, a apucat un cuţit de pe o tavă, apoi l-a împlântat în Hunter. Cu toate că gardianul care o însoţea a intervenit prompt. Hunter fusese deja tăiată pe faţă şi înjunghiată în umăr şi-n braţ. Era plină de sânge, dar n-a ţipat sau altceva. Nici măcar n-a încercat să riposteze; zăcea pur şi simplu acolo, în voia sorţii. Am întrebat în stânga şi-n dreapta şi se pare că cea care a atacat-o era înrudită cu unul dintre copiii ucişi de ea. Aşa că nu e de învinovăţit, nu-i aşa? Ar fi trebuit să i se acorde o medalie, nu să fie acuzată de tentativă de crimă.

CAPITOLUL 69

DEBBIE

pe obicei mă transform intr-un pachet de nervi . . ţg venirea lui. însă astăzi sunt ciudat de liniştită. Mi-au mărit doza de medicamente şi mi-au prescris calmante, iar cele două, combinate, îmi dau o uşoară sen- oţie de ameţeală. Sunt nerăbdătoare ca vizitatorul meu j4-mi vadă pansamentul ce-mi acoperă rana de pe faţă. Voi avea grijă

să menţionez în conversaţie şi rănile care nu sunt vizibile, cele de sub tricou şi de sub atela care-mi acoperă braţul.

Habar n-am cine a fost agresoarea mea; a fost internată cu două zile înainte să mă atace. De atunci, am auzit cum că nepoata ei a fost unul dintre copiii pe care i-am salvat la începutul anilor 2000, ceea ce explică de ce îmi poartă pică. Numai de-ar fi depus la fel de mult efort s-o protejeze pe acea fată, cum a depus s-o răzbune! Ar trebui să-mi mulţumească.

îmi pipai rănile bandajate. Sunt cinci în total -
patru tăieturi superficiale şi una ceva mai adâncă, pe braţ. Atacatoarea m-a crestat şi pe faţă, cât pe ce să-mi scoată ochiul. Tăietura a fost cusută, dar m-au avertizat c-o să-mi rămână cicatrice. Cu timpul, aş putea recurge la operaţii «rtetice, dar ce rost ar avea? Asistentele care m-au oblojit ^u spus că sunt norocoasă că încă trăiesc, pentru că lama mi-ar fi putut tăia artera carotidă şi să sângerez până la moarte, la fel ca Dave al meu. Nu cu mult timp în urmă aş h fost entuziasmată de un asemenea deznodământ

Când am fost adusă pentru prima dată în secţia securizată a spitalului de psihiatrie, am încercat să mă împotrivesc din răsputeri efectului medicamentelor cu care mă îndopau. Stresul meu s-a manifestat prin torente de abuzuri fizice şi verbale îndreptate împotriva gardienilor, asistentelor şi, uneori, a altor pacienţi. Deseori am fost sedată, pentru că nu mă mai puteam controla. Dar, de când simptomele sclerozei s-au agravat şi sunt nevoită să iau medicamente ca să fac faţă chiar şi unei zile bune, nu mai reprezint o ameninţare pentru nimeni. Nu mai sunt supărată că sunt în viaţă.

Acum am pentru ce trăi.

Scrutez împrejurimile să mă asigur că niciunul dintre gardienii ce stau de pază la intrarea în sala de vizite nu se uită în direcţia mea şi tresar când apăs pe rana bandajată de pe obraz. Mizez pe câteva picături de sânge care să mi se prelingă printre copci şi să se imprime în ţesătura bandajului, încât să-mi evidenţieze rana. Degetele îmi tremură incontrolabil din cauza sclerozei. în ultima vreme, trupul mi-e mai slăbit ca niciodată şi mă trudesc sâ mâ deplasez dintr-un loc într-altul fără ajutorul unui gardian. Mâ bâlbâi din ce în ce mai des, de parcă aş fi beata, şi mă cutremur când mă gândesc cum voi fi peste un an.

Un puhoi de oameni intră în sala de vizite când uşile se deschid. Pandemia de C0VID-I9 a decalat orele de vizită, astfel încât doar cinci dintre noi, pacienţii .cu risc ridicat de securitate”, avem voie să intrăm aici deodată, păstrând distanţa. Mă aplec înainte în scaunul de plastic, aţintindu-mi privirea spre uşă până ce dau cu ochii de Finn. Fluturii din stomac încep să dea din aripi când se apropie de mine. Faţă de ultima dată când l-am văzut, s-a tuns scurt şi chiar îi stă bine. A încărunţit la tâmple, iar ridurile de la coada ochilor i s-au adâncit. Sper că se odihneşte suficient.

Mă ridic nesigură în picioare şi mă apropii de el, nădăjduind să mă îmbrăţişeze. Se aşazâ, păstrând

0 distanţă de două braţe, fără să-mi ofere vreun con- fizic. Mâinile îi rămân ţepene pe lângă corp. Sper că vizită va fi diferită de celelalte. Apoi îmi amintesc c5 nu ec'1 putină- naiba cu COVID-ul!

- Trebuia să vii săptămâna trecută, spun, cu vocea încă răguşită din cauza leziunilor permanente pe care mi IM provocat când în-a strangulat. Trebuie să respecţi înţelegerea. Ştii ce se întâmplă în caz contrar.

— Am fost ocupat.

— Cu ce?

Işi fixează privirea pe atela cu care mi-e legat braţul ? mi uc mâna la bandajul de pe obraz, dorindu-mi să fie imoibat de sânge.

— Te doare?

~ Acum nu, deşi atunci m-a durut. Femeia care m'a atacat e nebună.

„ Nu sunteţi toţi nebuni aici? răspunde, iar eu mă Waccă râd.

~~ Mi-ai virat banii în cont? îl întreb.

„ Nu.

— Oh! Voiam să-mi comand biscuiţi de la M&S, din aceia de care îi cumpăram tatălui tău. Ţi-i aminteşti, cei cu ^crişoare şi bucăţi de ciocolată albă?

Am uitat că Finn nu e dispus să stăm la taclale despre asemenea fleacuri.

— Când o să virezi banii?

Ridică nepăsător din umeri.

- Finn, face parte din înţelegere.

i cerurile se schimbă.

ştie că «Şti aici? îl întreb şi simt că

numele ei . „hează m Rât.

mi se bh* jin cap şi abia dacă îmi pot stăpâni

încânta««8-

- Bine. Probabil că e mai bine să nu afle, spun şi mă

bucur enorm că încă mai are secrete faţă de ea. Cum merge cu serviciul?

— Afacerea a căzut.

— Când?

— Cu câteva luni în urmă.

Am impresia că am înţeles greşit, dar expresia de pe chipul lui mă lămureşte că am auzit bine.

— Şi nu te-ai gândit să-mi spui?

îmi azvârle o privire de parcă mi-ar spune „sunt multe lucruri pe care nu le ştii”, ceea ce mă enervează.

— Ce s-a întâmplat? continui.

— Ce crezi că s-a întâmplat? Să ai un părinte care ucide copii e un mijloc ideal prin care să distrugi o afacere. Acum fac tot soiul de munci dubioase, până când o să găsesc altceva de lucru.

— Erai destul de priceput la tâmplărie la şcoală, nu-i aşa? Mi-ai făcut acel fnimos opritor pentru uşă şi suportul pentru chei. Te-ai putea reprofila ca tâmplar.

Finn îşi plimbă ochii prin încăpere, în căutarea unui punct de care să se agaţe ca să nu fie nevoit să mă privească. Nu-i place când îi depăn poveşti din copilăria lui. Asta e cea mai grea parte a faptului că sunt aici: sunt singură, nu-i am pe Dave sau pe Finn alături. N-am pe nimeni cu care să rememorez amintiri. N-am pe nimeni căruia să-i împărtăşesc câte o amintire de mult uitată şi reînviată. N-am pe nimeni care să mă îmbrăţişeze. Pe nimeni care să mă iubească.

— Ce face Chloe?

— Ebine.

— îmi arăţi o poză cu ea? u

— Ştii prea bine că n-am voie să aduc telefonul aic^

— Am uitat. Ai putea să tipăreşti la inipnnian câteva şi să mi le aduci data viitoare, îi sugerez.

Mă priveşte cu o căutătură stranie şi mă străduiesc expresia.

_ Sau. $i mai bine, ai putea s-o aduci într-una din¯

- Glumeşti, nu-i aşa?

- Deloc. Dacă iţi faci griji de reacţia Emmei, nu tre- ^nesă-i spui.

Se uită la mine de parcă n-am toate ţiglele pe casă, ^apoiinu pică fisa.

- Ah, e vorba de *Sonny,* spun triumfătoare, de pană tocmai aş fi dat răspunsul corect la concursul *The Chase.*

Finn include ochii şi scutură din cap.

— Nu, e din cauză că eşti o psihopată nenorocită a ucis patruzeci de copii, şi-a făcut nepotul să dis- parâ şi-şi petrece restul vieţii în spatele gratiilor, intr-un ospiciu.

Duritatea din tonul lui nu e intru totul justificată, dar nu pot să contrazic faptele.

— Măcar am voie să te văd, adaug. Nu ţi-ai abandona mama, nu-i aşa?

— Omiţi cu bună ştire faptul că eu vreau sa te abandonez şi că tu nu eşti mama mea, nu-i aşa, Debbie? zice, iar faptul că mi se adresează astfel taie mai adânc decât cuţitul cu care am fost Înjunghiată. Noi doi nu suntem o familie, Chloe şi Sonny sunt familia mea – la fel, Lorraine.

Acest nume necunoscut mă prinde cu garda jos.

- Lorraine? repet. Cine e Lorratne?

— Mama mea.

Vai sunt mama ta.
Nu tu eşti femeia care m-a răpit şi nva nuntit

•A viat» Unraine e cea care m-a născut.

m Inapir cu dificultate.

— Te-ai Întâlnit cu ea?

îmi confirmă cu o înclinare a capului.

- Pari surprinsă. De ce n-aş vrea a-o ninosr7 renunţat de bunăvoie la mine. Nu •

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un an şi jumătate.

— Şi eu aflu abia acum?

— Nu m-ai întrebat.

Furia mi se înteţeşte atât de repede. încât mă ia 51 pe mine prin surprindere. Vreau să vorbesc, dar de pe buze îmi ies doar nişte bolboroseli neinteligibile. înghit în ser şi încerc iar.

— Te-am salvat de existenţa îngrozitoare pe care o duceai lângă ea şi ţi-am oferit una mai bună, protestez. N-ai fi ajuns cine eşti astăzi dacă nu eram eu. Ţi-am ofent tot ce-a fost mai bun. Te-am învăţat tot ceştii.

Se apropie de mine şi vorbeşte încet, dar apăsat

— Ce fel de mamă îşi învaţă fiul cum să ucidă?

Nu sunt sigură ce răspuns aşteaptă de la mine. Era adolescent când am încetat să mai lucrăm împreună. Ştiu că el a ales să se oprească, dar nu e corect să-mi arunce asta în faţă şi să-mi spună cât de greşit a fost ee-am tăcut împreună.

— Mă învoiai de la şcoală ca să te însoţesc în excursiile tale, continuă. M-ai învăţat ce copii să aleg, cum să mă apropii de ei, ce să spun, cum să-i ademenesc la maşină.- Aveam doar opt ani când te-am ajutat s-o răpeşti pe fetiţa din Leicester. *Doar opt ani.* Ce fel de mamă îşi încurajează copilul să facă aşa ceva. Debbie?

— încetează să-mi mai spui Debbie, strig, iar tonul ridicat atrage atenţia celorlalţi pacienţi.

Un gardian mă avertizează printr-un gest cu mân* să vorbesc mai încet, aşa că mă forţez să mă stăpânesc

— Nu te-am *obligat* să faci nimic. Aveai palsprez«* ani când m-ai însoţit ultima oară. Erai aproape un adult, nu un copilaş uşor de influenţat.

•re-am însoţit pentru că ain crezut că aşa trebuie „a tu era» mama mea. M-ai manipulat să cred că ii rf’m 1* ftcci copii- ' Nu prieep de cc Finn vrea să mă rănească intenţia- în asemenea hal. Ştiu că nu sunt ca alte mame, ştiu că „,”„n am fost autoritară. Bar l-am iubit din toată inima

- Te-am încurajat să faci asta ca să devenim mai .propiaţi unul de celălalt. Ai fost singura persoană din intitaga lume căreia i-am împărtăşit secretele mele până în cele mai mici detalii, pentru că am avut încredere deplină în tine, ţi-am încredinţat viaţa mea. Poate că întotdeauna m-am temut c-o să creşti şi o să-ţi dai seama *ci* suntem două persoane complet diferite, fiindcă nu eu te-am născut. Asta a fost modul prin care m-am asigurat că vom rămâne uniţi. b

— Să rămânem uniţi? râde el. De ce nu m-ai învăţat să înot, să merg pe bicicletă, să desenez, să pictez, să joc tenis, să grădinăresc? De ce nu ne-am uitat la filme Disney împreună oh să cultivăm legume, să coacem prăjituri, să jucăm jocuri de societate? Aşa se consolidează o legătură, nicidecum arătându-mi cum să pliez cadavrul unui copil intr-o valiză. Petrecând timp împreună, aşa cum fac cu Lorraine, aşa se consolidează o legătură.

— Cât de des te vezi cu ea?

— Destul de des. Şi am şi o soră, în afară de cea pe carv ai omorât-o tu. Gemma. E cu cinci ani mai mică decât mine. Suntem apropiaţi.

— Suficient de apropiaţi ca să-i spui ce eşti cu adevărat?

Îmi ignoră cuvintele.

Ele sunt familia mea acum. Şi Mia. fireşte.

Când ii aud numele, am impresia că cineva zgânecu unghiile pe o

IM dat luna trecută

la Am văzut interviul pe care i- , cA arv «uai

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

^misiunea aia de dimineaţă, asigura

mult de cincisprezece minute de faimă. încă RC
bucură <|e atenţie.

— Căsnicia noastră n-a supravieţuit Rupliciuhii prin care ne-ai făcut să trecem. Cu tonte astea, o să fii încântat* să afli c-am găsit o cale prin care să facem iar parte unul din viaţa celuilalt.

Un gust acru îmi urcă pe gât. umplându-mi gura înghit în sec.

— Ţi-am spus că nu vreau să te mai vezi cu ea.

— N-ai niciun drept să-mi spui ce să fac.

— Oh, zău?

Fac o pauză înainte să continui, ca vorbele mele să aibă mai multă greutate.

— Eşti un bărbat slab în preajma acelei femei, Fînn. întotdeauna ai fost. Şi pun pariu că se delectează încercând să te întoarcă împotriva mea.

— Poftim? râde iar. Tu eşti cea care ne-a răpit fiul şi încă dai vina pe Mia că mă întoarce împotriva ta? Ascultă ce spui. Tu eşti singura responsabilă pentru toate rahaturile care ţi se întâmplă aici. Chiar dacă Dave nu a ucis pe nimeni cu mâna lui, e la fel de vinovat, pentru că nu te-a oprit. îmi spui că sunt slab în preajma Miei, dar el era *de-a dreptul jalnic \n* preajma ta.

— Finn! exclam. Cum poţi spune asta?

— Âsta e adevărul. Şi-a lăsat soţia să-l manipuleze ca să aducă acasă un bebeluş furat, pe care să-l crească drept copilul lor. De ce n-a făcut nimic când a observat ca valizele din depozit se umpleau? De ce nu s-a întrebat niciodată unde mergeam şi de ce nu mi s-a permis să vorbesc cu el despre unde am fost sau ce am tăcut? Câte vieţi ar fi putut salva, câte familii ar fi putut împiedica să fie distruse! Dar n-a făcut nimic din toate astea, doar pentru că a vrut să te protejeze?

Plasturele care-mi ţine fix bandajul pe obraz se mişcă când îmi încleştez maxilarul.

1>r tu? întreb Marc parte a vieţii tale ai ştiut cu

„ ..^nicesc l>acă erai atât de supărat, de ce n-ai *<t ***
în ceea ce mă priveşte?

M’’ n‘ Am |naţ. Am dat poliţiei însemnările tale.

I^r nu pentru câ nu erai de acord cu faptele

¿nd ai aflat dte-am ales...

’’** – Răpit. nu ales.

_Ai'TUtsâte răzbuni.

U ce dracu’ te aşteptai?

_ să fii loial familiei tale. Ştiai unde am ascuns ¡mdele. fblosindu-mă de numele tatălui tău – agende *pe rfrf flm-a lăwt să le păstrez,* ca să mă protejeze, în cazul m care aş fi prinsă. Ar fi trebuit să-i onorezi memoria $i $â le laşi acolo unde erau, nu să le predai poliţiei.

- Să-l onorez? Nu există onoare în familia asta.

- Toţi minţim ca sâ-i protejăm pe cei pe care îi iubim, iar tu ai făcut la fel cu Mia. E nevoie să-ţi reamintesc de Emma şi Chloe? Sau de faptul că tatăl tău ţi-a explicat care e legătura mea cu acea casă, după ce ai găsit valizele, şi tot ai ales să nu-i spui?

- Am minţit-o pentru că o iubeam. Tu minţi pentru că nu ştii să faci altceva. însă nu am de gând să mai indur prea mult asta.

- N-ai de ales. Ai nevoie de mine.

- Nu, nu am. Şi asta a fost ultima vizită pe care ţi-o

Se lasă pe spate, rezemându-se de spătar, cu braţele încrucişate la piept, de parcă ar crede ceea ce spune.

- Ba nu.

- Te înşeli.

— Dacă n-o să mă vizitezi în continuare, mă asigur u nu mai primeşti nicio fotografie cu Sonny.

CAPITOLUL 70

GEORGE LEWIS. NORVEGIA. CU DOI ANI ŞI JUMĂTATE ÎN URMĂ

N-am recunoscut-o pe sora mea, Debbie, când am văzut-o prima dată la televizor.

Se spune ca niciun om nu e o insulă, dar eu da. Nu am televizor, telefon sau conexiune la intcmct. Aşa că, în momentul în care sinuciderea unui bărbat despre care se credea că a ucis patruzeci de copii a devenit ştire intema- ţională, n-am aflat nimic timp de câteva săptămâni.

Mă aflam intr-un bar din Norvegia continentala, savurând al doilea *akvavit,* recompensă pentru că terminasem cumpărăturile săptămânale – lucrurile de strictă necesitate când nod-a atras atenţia televizorul de pe perete. Pe ecran rulau imagini cu o femeie care era escortată afară din secţia de poliţie, sprijinindu-se în baston, spre o maşină care aştepta în faţă. Mai mult decât povestea, conformaţia ei firavă şi postura cocoşată mi-au atras atenţia. Umerii rotunjiţi şi încruntătura ce i-a cutat fruntea când, preţ de câteva clipe, a privit direct în obiectivul camerei de filmat mi-au dat fiori pe şira spinării, chipul ei amintindu-nii instantaneu de mama. Dar, când numele Debbie Hunter şi cel al oraşului Ix'ightou Buzzard au apărut pe ecran, inima aproape a încetat să-mi mai bată. Numele ei de botez şi ultimul loc în care am locuit în Anglia erau o coincidenţă prea mare ca s-o pot ignora.

Mi-am scos degrabă telefonul, un dispozitiv banal, dar cu posibilitatea de ii mă conecta la internet, şi mi-am

.—rut restul dimineţii punându-mă la curent cu poves- ^davrelor descoperite într-una dintre casele în care

locuit în copilărie şi a crimelor atroce comise de soţul luiPebbie.

Cea mai mare parte a existenţei mele m-am chinuit să îngrop părinţii şi pe Debbie în străfundul minţii. Singura cale de a merge înainte era să nu mai privesc niciodată înapoi. Şi acum, dintr-odată, iat-o: sora pe care am iubit-o, dar de care m-am înstrăinat timp de patruzeci de ani, e captivă în mijlocul furtunii. în ciuda distanţei, legătura dintre noi a ieşit iar la lumină, la fel de trainică ca întotdeauna. Am simţit instantaneu nevoia s-o protejez.

M-am urcat în barca cu motor şi m-am întors pe insula situată la zece minute, la sud-est, de coastă. După ce mi-am făcut bagajele, m-am întors pe continent, am ancorat la doc şi m-am îmbarcat pe traulerul unui prieten, până pe coasta scoţiană. De acolo am închiriat o maşină şi am condus nouă ore până în oraşul natal, din care fugisem.

Nu mi-a fost deloc greu să fac rost de adresa lui Debbie, numai că, în seara în care am ajuns, o mână de jurnalişti şi fotografi zăboveau încă în faţa casei. M-am gândit cum trebuie să fi fost pentru ea sâ locuiască aici, când povestea a atins punctul culminant. Am aşteptat până la lăsarea întunericului, când majoritatea ziariştilor au plecat. N-am vrut ca cei rămaşi să mă prindă cio-cănind la uşa ei şi să mă tragă de limba, aşa că am sărit peste garduri şi m-am furişat prin curtea veun or. i intr-un tufiş din fundul curţii» am zftnt-o de vorbă cu un bărbat şi am presupus c< e ţ ' *.lt care citisem. Abia când şi acela a plecat ™'*™? uindti-mi să mă apropii de casă, emoţionat, cu »™n -n curtea ei în gât. Când a dat eu ochii de nune, un stră baştonul a dat să se îndepărteze zorită, apucându-şi într-o mână.

— Debbicl nm strigat.

- Nu vorbesc cu presa, aşa că nu îndrăzni apropii, a strigat fără să-şi întoarcă privirea. Lasă-mă în pace sau chem poliţia. n

- Sunt George, ani răspuns, iar ea a întors capyj dar a continuat să înainteze. Fratele tău.

S-a oprit în Ioc şi m-a cântărit din creştet până-n tălpi, păstrând distanţa.

— De unde ai aflat de George? Ziarele nu pomenesc nimic despre el. Cine ţi-a spus de el?

— Nu mi-a spus nimeni. Eu sunt George.

— George e mort, a spus fără şovăire.

— Asta ţi-au spus mama şi tata? Nu sunt mort, sunt chiar aici, în faţa ta.

— Taci! Am angajat detectivi particulari care au încercat să-l găsească.

— Atunci n-au căutat unde trebuie, Debbie. .Ani întregi am lucrat ca fermier în Scoţia, apoi ca pescar pe un traulerîn Scandinavia. în cele din urmă, mi-am cumpărat o casă lângă Store Brattholmen, în Norvegia, unde locuiesc de douăzeci de ani.

.Am rămas amândoi încremeniţi, pierzând noţiunea timpului, înainte ca ea să rupă tăcerea.

— Nu vorbeşti ca George, a spus ezitând.

N-am fost în stare decât să ridic din umeri.

— Sunt o corcitură, i-am răspuns. Am locuit mult timp în nordul Europei, de unde am prins tot felul de accente. Dar iţi jur, sunt George. întreabă-mă orice despre copilăria noastră.

A tăcut o pauză, apoi mi-a pus o întrebare la care doar noi doi cunoşteam răspunsul.

Cine a fost ultimul copil pe care l-ai adus acasă winte

să dispari?

- Martin Hamilton, am răspuns fără să stau pe ¿nduri. Nu m-am putut ierta niciodată pentni ce i-au frait.

Din cauza morţii lui nu mi-am făcut niciodată un prieten adevărat, crezând că sunt un pericol pentru oricine se apropie prea mult de mine. Amintirea chipului său e la fel de vie, chiar şi acum, în memoria mea.

— Nici eu, a şoptit ea, dându-şi seama că spun adevărul.

Picioarele au început să-i tremure, dar, înainte să ajung la ea, s-a prăbuşit în genunchi, şi-a acoperit gura cu palma şi a început să plângă cu sughiţuri. M-am dus jângâ ea şi am luat-o în braţe, rămânând mult timp pe jos, inlănţuiţi.

— De ce nu te-ai întors după mine? m-a întrebat hohotind.

— îţi jur c-am vrut s-o fac, dar n-am avut de ales, am fost nevoit să plec, am răspuns. Tata mi-a spus că te omoară dacă mă mai întorc vreodată. Dacă nu te-am putut proteja fiindu-ţi alături, a trebuit să te apăr stând la distanţă.

în cele din urmă, am intrat în casă şi i-am povestit tot ce s-a petrecut în noaptea în care am dispărut din viaţa ei. Mi-a.» amintit cum m-am trezit în camera de oaspeţi, doar în prezenţa tatei. Mi-a spus că, < a • nu ac nu mă bag în valiza de lângă el. nu are mc.o vini pentru ce va face mania.

mftrtu-

- Are crize pe care nu le pot controla, mi-a mărtu rteil. Trebuie să pleci în noaptea doar haineIe

M-am supus fără să crâc nu c. am inghe- de pe mine, fără alte bunuri asupra b \ în portbagajul »uit în valiză, târât în jos Pe -scftr ş

maşinii. Tntn n conchis pânA În garA şi mi-a rurnpAr,t „ bilei spre Gliisgow, unde unnn sA mA întâlnesc ni o cunoştinţa a lui. Am focul cum mi s-a spus, i-am „ h cat lui Debbie. iar ele acolo am fost trimis sA locuiesc şia muncesc în Iţebrides, În ferma unui prieten al tatei.

- Mi s-a spus să-mi însuşesc repede graiul looilui şi am fost avertizat că, dacă spun cuiva, mai ales poliţiei cine sunt, tata avea să mă găsească şi să mă omoare personal. Aveam paisprezece ani şi nu eram suficient de copt la minte ea să-i pun la îndoială ameninţarea.

— Te-am căutat în disperare, a spus Debbie. Te rog să mă crezi, niciodată n-am vrut să renunţ la tine.

— Ştiu, te cred.

I-am povestit mai multe despre viaţa pe care am dus-o, cum, la douăzeci de ani, am renunţat să fiu fermier ca să devin pescar, lucrând pe un trauler, găsindu-mi în cele din urmă un cămin în Suedia, apoi în Norvegia. I-am povestit cum, câţiva ani buni, am umblat brambura dintr-iin oraş intr-altul, ftră să mă stabilesc într-un loc anume, preferând să mă întovărăşesc doar cu mine însumi. Şi cum, intr-un final, am strâns destui bani ca să-mi cumpăr propria insulă. Nu m-am căsătorit niciodată şi nici n-am avut copii.

La rândul ei, mi-a povestit cum a trăit cu frica în sân că părinţii noştri o vor ucide, cum a fugit şi a început o viaţă nouă alături de bunicii pe care niciunul nu-i cunoşteam. M-am simţit uşurat când mi-a dat vestea că mama şi tata au murit. Sper doar că s-au chinuit şi au suferit până şi-au dat ultima suflare.

Debbie mi-a mărturisit că, la scurt timp după

ce s-a măritat cu Dave, a descoperit că şi el are o latură întunecată şi crudă, o rămăşiţă a educaţiei proaste de care avusese parte. De multe ori reacţiona violent faţă de ea, însă a crezut că-l poate ajuta să se schimbe. Au încercat să-şi

cierc o familie, dar n-au putut să conceapă un copil, i-au informat că e infertil. A început să bea şi transformat viaţa într-un iad. însă totul s-a schimbat momentul în care, într-o zi, a apărut la uşa casei lor cu un băieţel în braţe.

- Nu mi-a spus unde l-a găsit, ci doar că din acea â e al nostru, a spus ea. L-am implorat să-l ducă înapoi, explicându-i câte belele ne-ar putea aduce dacă se află, dar a refuzat. Mi-a spus că acel copil ne-ar putea ajuta să ne clădim o familie adevărată. Mi-a spus că e conştient că a fost un soţ îngrozitor, dar că poate fi un tată mai bun. însă, dacă nu eram de acord ca băieţelul să rămână cu noi, a zis că mai bine „se descotorosea” de el decât să-l dea înapoi familiei. Şi chiar am crezut că e în stare s-o facă. N-aş fi putut trăi cu moartea unui copil nevinovat pe conştiinţă, aşa că, în ciuda faptului că ştiam că facem o mare greşeală, am acceptat.

Abia mulţi ani mai târziu, după ce s-a descoperit ce se afla în depozit, şi-a dat seama că Dave o ucisese şi pe sora lui Finn.

— N-am vrut să cred că el e responsabil pentru moartea tuturor acelor copii, a suspinat ea. însă, în adân-cul sufletului, am ştiut că tot ce mi-au dezvăluit poliţiştii era adevărat. Şi numai din vina mea.

— De ce ar fi vina ta? am întrebat-o.

- Am fost soţia lui. Ştiam prea bine cât de crud şi manipulator poate fi. Ar ti trebuit să bănuiesc de ce e în stare. în schimb, mi-am îngropat capul în nisip, ca

mari aiul să funcţioneze şi să-i construiesc un cămin sigur Finn. Dacă aş fi putut apela la teutonii tău! [a] . ft tatur» mai devreme, m-ai ţi P[u,]”‘diferită făcut-O în copilărie, iar situaţia ar fi tost ct p pentru mine. Pentru amândoi.

Nu m-am simţit niciodată atât de vinovat. Debbie n-a intenţionat să mă facă să mă simt aşa dar remuş- cările m-au cotropit brusc, năucmdu-mă. Am luat-o m braţe şi am strâns-o la piept mai tare decât atunci când eram doar doi copii speriaţi şi ne ascundeam de mama în speranţa că furia ei clocotitoare se va domoli devenind inofensivă precum un simplu fuior de abun. Debbie era la fel de delicată ca atunci. Şi mi-am jurat sa nu mai deza- măgesc niciodată acest suflet frumos, aşa cum au făcut-o mulţi alţii – inclusiv eu – înainte.

CAPITOLUL 71

DEBBIE. 2022

Finn se zgâieştc la mine, insă nu zăbovesc prea mult supra expresiei ce-i înăspreşte trăsăturile. Ochii îmi alunecă spre mâinile lui. De obicei, pe parcursul întrevederilor noastre lunare, are pumnii încleştaţi, antebraţele încordate şi privirea mai dură decât oţelul. Limbajul trupului său transmite furie şi dispreţ faţă de lucrurile pe care le-am făcut.

Astăzi însă pare relaxat. Nu mai are pumnii strânşi, ci işi ţine palmele lipite de suprafaţa de tablă a mesei dintre noi, semn că ascunde ceva. Deocamdată, mă prefac că nu observ schimbarea din atitudinea sa.

Preţ de-o clipă, îmi trece prin minte câ n-ar trebui să mă aflu aici, c-ar trebui să fiu moartă de mult. însă n-am luat în calcul faptul că Mia se va amesteca în viaţa mea pentru ultima oară. în drum spre cimitir, i-a trimis un mesaj inspectorului Goodwin, cerându-i ajutorul, şi, la scurt timp după ce mi-am pierdut cunoştinţa, acela şi-a făcut apariţia însoţit de o echipă de agenţi, care l-au tras pe Einn de pe mine. Goodwin m-a resuscitat, făcându-mi respiraţie gură la gură, şi, din clipa în care m-a readus în simţiri, nu trece o zi fără să-l blestem în gând.

Mai târziu, după ce m-am împăcat cu noile conjuncturi ce-mi dictează cum să-mi trăiesc viaţa, am găsit un mijloc prin care să-mi ţin fiul aproape. în schimbul yvzi- tetor lunare pe care mi le face, îl răsplătesc cu cate o toto- nou-nouţă cu Sonny. Poza e făcută, în fiecare Iun , duj>a venirea sa şi îi e trimisă

prinţr-un mesaj Cu condiţia strictă să nu informeze poliţia sau pe i

înţelegerea noastră. Ea trebuie sA creadă cA Cnil ei e(rF| mai probabil, mort. Dacă aş avea şi cea mai mic A hănii- ialA că altcineva ar fi aflat că Sonny r în viaţA, ni im singur apel ni-aş asigura cA nimeni nu-l va mai mira vreodată. Finn n-a avut do-ales decât sA accepte. Chiar şi cu sortii împotriva mea. tot am reuşit să-mi manipulez băiatul. În felul Asta, el va rămâne alături de mine cât imi va fi dat să mai trăiesc.

— Sănătatea mea e din ce în ce mai şubredă. Finn. continui. Iau atâtea medicamente. încât îmi zornăie în stomac când inA mişc. Dumnezeu ştie ce se va alege de mine anul viitor, pe vremea asta!

— Vrei sa fii compătimită? întreabă el. Nu ţi-ai ales bine omul.

— Nu. Dar. când voi muri, Sonny *se va* întoarce acasă. Nicio zi mai devreme. Până atunci, trebuie să mă uzitezi în continuare.

Finn încuviinţează şi-şi încrucişează mâinile la piept. Un zâmbet ce nu i se oglindeşte şi-n ochi i se lăţeşte pe chip. Expresia lui mă nelinişteşte şi devin conştientă că am gura uscată.

— Nu e nevoie să aştept până mori ca să-mi revăd fiul, răspunde.

— Ce te face să spui asta?

Se uită prin cameră, asigurându-se că nu ne vede şi nu ne aude nimeni. Ridică încet mâneca jachetei, dând la iveală un ceas cu cadran mare ce îi acoperă încheietura. Numai că nu poartă un singur ceas. ¡1 face pe primul să alunece uşor pe braţ, arătându-mi că mai poartă unul. Dedesubt e un smartwatch, iar, din poziţia în care stau, pot zări afişajul digital. îşi mişcă degetele de la cealaltă mână abia perceptibil pe masă, apoi atinge ecranul.

O imagine înceţoşată apare pe ecran, apoi, treptat, se limpezeşte. Recunosc chipul şi simt cum lumea se năruie în jurul meu.

CAPITOLUL 72

GEORGE LEWIS. NORVEGIA. CU TREI SĂPTĂMÂNI ÎN URMĂ

în această dimineaţă, marea e agitată, stropin- du-ne feţele şi blana câinelui, în timp ce barca taie valurile înspumate. Vântul muşcător inii pătrunde în oase, facându-mă să dárdái, insă hohotele de râs ale micuţului mă încălzesc pe interior. E greu să rămâi impasibil şi sa nu râzi la chicotelile lui molipsitoare. Timp de doi ani, el a fost toată lumea mea. Şi trebuie să-i mulţumesc surorii mele pentru acest dar nepreţuit.

îmi amintesc cum am stat toată noaptea şi am discutat cu Debbie, când ne-am reîntâlnit după atâţia ani. La rnijirea zorilor, am plecat pe unde am venit, strecu- rându-mă prin curtea vecinilor, departe de ziariştii care urmau să se instaleze iar la pândă. Am început să ne întâlnim regulat. în fiecare seară, după ce fiul ei se întorcea la iubita lui, apăream eu. Finn nu ştie că mama lui are un frate, iar Debbie a insistat să rămână aşa. Oricât de bucuros aş fi fost să-ini cuncxsc singurul nepot, i-am respectat dorinţa de a nu amesteca cele doua lumi în care a trăit, cel puţin pentru moment. în cele din urmă, m-am înapoiat pe insula din Norvegia, dar, de-ndată ce am aranjat să fie instalată o antenă telefonică, am ţinut legătura cu sora mea, vorbind odată la câteva zile şi trimiţându-ne regulat mesaje. Ea a umplut golul din existenţa mea pe care n-am krut niciodată să accept că-l simţeam. Ea e trecutul, prezentul şi, acum, viitorul meu.

îmi doream atât de mult ca Dehhie să vină şi s$ vadă unde m-am stabilit şi să aibă parte în sfârşit de pacea sufletească pe care o merită. Dar deja complicaţiile bolii de care suferă o împiedicau să călătorească, iar

starea ei se înrăutăţea cu fiecare zi. De altfel, se codea să-şi părăsească locuinţa pentru o perioadă îndelungată, fn ciuda căsniciei nefericite şi a soţului psihopat, cărămizile şi mortarul acelea au rămas o fortăreaţă intre zidurile căreia se simte în siguranţă.

În schimb, am mers eu regulat s-o vizitez. Nu aveam paşaport, dar prietenii şi cunoştinţele mele de pe traulere m-au ajutat să intru şi să ies clandestin din Scoţia, fără să fiu luat la întrebări.

Pe parcursul lunilor, eu şi Debbie am devenit din ce în ce mai apropiaţi, poate chiar mai apropiaţi decât în copilărie. Am fi tăcut orice unul pentru celălalt. Iar apoi am primit apelul care mi-a dat viaţa peste cap.

— Trebuie neapărat să te văd, mi-a spus ea, cu glasul înecat în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorat.

— E vorba de Finn.

— E bine?

— Nu, nu e bine şi-mi fac griji pentru nepotul meu. M-am îmbarcat pe primul vapor spre Fraserburgh pe care l-am putut găsi, apoi am condus până în Milton Keynes, unde m-am întâlnit în taină cu Debbie, în parcarea unui hotel. Au podidit-o lacrimile în timp ce-mi povestea tot ce aflase despre Finn – a dat peste nişte agende ţinute ascunse zeci de ani de către Dave, care dezvăluiau că Finn ştiuse de la bun început despre crimele tatălui său, ba chiar îl însoţise la răpiri şi asistase la ucideri.

— întru totul sigură? am întrebat-o, cutremu- randu-mă de groază.

- Sunt sigură. N-am vrut să recunosc niciodată, îflr nm ştiut că şi el are o latură întunecată la fel ca tatăl ' u ^re tendinţa să fie violent; am fost martoră când l-a rihnuit pe Sonny, iar când am sărit să-l apăr, m-a lovit V pe mine. Chiar şi aşa, nicio clipă nu mi-a trecut prin minte c-ar fi putut li părtaş la crimele odioase ale lui pave. E numai vina mea.

- Fireşte că nu e vina ta.

- Ba da, George. N-am fost deloc mama de care avea nevoie. Am încercat din răsputeri să mă apropii de el. dar, cu fiecare pas pe care-l faceam, Dave îl îndepărta şi mai mult de mine. De parcă l-ar fi vrut doar pentru el. Şi acum pricep de ce. Ce o să mă fac?

— Ce-ar fi trebuit să facem şi noi cu părinţii noştri – să mergem la poliţie. Să le spunem totul.

— Dar nu pot. Ce-o să se aleagă de Sonny, dacă tatăl lui o să fie aruncat în închisoare? Problemele psihice ale Miei se înrăutăţesc. îţi aminteşti cum era mama? Şi ea c la fel – ba e depresivă, ba e paranoică sau furioasă, aşa că nu am încredere în ea să-l crească. Nu mai are alte rude în viaţă care să-l ia şi să aibă grijă de el. Aş face-o eu. dar uită-te în ce hal am ajuns. îmi e din ce în ce mai greu să am grijă de mine, altminteri de un copil mic. în plus, aş fi arestată şi acuzată de complicitate, pentru că am ştiut că Finn a fost răpit de la părinţii biologici şi nu mi-am denunţat soţul. N-aş supravieţui în închisoare, sunt mult prea fragilă.

— Aş putea vorbi eu cu Finn. Să-l fac să-şi vină în fire.

— Nu, te rog să nu faci asta. Ai aproape şaizeci de ani, iar el are jumătate din vârsta ta şi e mult mai puternic. Nu vreau să-ţi facă şi ţie rău.

— Atunci cum să te ajut?

- Ai putea să rămâi lângă mine până îmi jai

seama cum să aranjez lucrurile? Să te ştiu aproape, dună toţi aceşti ani petrecuţi fără tine, ar putea fi un 'ajutor enorm.

- Bineînţeles, i-am răspuns şi am strâns-o tare în braţe.

încă o dată, inima mi-a sângerat pentru sora mea.

M-am cazat la un hotel din apropiere şi am aşteptat să-mi dea un semn. După trei zile lungi, nesfârşite, mi-a scris să ne întâlnim într-o oră, ataşând şi o hartă. Era cu Sonny intr-un cimitir, intre Finn şi soţia lui se iscase un scandal monstru, ce degenerase în violenţă. Debbie luase copilul şi-l ţinuse în siguranţă, iar când am ajuns, era aproape isterică.

- N-am ştiut la cine sa apelez, a spus ea. Trebuie să-l iau de lângă ei. Mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă n-o fac. îţi aminteşti cum a fost pentru noi să creştem într-un mediu toxic. Dar. dacă iau legătura cu poliţiştii, ei vor chema asistenţa socială şi n-aş putea îndura să-l văd pe Sonny dat în plasament.

0 idee mi-a fulgerat prin minte.

— Vino în Norvegia cu mine, am spus. Amândoi. Dacă plecăm acum, am putea prinde un vapor la primele ore ale dimineţii. Trimite-le un mesaj Miei şi lui Finn şi spune-le că-l iei pentru câteva zile, până se mai liniştesc apele. Spune-le că vor avea un răgaz să-şi rezolve treburile.

— Oh, George, mi-aş dori să pot, dar nu sunt suficient de întremată.

— O să am eu grijă de tine. O să ani grijă de amândoi.

— Chiar şi călătoria cu feribotul m-ar schilodi, a spus şi şi-a şters ochii umezi. Dar îl poţi lua doar pe Sonny.

„ Hu? Oo«r P* d?

A spiw şi«încuviinţat din cap.

S pur nu po<- Kca **'nim >„a$ răpi.

Snnny c un băieţel minunat şi inteligent, care ^nir de cineva care să-l îngrijească şi să-i ofere un 'rr n <ig«r în rare sft creasc** 1>în tot <* mî-ai povestit rr insul" ta. pare un colţişor de rai.

- | labar n-am cum să cresc un copil.

- Ai avut grijă de mine înainte să pleci. Vei învăţa x. parcurs tot ce trebuie să faci. Şi, după cum ai spus, va fi joar pentru câteva zile.

- Debbie, e prea mult.

- Mai ştii cât de îngrozitor a fost să trăim în casa aia ai mama? N-am vrut să-ţi spun, dar. după ce ai plecat, situaţia s-a agravat. A devenit de o sută de ori mai rea. Violenţa fizică era la ordinea zilei şi... Of. Doamne, e aşa greu s-o spun cu voce tare... Mi-au *făcut lucruri,* George. Lucruri oribile, de nedescris, şi. fără tine acolo, am fost nevoită să înfrunt totul de una singură. Nu ţi-am cerat nimic niciodată, dar acum am nevoie de tine aşa cum aveam atunci. Nepotul tău are nevoie de tine. L-am schimbat de hainele cu care a venit, iar în compartimentul de sub cărucior e o geantă cu mâncare, scutece şi haine pentru câteva zile. Ar trebui să-ţi ajungă până le întorci acasă.

Am continuat să născocesc tot felul de scuze, încercând să-i explic de ce nu-l puteam lua cu mine pe copil, nsă Debbie încasase lovitură după lovitură pentru că o neg ijasem în toţi aceşti ani. Am fost un laş şi am preferat sâ nu înfrunt trecutul, prea slab ca sâ mâ întorc şi s-o • vezdin acea casă. Nu-i puteam întoarce iar spatele – nici acestui copilaş. Aşa că, în cele din urmă, am fost e acord« Ea m-a îmbrăţişat, şi-a sărutat nepotul şi mi l-a <^ezat în braţe.

— Să nu încerci să ici legătura cu mine, a spus ea O să te contactez eu, când va fi sigur pentru el să

revină acasă.

La zeci de ani după ce am fost scos ilegal din ţară, istoria se repeta, doar că de data asta eu eram contrabandistul.

tn următoarele câteva zile, insula pe care locuiam ca un pustnic a devenit un cămin pentru două persoane – pentru mine şi un copil pe care nu-l cunoşteam absolut deloc. Spre îngrijorarea mea crescândă, Debbie a întârziat să sune şi nici eu n-am contactat-o, conform instrucţiunilor ei. Nu puteam decât să presupun că situaţia s-a înrăutăţii. Între timp, eu şi Sonny ne descurcam împreună, eu înţelegând treptat ce anume îl nemulţumea, el învăţând să nu ţipe de fiecare dată când mă apropiam.

într-o altă călătorie pe continent, am aflat că familia de care mă înstrăinasem era iar pe prima pagină a ziarelor. Fiori de gheaţă mi-au luat corpul cu asalt când am citit intr-un ziar că Debbie fusese acum acuzată de înfăptuirea celor patruzeci de crime, de care, iniţial, fusese învinuit soţul ei. Am crezut c-o să mi se facă rău. Ea n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ce e în neregulă cu autorităţile de acolo? De ce ar fi crezut că ea a făcut asta? Nu avea sens, până ce nu am analizat mai bine situaţia. Sora mea frumoasă, dulce şi grijulie s-a sacrificat de dragul fiului răpit, pe care-l iubea mai presus de orice. Recunoscân- du-şi vinovăţia, se asigura că suspiciunile n-o să planeze niciodată asupra lui Finn. .Ar fi preferat să sufere ea decât fiul ei. Debbie era un părinte excepţional.

M-am plimbat de colo-colo, gândindu-mă ce să fac în continuare. Am luat serios în considerare să mă întorc în Anglia şi să le spun poliţiştilor tot ce ştiu: că sora mea era o victimă, nu un ucigaş. Dar ar fi fost în favoarea lui Sonny? Ce s-ar întâmpla cu el atunci? Conştiinţa nu m-a lăsat să i-l dau înapoi Miei, o mamă care, aparent, semăna

bine cu » noastră. în cele din urmă, am decis să pun **7|P lui Sonnv pe primul loc şi sA-l ocrotesc, să-l ţin în

Câteva săptămâni mai târziu, Debbie a reuşit să mă e de pe telefonul introdus pe şestache al altui pacient, ujspitalul de psihiatrie unde era internată. Mi-a explicat 4 ‘n^, a]uat vina asupra ei – s-a dovedit a fi motivul la ‘ mă gândisem deja. Mi-a spus că nu-l pot aduce pe Sonny acasă nici măcar după ce boala ei necruţătoare ar
ti răpus-o.

Chiar şi aşa, a continuat să pună nevoile lui Finn mai presus de ale ei. Mi-a cerut să-i trimit câte o fotografie cu Sonny în fiecare lună, apoi să distrug telefoanele de unică folosinţă pe care le foloseam ca să nu fiu depistat. Ani făcut aşa cum mi-a cerut, iar eu şi Sonny, căruia i-am «chimbat numele în Andreas, pentru a nu trezi suspiciuni în călătoriile pe continent, ne-am continuat viaţa împreună, departe de nebunia de acasă.

N-am mai vorbit cu Debbie de mult timp, dar încă are încredere în mine că voi face ceea ce trebuie pentru el şi că nu-l voi dezamăgi niciodată, aşa cum am făcut cu ea.

Mâine e ziua mea de naştere, iar eu şi Andreas vom sărbători cu tort şi ceai la cafeneaua din oraş. Ducem o viaţă simplă pe insulă: desenăm, pictăm, navigăm. vânăm, avem parte de aventuri şi explorăm continentul alături de Oscar, câinele pe care i l-am luat. Am devenit tatăl pe care eu nu l-am avut şi pe care el il merită.

Vorbeşte fluent atât în norvegiană, cât şi în engleză Şi facem de trei ori pe săptămână naveta spre grădiniţa tic pe continent, pentru că îmi dau seama că trebuie să-şi petreacă timpul şi în compania celor de vârsta lui, nu ţwcu mine. E un băieţel de trei ani fericit şi durduliu şi, că sunt unchiul lui, alege să mă strige *papa,* la fel îşi strigă taţii toţi cei din grupa lui. într-o bună zi, va h să afle de unde se trage şi atunci fie il voi minţi, ca să

nu-] rănesc, fie îi voi spune tot adevărul. Nu m-am gândit încă pe ce drum să apuc.

Orice lucru, oricât de neînsemnat, banal, pe rarp îl face mă umple de mândrie, ca acum, când crede că el controlează cârma bărcii, ghidându-ne spre continent Atâţia ani m-am temut că, dacă aş avea propria familie, aş dezlănţui în mine vreo genă moştenită de la părinţi. Dar. acum că-i sunt cuiva ca un tată, sunt cât se poate de sigur că nu semăn cu ei. Andreas e la fel ca mine şi Debbie, iar noi suntem oameni buni. Mă aplec înainte şi-l pup pe creştet.

— Pentru ce-a fost asta? mă întreabă.

— Ca să nu uiţi cât de mult te iubesc, spun, iar d radiază de fericire.

Mai târziu, cât timp Andreas e la grădiniţă, mă întorc pe insulă. Casa noastră se profilează la orizont, dar la chei e deja o barcă ancorată. Nu primesc musafiri prea des, iar pe măsură ce mă apropii, recunosc una dintre bărcile pe care Bjarne Johansen le închiriază turiştilor.

Habar n-am cine e musafirul nepoftit, dar am un presentiment de rău augur legat de această vizită.

CAPITOLUL 73

DEBBIE, 2022

primele câteva imagini ce apar pe ecranul ceasului jui Finn sunt cu dragul şi blândul meu frate, care inain- •eazâ cu pârul ciufulit de vânt, privind dincolo de obiectivul camerei. Are fruntea încreţită, la fel ca atunci când eram copii, semn că ceva îl tulbură. Ceva la care se uită îl face sâ nu se simtă în largul lui. Treptat, îmi dau seama că persoana din spatele obiectivului e cauza stânjenelii sale.

E Finn.

I-a luat doi ani, dar, în cele din urmă, fiul meu a izbutit să-i dea de urmă lui George.

Finn bate iar cu degetele în ecran, iar următoarea imagine care apare îl înfăţişează pe George stând întins pe o suprafaţă albă, din lemn, cu capul intr-o parte, ochii deschişi şi dâre de sânge pe faţă. Dau să-mi astup gura cu mâna, dar nu sunt suficient de rapidă, încât să-mi înăbuş suspinul zgomotos. în cele din urmă, îmi arată un clip de câteva secunde, prin care reuşeşte să-mi zdrobească mima, şi aşa fragilă.

- Cum...

Nu e nevoie să-mi duc propoziţia până la capăt. Nu 'Teau sâ ştiu de ce şi de unde.

— El ru gândea ca noi, nu-i aşa? spune Finn. N-a fwt la fel precaut ca mine sau ca tine. în cei doi ani în Lare m*a tachinat, trimiţându-mi poze cu fiul meu, a lăsat unui o frântură de informaţie, ici-colo, pierdută în fundal. J din plăcuţa de înmatriculare a unei magazin, o antenă radio în depărtare. un deal n, 0 formă

neobişnuita... Există o mulţime de detectivi am/ tori pe Twitter dispuşi să ajute un străin să elucideze o enigmă. După aceea, a fost suficient să merg în oraşul respectiv şi să pun câteva întrebări. N-a fost deloc greu de găsit.

— Unde e Sonny acum?

— Tot ce trebuie să ştii e că, pentru prima dată, eu deţin controlul deplin asupra vieţii mele. Nu tu. Iar după ziua de azi. n-o să mă mai vezi şi n-o să mai auzi niciodată de mine.

Totul se năruie în junii meu şi nu ştiu ce să fac să pun capăt distrugerii. Sunt înfierbântată, nu gândesc limpede. iar în vâltoarea momentului, trec la atac, scoţând pe gură primul lucru care-mi trece prin cap.

— O să spun poliţiei cum m-ai ajutat să-i răpesc pe acei copii. O să le povestesc cum am lucrat împreună. După asta, n-o să-i mai vezi niciodată pe Sonny şi pe Chloe.

Pufneşte în râs.

- Zău? întreabă. Şi cine crezi c-o să te asculte? La o săptămână de la începerea procesului, ai pledat vinovată pe motiv de nebunie. lar acum eşti închisă intr-un nenorocit de ospiciu. Cine o să te creadă pe tine, în locul meu?

— Atunci o să Ie scriu Miei şi Emmei, ca să le mărturisesc tot.

— Chiar te invit. O să-ţi trimit chiar şi un carnet şi un pix. Ele ştiu că eşti o mincinoasa şi că ai lăsat lumea să creadă că Dave e vinovatul, lar acum câ l-am găsit pe Sonny, o să creadă că e un alt vicleşug ca să te răzbuni.

l-a naiba! De ce l-am ameninţat? N-am făcut decât să-l întărât şi să-l îndepărtez, şi mai mult. N-aş ti niciodată în stare să-mi arunc fiul în groapa cu lei. Dar mă doare că

ifrandoneM* de bunăvoie, aşa cum m-a tot ameninţat c*

vai**-

_ Te mg. Finn, vino mă vezi în contjnuare n implor Eşti tot ce mi-a mai rămas. Nici nu trebuie sâ vii m tiecatv Iun». Boar de câteva ori pe an, ce zici?

Mi întind să-l ating, dar se trage înapoi.

Se ridică în picioare şi simt cum o spaimă profundă, cum n-am mai simţit vreodată, mă cuprinde, parali- ¿ndu-mă. îmi dau seama că niciodată n-am fost nevoită sâ mi-l întipăresc în minte pe Finn. Niciodată nu m-am îndoit de faptul că va fi alături de mine pentru totdeauna. Acum, il măsor din cap până-n picioare, cu ochi panicaţi. încercând să reţin fiecare amănunt din înfăţişarea bărbatului de-acum, pe care îl iubesc, şi din băiatul de altădată, din pricina căruia am suferit. Se uită la mine, insă legătura pe care am simţit-o în prima zi în care ne-am întâlnit nu mai există.

Mă ustură ochii de parcă am nisip în ei, din cauza intensităţii cu care mă holbez. Doar un blocaj mintal mă împiedică să-l încadrez şi am disperată nevoie de această imagine, înainte ca boala să-mi răpească tot. mai puţin amintirile. Dar Finn intuieşte ce vreau să fac şi se întoarce.

- Opreşte-te! ţip. Trebuie să te încadrez!

Nu înţelege ce vreau să spun.

- Rămas-bun, Debbie! spune într-o doară şi-mi întoarce spatele, ignorându-mă cu uşurinţa cu care ignori o persoană care-ţi întinde cutia zornăitoare pentru donaţii.

— Intoarce-te! îl rog. Doar pentru o clipă. întoar- <*- te, Finn!

- Mă cheamă William, spune fără să se întoarcă. Numele pe care mi l-a dat adevărata mea familie.

PlcacA pe aceeaşi uşâ pe care a venit, iar f h • rămân lipiţi de ceafa lui. Această imagine nii s-a ¡7imi acum în memorie, dar n-o vreau. O să tot revin a dar nu vreau, pentru că e îngrozitor. I^s scaUnS|1Pra ei' înghită, în timp ce corpul meu se chirceşte e.U ,nă spasme agonizante. *Pnns de

Gardianul care m-a condus până aici se de mine, mă ia de braţ şi încerc să mă ridic darT°Pli rele imi cedează, iar el nu e destul de rapid incât.T”9' prindă. Aterizez cu faţa în jos, izbindu-mă cu nK rănit de podeaua tare. Copcile mi se rup, iar sângeH împroaşcă duşumeaua rece. Aud voci în jurul meu pncep ce spun, pentru că singurul lucru la care mă gândi e că l-am pierdut pe Finn. S-a dus nentni W şi-mi doresc să dispar şi eu. ,Otdeauna

CAPITOLUL 74

MIA. CU DOUĂ SĂPTĂMÂNI ŞI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Finn mă aşteaptă la intrarea uneia dintre secţiile spitalului Gaustand din Oslo.

Mult prea nerăbdătoare ca să facem schimb de amabilităţi, îl asaltez cu un val de întrebări.

- Unde e Sonny? E teafăr? Ce-au spus doctorii? L-a rănit cumva ticălosul ăla?

- E teafăr, e sănătos, a fost bine îngrijit, dar e confuz, îmi răspunde Finn.

îi urmăresc cu atenţie fiecare trăsătură a chipului, ca să-mi dau seama dacă ascunde ceva, dar nu descopăr nimic.

— Când pot să-l văd? Vreau să-l văd acum.

— Psihiatrul a spus că putem să-l vedem abia după-amiaza.

~ Mai sunt câteva ore bune până atunci, protestez. Am luat primul zbor ca să fiu lângă el cât mai repede posibil.

încep să plâng, iar Finn mă ia în braţe, lipindu-mă pieptul lui. O senzaţie familiară mă învăluie, mă simt ,n siguranţă. Mă simt bine.

Aseară m-a sunat să-mi dea vestea. Trecuse un an l'ând nu-i mai auzisem vocea.

~ Sunt în Norvegia, mi-a spus. L-am găsit pe nny. Trebuie să vii imediat aici.

Am presupus cA e beat. De când Sonny a

dispânit, n-a trecut o zi iu care sA nu se îmbete. Aşa tată. aşa fiu; amândoi împinşi în braţele acestui viciu de aceeaşi femeie

— Finn, spui numai aiureli, i-am răspuns. SunA-mA când te dezmeticeşti.

- Mia, ascultă-mA cu atenţie! *L-am găsit.* Sunt la un spital din Oslo, unde a fost adus de poliţişti. Primul lucru pe care l-au tăcut a fost un test ADN, care a confirmat cîe fiul nostru.

Am încremenit, incapabilă sA înţeleg ce spune sau să reacţionez. Mă holbam la mama, clătinând din cap şi repetând ca o moară stricată aceleaşi cuvinte.

— Sonny... e în viaţă.

Mama mi-a luat telefonul din mână şi a vorbit cu Finn. Abia când a început să plângă cu sughiţuri am putut accepta câ nu era un vis.

Băiatul meu trăieşte.

Noaptea trecută, nu m-ain putut gândi să dorm. L-am tot sunat pe Finn, să mă ţină la curent cu situaţia, până s-a deschis aeroportul. El a recunoscut că, timp de doi ani, a primit mesaje anonime cu fotografii cu Sonny, numai că n-a putut să-mi spună sau să dea de ştire poliţiei. de teamă ca fiul nostru să nu dispară de-a binelea. Nu mi-a venit să cred că m-a minţit iar şi că de data asta mi-a ascuns un lucru de o mie de ori mai important decât o aventură. Mi-a venit să urlu la el, să ţip, să-l înjur, sâ-l fac cu ou şi cu oţet. în timp ce aproape mi-am ieşit din minţi, imaginându-mi tot ce era mai rău, el avea o fărâmă de linişte, ştiind că Sonny trăieşte. Dar în-am abţinut. Nu era momentul sâ-l trag la răspundere şi, să fim serioşi, eu cum aş fi procedat dacă eram în locul lui?

Mi-a explicat cum, după ce i-a luat urma răpitorului lui Sonny până în Norvegia, acolo a aflat că acela locuia pe o insulă, însă bărbatul fugise fără fiul nostru. Prin urmare, Finn s-a intors pe continent şi l-a denunţat la poliţie. Fiind un oraş mic, au ştiut imediat

cine era bărbatul şi

. lrtt cfl avea un băieţel pe nume Andreas, ale '•*" mnaWnte ** P°triveau cu descrierea lui Sonny, <*n,i mergea la o grădiniţă din zonă.

interogat pe Finn şi au luat legătura cu omo- britanici» pentru a verifica validitatea plângerii. W\?nt| a sosit rezultatul testului ADN făcut pe repede ^ intc. atât tatăl, cât şi fiul au fost duşi separat la Oslo, specialiştii au încercat să afle ce s-a întâmplat cu el în ultimii ani-

Acum, în afara spitalului, Finn mă avertizează că. atunci când vom merge să-l vedem, nu trebuie să ne aşteptăm la miracole. Avea doar un an şi două luni când a fost răpit şi e puţin probabil să-şi amintească mare lucru sau poate chiar nimic. Nu va fi acelaşi Sonny pe care l-am pierdut.

— Mi-a luat atâta timp să mă apropii de el. iar tu spui câ nici măcar nu-şi va aminti cine suntem? îl întreb.

— F. o posibilitate. Trebuie să avem mare grijă, Mia. Nu putem merge acolo şi să ne aşteptăm ca băieţelul nostru iubitor să ne sară în braţe, strigându-ne ..mama" şi .tata". A dus o viaţă complet diferită, departe de noi, timp de doi ani. Prin urmare, trebuie să ţinem cont de sfaturile pe care ni le-a dat psihiatrul.

— Şi dacă ne urăşte? îl întreb. Dacă omul ăla i-a spus că nu-l iubim şi că l-am dat de bunăvoie? Dumnezeu Ştie ce crede despre noi!

— Atunci o să rezolvăm lucrurile împreună. Chiar dacă ya dura săptămâni, luni sau ani, îi vom arăta cât de mult îl iubim. E încă un băieţel. în cele din urmă. îşi va reveni.

Sper ca Finn să aibă dreptate. Nu vreau să mă gân- la ce e mai rău, dar nu mă pot abţine, cele mai negre panduri gonindu-mi prin minte; dacă Sonny a fost abuzat hz»c, sexual sau mintal? Cât de rău a dus-o pe insula aia, 11 \ c^mpania unui străin? Lipsa acestor informaţii mă sUşie pe dinăuntru. Finn îmi simte zbuciumul lăuntric şi mă îmbrăţişează iar. apoi mă conduce spre o arfem*. Comand

doar o cafea neagră, pentru că sunt mult prea agitată ca să mănânc sau. dacă mănânc, să nu vărs.

O voce firavă şi nesuferită din capul meu. folosind timbrul lui Debbie, mă întreabă dacă merit să-l am iar pe Sonnv în viaţa mea. Se presupune că părinţii trebuie să-şi ocrotească copiii. Eu şi tatăl lui am eşuat să îndeplinim această sarcină esenţială. înainte să dispară, depresia postnatală a intervenit între noi, apoi obsesia de a descoperi adevărul despre Dave, apoi Debbie. Câte dintre evenimentele cumplite ce au avut loc nu le-am provocat chiar eu, abătând asupra noastră o furtună nimicitoare?

— Vrei sâ-ţi arăt nişte poze cu el? mă întreabă Finn. încuviinţez, iar el scoate telefonul din buzunar şi-mi arată fotografiile ce i-au fost trimise în ultimii doi ani. îl văd pe Sonny ridicând în aer un peşte agăţat în undiţă, purtând o vestă de salvare intr-o barcă cu motor, mergând cu încredere pe coasta abruptă a unui deal, suflând tntr-o ceaşcă aburindă într-o cafenea. Lacrimile mi se rostogolesc necontenit pe obraji, când remarc cum a crescut fiul meu lună de lună, în ciuda valului de uşurare care mă inundă când inii dau seama că a fost totuşi fericit.

— îmi pare atât de rău că nu ţi-am spus despre fotografii, spune Finn. Dar amândoi ştim de ce e capabilă Debbie. N-am avut niciun dubiu că va tăia orice legătură cu el, dacă spun cuiva. Cel puţin, aşa am avut o şansă.

încă nu ştiu dacâ-l pot ierta, pentru că am fost supusă celei mai crunte torturi, dar îi înţeleg raţionamentul. Important e că voi li curând împreună cu fiul meu.

— Cum era insula pe care locuiau?

— Era chiar inimoasă. Locuiau intr-o casă veche de piatră. Când m-am uitat înăuntru, am observat că aveau un şemineu, două dormitoare, o bucătărie şi o baie. Era curăţenie. Peste tot erau împrăştiate jucării,

iar rafturile erau garnisite cu alimente. Afară am găsit undiţe şi o barcă. Au comparat urmele de ADN lăsate în casă cu cele

,k hii »*• •»„ cum nrn RPUa „
frate ?i -ort. Nu mi-a ¿menj «unt rude. Nu rra
ROMA cflnd ai njlln•s HCO|()J ,Odatâ de ei.

- Dar IM rea lui era acolo?

-Da

Atunci cum a plecat de pe insulă?

- Când am ajuns în Store Brattholmcn, le-am gfătit localnicilor poze cu Sonny, iar ei l-au identificat 3rt*pt Andreas şi mi-au spus unde locuiau el şi bărbatul '^prc care au presupus că îi era tată. Probabil că cineva dat de ştire că am întrebat de el şi l-a luat cu barca.

Când îmi povesteşte partea asta, e prima dată, de cind ne-am reîntâlnit, când nu mă priveşte în ochi. Mă întreb dacă e întregul adevăr. Dar, înainte să insist să-mi <^ună mai multe, două femei purtând halate şi jachete se apropie de noi şi se prezintă ca făcând parte din echipa de doctori care se ocupă de îngrijirea lui Sonny. Se oferă să ne ducă să-l vedem.

în timp ce ne aşezăm în sala de şedinţe, inima îmi bale atât de tare, încât am impresia că ceilalţi o pot auzi. Ne repetă ce i-au spus şi lui Einn mai devreme, şi anume că trebuie să intrăm fără aşteptări prea mari. La scurt timp după aceea, le urmăm intr-o sală de vizionare, de unde îl urmărim pe Sonny în camera de joacă, împingând maşinuţele pe mochetă. Lângă el stă întins un terier micuţ, care moţăie.

în ciuda faptului că am văzul pozele pe care mi le-a arătat Finn, mi-e greu să-l asociez pe băiatul din faţă cu belwluşul meu pierdut. Era doar un prichindel, iar acum merge şi vorbeşte. Nu-mi mai pot reţine lacrimile, aşa că e la* să-mi şiroiască pe faţă, plângând pentru tot ce-am Pierdut.

Andreas a reacţionat bine la schimbările surve- ,ule’ dar

nu e de mirare că încă e confuz, ne explică, intr-o englez* fluent*, unul dintre psihiatri. A întrebat de mai multe ori de .papa „, dar mă tem c* nu e vorba despre tine, Finn. Ştie că bărbatul care a avut grijă de el nu era, de fapt, tatăl lui. dar e evident că a existat o legătură bazată pe încrederi' intre ei. pentru c* ne-a mărturisit că el a ales să-l strige aşa. A insistat să păstreze câinele cu el şi, chiar dacă e împotriva regulamentului spitalului, am fost de acord să facem o excepţie, pentru un caz special. Dar. în general, pare a fi un copil sănătos tun, care a fost iubit şi îngrijit.

începe să mă furnice pielea când aud asta. Bineînţeles că sunt uşurată că n-a fost victima vreunui abuz, dar mă doare să aflu că altcineva a fîicut ceea ce ar fi trebuit să fac eu. ¡1 urăsc pe acel om pentm că l-a luat de lângă noi, dar sunt incredibil de norocoasă să-l am înapoi teafăr. Multe dintre familiile pe care le ajut la serviciu nu primesc a doua şansă.

— Pentru început, puteţi intra sâ-l salutaţi. Prezen- taţi-vă cu prenumele şi aşteptaţi să vă invite să vă jucaţi cu el. Dacă nu vrea, aşezaţi-vă şi mulţumiţi-vă să-l priviţi. Ştiu că va fi dificil să nu-l luaţi în braţe sau să nu-i spuneţi că sunteţi părinţii lui, dar, dacă facem paşi mici acum, va fi de folos pe termen lung.

— Bine, confirmă Einn. Putem face asta.

— Sunteţi pregătiţi? ne întreabă psihiatra şi simt cum sângele mi se urcă la cap atât de repede, încât am impresia c-o să leşin.

Dar trebuie să fiu puternică. Nu-mi voi mai deza- măgi niciodată fiul.

Fac schimb de priviri cu Finn şi încuviinţăm la unison. Fără să rostim vreun cuvânt» ne împletim degetele. Vrem să fim uniţi prima dată când fiul nostru o să ne revadă. Va fi un nou început pentru toţi.

FRAGMENT DIN MANUSCRISUL INCOMPLET AL CĂRŢII

-^*PIII DIN POD* – .DIN VIAŢA FAMILIEI INFAMEI UCIGAŞE DE COPII DIN MAREA BRITANIE”

DE AALIYAH ANDERSON

Se cunosc foarte puţine informaţii despre trecutul lui Deborah Hunter (născută Lewis), cu excepţia faptului că, până în 1980, a locuit o perioadă îndelungată în casa de pe High Street nr. 45. După o absenţă de patruzeci de ani, în care n-a mai vizitat deloc proprietatea, amprentele ei. prelevate după ce a fost arestată, au fost comparate cu cele lăsate în casă când era copil, calitatea acestora din urmă fiind îmbunătăţită prin intermediul substanţelor chimice. Cu toate acestea, amprentele ei nu au fost găsite pe valizele din pod sau în depozit. în ciuda faptului că în certificatul ei de naştere apar numele părinţilor, Samuel şi Alice Lewis, n-a fost înregistrată nicio cerere de angajare pentru niciunul dintre ei. La fel, niciun certificat de deces n-a fost emis pe numele lor. Totuşi poliţia presupune că sunt morţi.

Se crede că Debbie n-a fost singurul copil al familiei Ixnvis, aceştia având şi un fiu, pe George Lewis, al cărui certificat de naştere nu a fost înregistrat, de asemenea, nu figurează în evidentele nirinnci şcoli şi mi poseda un num[††]r de «sigurei* naţional» (putem doar specula |n privint» motivului). Nu se ştie când şi-a pArAcit familia sau unde a plecat, ci doar că şi-a fMclt apariţia în Norvegia. în urmă cu aproximativ douăzeci de ani. De când a fost făcută publică răpirea nepotului său Sonny. şi acesta a disp*. nit fără urmă.

†† **În privinţa acestor întrebări trebuie consultat un avocat calomnii.**

Finn Hunter, născut William Brown. a respins vehement toate încercările de a i se lua un interviu pentni această carte, insă ies la iveală numeroase întrebări cu privire la rolul pe care acesta l-a avut în dispariţia bruscă a lui George Lewis. intr-o declaraţie dată poliţiei, Finn a afirmat că locuinţa era pustie când a ajuns pe insulă, chiar dacă barca aceluia era ancorată la chei. Aşadar, cum a reuşit George să părăsească insula, în condiţiile în care nimeni n-a recunoscut până acum că l-ar fi transportat cu barca, iar distanţa e prea mare ca să fi inotat?

Putem pune temei pe mărturisirile lui Finn? Anterior, a fost prezentat în mod public drept un bărbat infidel, care şi-a înşelat soţia, având o aventură cu fosta iubită. E posibil să nu fi fost întru totul cinstit cu privire la evenimentele ce au avut loc în acea zi pe insulă? Registrele pentru vizitatori ale spitalului de psihiatrie în care e internata mama lui continuă că Finn a vizitat-o de douăzeci şi trei de ori, în decurs de doi ani. Să ti ştiut mai multe despre răpirea lui Sonny decât a dat de înţeles? Să ti fost implicat? Câte secrete despre familia sa mai ascunde?*

EPILOG

FINN. 2025

Probabil eram cu mintea în altă parte, fiindcă n-am ,uz.it semnalul sonor ce anunţa începerea buletinului de 4iri. De obicei opresc radioul imediat ce-l aud.

- Casa în care au fost descoperite cadavrele a şapte copii ucişi urmează să fie demolată mâine, anunţă crainicul. Proprietatea din satul Stewkbury, Bedfordshire, ce aparţine fiului prolificei criminale în serie din Marea Britanie, Debbie Hunter, va fi transformată intr-un parc...

îl închid. Nu vreau să mai ascult niciun cuvinţel. De când l-am găsit pe Sonny, nu mai urmăresc ştirile şi nici nu mai citesc ziarele. Presa nu ne-a cruţat deloc, după ce Debbie a fost condamnată şi nici după ce ne-am adus ţiul înapoi acasă. Am refuzat sumele uriaşe de bani ce ne-au fost oferite pentru interviuri şi contracte de cărţi, pentru că ne dorim intimitate şi vrem ca băiatul nostru să se bucure de o oarecare viaţă normală. Din fericire, interesul începe să scadă.

Mia a spus aseară ca s-a răzgândit şi vrea să vadă cum e demolată casa. M-a întrebat dacă vreau s-o însoţesc, dar am refuzat şi m-am oferit, în schimb, să am &rijă de Sonny. N-a părut surprinsă, dând din cap înţepătoare, de parcă se aştepta să spun .nu”. Poate că pe Cd ar ajuta-o să pună punct acestui capitol, odată pentru l°tdeauna, dar pentru mine nu s-ar schimba absolut ^’nic. Cu cât va ajunge mai repede locul ăla un morman de moloz, cu atât mai bine. Odată ce consiliul ne-a făcut o ofertă pentru teren, am acceptat farfl să clipim. Am pierdut o grămadă de bani cumpărând şi renovând casa, dar niciunuia nu-i mai pasă. Vrem doar să ne descotorosim de ea.

Mă gândesc la ziua în care am descoperit valizele

din pod. Am ştiut imediat că Debbie are o legătură cu acea casă. Cel puţin aşa se explică de ce a fost atât de dornică s-o cumpere ea. arătându-se reticentă când, în schimb, am licitat noi. însă n-am apucat să discut cu ea sau cu tata despre asta, pentru că, după ce Mia a căzut de pe scară, sănătatea ei şi a lui Sonny au fost prioritatea mea.

Am fost al naibii de furios când tata mi-a mărturisit că. intr-adevăr, ea a locuit acolo când era copil şi că mi-au ascuns asta luni întregi. Cu câţiva ani în urmă, îmi spusese despre faptele părinţilor ei. dar a jurat că nu ştia că acolo sus erau cadavre. Totuşi trebuie să fi bănuit că locul ăla ascundea ceva, altfel de ce ar mai fi vrut sa aibă de-a face cu el? Probabil bănuia că există schelete în dulap, dar nu şi în pod. Instantaneu, m-am simţit târât fără voie într-o lume pe care o respinsesem în adolescenţă.

Iar când i-am povestit tatei, a ştiut exact la ce anume mă refer. A fost confirmarea faptului că ştia în ce mă implicase mama. în acel moment, tot respectul pe care îl aveam pentru el s-a evaporat. Dac-ar fi vrut, m-ar fi putut salva de ea. în schimb, a preferat să se prefacă orb la tot ce se întâmpla în jur.

Sistemul de navigaţie prin satelit al maşinii mă informează că mai am 30 de kilometri până la casa pe care am văzut-o pe Rightmove şi pe care urmează s-o vizionez, în Buckinghamshire. E veche de şaizeci de ani şi are nevoie de o renovare completă, dar nici pe departe la fel de complexă ca cealaltă. Pot face eu însumi o mare parte din treabă. Curtea e suficient de mare ca Sonny şi Chloe să se joace când vin să mă viziteze şi m-am asigurat că Sonny are un petec de pământ unde să-şi cultive propriile

, Eu şi Mia nu avem nici» înclinaţie spre grădină- bănuiesc că a prins drag de această îndeletni- stat ,n Norvc&ia‘ Dacfi „W s”° conving pe că asta e casa perfectă pentru familia noastră, poate
' Tr fi & acord S”° ˡUăm la Capătˡ

Telefonul bipăie – vorbind de lup. O să citesc mesa- U1 mai târziu. Suntem în relaţii bune acum. Mult mai decât am fost de ani întregi. Ne-a luat mult să ajungem în punctul ăsta şi încă sunt lucruri pentru care nu mă va ierta niciodată, cum ar fi aventura cu Emma şi Chloe. Par a găsit o cale să accepte asta, aşa că am de gând să-i recâştig încrederea şi să nu mai stric totul iar.

Cu toate astea, faptul că nu i-am spus, în tot acel timp, că Sonny trăieşte va fi întotdeauna o prăpastie adâncă intre noi. A înţeles de ce am procedat astfel, dar, oricum ar fi, am lăsat-o timp de doi ani să creadă că e mort. în locul ei, şi eu aş fi reacţionat la fel. Susţine că, dacă aş fi anunţat poliţia, l-ar fi găsit mai devreme. Dar eu o cunosc pe Debbie. Dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică bănuială că am spus cuiva, s-ar fi ţinut de cuvânt şi nu mi-aş mai fi văzut niciodată fiul. Odată ce Mia va înţelege asta, sunt sigur că va mai acorda o şansă relaţiei noastre. Ca sâ folosesc unul dintre cuvintele ei de specialist în PR. i-am promis „transparenţă absolută” de acum înainte. Ei bine, transparenţă în limite rezonabile. N-o pot lăsa să afle chiar tot, nu-i aşa?

Eu şi Emma vorbim doar prin intermediul avocaţilor, dar cel puţin o pot vedea pe Chloe la fiecare două „eekenduri. E o fetiţă dulce, pe care Sonny o adoră şi de CMe Mia s-a ataşat. A fost ideea Miei ca ea şi Emma să se cunoască în persoană. Au fost două ore dificile, a recunoseuţ Mia mai apoi, şi nu s-au despărţit fiind cele mai bune Prietene, dar cel puţin au fost politicoase una cu cealaltă.

surprins-o pe Mia trimiţându-i o poză Emmei cu ^nny şi chloe la grădina zoologică Whipsnade, ceea ce A fiwt drăguţ- Kmma arc o nouă rrlaţir. mi-a apt» ch|fw> Tiptil luciwA în domeniul finanţelor şi pare că frumos ni ea.

Merită jw» cineva mult mai hun decât mine Amândouă merită. Par. dacă o răneşte pe vreuna dintre ele. ml voi asigura câ e ultimul lucru |м» care I face.

Sonny continuă sA facă psihoterapie. După pânde* mia de COVID. programările au fost date peste cap. dar în sfârşit am reuşit să găsim un psiholog, iar acela spune câ Sonny se descurcă bine să asimileze povestea cu răpirea şi întoarcerea acasă, probabil mult mai bine decât mine şi Mia. încă îmi amintesc prima data când l-am văzut în acea cameră de spital şi cum ne-a zâmbit când ne-a văzut intrând. Jie recunoaşte!”, am gândit atunci şi am vrut să mă reped la el şi să-l strâng în braţe, ca să recuperez cei doi ani pierduţi. Dar. când i-a zâmbit unei asistente în acelaşi fel, am înţeles. Aşa e el. Un băieţel politicos. Nu-mi place câ nu ne putem asuma niciun merit pentru asta.

Am procedat întocmai cum ne-au îndrumat specialiştii. n-am pus presiune pe el şi l-am lăsat sâ vină la noi când a fost pregătit, ne-am jucat împreună. Am rămas în Norvegia incâ douăsprezece zile, câştigându-i treptat încrederea, până a fost pregătit sâ rină cu noi acasă. Cu o zi înainte sâ ne întoarcem în Anglia, ne-a întrebat dacă putem sâ-l ducem pe insula pe care a numit-o casă timp de doi ani. Ne-am învoit cu greu.

Toţi am fost tăcuţi în timpul drumului cu barca, escortaţi de poliţie, şi în ora pe care am petrecut-o acolo. Andreas, aşa cum am fost sfatuiţi sâ-i spunem atunci, ne-a arătat casa şi locurile lui preferate de pescuit. Dar s-a întristat când s-a gândit câ nu-l va mai vedea niciodată pe •papa”. Detest faptul câ a considerat pe altcineva ca fiind tatăl lui şi chiar şi acum cuvântul „papa” mă scoate din sărite.

ţn$ft trebuie să recunosc că insula e un loc frumos un copil. în timp ce scrutam apa întunecată, mă Urbani cât de departe au purtat valurile trupul neîn- flCţit al unchiului meu. George, sau dacă zăcea încă a’ fundul mării, tras în adâncuri de pietroaiele pe care i P-ain legat cu frânghii de mâini şi de picioare. Şi-a recâ- pătat cunoştinţa în timpul plimbării cu barca, dar nu am înţeles ce m-a tot rugat, din cauza căluşului pe care i-l îndesasem în gură. Nu prea mi-a păsat de ce avea de spus, aşa că l-am azvârlit peste bord, trimiţându-l spre mormânt iară să-mi iau adio.

De când mi-am cunoscut familia biologică, am o idee despre cum trebuie să se simtă Sonny. Mia nu are nicio sursă de inspiraţie în acest sens, aşa că îi e mai greu. E plină de remuşcări şi se luptă continuu cu vinovăţia, încă din zilele în care suferea de depresie postnatală. Dar n-a clacat niciodată în faţa lui Sonny, nici măcar o dată. Dintre noi doi, ea e cea puternică.

S-au scurs paisprezece luni, iar Sonny mai păstrează încă câte ceva din timpul petrecut cu George. Sesizez ciudatul accent norvegian în felul în care pronunţă anumite cuvinte. A petrecut mai mult timp afară, în natură, decât noi şi ne bate mereu la cap să-l ducem în drumeţii sau cu bicicleta pe munte. Urmează să împlinească cinci ani şi c un izvor nesecat de energie. Uneori ne străduim din răsputeri să ţinem pasul cu el. Dar nu uităm niciodată cât suntem de norocoşi că-l avem.

Deviez de la nita pe care mi-o indică GPS-ul şi părăsesc autostrada, îndreptându-mă spre un complex comercial din afara oraşului. Pe drum, îmi amintesc de mesajul v°cal pe care l-am primit ieri. De fiecare dată când îmi sună telefonul, iar pe ecran apare un număr necunos- cub presupun că e personalul de la spitalul Broadmoor care vrea să mă anunţe că Debbie a murit. M-am ţinut de cuvânt şj am refuzat să mai am de-a face cu ea. Recent, am primit un mesaj voca) şi sunt sigur că era de la ea, dar

mi-a fost cu neputinţă să pricep ce spunea. Probabil că boala ei s-a agravat atât de mult, încât, atunci când vorbeşte, abia dacă poţi desluşi câte un cuvânt. Devine captivă în ea însăşi şi merită fiecare clipă pe care o trăieşte în acest iad.

Mia m-a întrebat odată cum o să mă simt când o să moară. Uşurat? Da. O să-mi pară rău? Nu chiar. O să-mi fie dor de ea? Nu. O s-o iert vreodată pentru că m-a implicat în faptele ei când eram copil? Categoric, nu. M-a îndepărtat de familia mea biologică, de copilărie şi de o viaţă normală.

Am sucit problema pe toate părţile, de-a lungul anilor, şi încă nu-mi dau seama ce era în mintea ei când mă lua la câte o crimă. Uneori mă niga s-o însoţesc în urmărirea puştilor pe care ii alegea şi eu trebuia să-i ademenesc la maşină. Trebuia s-o ajut să-i înghesuie în valize, să pregătesc locul unde urmau să fie aşezate, apoi s-o privesc în timp ce intra intr-o stare de transă, holbân- du-se la ele hipnotizată.

însă nu mi-a permis niciodată să-i văd murind. Mă punea să stau pe scaunul de lângă şofer, cu ochii fixaţi pe torpedou, singurul sunet fiind scârţâitul pielii pe bancheta din spate, în timp ce se zbateau să scape din încleştarea fatală.

Probabil că nu voia să-mi împărtăşească ritualul sau, în felul ei ciudat, a încercat să protejeze ce-mi mai rămăsese din inocenţă, interzicându-mi să iau parte la deznodământul misiunii noastre. Sau poate că era ruşinată că nu se putea controla.

Nu pot sa vă spun cum şi în cel fel, dar întotdeauna am iosl conştient că ceea ce făceam era greşit. Niciodată n-am fost atât de dornic s-o însoţesc în excursiile ei pe cat era ea de încântată să mă ia, însă am mers, pentru că întotdeauna facem ce ne cer părinţii. La fel ca

. crnm convins că facem un lucru bun ajutându-i * ii Rcd copii sA scape de copilăria lor de rahat. Dar „^urA ce am înaintat în vârstă, mi-am dat seama 'c nniAgca singură, crezând că o face pentru ei, când, î. fapt. I° lnl era pentru ea' N'i,m mai vrul să fac Parte 7 planurile ei mârşave. N-am denunţat-o pentru că, în %a a lot. era o mamă bună. Nu trecea o zi fără să-mi ^inA cât de mult mă iubeşte.

interior, m-am întrebat dacă a continuat să ucidă, jar n-am chestionat-o niciodată în această privinţă. Presupun că n-am vrut să ştiu. Nu l-am întrebat nici pe tata. La fel ca el, mi-am băgat capul în nisip ca un struţ. După ce a fost diagnosticată cu scleroză laterală amiotrofă, am presupus că starea fizică nu-i va mai permite să omoare. Abia dacă putea ridica o cană la buze, darămite să-şi înfăşoare mâinile în jurul gâtului unui copil şi să-l sugrume.

Doar petrecând timp cu Lorraine, mama mea biologică, mi-am dat seama ce viaţă diferită aş fi putut avea. Nu neapărat cea mai bună, dar, cel puţin, una normală. Lorraine nu e perfectă şi, dacă mi-aş putea alege mama, ea n-ar fi nicidecum în fruntea listei. Dar ea nu are pretenţii de la mine şi, cel mai important, nu mă manipulează.

Ne întâlnim o dată la două luni – nu atât de des cât i-am spus lui Debbie. Ştiu că Lorraine ar vrea să ne vedem mai des, dar mie nu-mi surâde ideea; în plus, nu mai pun nicio mamă pe primul loc. E lipicioasă, dar aşa suntem şi cu şi Mia cu Sonny, nu vrem să-l scăpăm nicio clipă din °chi, şi cred că la fel e şi Lorraine, acum câ m-a regăsit, f'u sora inea mai mică, Gemma, ani rupt orice legătură după ce a vândut unui ziar povestea şi câteva poze cu noi doi.

Opresc maşina într-o fundătură şi parchez lângă Un semn pe care scrie „Depozitare şi păstrare – preţuri ^nipetitive". Iau valiza din spatele dubei; cântăreşte Wn. Ştiu cine se află în interior, aşa că n-a fost nevoie S-o deschid, când am dezgropat-o din cimitirul în care a zăcut singuri zeci de ani, pânft ce Dave i s-a alăturat. |n interior e trupul fratelui meu. adevăratul Einn. În cealaltă mână am hainele lui. perfect conservate, un costumaş şi 0

pălăriuţă albastră, împachetate în folie de plastic. Dehhie mi-a spus că sunt hainele pe care le purta în noaptea în care a murit. Nu pot să nu mă gândesc că moartea a fost o cale de scăpare binevenită pentru el.

Mi-a dezvăluit printr-o scrisoare unde-l pot găsi. Cimitirul n-a mai fost folosit oficial de mai bine de cincizeci de ani şi, pentru că nu mai sunt rude în viaţă care să se opună, va fi transformat intr-un nou complex rezidenţial. Debbie m-a implorat să-l mut şi în cele din urmă am fost de acord că merită mai mult decât un mormânt nemarcat sau să fie betonat. Cu două zile în urmă, am dezgropat valiza, hainele şi urna cu cenuşa lui Dave şi le-am adus aici, unde se pot odihni în pace, departe de influenţa lui Debbie.

Geamul din spate al maşinii se lasă în jos.

— Pot să vin cu tine, tati? mă întreabă Sonny.

— Bine, dar nu putem zăbovi prea mult, spun şi-i desfac centurile de la scaunul pentru maşină, apoi îl ajut să iasă.

La rândul lui, mă ajută să car valiza.

Atunci când ne-am mutat în anexă, în urmă cu ceva timp, eu şi Mia am închiriat un container în zonă, ca să ne depozităm toate lucrurile. M.ia habar n-are că n-am renunţat la el. Introduc codul de securitate pe tastatura îngustă, iar uşa se ridică. Aprind neoanelele fluorescente şi închid uşa în urma noastră. îmi iau răgaz să cuprind cu privirea rafturile pe care le-am montat aici. Pe ele sunt aşezate vreo douăsprezece valize: valizele goale din depo- Zltu în care a murit Dave şi pe care poliţia mi le-a retur- nat- Mia nu ştie nimic despre ele.

Snu că deja am umplut două.

¡ji trei luni după ce l-am înnecat pe George. am it Prima crimâ de Unul S'ngUr *** teritoriul tării; 1 icis-o P° Aa,i>'ah A,K,erson' °

scriitoare şi jurnalistă [in]ViK’ndentă. care nu contenea să ne hărţuiască. Mi-am [l,H]1)tUit de abilii ci referitor la boilerul stricat, din urmă ^câţiva ani. La început a fost politicoasă, cerându-ne ajutorul pentru cartea pe care intenţiona s-o scrie despre pa« şi Debbie. Eu şi Mia am refuzat-o. Apoi a început şi devină insistentă, să le bată la uşă Miei şi Emmei, să le abordeze în drum spre şcoală, ameninţându-le fără perdea că nu le va prezenta într-o lumină bună dacă refuză să vorbească cu ea. Nici măcar scrisoarea din partea avocatului nostru, prin care o ameninţa cu un ordin de restricţie, n-a avut sorţi de izbândă. Când şi-a făcut apariţia la uşa mea, m-a găsit singur. De data asta, am invitat-o să intre.

Cu o săptămână în urmă, am umplut a doua valiză cu trupul Ixjrnei Holmes. prietena Miei. Eram în sufrageria părinţilor Miei şi mă jucam cu Sonny, când le-am auzit vorbind în bucătărie. Lorna încerca s-o convingă pe Mia. a cărei hotărâre se clătina, să nu-mi mai acorde o şansă, pentru că va fi doar o chestiune de timp până s-o înşel, s-o mint sau s-o rănesc iar. I-a spus că i-ar ii mult mai bine alături de inspectorul ăla. Goodwin, ceea ce m-a surprins, fiindcă, atunci când am intrebat-o, Mia mi-a spus ferm că nu mai ţine legătura cu el.

La scurt timp, am confruntat-o pe Loma, încercând [s]*° lac să se răzgândească. A jurat că, chiar dac-ar fi să fie ultimul lucru pe care l-ar fi tacul, va încerca din toate puterile să mă ţină departe de Mia. Nu mi-am propus ‘¡''ta, dar mi-am pierdut cumpătul, aşa că ameninţările ,[â]tişe au fost cu adevărat ultimul lucru pe care l-a făcut. Acum e dată dispărută oficial, iar părinţii ei şi a» Miei •[su]nt îngrijoraţi pentru siguranţa ei, din cauza poveştii cu anorexia şi autovătămarea. Nimic rău însă nu i se mai poate întâmpla, având în vedere că e tranşată şi îngrămădită într-o valiză.

A treia urmează să fie umplută şi cred că ştiu cui îi va ii destinată. Am instalat o aplicaţie „incognito” pe telefonul Miei care-mi permite să citesc pe dispozitivul

meu toate mesajele pe care le trimite sau pe care le primeşte. Şarpele ăla de Goodwin incă ii dă târcoale, dând clar de înţeles că interesul lui pentru Mia depăşeşte limita profesională. Nu i-a refuzat flirturile, nici nu i-a spus să seducă naibii. E clar că e atrasă de el, iar asta mă îngrijorează. Am depus prea multe eforturi să-mi recâştig soţia ca să se pună el în calea mea. Am adresa lui şi, dacă va fi nevoie, îi voi face o vizită.

— Poţi să le deschizi, tati? îmi cere Sonny, arătând cu degetul spre cele trei valize izolate la capătul raftului.

— Doar una, suntem presaţi de timp, spun şi apăs cu grijă pe mecanismul încuietorii, introduc combinaţia şi trag de clapete până se deschide.

O pun pe podea, iar el ridică cu nerăbdare capacul, de parcă ar deschide un cadou de Crăciun. în interior sunt patru cranii omeneşti, care aparţin proprietarilor mai multor case în care a locuit Debbie şi pe care părinţii ei i-au ucis. De fiecare dată când îl aduc aici şi i le arăt, e la fel de fascinat de ele.

— Şi astea erau în interiorul capetelor oamenilor? întreabă el uimit, pentru a mia oară.

Ridică unul şi-l ţine în lumină.

- Da.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat cu ei.

— Au fost oameni răi, care au făcut lucruri îngrozitoare, iar bunicii tăi s-au asigurat că n-o vor mai face iar.

— Au fost la fel de răi ca Scar din *Regele leu?*

- Da.

Sau ca Hans din *Regatul de gheaţă?*

~ Au nul't mai rfii decât Hans.

Oh. unu, au fost chiar malefici.

- Şi ce le facem oamenilor malefici?
- îi pedepsim. răspunde entuziasmat.

Eram doar cu câţiva ani mai mare decât el când .un devenit fascinat de forma, mărimea şi textura celor douăsprezece cranii, atent păstrate în aceste valize şi în alte câteva. Le-am găsit din întâmplare, ascunse în cutiile din garajul părinţilor. Dar, când am intrebat-o pe Debbie cui ii aparţin, ea nu m-a minţit, aşa cum am făcut eu cu Sonny« spunându-i că aparţin unor oameni răi. Mi-a spus cruntul adevăr, dar m-a avertizat să nu spun nimănui, nici prietenilor, nici profesorilor sau lui Dave.

Mă jucam ore în şir cu ele, le vorbeam, mă prefăceam că sunt profesor, iar ele, elevii, le puneam ochelari de soare sau pălării şi le înfofoleam în fulare, să nu le fie frig. Nu l-am întrebat niciodată pe tata dacă ştia despre existenţa lor sau dacă reprezentau un alt lucru pe care a preferat să-l ignore doar ca să aibă o viaţă tihnită.

Mă uit la ceas — e timpul să plecăm. 11 ajut pe Sonny să împacheteze craniile şi-i spun câ ne vom întoarce curând, cu condiţia să nu spună nimănui, mai ales mamei. l-am spus că trebuie să rămână secretul nostru şi că, dacă Mia ar afla, va ii trimis iar în Norvegia şi nu vom mai putea trăi împreună, ca o familie. Urăşte gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Cobor uşa, o blochez, apoi ne îndreptăm spre dubă. Urmez ruta indicata de GPS-ul maşinii, îndreptându-ne spre, posibil, noastră nouă locuinţă. îmi amintesc de mesajul pe care mi l-a trimis Mia mai devreme.

Ştiu cd e o *prostie, dar nu uita să verifici podul.*

Sunt sigur câ totul va fi Fn *regulii,* îi răspund.

îmi trimite mesaj înapoi imediat. *Finn, fo-mi pe plac.*

Bineînţeles. Te iubesc!

îmi răspunde cu o faţă zâmbitoare şi un X. Nu e chiar şi cu te *iubesc,* dar o voi convinge, în cele din urmă, să-mi mai acorde o şansă.

— N-ar trebui să conduci şi să trimiţi mesaje în acelaşi timp, spune Sonny.

— Scuze, zic şi las telefonul deoparte. Ai dreptate, hai să mergem să vedem casa, da?

— Daa, chiuie el.

— Şi să nu uiţi să-i povesteşti mamei cât de mult ţi-a plăcut şi că-ţi doreşti să locuim acolo toţi. împreună, da?

- Da.

— Vorbesc serios. Sonny. E foarte important.

— Dacă o cumpărăm, pot să-mi iau alt câine?

— Asta depinde doar de tine şi de cât de repede o convingi pe mami. Nu te sfii să plângi, dacă e nevoie.

Îmi amintesc de Oscar, câinele pe care l-am adus acasă din Norvegia. Sonny a avut inima frântă când a crezut că, câteva săptămâni mai târziu, câinele a scăpat din curtea bunicilor săi şi, exact aşa cum ne aşteptam, a dat fuga la noi să-i alinăm suferinţa. Nimeni nu ştie că eu am luat câinele şi l-am priponit bine de un copac intr-o pădure, la câţiva kilometri de aici. Am văzut pe un grup de Eacebook că cineva l-a găsit şi l-a luat acasă. Ştiu că n-a fost vina câinelui, dar îl avea de la George, nu de la noi. De fiecare dată când plimbam, hrăneam sau mângâiam acel animal, îmi aduceam aminte de anii pe care Sonny i-a petrecut fără părinţii lui. Toţi trebuie să uităm cât mai curând acea perioadă scurtă din viaţa lui.

nmíngíil*'«*«'.

Taţi. se alin« el şi uni dau seama eă e prima zi a 'vnit acasă. în care mi-a spus .tati'. ,i nu *papa'* ** p iubesc 1* «cest copil mai mult decât orice pe „ m. mai mult decât pe Chh>e. Probabil că din cauză câ fcst atât de mult timp <lespărţi(i nu mai suport sâ stau ¡”distantă de el nici măcar o noapte. Sau poate că-mi sâ avem relaţia pe care eu n-am avut-o niciodată cui*'*-

Totuşi un lucru e cert. N-am de gând să-l manipu- jezaşa cum a făcut Debbie cu mine. Am de gând să-l învăţ cum să fie propriul stăpân, să-şi urmeze propriul drum şi sâ se protejeze de orice obstacol îi apare în cale. Voi inter- \tni doar dacă va fi în ¡>ericol şi voi face tot ce e necesar ca să-l apăr. întocmai cum ar proceda orice părinte bun. Nu-l roi mai dezamăgi niciodată.

Sunt încă legat de Debbie şi aşa va fi mereu, în ciuda faptului că nu sunt fiul ei biologic. Voi păstra tăcerea, n-o sâ spun nimănui că o frântură din ea se agaţă de latura mea întunecată, influenţându-mî deciziile. Singurul lucru pentru care trebuie să-i mulţumesc e că m-a învăţat să ucid fără să am remuşcări. Când ai un motiv întemeiat să ucizi, o faci fără să te mustre conştiinţa. M-am simţit vinovat pentru copiii pe care am ajutat-o să-i prindă, dar nu şi pentru vieţile pe care le-am curmat de atunci. Ixvţi- ilv pe care mi le-a dat şi modul în care m-a educat mă vor ajuta să-l protejez pe Sonny. Dar jur că nu-l voi implica în P nurile mele, aşa cum a făcut Debbie cu mine.

până ce nu va fi suficient de mare. Până nu va fi Pfegălit.

Mulţumiri

Acesta este al nouălea roman al meu şi primul a cănii idee principală mi-a venit intr-un vis. (Nu cred că v-aţi dori să aflaţi ce e în mintea mea nici în cele mai senine clipe,

darămite noaptea, pe întuneric.) Îmi amintesc că m-am trezit în junii orei unu dimineaţa şi am dictat pe telefon cât de mult mi-am putut aminti, încercând sâ nu-mi trezesc soţul. Subconştientul meu s-a oprit la valizele din pod, după care a trebuit să conturez conştient restul poveştii.

în capul listei de persoane cărora le adresez mulţu- miri se află «John Russell, pentru că a încercat să-i ţină pe Elliot şi Oscar departe de biroul meu în timp ce scriam. Uneori, strădaniile eşuau şi se terminau cu ei trei jucân- du-se cu figurinele din animaţia *Locomotiva Thomas.* în timp ce eu stăteam cu spatele la ei, scriind despre cadavre mutilate, înghesuite în valize.

Mulţi oameni m-au ajutat cu această carte. Aş dori să mulţumesc *CSI,* autoarei Kate Bendelow şi lui Chris- topher Allen de la *GL Law.* De asemenea, recunoştinţa mea se îndreaptă spre Benjamin P. Swift şi dr. Katherine Broughan, Jo Richardson, Mark Williams, spre fostul meu editor, Jack Butler, odihnească-se în pace (nu e mort, doar lucrează la altă editură), Victoria Haslam şi David Jnterstiţial Downing, Sadic Mayne, Gemma Wain şi spre toţi membrii echipei Thomas & Mercer, precum şi spre Amazon, inclusiv spre Nicole Wagner şi Eoin Purceii. Vă mulţumesc pentru susţinerea nemărginită acordată pentru fiecare dintre romanele mele.

Mulţumiri fi

mulţumesc mamei mele, Pnmeln Mnrrs, pentru <Priiinul constant, ..reginei ştirilor*' Kylie Pcntelow. lui parrvn O*Sullivan. Urnise Bcech, Corole Watson, Wendy Clarke. Emma Louise Bunting. Mark Feam, Bob Gads- by-Fowier, Rosemary „Mama” Wallace, Dcnise Stevenson, Michael Bartowski, Kate Thurston, Caroline Mitchell şi Gabby Gibson. De asemenea, iţi mulţumesc, Mark Good- win. poreclit .domnul cap de ananas”, pentru că m-ai lisat să-ţi împrumut numele. îmi pare râu că idila cu Mia nu a avut sorţi de izbândă. Şi, ca de fiecare dată, îi mulţumesc lui

Ttacy Fanton. pentru una dintre cele mai frumoase camee pe care le-a făcut.

Le mulţumesc foarte mult vechiului meu coleg de la Chron. Richard Edmondson, şi lui Sergio Di Rienzo, pentru ajutorul incomensurabil pe care mi l-au oferit conducându-mă la locul unei crime. Orice eroare procedurală existentă în această carte îmi aparţine.

Ca să construiesc unele dintre personaje şi trăirile lor. am citit *Love as Always, Mum,* de Mae West, fiica lui Fred şi Rosemary West.

Ca întotdeauna, le mulţumesc bloggerilor, utilizatorilor de Twitter şi Instagram, tiktokerilor, utilizatorilor de Facebook şi SnapChat, pentru că au vorbit despre cărţile mele.

Şi, nu în ultimul rând, le mulţumesc cititorilor mei fideli. Voi, suflete întunecate, aţi rămas alături de mine timp de zece ani şi pentru asta vă mulţumesc din adâncul inimii mele reci şi nemiloase.